

V. V. Pčelovod

Poslední gambit

Mysticko-filosofický politický detektivní román

(Druhé vydání)

Petrohrad
2002

© Publikované materiály jsou vlastnictvím Ruské kultury a proto vůči nim nikdo nemůže uplatňovat autorská práva. V případě, že si nějaká právnická nebo fyzická osoba *zákonem stanoveným způsobem tato autorská práva přivlastní*, pocítí odplatu za tuto krádež v podobě velmi nepříjemné „mystiky“ přesahující hranice právní vědy. Nicméně každý, kdo bude chtít, má plné právo na základě svého vlastního chápání *veřejného prospěchu* kopírovat a vydávat tyto materiály jak v plném rozsahu, tak i v podobě jejich částečných citací *a to včetně pro komerční účely* všemi jemu dostupnými prostředky. Každý, kdo tyto materiály použije v podobě jejich částečných citací, úryvků nebo odkazů ponese osobní odpovědnost, pokud to povede ke změně jejich smyslového kontextu, tedy k překroucení jejich celkového smyslu, a vystaví se tak možnosti střetnout se s „mystickou“ odplatou přesahující hranice právní vědy.¹

© Viktor Vladimirovič Pčelovod

1

Tento © Copyright neodstraňujte v případě, že budete knihu publikovat, neboť je to v rozporu s jeho smyslem. V případě nutnosti za ním můžete umístit ještě jeden © Copyright vydavatele. TUTO POZNÁMKU V PŘÍPADĚ PUBLIKOVÁNÍ KNIHY ODSTRÁŇTE.

Obsah

Čtenářům od autorů.....	4
Část 1. Holmes a Watson	5
Ráno. Sobota 22. září 2001. Londýn.	5
Část 2. Výzkumy Watsona	38
Večer 22. září. Ruské "pikniky"	38
23 – 24. září. "Matrix"	55
25 – 30. září. Knihy Holmese.....	62
Večer 4. října. Hotel „Walldorf“ a „let 1812“	68
Část 3. Vyšetřování Holmese	86
22 – 27. září. Švýcarsko-Lichtenštejnsko (Curych – Vaduz – Ženeva).....	86
27. září – 4. října. Španělsko. Madrid – El-Eskorial	111
5 – 7. října. Egypt. Káhira	141
8 – 12. října. Indie. Bombaj – Puttaparti	167
Část 4. Znovu Holmes a Watson	208
Ráno. Sobota. 13. října. Londýn.....	208
O principech tandemní činnosti	211

Čtenářům od autorů

Rok 1991 byl rokem změn, kdy většina projevovala zájem o probíhající boj různých politických sil ve společnosti a v KSSS za různé směřování těch či oněch reforem. Proto ta část společnosti, která se nepovažovala za lhostejnou k dalšímu osudu své vlasti, pravidelně sledovala zprávy, kupovala a pročetla množství různých novin, ve kterých jedni agitovali za jedno, a druzí za přesný opak. V mnoha publikacích autorů, kteří pocítili, že se nezodpovídají CK a KGB, bylo k nalezení mnoho hlubokých úvah, ale dost bylo i všelijakých nesmyslů, důsledkem začínající komercializace tisku, jehož vydavatelé usilovali o zvýšení nákladů – a zisku – cestou upozorňování na různé domyšlivosti a různorodou "exotiku". Taková byla doba.

Večer v pátek 28. června 1991 jela skupina spolupracovníků po práci na chatu, odpočinout si v přírodě a probrat poslední vývoj v prostředí osvobozeném od městského shonu. Spolu s čistě chatovým vybavením s sebou vzali i nepročtené noviny za poslední týden. Mezi nimi byl i leningradský týdeník "Doba zvrátů" (Час пик) z 24. června 1991 (25. číslo). Jejich pozornost upoutala stránka "Historického pikniku jménem Artemidy", zaplněná obrázky.

Napadlo je: "Co to může znamenat: copak už nemají čím zaplnit stránky?" Ale věci, které v tu dobu vypadaly důležitější, bylo plno, a na otázku "Co to může znamenat?" mávli rukou: "Zjistíme to později..."

Potom přišel 13. srpen a někdo přinesl vydání téhož týdeníku „Doba zvrátů“ z 5. srpna, ve kterém byla celá dvoustránka zaplněna obrázky a texty pod společným názvem "Obranný piknik". Opět vyvstala otázka: "Jestli pikniky v HP tvoří systém, co je to za "systém" a co v nich vyjadřuje?" Potom, 19. srpna 1991 "vrcholil puč" a na leningradský HP a jeho "pikniky" se na nějaký čas zapomnělo. Připomněl je až po Bělověžské kapitulaci (dohodě) časopis "Mladá garda" (Молодая гвардия), který umístil obrázky "Historického pikniku" v čísle 1-2/1992, s komentáři pod společným nadpisem "Zednáři věděli o puči vše s předstihem".

Poté si už "pikniky" a podobné zdálo by se nesmyslné (pokud se

nehledají skryté významy) publikace pamatovali navždy. A vyměňovali si názory na ně s různými lidmi: jak v Rusku, tak za hranicemi. Přičemž otázku "co to znamenalo/znamená" ve vztahu k podobným jevům v masmédiích často nastolovali spolubesedující sami od sebe.

Tou dobou se objevil třetí, "Post historický" piknik a znovu v týdeníku „Doba zvrátů“, v čísle 33/1992 ze 17. srpna, doslova na výročí puče roku 91.

Rozhovory na téma podivných kreseb a textů pokračovaly. Po nějaké době Viktor Vladimirovič Pčelovod (má takové jméno, a profesí je "střechař" - jednoduše řečeno, staví "střechy" a opravuje "střechy", které to vzalo nebo byly od začátku postaveny špatně) ve svém volném čase, když ho unavily nekonečné diskuse nad jedněmi a těmi samými obrázky a "nesmyslnými" texty, se rozhodl materiály společné ústní diskuse vyložit v psané podobě. Jak se mu to povedlo, může posoudit čtenář sám.

1. června 2002

Část 1. Holmes a Watson

Ráno. Sobota 22. září 2001. Londýn.

V to syrové zářijové ráno byl můj dobrý přítel a spolubydlíci Sherlock Romero Holmes nezvykle mlčenlivý. Taktak jsme prohodili pár slov u snídaně, nachystané paní Hudsonovou s její obvyklou pečlivostí přesně v 8.45. Za posledních několik let jsme si oba zvykli snídat pozdě — zavalenost prací nás často nutila zůstat vzhůru dlouho do noci, a nepříjemné londýnské počasí a smog londýnských ulic začátku třetího tisíciletí nijak neponoukaly k ranním procházkám a *piknikům*. Za poslední století se Londýn, stejně jako mnoho dalších měst, změnil k horšímu.

Po snídani Holmes dobrou půlhodinu mlčenlivě studoval celý štos novin, bafaje ze své oblíbené dýmky z třešňového dřeva. Už jsem rychle prolístoval ranní vydání "Daily telegraph", povrchně přešel očima po titulcích, jen několik okamžiků se zastavil v sekci hlavolamů, křížovek a šachových úloh. Čtení novin se pro mě už dávno stalo činností naprosto prázdnou, ničím více než tradičním ranním *rituálem*, jen omylem zděděným námi po našich idealistických předcích, kdysi dávno uvěřivších v jeho výlučnou užitečnost. O to zvláštnější byla soustředěná pozornost, se kterou můj druh studoval noviny ležící před ním. Nakonec se zvrátil v křesle a pohroužil v onen stav zádumčivosti a zapomnění o okolním světě, který vždy doprovázel jeho neuvěřitelnou, téměř sokratovskou koncentraci mysli. Velmi se mi nechtělo ho vyrušovat, ale nakonec zvědavost zvítězila a neudržel jsem se.

— Našel jste něco zajímavého v dnešním tisku, drahý Holmesi?

— Vše závisí na čtenáři, milý Watsone - záhadně odpověděl a znovu se pohroužil do své mysli.

Přiznám se, byl jsem netrpělivý dozvědět se Holmesův názor o jedné, všem dobře známé události, ale neodhodlal jsem se zeptat přímo. Byl jsem přesvědčen, že jeho vynikající analytický rozum nemohl minout takovou záhadu, která už druhý týden přitahovala vnímání všech obyvatel planety. Ale bylo mi stejně dobře známo, že Holmes nemá v lásce vyjadřovat se k věcem, sahajícím za rámec jeho kompetencí, nebo vykládat o ještě nevyšetřených zločinech.

— Téměř jsme se poslední měsíc neviděli, a během té doby došlo ve světě k mnoha zajímavým událostem — znovu jsem se ostražitě pokoušel vtáhnout Holmese do řeči — navíc dnes je sobota a nemám v redakci nic na práci.

— Ach, Watsone, s jakou oblibou chodíte kolem horké kaše! Zeptejte se už přímo, — přesně uhádnuv mé myšlenky, poněkud podrážděně odpověděl Holmes.

Začátek byl poněkud nepřijemný, ale ustoupit se už nedalo.

— Jako vždy jste uhádl, Sherlocku, zajímá mě, co si myslíte o posledních teroristických útocích ve Spojených státech. To je snad zločin století! Tisíce obětí, neslýchaná destrukce, šokující drzost a koordinovanost činností na očích celému světu a zároveň kompletní roztěkanost vlády, absence jakékoliv stopy, která by mohla vést k nalezení a potrestání viníků. Jsem přesvědčen, že kolegové z FBI to

nevyřeší! Je to záležitost doslova stvořena pro vás, drahý Holmesi. Kdo kromě vás by mohl rozplést tento konspirativní uzel! — pokusil jsem se zalichotit svému příteli a tímto ho přimět k rozhovoru. Jeho odpověď mě nicméně naprosto šokovala.

— Mýlíte se, Watsone — vyšetření toho zločinu je v silách libovolného školáka nebo *učedníka*, já tu nemám žádnou práci. Pánové z FBI jsou nepochybně dobře informováni o autorech toho zlého činu.

— No dovolte, Holmesi, proč potom ty zločince nezatknu?

— Buďte klidný, oni to určitě udělají... a téměř s jistotou nebudou mít ti zatčení s událostmi 11.zářít nic společného.

Mé zmatené mlčení těžce viselo v téměř naprostém tichu skromně zařízeného obývacího pokoje se starožitnostmi. Bylo slyšet jen slabé tikání nástěnných hodin Miller, ukazujících už *děvět minut po jedenácté*. Holmes shledal nutným vysvětlení.

— Doufám, Watsone, že neberete vážně verzi o účasti muslimů v tom aktu agrese?

— Přiznám se, že nevím, co si mám myslet. Všechny noviny a stanice jen blázní o Usáma bin Ládínovi a jím vedených teroristech. Ze všech sil se posiluje antiarabská hysterie. Z druhé strany, mnozí si ještě výborně pamatují, jak v roce 1995, po odpálení budovy FBI v Oklahomě, nebylo zjištěno žádné spojení "osob arabské národnosti" s tou tragédií. Navíc je dobře známo, že počínaje rokem 1979 až téměř do současnosti, sama CIA "pěstuje" táliby a bin Ládina, kterého podle mého někdo využil naslepo. Takže mám obtíže vytvořit libovolnou souvislou verzi událostí.

— Gratuluji vám, příteli. Samostatnost myšlení, pečlivost a schopnost nedělat ukvapené závěry na základě chatrných předpokladů a informací z neprověřených zdrojů jsou základními předpoklady dobrého analytika. Je jen smutné, že ty kvality dávno vyšly z módy, přinejmenším v politických a žurnalistických kruzích.

— A jaká je vaše verze, Holmesi? Nezačnete i vy vážně tvrdit, že únosy a pády letadel byly organizovány samotnými americkými službami?

— Nikdy nevíte, nikdy nevíte... — zamumlal můj přítel a znovu se na dlouho odmlčel, ponořiv se do nějakých vlastních hlubokých úvah.

Znal jsem Holmese už mnoho let a naučil jsem se vážit si jeho

jemné analytické myslí, rozhodného, odhodlaného charakteru a integrity. Navíc, můj obdiv k tomuto muži byl tak velký, že jsem se ani nesnažil skrýt ho za maskou chladného sousedství a drsného kamarádství. Trpělivě jsem čekal na jeho vysvětlení, a ono stále nepřicházelo.

— Drahý Watsone, — nakonec promluvil — nemáte za to, že v životě jsou věci, o kterých je lépe nevědět? Necitoval jste mi snad sám geniálního ruského básníka Puškina: "Krutá pravda je mi milejší milosrdné lži²"?

Není třeba říkat, že tato poznámka mého přítele jen zvýšila mou zvědavost, a hned jsem přispěchal ujistit ho, že i když možná existují situace, ve kterých určitý prvek duševní čistoty, nárazek a tajemství pouze pomáhá zlepšit vztah jednotlivců ve společnosti — i kdyby existovaly, zjevně nemají žádnou souvislost k tomuto případu. Vždyť v národní kultuře oněch Rusů jsou pojmy *pravda*, *právo* a *spravedlnost* tak nerozlučně spjaty, že jsou jednoho kořene a staly se osnovou jejich pohledu na svět, *pravoslavi*. Kdysi to tak bylo i u nás, Angličanů, potomků svobodomilných Keltů, a až časem slova ztratila své znění a původní smysl, takže samotný profesionální termín "*jurist*" se začal foneticky podezřele podobat na takové zjevně negativní pojmy jako „journalist“ a „jeweller“, pokud nejt za příklady dále. Dovolil jsem si připomenout Holmesovi, že jen pravda člověka osvobodí, a že hořká pravda je lepší než sladká lež, a tím více v záležitosti takové vážnosti, jako jsou události 11.9.2001.

Zdálo se, že mé argumenty Holmesa přesvědčily, protože se ke mně znovu obrátil se sebejistým a dobrosrdečným úsměvem, s nímž se lze setkat jen u lidí, jejichž přesvědčení o vlastní pravdě stojí ne na samolibosti a omezenosti, ale na hlubokých vědomostech v dané oblasti a stoprocentní upřímnosti.

— Výborně, Watsone. Pojdme se tedy podívat na okolnosti té záležitosti spolu, beze spěchu, nebojíte se možných překážek v jejím rozřešení. Zde nám může pomoci jen logika a metodická analýza, se kterou mě nedávno seznámili moji přátelé z Ruska.

— Souhlasím! — odpověděl jsem, nepřikládaje posledním Holmesovým slovům význam a, jak se ukázalo později, k mé škodě. — nechť se tato analýza stane další demonstrací efektivnosti

² v orig. „тмы низких истин мне дороже нас возвышающий обман“

všemocné detektivní metody vašeho proslaveného praděda, kdysi legendou mezi detektivy Scotland-Yardu!

— Dobře, že jste na něj vzpomněl. Můj praděd byl skutečně na svou dobu velkým myslitelem a já jsem mu mnohým zavázán. V našem rodinném archivu jsou ochraňovány nejen jeho osobní zápisky, ale také poznámky jeho nejbližšího přítele, doktora Watsona. Říkám vám, jejich čtení je i dnes velmi poučné! Spolu s tím je však třeba říct, že před sto lety udělal Sherlock Holmes jednu velkou chybu, která nás všechny stála a stojí velmi mnoho: zatímco se zabýval lokální zločinností malých ryb na předměstí Londýna, skuteční zločinci z „Citi“ byli s to uplést grandiozní zločinnou pavučinu, která k dnešnímu dni omotala skoro celý svět.

Bohužel, v té době, pokud i někdo viděl ten problém, nechápal jeho význam a stavěl se k němu s bezstarostným humorem. Za příklady není třeba chodit daleko. Přítel a životopisec mého praděda, sir Arthur Conan Doyle, se rozhodl pro zábavu poslat dvanácti největším londýnským bankéřům, majících reputaci výjimečně čestných a spořádaných lidí, telegram následujícího znění: "*Vše vyšlo najevo. Skryjte se.*" Následující den všech dvanáct bankéřů zmizelo z Londýna. Faktem svého útěku všech dvanáct přiznalo zločinný a protispolečenský charakter své činnosti.

Ve skutečnosti je vše ještě závažnější...

Bývalí finanční podvodníci, padělatelé a defraudanti postupně byli schopni ovládnout vládu, univerzitní profesury, vědu, získat plnou kontrolu nad médií, postavit do služby svých zájmů policii, armádu a rozvědku zemí západní Evropy a severní Ameriky a začít cílené okrádání a vyhlazování populace ostatních zemí. Ve svém žargonu ty nešťastné země nazývali "zeměmi třetího světa". Bojovat se současnými vysoce sofistikovanými a po zuby ozbrojenými zločinci, se stalo činností téměř beznadějnou, a v mnohých případech — protizákonnou, protože oni sami vytvořili zákony na ochranu své činnosti.

— Souhlasím s vaším hodnocením, Holmesi, ale dovolte mi otázku, jak se jim to povedlo?

— Zde sehrály roli tři klíčové momenty: za prvé, všeobecná soustředěnost na realizaci nízkých sobeckých cílů a v důsledku toho přezíravý vztah k záležitostem celospolečenského a globálního měřítku; za druhé, organizace široké mezinárodní sítě tajných spolků

a za třetí, vytvoření centrálních bank a s tím související vytvoření *monopolu emise peněz*, to znamená extrakce "hodnoty" téměř z ničeho, což je právem možné považovat za nejvíce ohromující akt černé *magie* v historii. Konkrétní mechanismy realizace toho plánu nikdy nepochopíte, Watson, dokud dokonale neprostudujete teorie našeho velkého krajana Jonathana Swifta, a také ruské větve prastaré tradice stanovení *člověčnosti* na Zemi. Není v mých možnostech vás zde seznámit s plným obsahem takzvané "vyšší" sociologie, "vyšší" ekonomiky a politiky pro "vyvolené", protože na to by byly třeba roky práce, ačkoliv v normální společnosti by měly být neoddělitelnými komponentami základního vzdělání. Omezím se jen na konstatování tohoto smutného faktu a přistoupím k analýze problému, jež nás zajímá.

Tak tedy, pro spáchání zločinu osobou, chybně řadící se k druhu "Homo sapiens" z rodu *hominidů*, je nutná přítomnost tří faktorů v osobě potenciálního zločince: 1) motivu, 2) fyzické a psychické možnosti ho realizovat, 3) absence morálních zábrán a strachu před trestem, a v řadě případů také znemožnění ze strany společnosti alternativních linií chování, na což neradi vzpomínají evropští a američtí analytici kriminality, a co v minulosti přespříliš zdůrazňovali analytici zemí tzv. "socialistického bloku".

Výzkumníci-kriminalisté objevili statistiku, kterou jejich konzultanti biologové interpretovali jako nestejnorodost druhu "Homo sapiens" a existenci čtyř poddruhů, z nichž dva mají sklon k predátorskému chování a disponují mnohem většími předpoklady k antisociálnímu chování, včetně kriminální činnosti, než druhé dva. Jsou to velice zajímavé teorie, Watson, ale v zájmu úspory času se jimi nyní nebudeme zabývat. Bude stačit analýza třech faktorů, vzpomenutých dříve. A nyní se pokuste sám zhodnotit přítomnost těchto komponent u předpokládaných "arabských teroristů".

Ocenil jsem Holmesův chytrý tah. . Jde o to, že "arabské teroristy" jsem neznal jen z doslechu. Účastnil jsem se mise organizace "Lékaři bez hranic" v Afghánistánu poté, co tam vstoupila sovětská armáda. Tehdy moji přátelé obrátili pozornost na "náhodnou" shodu té události se stoletým výročí naší druhé neúspěšné kampaně tamtéž. Když mi tedy byla nabídnuta účast, nerozmýšlel jsem se a pro sebe si řekl — "To je sudba!" Tím méně

jsem se divil, když mě osud zpočátku zavál do tábora afghánských běženců v Pákistánu, a poté do záhadného a zároveň nebezpečného Afghánistánu. V tom kraji dalekém od romantiky jsem se velmi brzy zbavil iluzí mládí, a už ne jen podle rodinného vyprávění jsem se seznámil s bojovníky islámu, které po 11.9. všichni začali nazývat "arabskými teroristy". Nicméně v Pákistánu i Afghánistánu jsem měl co do činění nejen v bojovníky islámu, ale i se zajatými raněnými Rusy. Ze začátku mě zjevně měli za agenta MI-6 a v mé přítomnosti obvykle zmlkli, ale velmi rychle, jakmile se přesvědčili že neumím rusky, začali něco mezi sebou probírat. Pokoušel jsem se pochopit skutečné příčiny té války, ve které bylo, jak se mi vždy zdálo, něco společného s válkou doby mého praděda, a začal jsem se učit ruský jazyk v naději, že Rusové, probírajíce své problémy, mi pomůžou lépe se zorientovat v situaci. Když se přesvědčili, že se nepokouším z nich vytáhnout jejich "vojenská tajemství", získal jsem jejich důvěru a ochotně mi pomáhali s osvojením jazyka, zároveň odpovídající na mé, podle jejich mínění podivné otázky. Z rozhovorů s nimi jsem pochopil, že ta válka byla nepochopitelná nejen pro takové jako já, kdo se jí přímo neúčastnil, ale i pro její přímé účastníky. A čím déle ta krvavá šílenost trvala, tím více jsem nabýval přesvědčení, že všichni, kteří se toho tím či oním způsobem účastní, jsou jen figurky v něčích mocných rukou, dělajících velkou politiku na krvi. Ve výsledku, když vypršel můj tříletý kontrakt a vrátil jsem se do Anglie, pocítil jsem ten pocit hoře a rozčarování, který sto let nazpět prožil i můj praděd. Kruh se uzavřel. Nechtěje více pokoušet osud, rozhodl jsem se ho obelstít. Zpočátku jsem zanechal lékařské praxe, která mi poskytovala prostředky pro živobytí, a hledal pomoc u svého koníčku ze studentských let — šachu, předpokládaje, že mi ta fantastická hra dovolí vyhnout se těm sociálním problémům, které klepaly na dveře zahrávající západní civilizace. K takovému smutnému závěru jsem došel ještě v Afghánistánu, maje už tehdy za to, že svět stojí na prahu třetí světové války — války Východu a Západu, války islámské a křesťanské civilizace. Ale bylo třeba za něco žít. Nejprve mi mí přátelé pomohli zařídít se v redakci časopisu "Chess Monthly", a když jsem se postavil na nohy, spolupracoval jsem s "British Chess Magazine". Poslední čtyři roky jsem téměř všechen volný čas trávil v internetovém magazínu "The Week in Chess", neboli jak sme mu všichni říkali — TWIC.

Vzpomínky na minulost občas dovolují najít určitou odpověď na vyslovenou otázku, ale cítil jsem, že v daném případě se ode mě odpověď neočekávala. Navíc, byl jsem přesvědčen, že Holmes je už připraven rozvinout téma účasti "arabských teroristů" v událostech 11. září.

— Těžko o tom něco říct, můj drahý příteli. Nezapomeňte, že jsem jen pokorným publicistou nikomu nepotřebného šachového materiálu.

— Nu což, , jsem připraven vám pomoci, Watsone — přijal hru Holmes. — Bod první — motiv zločinu. Na první pohled je přítomnost takového motivu u "osob arabské národnosti" nepochybná, ale to jen na první, nejpovrchnější pohled. Američanů má plné zuby celý svět; jejich ambasády téměř v každé zemi se proměnily v miniaturní vojenské základny. Oficiální zdůvodnění: "USA jsou nenáviděny za jejich ochranu práv člověka, ideálů demokracie a osobní svobody" — je tak absurdní, jako celá americká propaganda. V takovém schématu si teoreticky "znepřátelil Američany" může každý, od Filipince po Makedonce, a vydělit zde nějakou etnickou nebo náboženskou skupinu nemá opodstatnění. Spíše naopak, pokud někdo může zažívat pocity vděčnosti Američanům, budou to právě představitelé islámských extremistických hnutí, jako Kosovské osvobozené armády, afghánských Tálibů nebo čečenských bojovníků. Pohádky o tom, jak bin Ládín vyhlásil všemu americkému válku, zkresluje vlastní slogan starý 175 let: "Dobrý Američan — mrtvý Američan" — se hodí jen na vymývání mozků u (v duševní rovině) nejvíce degradovaných vrstev obyvatel. Mimochodem, před půlrokem byli tři představitelé OSN přivlečeni před soud za posílání výhrůzek americkým velvyslanectvím pod jménem bin Ládina. Je zřejmé, že pro někoho bylo už dávno velmi výhodné vytvářet a v jeho osobě podporovat obraz zločineckého génia ne nepodobný profesoru Moriartymu, aby bylo možné později na něj svalit vlastní špinavé činy.

Druhý bod — technické možnosti spáchání činu. Musíme je ihned zamítnout, pokud jde o tak dokonale naplánované akce jako útok na Washington a Pentagon a věže WTC v New-Yorku.

— Proč? — zeptal jsem se spíše pro podporu dialogu.

— Je to velmi jednoduché, můj drahý příteli: proto, že řídit operaci podobného měřítka z jeskyně v Afghánistánu, jak se nás

pokoušejí přesvědčit západní rozvědčící a televizní komentátoři, je naprosto nemožné, tím více, pokud máte "za zády" polovinu rozvědek planety. Srovnajte událost v USA se sebevražednými útoky Palestinců v Izraeli během poslední Intifády, — nejvíc, na co se zmožili ve svém nerovném boji s agresory, bylo odpálit na sobě ze zoufalství batoh se šrouby nebo najet autobusem do řady čekajících lidí. Ale to už se vztahuje k prolematice "bezalternativnosti" možností, o které jsem mluvil dříve.

— Ano, to vše je strašné, Holmesi, jsem nucen s vámi plně souhlasit. Rozdíl v úrovni organizace je velmi vysoký.

— Potom nám zbývá jen třetí bod: absence morálních zábran a strach před trestem. Jelikož řeč je o předpokládaných útocích "kamikadze", sama zmínka o strachu se zdá nemístná. Mimochodem, to slovo je vzato západními žurnalisty z japonského, nikoliv arabského slovníku, což vyvolává v paměti šedesát let staré události z Pearl Harboru. Navíc, ve svém prvním veřejném projevu po útocích je prezident USA Bush nazval "zbabělými/podlými útoky", a toto si Watsone dobře uložte do paměti, později se k tomu vrátíme.

Co se týká morálních zábran, jejich plnou absenci demonstrovala právě samotná vláda Spojených států ve světové historii víc než kdo jiný.. Stačí vzpomenout na barbarské kobercové bombardování německých měst během druhé světové války, cílené výlučně na likvidaci civilního obyvatelstva a mající na svědomí stovky tisíc lidských životů, atomové bomby, shozené na Hiroshimu a Nagasaki, které také nebyly vojenskými objekty, zkoušky chemických zbraní ve Vietnamu a zpopelnění celých vesnic se všemi obyvateli napalmem tamtéž, použití zbraní s ochuzeným uranem v Iráku a Srbsku, a tak dále. Obviňovat při tom nějaké mystické "islámské teroristy" z pohrdání lidskými životy, znamená stavět věci na hlavu. Četl jsem Korán a došel k závěru, že koránický islám je jedno z nejmírumilovnějších a nejlidštějších věroučení. Veškerá historie nicméně ukazuje, že celá staletí prakticky ve všech společnostech je činná ta stejná mezinárodní síla, která realizuje své špinavé záležitosti, schovávajíc se pod cizí vývěsky, přikrývajíc se cizími hesly, a proto historicky reálný islám také není pojištěn proti jejímu proniknutí do vedení plně blahodárně zaměřených občanských hnutí s cílem deformovat je pro dosažení vlastních cílů.

Nu a negramotní novináři a jimi vychovávané vlády Západu

nejsou schopny rozlišit koránický islám od islámu historicky zformovaného, stejně jako nejsou schopni pochopit rozdíl mezi učením Krista a historicky zformovaným křesťanstvím.

— Plně s vámi souhlasím, Holmesi. Oficiální verze událostí, propagovaná masmédií, nevydrží žádnou kritiku, ale kdo je tedy skutečným viníkem té agrese? Sám fakt útoku snad neodmítáte?

V ten okamžik Holmes udělal jednu ze svých teatrálních pauz, ke kterým zdědil bezpochyby lásku po svém proslaveném pradědovi a, doslova dopředu si vychutnáváje účinek svých slov, pečlivě pronesl:

— Právě že odmítám.

Musím se přiznat, že pokud cílem mého přítele bylo šokovat mě neočekávaností a očividnou absurditou svého výroku tak, aby mě vyhodil z kolejí falešných vývodů podle obvyklých šablon, a přinutil mě myslet samostatně, pak toho bezpochyby dosáhl.

— Zajisté vtipkujete, Holmesi? — nenašel jsem žádnou lepší odpověď. Výraz mé tváře zjevně prozrazoval takové ohromení, že mi můj spolubesedník přispěchal na pomoc.

— Nebojte se, Watsone, nepřekřekl jsem se a nepokouším se vás vyvést z míry. Chápu, že pro vás nemůže být lehké sledovat chod mých myšlenek díky ohraničeným informacím, které máte k dispozici, a díky absenci zvyku k jejich systematické analýze.

— Smilujte se, Holmesi, vždyť my všichni jsme to viděli vlastníma očima... Letadla, pasažéry-rukojní, výbuchy, požáry, kolaps budov, tisíce obětí... — co může být reálnější než toto?

— Nu, například Godzilla nebo Tyrannosaurus Rex! — zčistajasna se Holmes rozesmál, vypouštěje při tom modré obláčky dýmu.

— Vy mě mystifikujete!

— Vůbec ne, příteli, mluvím naprosto vážně.

— Na jakých osnovách pronášíte podobné výroky?

— Těchto!, — ukázal Holmes na hromádku novin na sekretáři, kterou jsem večer neviděl.

Takový obrat v rozhovoru jsem už nečekal vůbec.

— Ale vždyť jste právě sám kritizoval novináře, mimochodem, naprosto oprávněně!

— Ach, můj milý příteli, vy patříte k té kouzelné kategorii lidí, jejichž čestnost hraničí s prostotou, a důvěřivost a otevřenost charakteru často působí jako ohraničenost a hloupost. Neříkám to

vůbec proto, abych vás urazil, právě naopak, přijměte to jako kompliment. Bičem naší doby jsou naopak vaše opaky: jedinci drží, povrchní a bez svědomí, jejichž výmluvnost až ukecanost se často chybně interpretuje jako erudice a rafinovanost intelektu. Mimochodem, promiňte, zdá se, že jsem se nechal unést od tématu. Tedy, Watsone, račte si všimnout, že žádný protimluv v mých slovech není. Potíž je v tom, že vy, podobně jako většina současných vzdělaných Evropanů a Američanů, jste se dávno smířil s proradností masmédií jako s nevyhnutelným zlem, nicméně, ani v nejmenším nepodezříváte, že tatáž masmédiá mohou mít i nějaké další funkce, kromě systematického obelhávání našich nebohých spoluobčanů.

— Prosím vás, Holmesi, jaké další funkce mohou ještě mít?

— Například informativní. Ano, ano, nevíte se, prostředky masové informace mohou být také využity pro rozšíření cílové, z hlediska řízení významné informace, jakkoliv paradoxně by to mohlo znít!

— Opravdu paradox!

— Pouze najít a přijmout ji na pozadí "šumu", vytvářeného pro masu, nemohou všichni, ale jen ti, komu je informace adresována, a také ti, kteří přesně znají, co a kde konkrétně hledat.

— Nemáte snad na mysli zašifrované vzkazy v oddíle reklam?

— Ty také. Ale nemyslete si, že musí být nutně zašifrované. Stačí použít určitá klíčová slova nebo čísla pro upoutání pozornosti adresáta a zavedení do textu množiny známých standartních obrazů. Zbytek je možné kompenzovat hrou slov, jinotajem — postupným budováním v textu toho, co se u filmových a divadelních režisérů nazývá podtextem, a co někteří kritici nazývají "druhou smyslovou rovinou", která se obvykle při povrchním čtení neregistruje. Tvrdím vám, Watsone, že při umění vytvářet a číst druhou smyslovou rovinu některých textů může být účinek ohromující.

— Přiznám se, Holmesi, že stejně jako před chvílí vás úplně nechápu.

— Dobře, pokusím se to objasnit. Neobrátil jste pozornost na podivné opakování čísla 11 v kontextu těchto událostí?

— Jistě! To se v poslední době velmi probíralo; je zde skutečně velmi mnoho podivného: útok proběhl 11. dne 9. měsíce; to je 254. den v roce, suma cifer 2+5+4 dává 11; do konce roku zbývá rovných 111 dnů; první útok na věž WTC byl realizován uneseným letadlem

společnosti American Airlines č. 11. Na jeho palubě se nacházelo 92 lidí, opět $9+2=11$, včetně dvou pilotů, 9 členů posádky a 81 pasažerů. Nakonec, samotné budovy připomínají největší číslo 11 na světě s výškou 411 metrů, a mají 111 podlaží.

— Skvěle, Watsone! Přijďte k tomu, že i ve druhém letu United Airlines, který narazil do jižní věže, bylo 56 lidí, opět $5+6=11$. Z tisku a sdělovacích prostředků je také známo, že pasažerů se pokoušeli volat na linku 911, což dává v sumě opět číslo 11. Vás to nepřivádí k ostražitosti, Watsone?

— Bezpochyby, všechny ty náhody jsou mimořádně podivné, a samozřejmě na mě udělaly silný, v určitém smyslu až mystický dojem. Pocity napovídají, že je to buďto projev tajemného Božího předurčení, nebo je to otisk něčího d'ábelsky zvráceného rozumu, nějakého zločinného génia, nemajícího v historii obdoby, který si dovolil hodit rukavice samotné Prozřetelnosti, a daleko převyšujícího ve své arogantní domýšlivosti dokonce vámi zpomenuť profesora Moriarty!

— Milý Watsone, trochu jste své hodnocení přehnal, není třeba urážet klasiky kriminálního žánru. Jistě, tyto kabalistické triky v mnohých vyvolávají ohromení (proto se také dělají), ale nic zvlášť moudrého v nich není — obyčejná aritmetická gymnastika.

— Pěkná gymnastika, tolik lidí zemřelo! — neudržel jsem se, — ale kdo podle vás Holmesi může stát za těmi monstrózními zločiny?

— Ke skutečnému počtu obětí se ještě vrátíme, zatím bych chtěl nasměrovat vaši pozornost, Watsone, na názor mého starého přítele z Oxfordu Šlomo ben Ami, který ještě ne tak dávno plnil funkci ministra vnitřní bezpečnosti Izraele, člověka velmi chytrého. Takže, v jednom z nedávných interview prohlásil, že organizace útoků na WTC v USA je tak dokonalá, že za tím beze sporu stojí "Teroristická internacionála".

— Zjevně měl na mysli skupinu extremistických islámských organizací. Co je zde zvláštního, Holmesi, teď o nich přece mluví všichni?

— Nemám pochyby, že nejste jediný, kdo ho právě takto pochopil. Přitom ale, on si musí být dobře vědom kompletní absence spolehlivých zdrojů financování a koordinace dokonce mezi nemnohými propalestinskými radikálními skupinami, takovými jako Hamas, Hizballáh, Islámský džihád nebo Organizace pro osvobození

Palestiny, aktivními jen v rámci velmi ohraničeného regionu. Hovořit zde o nějakých spojeních se Sendero Luminoso nebo Óm šinrikjó není na místě.

Také je dobré připomenout, že v Koránu není globální sociologická doktrína ve formě připravené k použití, jež by se podobala té, která se se železnou pravidelností v různých formách vyhláší v západní civilizaci minimálně posledních několik století: od kiplingovské "mise bílého člověka" do "Velké šachové desky" Zbigniewa Brzezinského. Navíc už více než jedno a půl století na naší planetě funguje dobře naolejovaná a hojně krmená mezinárodní síť teroristických organizací, představující více než sto států, a kromě toho i nese název "Internacionála".

— Proboha, Holmesi, snad nemyslíte trockisty? To je prostě směšné. Trocký už na tomto světě není 60 let. Na marxismus všichni zapoměli! — nevolky ze mě vystřelilo a vzápětí jsem litoval zbytečné ostrosti svého tónu. Můj druh jako odpověď jen skoro neznatelně zdvihl obočí a pevně se na mě podíval.

— Myslíte, Watsoně?

Cítil jsem se velmi nepříjemně. Věděl jsem příliš o Sherlocku Holmesovi, abych ho podezřívával z povrchnosti, ale tato jeho verze o možné účasti nějakých anonymních skupinek marxistů, žijících představami o světě, jež beznadějně zastaraly dřív než byli narozeni, ve zločinu století už vypadala příliš absurdně. Ať je to jak chce, spěchal jsem napravit svou netaktnost.

— Promiňte mi, drahý příteli, ale to, co nyní říkáte, je tak neobvyklé... prosím, pokračujte ve svých úvahách.

— Vůbec jsem se neurazil, Watsoně. Váš údiv je pro mě velmi pochopitelný, ale mohu vás ujistit, že to, co uslyšíte nyní, vás ohromí ještě více.

— Slibuji, že vás nebudu přerušovat.

— Jak určitě víte, Watsoně, I. komunistická internacionála byla vytvořena v našem městě s bezprostřední účastí Karla Marxe v roce 1864. Teoreticky, cílem vytvoření bylo koordinovat teroristickou ilegální činnost v Evropě, ale vzhledem k charakteru Marxe, jeho ambicióznosti a absenci jakýchkoliv organizačních schopností, efektivnost práce těch karbonářů byla nevelká. Velmi brzy osobní konflikt s Bakuninem, který otevřeně pohrdal tím fousatým *buržujem*, intrikánem a potomkem dvou rabínů, vedl k rozkolu v

organizaci, a, protože většina jejich členů zjevně nebyla na straně Marxe, ten se rozhodl ji pro jistotu rozpustit.

Po smrti "vůdce světového proletariátu" jeho věrný druh Fridrich Engels založil v roce 1889 II. Internacionálu, sestávající už výlučně z marxistických skupinek, byť se schovávajících pod sociálně-demokratickými vyvěskami. I tyto konspirátoři se zabývali především mělkým terorismem, vnitřním bojem o moc, sektářstvím a bojem o stranickou pokladnu. Díky vnitřním rozporům a zčásti i aktivitou mého praděda se druhá internacionála téměř rozpadla k okamžiku začátku světové války, a nezanechala by v historii větší stopu, než její předchůdkyně, pokud by nebylo ruské strany RSDRP (*Ruská sociálně demokratická dělnická strana, p.p.*), lépe řečeno jejího nejbojovnějšího křídla, vedeného schopným a tvůrčím marxistou Uljanovem, který vešel do historie pod jménem Lenin. Nebudu vás nudit popisem zákulisí organizace tragických události v Rusku počátku 20.století, Watsone; řeknu jen, trockisté, kteří se dostali k moci pod praporem bolševismu, populárního mezi pracující třídou Ruska, vytvořili v roce 1919 novou, III. Internacionálu, která byla rozpuštěna osobním příkazem skutečného bolševika Stalina v roce 1943.

Zdálo by se, že světová buržoazie musí oslavovat, zbavena "přízraku komunismu" vypuštěného Marxem a obcházejícím Evropu skoro 100 let, ale to se nestalo. Kampaň boje proti kosmopolitům spuštěná Stalinem v SSSR přiměla jejich severoamerické patrony k obnovení Komunistické internacionály, z nějakého důvodu jmenující se nově "Socialistická internacionála", aby si obyvatel nespojoval novou organizaci s hrůzami "komunistické" revoluce a vládou bolševismu. Proběhlo to v roce 1951 v Londýně; prosím vás, zapamatujte si toto datum, Watsone. Právě IV. internacionála byla povolána zastavit v Evropě šíření myšlenek bolševismu-stalinismu, které západní člověk dodnes nerozlišuje od marxismu-trockismu.

— Promiňte, Holmesi, ale stále vás úplně nechápu: chcete snad říct, že IV. internacionála byla vytvořena v roce 1951 vládami kapitalistických zemí v čele s USA?

— Pochopil jste mě naprosto přesně, Watsone. Ti, kdo se poslední čtyři tisíce let derou k světovládě, potřebovali zaplnit ideologické vákuum vytvořené porážkou hitlerovského nacionálního socialismu pro udržení politické kontroly nad masami a podpory iluze

pluralistického modelu řízení. Všimněte si, že novopečená organizace vůbec nebyla fiktivní: jejími členy byly takové strany-lóže jako britští labouristé, francouzští socialisté nebo němečtí sociální demokraté, a od roku 1974 i italští socialisté. Mimochodem, jejím členem byla i sociálně-teroristická strana Salvadora Allende, zničená během puče generála Pinocheta, který začal zvláštní shodou náhod také 11.9., ale 1973. Jeho zatčení v Anglii a další soudní proces byl svého druhu msta buržoazním demokratům ze strany marxistů-trockistů, jejichž pozice ve světě v poslední době značně posílila. O vlivu poslední Internacionály svědčí také fakt její informační sítě, rozprostřené po celém světě. V jejím čele stojí jedno z vedoucích amerických periodik *The New York Times*, se kterým jsou solidární noviny jako "Le Mond", "Washington Post", "El Pais", "La Republica" a mnoho dalších. Do této globální informační sítě patří i vedoucí televizní kanály. Štáb organizace se nachází stále v Londýně, stejně jako před 137 lety.

— Ale jakto, že o ní skoro nic nevíme? Nevzpomínám si na žádné poznámky v tisku o kongresech tak mocné organizace. A vždyť ona musela právě oslavit své padesáté výročí!

— A ona ho také oslavila, příteli Watsone: na očích celému světu, s ohňostrojem a velkým množstvím dýmu! Zároveň vzdala hold svým padlým chilským druhům (nezapomínejte, že stavba WTC začala v letech 72-73!), výrazně vydělávajíc na organizaci *banketu* a získávajíc nemalé politické dividendy pro své skryté i zjevné stoupence. Je vám to snad málo?

— Nechcete nakonec říct, Holmesi, že to Tony Blair... odpálil věže WTC?

— Není na místě dovádět řečené do absurdna, Watsone, ale věřte, že náš vlastní premiér má k organizátorům toho zločinného show mnohem blíže, než nějaký bin Ládin.

— To je velmi silný výrok, Holmesi! Hádám, že máte pádnější důkazy k jeho opodstatnění, než dosud uvedené myšlenkové konstrukce?

— Samozřejmě, příteli, samozřejmě... a nemálo..

Holmes se zvedl, došel ke starému sekretáři z červeného dřeva, a vyndal z vrchního šuplíku štos papírů. Zatímco jimi netrpělivě listoval, na dálku se mi zdálo, že to byly kopie nějakých dopisů a článků z novin. Nakonec našel to, co hledal, přišel ke mě a dal mi

několik listů: "Podívejte se Watsone třeba jen na toto." Poděkoval jsem mu a se zvědavostí se ponořil do čtení. Nahoře byla kopie článku nějakého Johna Kifnera z New York Times, byla nazvána tak květnatě a hloupě, jak je u *yankees* obvykle zvykem: "American Flight 11: A Plane Left Boston and Skimmed Over River and Mountain in a Deadly Detour". Možná v tom byl i úmysl autora, že unavený čtenář po přečtení titulku už nebude mít sílu číst jeho galimatyáš.

— Všimněte si data, Watsone — poradil mi Holmes.

— 13. 9. 2001 - přečetl jsem - A co je na něm tak zajímavého? Víte, že nejsem pověřivý, milý Holmesi.

— Vy ne, ale nezapomínejte, že pro ty pány disponují čísla osobitým, magickým významem a číslo 13 je u nich nejoblíbenější. Copak jste se nikdy nesetkal s podobnými typy?

— Po pravdě, ne, neměl jsem to štěstí... i když počkejte, přece jen ano! Znal jsem jednoho takového člověka, stále všude vykřikoval, že mu číslo 13 nosí štěstí. Ale vy ho určitě neznáte.

— Vidíte, Watsone, není to tak jednoduché. Nezapomínejte, že tyhle noviny jsou propagandistická vlajková loď čtvrté internacionály. Čtěte pozorně.

Začal jsem číst. Stať byla nevelká objemem, ale obzvláště roztěkaná. Vznikal dojem, že autor chtěl něco čtenáři sdělit, ale nedostávalo se mu výrazových prostředků, nebo byl nucen hovořit na veřejnosti o tom, o čem z nějakých příčin nemohl mluvit přímo, a proto se některé úryvky zdály úplně zbavené smyslu. Pokud by Holmes nenaléhal, nevěnoval bych textu žádnou pozornost. Uváděl mě už známá čísla o letu AA11: dva piloti, devět členů posádky a 81 cestujících — jistě, mnoho letušek, ale i letadlo nebylo malé — Boeing 767. Poměrně zvláště vypadala následující pasáž:

"A seemingly everyday mixture: a television producer, some businessmen, a retired ballet dancer, an actress and photographer, a young man who had made a success in the new technology economy". Po pravdě řečeno, kontingent pasažerů vyjmenovaný v odstavci — producent, baletka, herečka, fotograf a úspěšný podnikatel v oblasti "nových technologií" — se mi navzdory tvrzení autora nezdál být běžným pro regulérní let: po mém hlubokému přesvědčení, televizní producenti už dávno létali vlastními letadly. Ale z druhé strany, řeč je o lince Boston - Los Angelese, jen sám Bůh

ví, kdo tam obvykle létá.

Dále pan Kifner z nějakého důvodu považoval za nutné uvést časovou stopu letu od momentu vzletu do samotného, s dovolením, "dosažení místa určení", s uvedením množství číselných statistických údajů — jako by popisoval Tour de France, a ne tragickou smrt desítek lidí. Trochu neobvykle vypadaly podle autora i zbraně použité únosci: schované "mezi příslušenstvím k holení" nože a *box cutters* — jaký konkrétně předmět označovalo toto sousloví pro mě zůstalo záhadou. Vyšlo najevo, že snad hlavním zdrojem informací pro článek pana Kifnera byly noviny *The Christian Science Monitor*, které z nějakého důvodu byly více v kursu, co se týče okolností zločinu, než všechny ostatní. Následující odstavec s odkazem na ty noviny přitáhl mou pozornost, objasňujíc ďábelskou chytrost unosců, s pomocí které se jim podařilo přesvědčit piloty, aby jim přenechali řízení nad "živou raketou":

„Don't do anything foolish; you won't be hurt“, the newspaper reported that the hijacker said, quoting air controllers: „We have more planes. We have other planes“.

"Nedělejte hlouposti, a nic se vám nestane. Máme další letadla. Máme mnoho letadel."

Kdybych byl na místě pilotů, zmínka o dalších letadlech by mě neuklidnila, spíše varovala a přinutila dobře si rozmyslet, jestli přenechám kontrolu nad letadlem skupině maniaků. Protože ta fráze byla "náhodně" zachycena pozemními dispečery a okamžitě se přes televizní štáby rozšířila po celém světě, bylo by logické předpokládat, že jí byl "čtvrtou mocí" přisouzen význam, určený ne v tom okamžiku již mrtvým pilotům, ale někomu jinému. Ale komu? O tom v článku nebylo napsáno ani slovo.

Pokračoval jsem ve čtení. Autor se nespokojil s už dosaženým dramatickým efektem a pokračoval v tématu pasažérů. Herečka a fotograf se ukázali být toutéž osobou, konkrétně 53 letou vdovou herce Anthony Perkinse, známého z filmu Alfréda Hitchcocka "Psycho". Skutečně, cesty Boží jsou nevyzpytatelné! Další příklad toho, jak si sudba s člověkem zahrává, pokud, samozřejmě, nepředpokládat, že někdo se rodí speciálně pro to, aby odehrál určitou roli a "udělal pohádku bylinou". Pohádku, mimochodem, temnou a špinavou. David Angell, producent televizní komedie "Frasier" se ženou Linn, baletka v důchodu jménem Puopollo,

obchodník, specialista v softwaru a hardwaru: Daniel Levin a Robert Hayes — shluk příjmení, čísel, určitých asociací. Ke konci se pisálek rozhodl prásknout dveřmi a dopustil se dvou očividných lapsů: na začátku zjevně chybně uvedl výšku letadla před srážkou s WTC — 900 stop, zatímco úder byl do 90 patra 411 metrů vysoké budovy, to znamená určitě ne níže 1100 stop; potom nesprávně uvedl čas první srážky — místo 8:45 z nějakého důvodu uvedl 8:48.

— Co tedy říkáte, Watsoně? — uslyšel jsem chraplavý hlas mého přítele.

— Mnoho podivného, je uvedeno spoustu nepřesných i zjevně chybných údajů, stylem je to odpudivé; já bych takového novináře hned vyhnal z redakce.

— Nespěchejte se závěry, příteli, je to napsáno jedním z nejrespektovanějších a nejprofesionálnějších autorů vlajkové lodi mezinárodní žurnalistiky, stať byla převzata mnohými deníky s milionovými tirážemi po celém světě, se všemi zjevnými chybami. Něco zjevně uniklo vaší pozornosti.

— Možná, Holmesi; přiznám se, nebylo pro mě jednoduché soustředit se na ten text.

— Přečtete si teď tohle, Watsoně. Ze stejného vydání "New York Times" z 13. září. A další článek od stejného autora, Williama Glabersona, vyšel o den dříve.

Pokorně jsem následoval rady mého druha. Nemůžu říct, že by na mě pan Glaberson udělal větší dojem, než jeho kolega Kifner. Podobně zpřeházené uvádění faktů, slabý styl a jazyk, absence argumentace a posloupnosti. Nicméně, snažil jsem se být maximálně vnímavý, aby mi neuniklo nic důležitého. A zdá se, že tentokrát se mi to podařilo. Když jsem dočetl, mlčky jsem zvedl oči k Holmesovi — a on okamžikě postřehl změnu mého rozpoložení.

— Vidím, Watsoně, že jste téměř připraven souhlasit se mnou, a to jsem přitom ještě neotevřel skoro nic z dokumentů, které mám k dispozici. Mohl bych vám ukázat spoustu zajímavých materiálů z anglických, francouzských, italských, španělských, německých a ruských novin. Mám mnoho přátel po celém světě, a oni považují za svou povinnost držet mě v kursu ohledně posledních událostí. Svou reputaci jsem zjevně zavázán v první řadě svému velkému příbuznému.

— Holmesi, dovolte se zeptat, kdy se vám podařilo dobrat se v

této záležitosti pravdy?

— Přiznám se, Watsone, že zpočátku jsem stejně jako vy měl pochybnosti: bylo jasné, že za akcí podobného měřítka stojí mimořádně mocné organizace, disponující mocí, materiálními prostředky, vybavené posledními technologiemi, ale jaké konkrétně? První podezření se u mě vynořilo hned v úterý při shlédnutí přímých přenosů z Manhattanu: obrátil jste pozornost na ten efektní manévr, vykonaný pilotem druhého Boeingu 767, letu UA175 před srážkou s druhou věží? V tom obratu bylo cítit nejen vyšší mistrovství vzdušného esa, zjevně nedosažitelné teroristům, i když měli několik hodin tréninku na trenažeru stroje tohoto typu. Je jasné, že nebylo v silách nováčka provést takový manévr, a poté narazit v rychlosti více než 500 km/h přesně do centra věže široké 60 metrů při rozpětí křídel 47 metrů. To je jasné libovolnému autonadšenci, který se poprvé pokouší ve velké rychlosti projet úzkými vraty. Ale to ještě není to hlavní, Watsone. Byla v tom cítit estetická dokonalost choreografie, ano, ano, právě estetická dokonalost choreografie! Byla cítit ruka zkušeného scénáristy, režiséra i kameramana, kteří věděli dopředu, že jimi snímaný záznam bude posléze stokrát opakován před publikem miliard diváků! A potom ta nekonečná hollywoodská opakování z různých úhlů a pro každý vkus, téměř okamžitě, s panoramatickým efektem, s dramatickými efekty ve formě vylekaného anonymního očitého svědka, ale vždy v nezpomaleném záběru a ne příliš blízko, aby nebylo vidět některé nevhodné detaily. Velmi podivnou se mi zdála absence záchranných vrtulníků: vždyť budovy WTC stály více než hodinu po nárazu než spadly, a za tu dobu bylo možné organizovat operaci záchrany nešťastníků ve vrchních patrech. Je zřejmé, že někdo potřeboval, aby přeživších svědků toho, co se dělo uvnitř, zůstalo co nejméně.

Postupně začaly prosakovat první svědectví o počtu obětí; pravda, ne hned, protože z nejasných příčin byly zpočátku utajeny (a to v zemi, která se uchází o roli šampióna demokracie a svobody slova!), stejně jako spisky pasažérů letadel, což už bylo úplně absurdní. Odkazy na zvýšený takt amerických masmédií ohledně tragédie pro USA neslýchaného rozsahu můžou těžko někoho uspokojit. Všichni dobře vědí, jak yankees zbožňují katastrofy v přímém přenosu, vraždy, strádání a krev. Kdo jiný než Američané vymysleli válku v přímém přenosu, "televálku" na CNN s použitím ultramoderních

zbraní, různých přesných a "chytrých" bomb a raket? A co je přitom zajímavé, Watsone: ve dvou budovách WTC obvykle pracovalo kolem 50 tisíc lidí, nepočítaje návštěvníky; podle očitých svědectví jich po nárazech jen málo opustilo budovy. Podle prvních předběžných odhadů musel být počet obětí desítky tisíc, a co vyšlo vzápětí najevo? Jak s oblibou říkával můj praděd, je velmi těžké najít černou kočku v tmavé místnosti, zvláště když tam není!

— Plně s vámi souhlasím, Holmesi, ta okolnost se mi zdá velmi podezřelou. Za týden bylo nalezeno všeho všudy kolem dvou set těl obětí nebo jejich částí, a identifikováno ne více než 30-40, což je samozřejmě znatelně méně než ty neoptimističtější původní odhady. Mimochodem, zástupcům tisku i všem ostatním byl zakázán vstup do márnice pro přepočítání ostatků. Podle oficiální verze, "netraumatizovat veřejnost". Nyní žurnalisté vymysleli novou kategorii — zmizelý beze stopy, a jejich počet každý den roste. Jakoby ve WTC pracovali jen bezdomovci, kteří nikde nikomu nechybí.

— Watsone, obraťte prosím pozornost i na konkrétní číslo "zmizelých beze stopy": za deset dní po katastrofě jich bylo "přesně 5422". Po pravdě, přiznám se, že něco podobného jsem čekal: suma čísel je rovna 13, je jasně viditelná devítka, i ta jedenáctka je přítomna. Fantasmagorie pokračuje!

— Zvláštní! Ale řekněte, Holmesi, kdy vaše podezření přerostlo v jistotu?

— Poté, co vyšlo najevo, že skutečný počet obětí je řádově nižší než odhady, bylo logické předpokládat, že se v budovách nacházelo mnohem méně lidí, než obvykle. Pokud neuvažovat o faktoru šťastné náhody, je možné dojít k závěru, že o připravovaném útoku věděli dopředu. A k tomuto závěru jsem také došel. Zahrnul jsem ho do pracovní verze. V dalším kroku bylo třeba určit možné motivy organizátorů a spolupachatelů. Takové údaje jsem měl k dispozici velmi rychle. Sami Američané bez odkladu ohlásili studování takzvaných prodejů akcií na krátko, to znamená jejich prodej s pozdějším zpětným nákupem při spoléhání na pokles ceny akcií v mezičase — zvláště akcií leteckých společností, které byly poškozené útoky. Analytik brokerské firmy "Teather a Greenwood" Richard Crossley zjistil: takové prodeje, přičemž v masovém měřítku, skutečně proběhly v době bezprostředně před "černým

úterkem" a mnohonásobně převyšovaly normální objem prodeje na krátko. Dnes se k vyšetřování připojilo americké Cetrum pro cenné papíry (SEC), kompetentní finanční orgány Japonska, Německa, Francie, Švýcarska a Itálie. Pokud budou závěry Crossleyho oficiálně potvrzeny, nijak mne to neudiví. S ohledem na kolosální globální politické zájmy na tom zainteresované k tomu ale také nemusí dojít. Příliš mocné síly jsou zainteresovány v tom, aby pravdu o tragédii zaměnil ve vědomí lidí oficiální mýtus. Pro nás představuje zvláštní zájem už ten fakt, že hlavním nájemcem kanceláří WTC byla firma Morgan Stanley, která obývala celkem okolo 30 pater ve dvou budovách. Její spojení s internacionálou jsou obecně známé: firma J. Morgana financovala ještě Trockého s celou jeho bandou teroristů v období jejich přípravy na revoluci roku 1917 v Rusku.

Nicméně, Watson, nehledě na přítomnost očividných a nezpochybnitelných ekonomických zájmů, oni ustupují před skutečně grandiózními geopolitickými perspektivami, které se otevírají pro určité zainteresované kruhy v USA díky tomuto "samostřílu". Získat pro sebe nepřítele tak hrozného a rozpýleného po celém světě jako je "mezinárodní terorismus" s islámským podtextem, který nevyklučuje spolupráci s libovolným "darebáckým státem nebo národem", nebo jen "nepřítele mírumilovného amerického národa", o tom internacionalisté USA jen snili od okamžiku rozpadu SSSR. Nyní se jim sen splnil, a my stojíme na prahu další světové války "dobra se zlem"; to jest, z jedné strany, věčně pronásledovaného národa-mučedníka, oběti mezinárodního holocaustu v New Yorku a Washingtonu, — USA, a z druhé strany, sil zla, představených v první řadě zločinným géniem Usamou a následně — islámskými fundamentalisty, jednoduše muslimy, araby a nakonec libovolnými dalšími jedinci, skupinami a zeměmi, potenciálně "sympatizujícími s teroristy".

— A co sám Bush, vždyť on působil dojemem člověka, upřímně šokovaného tím, co se stalo; není snad i on na straně konspirátorů?

— Reakce Bushe je pochopitelná: ocitl se v situaci manžela v té tragické situaci, o které se právě manžel dovídá jako poslední. On bezpochyby kompletně opodstatněně vzal v úvahu tu znamenitou větu "teroristů": "Nedělejte hlouposti a nic se vám nestane. Máme další letadla." — ne nadarmo se okamžitě vrhá schovat se na vojenské základně v Luisianě. Pravděpodobně si brzy ujasnil, čich

rukou je to práce, a dokonce sebral odvalu charakterizovat útok jako "podlý čin". Ale pro mnohé to bylo ne tragické, ale velmi zábavné sledovat hlavu státu-supervelmoci běžající jako zajíc, před neznámým a nazývajícím přitom ty neznámé "zbabělci". Jeho slzy na tiskové konferenci také byly přirozené a svědčí o jeho skutečném znepokojením problému vlastní bezpečnosti. Pro každý případ, 12. září ho ještě jednou postrašili v tisku vzpomínkou na osudy "lidem oblíbených prezidentů" Kennedyho a Reagana. Mám kopii stati Johna Carlina z trockistických novin "El Pais" s titulkem "Raněný Američan". Mimochodem, nyní už nejspíš přišel k sobě, soudě po jeho vystoupení v kongresu 20.9., které velmi připomíná vystoupení Adolfa Hitlera v Norimberku 11.9.1935, a plně se sžil se svou novou rolí a úkoly před něj postavenými. Co myslíte, Watsone, co označuje jeho fráze, které kongres aplaudoval ve stoje: "Dnes si každý musí vybrat — buď je s Amerikou, nebo s teroristy!"

— Těžko říct, Holmesi.

— To je svého druhu poznávací znamení, známé celému světu od začátku 20. století jako heslo trockistů: "Kdo není s námi, je proti nám!" A pokud se nepletu, trockisté ho převzali z Bible.

— Jak to ale chápat, drahý Holmesi? Jako důkaz osobní oddanosti prezidenta spojených států trockistům?

— Ne tak přímočaře, Watsone. Bush to nejspíše sám nechápe, ale autoři jeho projevů takovým způsobem přísahají věrnost pánům IV. Internacionály.

— Mám ještě dvě otázky, Holmesi, pokud samozřejmě nebudete mít námitky.

— S radostí, Watsone.

— V článku z New York Times, který jste mi laskavě poskytl, se několikrát opakuje jedno a totéž slovo, které mi zůstává záhadou.

Holmes pohotově vzal do rukou tu samou kupku papírů, kterou jsem měl předtím já.

— Máte určitě na mysli druhý odstavec z článku pana Kifnera o letu AA11? — a začal číst nahlas:

„Capt. John Ogonowsky was at the controls, a 50-year-old veteran pilot who lived on a farm north of the city and was looking forward to a family picnic on the weekend.“

— Ano, právě tento. Jak jste to uhodl?

— Nu, to nebylo vůbec těžké, Watsone; a ocenil jste humor,

spojený se jménem pilota a jeho věkem?

ПОСТ ИСТОРИЧЕСКИЙ ПИКНИК

КАРТА ПРЕСЕЧЕННОЙ МЕСТНОСТИ

Игра в карты второе по популярности хобби в нашей стране. Первое место занимает революция. Революция превращают и свинивают карты, отчего она становится еще интересней, потому что **БЕЗ ПРАВИЛ**. Присоединяйтесь к картам! Главное — помнить, какие лиманы уже вышли из игры. Карм! Напоминания игрокам и революцион Зрам, что эта карта — уже битая.

ОЗЕРО
ЛЕБЕДИНОЕ

Бак Крот

Большой театр

Зарплате денег партии

МОСКАТЬЬ ЗА НАМИ?

1925-1935 ИТБ УЮМОН

Копилка Сталина

МЕСТО ВАЖЕЙШИХ ТУСОВИК

Светлый путь, СОБРАЩА

Туалеты, занятые путниками

Сводно-публичные отряды

БОЛЬШОЙ ДОМ

ПРИДЕМ К ИЗОБИЛИЮ
КОММУНИЗМА!

Маленький Ангуст

УЮМОН

ВИБАТ РОССИЯ

Встрел по Авроре

ЖЕЛТЫЙ ДОМ

Дома, в которых

Жил Ленин

и Ури Каз

ИЗДА ИСТОРИИ

Обмен точек зрения

Большой цирк Шагиро

Лябища коммунистов

Время в 8-10
Минут 18-21
Дней 1 мая 7-31

СЛУЖОМОН ВЪЗРАТ ЛК

СВОБОДНОГО РОССИИ
СВОБОДНОГО
ЛЮБОВИ!

СВЯТЫНГА

Еррине Яд

ОЧЕВЬ
РЕВОЛЮЦИОННЫЕ
СИЛЫ

ТРЕТ ВОДА
МОСКВА? РЕКИ
КУДА ВЕЛЕТ
БОЛЬШЕВИКИ!

НАРОД АРИМЪ СТАЛИН — СПАСИ ТЕБЯ МОСКВА!

— Nemohl jsem na to neobrátit pozornost, tím spíše, po tom všem co jste mi řekl o čtvrté internacionále a roce jejího založení. V člancích Glabersona se to také hemží podobnými odkazy. Dokonce jsem si přesně zapamatoval jméno a charakteristiky druhého pilota z letu UA175, který narazil do jižní věže: „Victor J. Saracini, 50, an experienced pilot who had been a Navy flier, was at the controls.“ Ještě jeden "zkušený padesátiletý pilot". A jeho let trval přesně 50 minut!

— Jednoduše úžasné, Watsone, máte velkolepou paměť a vašemu pozorovacímu talentu je možné jen závidět!

— Děkuji, Holmesi.

— Pár padesátiletých veteránů z americké civilní aviace skutečně dělá dojem; černý humor se těm internacionalistům, místy neodlišitelným od internacistů, musí nechat. První — John Ogonowsky — zajímavé, mimochodem pokud by se jeho příjmení objevilo v ruském tisku, tam by se nasmáli; druhý — *vítěz nad saracény*, a aby nebylo pochyb, jaký konkrétně, přidali prostřední písmeno "J", které bezpochyby poukazuje na juristy (právníky) a žurnalisty.

— Snad si nemyslíte, Watsone, že letadla byla prázdná?

— Někdy se to bezpochyby dozvíme, Watsone, ale... obrňte se trpělivostí. Zpět k tématu, vás pravděpodobně zaujalo slovo "piknik"?

— Ano, ono se v těch člancích vyskytuje *tříkrát* a pokaždé naprosto není na místě. Zdá se mi, že je do něj vložen nějaký skrytý

smysl.

— Watsone, vy jste prostě skvělý! Jsem rád, že jsem se ve vás nemýlil. Podívejte se tady na to — a s těmi slovy mi Holmes podal složený velký list papíru, rozměrem skoro jako novinová strana.

Byl to nějaký plán nebo nákres. Dlouze jsem hleděl na kontury nákresů a nápisů, jejichž smysl jsem při své znalosti ruštiny nechápal ihned, dokud mi zrak nepadl do pravého spodního rohu, kde byly malým písmem vyznačeny časy východu a západu slunce a délky dne. Nejspíš bych na to neobrátil pozornost, pokud by řádek nezačínal osudovým číslem - 8:45 - časem srážky prvního letadla s věží WTC. Tázavě jsem se podíval na Holmese.

— Ano, Watsone, správně jste pochopil, ten čas se "náhodně" shoduje s newyorským časem náletu prvního "kamikadze", Boeingu 747 s 92 lidmi na palubě. A přidal jsem k slovu "čas" upřesnění "newyorský" ne náhodou, protože následující číslo v kolonce — 16:37 taktéž "náhodou" téměř souhlasí s okamžikem prvního náletu, ale... v moskevském časovém pásmu (přesný čas — 16:45) a od toho okamžiku mohli diváci v Rusku sledovat vývoj událostí v New Yorku a Washingtonu. Pokud ponechat stranou "mystiku", pak na nákresu jsou uvedeny časy východu a západu slunce a délka dne (7:52) pro 20. leden pro severní šířku Moskvy či Petrohradu.

Když to dořekl, Holmes vzal tužku a rozmáchle napsal na list papíru "20.01", jak zapisují den v měsíci v Rusku.

— Pokud odebrat tečku mezi čísly, co podle vás Watsone to číslo označuje?

— Rok 2001! - pomalu jsem ze sebe dostal. - Ale co to vše znamená, drahý Holmesi? A odkud máte ten podivný nákres?

— Poslali mi ho spolu s dvěma podobnými z Ruska ještě v roce 1994. Všimněte si Watsone data doručení do Londýna, které je na poštovním razítku — 07.09.1994, a pokuste se zjistit, nebyla-li v ten den v Londýně nějaká zvláštní událost. V obálce byl kromě rébusu o třech částech, z nichž každá má ve svém názvu slovo "piknik", a kalendáře na rok 1994, ještě krátký text: "Drahý Holmesi. Se znalostí vaší vášně luštit záhady století, posíláme Vám "rébus tisíciletí" o třech částech. Doufáme, že přijde doba, kdy poskytnete váš profesionální výklad jeho smyslu. Ctitelé vašeho talentu." Zpětná adresa: Rusko, 190001, Petrohrad 911, Pčelovodu Viktoru Vladimiroviči. Sedm let jsem shromažďoval materiály a myslím, že

jsem připraven poskytnout určité varianty výkladu.

Sherlock Holmes přede mnou rozvinul ještě dvě další podivné kresby.

— Jak vidíte, Watsoně, koláž, kterou jste studoval, s podivným názvem "Post historický piknik" se objevila 17. srpna 1992 na třetí straně petrohradského týdeníku „Doba zvrátů“ č. 33(130). Předcházely jí dvě neméně záhadné koláže, vytištěné ve dvou číslech stejného týdeníku „Doba zvrátů“ z 24. června a 5. srpna 1991, pod názvy "Historický piknik" a "Obranný piknik".

Hledě na podivné koláže, pozorně jsem poslouchal Holmesě, tuše, že mě brzy čeká vážná a zajímavá práce. Nikdy dříve jsme neprobírali nepsaná pravidla naší společné činnosti. Nechystal jsem se to dělat ani tentokrát, protože jsem byl jako vždy přesvědčen, že každá nová záležitost, do které se můj přítel pustil, je dobře prostudována jím samým. Navíc, zdálo se mi, že už dopředu zná odpovědi na otázky, vznikající během každého nového vyšetřování, a mě potřebuje jen proto, aby se přesvědčil o správnosti jím přijatého rozhodnutí. Něco mi ale říkalo, že tento případ bude zvláštní a tentokrát mě čeká něco více, než role sparring-partnera, na kterém si znamenitý detektiv a analytik ověřuje svůj um a řemeslo. Neočekávaně jako vždy, Holmes přerušil mé úvahy.

— Drahý Watsoně, mohl byste mi objasnit, proč slovo "piknik" v článku z New York Times z 13. září přitáhlo vaši pozornost?

— Zdálo se mi, že to slovo z jedné strany vypadává z kontextu článku, napsaném o tak vážných věcech, a z druhé — nějakým nepolapitelným způsobem odpovídá jejich lehkovážnému stylu. Předpokládám, že ve slově "piknik" je skrytá nějaká mně neznámá dvojsmyslnost. No a poté, co jste mi ukázal tři ruské "pikniky" s tak zajímavými názvy, už nepochybuji, že trojitě použití "pikniků" v New York Times zdaleka není náhoda. Ale co se za tím vším skrývá?

Mezitím Holmes, pozorně mě poslouchaje, vytahoval nějaké papíry ze složky, z níž předtím vytáhl "pikniky", a probíral se jimi.

— Ano, máte samozřejmě pravdu, Watsoně, "pikniky" nejsou v "New York Times" z 13. září třikrát vzpomenu ty náhodou. Ale pro pochopení, jak jsou spojeny s třemi ruskými "pikniky" z "Hodiny zvrátů", musím něco objasnit nejenom vám, ale především sobě. Objasnit z oblasti, kterou jste vy nazval "mystikou", když jsme probírali podivné náhody spojené s číslem 11. Zde — nakonec našel

hľadaný papír — poslechněte si, Watsone, co na to téma říká nejčtenější spisovatel a básník v Rusku, A.S.Puškin:

„Um človeka je, ľudovo povedané, nie prorok, ale hádajúci. Vidí celkový chod vecí a môže z neho vyvodit' hlboké predpoklady, neraz časom stvrdené. Avšak nie je schopný predvídať *náhod*u – mocný a okamžitý nástroj Predvídania“.. („Predvídania“ rozumej ako „Boha“)³.

Mnozí na Západe považujú Puškina za zvestovateľa svetonázoru ruského národa, ktorý príchodom tohoto génia na tento svet odpovedel na prozápadní reformy cara Petra Velikého. Myslím, že o tom psal ruský filosof Berdjajev. Nejste náhodou milý Watsone seznámen s jeho pracemi?

— Ne, Holmesi, práce Berdjajeva neznám, ale slyšel jsem o zvláštním přístupu k Puškinovi v Rusku a dokonce jsem se pokoušel číst některé jeho věci, bohužel ne v originále.

Holmes zjevně čekal pokračování puškinovského tématu a proto jsem se neudivil, když se mě zeptal, co přesně z Puškina jsem četl.

— Román ve verších "Evžen Oněgin" — pracně jsem se pokoušel vzpomenout na dojmy z přečtení, a nečekaje na Holmesovu otázku, pokračoval jsem:

— Pověst se mi tehdy zdála trochu táhlá, a místy dokonce nudná. Něčím mi to připomnělo román Jamese Joyce "Ulysses", který nějaký náš kritik minulého století nazval encyklopedií západního života. Háček je pravděpodobně v překladu — jsou to přeci jen verše.

³ A.S.Puškin. „O druhom zväzku „Dejín ruského národa“ N.A.Polevoj“. Citácia z Kompletnej akademickej zbierky spisov o 17.zväzkoch, reedície v r.1996 vo vydavateľstve „Nedel'a“ na osnove vydania AN ZSSR z r.1949, str.127. Slovo „náhoda“ je vyznačené samotným A.S.Puškinom. Vo vydaniach, ktoré vyšli pred r.1917 ni je slovo „náhoda“ vyznačené a za ním dali bodku, vynechajúc text „mocný a okamžitý nástroj Predvídania“. Predrevolučná cenzúra predpokladala, že človeku, ktorý nedostal špeciálne bohoslovské vzdelanie, netreba uvažovať o Predvídaní (konkrétne vydanie A.S.Suvorina z r.1887 a vydanie pod redakciou P.O.Morozova). Cirkev neradila A.S.Puškina (Slnko ruskej poézie) k spisovateľom, ktorých diela by sa slušilo a patrilo citovať a komentovať vo svojich traktátoch budúcim generáciám bohoslovcov. V ére vlády ideológie historického materializmu sa ukázali byť vydavatelia A.S.Puškina čestnejšími, ako ich v Boha veriaci predchodcovia, a uviedli názor A.S.Puškina ohľadom tejto otázky bez deformácie.

— Bravo, Watson! Pozorovací schopnost vám upřít nejde. Jde o to, že Puškin má jeden velmi přesný výrok, který podle mého vše vysvětluje: "Překladaatelé jsou překážkami na cestě k osvícení (vzdělání)"⁴. A jeden ruský kritik dokonce označil román ve verších, který se vám zdál nudný, za "encyklopedii ruského života". Nepamatujete si autora překladu, Watsone?

— Jak by ne, Holmesi, samozřejmě pamatuji. Známý šachista mi doporučil nejlepší překlad, z pera známého ruského spisovatele a básníka Nabokova, jehož rodiče emigrovali po revoluci z Ruska, a on sám měl na Západě velký úspěch.

— Výborně, Watsone. Právě Nabokov, poté co začal psát obstojné verše v angličtině, se pokoušel pochopit, proč západní čtenáři nejsou schopni pochopit Puškina tak, jak ho chápou v Rusku. On také, podobně jako vy, došel k závěru, že celá věc vězí v překladaatelích, v jejich neschopnosti předat nepostižitelného ducha puškinské poezie, a proto se rozhodl dokázat, že to v jazyce velkého Shakespearea je možné. Jaký byl jeho údiv, když on, po dokončení překladu románu, v doslovu napsal: "Zlatá klíčka zůstala, ale ptáček uletěl". "Ptáček, který uletěl" Puškina je právě to, co nám zbývá pochopit ve světonázoru ruského národa. Vy se teď určitě divíte, Watsone, proč při rozkrývání příčin tragédie v New Yorku a Washingtonu věnuji tak mnoho pozornosti "slunci ruské poezie" — jak nazval Puškina jiný ruský spisovatel, na západě velmi populární Dostojevský?

— Skutečně, milý Holmesi, zpočátku jsem byl poměrně udiven vaším zájmem o Puškina. Ale protože váš znám, předpokládal jsem, že jste pečlivě prostudoval vše, co je spojeno s tvorbou váženého ruského básníka, a zkušenost s vámi mi napovídá, že Holmes nic nedělá jen tak pro nic za nic. Proto se nebudu příliš divit, když se ukáže, že i Puškin má nějaký vztah k událostem 11. září.

— Tak tak, Watsone, i Puškin... - zamyšleně odpověděl Holmes. - Ale v tento okamžik vám to ještě nemůžu vysvětlit, Watsone. Co z Puškina jste ještě četl?

— Víc nic, - začal jsem dolovat v zákoutích své paměti, - ačkoliv, stop! Četl, ano, ano! — jistěže četl, ale v určitém smyslu z donucení.

— Zajímavé, kdo vás, můj milý Watsone, mohl přinutit číst

⁴ „Переводчики — подставные лошади просвещения“, doslova: „Překladaatelé – trojští koně osvěty.“

Puškina?

— Okolnosti, Holmesi. Právě okolnosti. Možná si pamatujete, jak před deseti lety přijel do Londýna divadelní sbor s velmi těžce vyslovitelným názvem, něco jako "Marinkí".

— Ano, Watsone, vzpomínám si — to bylo turné "Mariinského" divadla v Rusku velmi slavného ještě z předrevoluční doby, a velmi jsem tehdy litoval, že jsem se nedostal na jejich představení. Ale prosím, pokračujte, milý příteli, opravdu bych rád věděl, jaké okolnosti vás donutily, abyste si přečetl Puškina.

— Bylo to už po návratu z Afghánistánu, kdy jsem se bezúspěšně ucházel o přízeň jisté osoby, velké hudební nadšenkyně. Abych upoutal její pozornost na svou osobu, s ohromným úsilím jsem získal dva lístky na premiéru opery "Piková dáma". Věděl jsem, že všechny party budou v ruském jazyce, proto jsem se rozhodl seznámit se s Puškinovým příběhem předem. Zápletka se mi tehdy zdála mystická, a konec hlavního hrdiny celkem smutný. Pamatuji si přesně, že podle zápletky příběhu se zbláznil, a proto, když napětí na scéně vrcholilo a má společnice očekávala tragické rozuzlení, já jsem ji, ve snaze demonstrovat jí své znalosti v oblasti, kde cítila svou absolutní převahu, začal konejšit v tom smyslu, aby si vydechla, že hrdina a hrdinka zůstanou naživu. Jaké bylo mé překvapení, když na scéně zaburácel publikem očekávaný výstřel. Moje dáma nedala najevo překvapení; pochopila, že její nešťastný nápadník je ignorant. Když jsem se jí pokoušel vysvětlit, že jsem četl Puškinovu povídku, s lítostí se na mě podívala a ukázala na program, kterým se ovívala jako vějířem: libreto opery bylo napsáno bratrem skladatele Čajkovského, který pravděpodobně věděl lépe než sám Puškin, jak má hrdina "Pikové dámy" zakončit svůj život. Tím mé ucházení se o přízeň dámy, kterou jsem pro sebe nazval "pikovou", skončilo.

— Mějte za to, Watsone, že ne náhodou jste měl "veliké štěstí" ve vašem setkání s "Pikovou dámou", ve všech významech. Pamatujete si příčinu tragického konce Hermanna, jak zvali hlavního hrdinu?

— Pokud se nepletu, Holmesi, zahubila ho chorobná vášeň ke kartám a hazardu. Počkejte, vzpomněl jsem si! Hermann se pokoušel vyloučit nějaké tajemství u stařeny — na jakou kartu vsadit, aby bral bank.

— Ano, řeč tam je o hře "faraon", - začal Holmes a jakoby pro sebe dodal, - velmi zvláštní název karetní hry. Hermann získal ve snu

tajemství třech karet, - pokračoval Holmes své vyprávění, a vyhrává velké peníze, když postupně sází na trojku, sedmičku a...

— Eso vyhrálo! - vykřikl jsem, téměř jako hrdina povídky, - ale co si pamatuju, místo esa mu padla "piková dáma". Začínám chápat, Holmesi, kde se bere váš zájem o Puškina. Znovu přeslovuté číslo 11, a znova tragédie, pravda, ne vesmírného měřítka⁵.

— A teď se podívejte na toto, Watsone.

Holmes znovu otevřel "Post historický piknik" a ukázal na text na vršku kresby, napravo od něhož byla vidět ženská socha, a pod ní figura, mající vztah k starověkému Egyptu.

— Můžete to Watsone prosím přešíst?

— Mapa nějaké oblasti, - začal jsem, pomalu volíc slova překládaje titulěk, provedený tučným písmem. Za ním byl text menším písmem:

"Hra v karty ... druhá nejoblíbenější činnost v naší zemi. První místo — revoluce. Revoluce míchají karty, ... hra se stává zajímavější, protože je bez pravidel. U karet je nejdůležitější pamatovat si, jaké už jsou ze hry. Připomínáme hráčům a revolucionářům, že tato karta je už bita."

To je přibližně, Holmesi, a přesnější překlad bych mohl udělat se slovníkem.

Když jsem dočetl, se zvědavostí jsem se podíval na Holmese, dáváje všemi způsoby najevo, že jsem z té abrakadabry máloco pochopil. Působilo to jako zpráva nebo instrukce. Ale od koho a komu?

— Zcela sdílím váš údiv, Watsone, ale nečekejte ode mě upřesnění. Poslali mi překlad toho zvláštního textu, ale nyní vám ho ještě neukáží, v naději, že ho uděláte lépe, poté co se blíže seznámíte s rébusem. Prozatím chci jen obrátit vaši pozornost na množství jakoby mezi sebou nsvázaných událostí, které spojují slova s kořenem "pik": "pikniky" v Newyork Times, "pikniky" v "Hodině zvrátů", "Piková dáma" u Puškina. Trochu přespříliš "pik", milý Watsone, pokud mít na paměti, že "náhoda" v chápání autora "Pikové dámy" je — mocná, okamžitá zbraň Prozřetelnosti, jejíž projevy v životě lidí je nemožné pochopit bez vnímání obecného chodu věcí?

⁵ Číselná hodnota esa v karetních hrách je obvykle 11, ačkoliv hodnota 1 by více odpovídala počtu zobrazených znaků.

Nyní je mi jasné jedno: stojí před námi úkol pochopení role číselné míry v tragických událostech "černého úterka"⁶. Snadných řešení nebude, příteli, nicméně mám za to, že společným úsilím můžeme uspět, pokud budeme disponovat i mírou trpělivosti. Zdá se mi, že pro rozšířování posledního rébusu, který je, nakolik chápu, nějak spojen s tragédií v New Yorku a Washingtonu, musíme nejprve pochopit význam prvních dvou "pikniků", a proto bych chtěl, můj příteli, abyste v klidu popřemýšlel nad mnou shromážděným materiálem. Pokuste se ho pozorně prostudovat. Zde — podal mi svou složku — je kromě záhadných ruských "pikniků" i výběr různých zpráv z novin všech zemí světa. Předpokládám, že vám ty materiály pomohou zorientovat se v problémech, které čekají na své řešení.

Nedávno mě spolupracovník auditorské firmy "Ernst & Young", ve které v posledních letech pracuji jako konzultant, seznámil s jedním ruskojazyčným serverem na internetu. Jsou tam velmi zajímavé práce, z nichž některé na mou prosbu přeložili mí ruští přátelé, žijící v Londýně, do angličtiny. Pravda, stěžovali si na složitost překladu konkrétních míst, zvláště týkajících se bohoslovských témat. Ale dvě práce, podle mého velmi zajímavé, jsou na těch stránkách vyloženy v angličtině. Jejich vytištěné kopie jsou v té složce.

Promiňte, Watsone, ale dnes odlétám do Curychu v záležitostech firmy, o které jsem se zmínil. Možná, že poletím i do Španělska, kde je také filiálka té firmy, ale i ... mnoho lidí, kteří dobře znají historii trockismu. Občanská válka ve Španělsku je dílo trockistů. Ne náhodou proces proti Pinochetovi, který svým "pučem" překazil marxisticko-trockistické plány v Chile, vede soudce [Baltasar Garzón](#)⁷ ze Španělska. Myslím, že cesta zabere dva-tři týdny a věřím, drahý Watsone, že po návratu od vás uslyším mnoho zajímavého.

Holmes mi potřásl rukou a chystal se už odejít, když se najednou zastavil, tak nějak zvláště se na mě podíval a se záhadným úsměvem se zeptal.

— Mám k vám Watsone jeden dotaz jako k šachistovi: co vy si o

⁶ 11.09.2001, kdy došlo k útokům na WTC, bylo úterý

⁷ Nyní ex-soudce, vede právní oddělení WikiLeaks, nabídl že bude zastupovat Snowdena... také zajímavá souvislost, p.p.

tom všem myslíte?

Zpočátku jsem byl trochu zmatený, maje za to, že je to další Holmesova ironická narážka ohledně mé šachové vášně, a dokonce jsem mu chtěl odpovědět nějakým vtipem, rozšířeným mezi šachisty. Ale potom, když jsem spatřil výraz jeho tváře, zjistil jsem, že pohled mého druha je neobyčejně vážný a čeká neortodoxní odpověď.

— Gambit⁸ ... nějaký, - pomalu jsem pronesl první slova, která mi přišla na mysl, spojená s šachovou terminologií, -... může být, poslední gambit, - dodal jsem už sebejistěji - ano, poslední gambit druhého tisíciletí, které nás opouští.

— Velmi zajímavé rozhodnutí, a možná konečné - doslova pro sebe si zamumlal Holmes.

Na jeho tváři už nebyl úsměv a pohled, zahleděný někam do dálky, doslova hledal nepolapitelné konečné rozhodnutí.

— A možná, že má doktor Watson pravdu? — neočekávaně zadal otázku někomu, kdo zde nebyl, a jakoby shrnoval dlouhý spor s neviditelnou třetí osobou, zakončil: — někdo, mající přímý vztah k otázkám globálního řízení, obětuje mnoho, aby získal výsledek, překračující nejbujnější fantazie současného lidstva.

Holmesův pohled se vrátil do reality a on se na mě znovu usmál svým téměř potutelným úsměvem.

— Výborně, Watson. Náš nový výzkum bude probíhat pod krycím názvem "Poslední gambit". V mém notebooku se nahromadilo mnoho informací o této záležitosti a od této chvíle se soubor, do kterého zapisuji svá zjištění o ruských "piknicích", bude nazývat stejně — "Poslední gambit". Radím vám všechny vaše úvahy ohledně "pikniků" a také materiálů, které jsem vám nechal ve složce, také shromážďovat v jednom souboru.

⁸ "Gambit": šachové zahájení, ve kterém hráč obětuje materiál (nejčastěji pěšce), aby dosáhl nějaké výhody, zostření hry nebo znepráhlednění pozice.

Část 2. Výzkumy Watsona

Večer 22. září. Ruské "pikniky"

Ve druhé polovině dne se Holmes odebral na letiště Heathrow a já jsem se začal zabývat jeho dokumenty. Pohodlně uveleben v křesle, vyndal jsem ze stolu koženou složku a se zvědavostí začal zkoumat její obsah. Nejprve novinové zprávy a výpisky. Některé z nich, nejkratší, uvádím v plném znění.

Výpisek č.1. 15. května 1976, noviny "Weekly news" informují, že porodník jménem Triplett potřetí asistoval u porodu trojčat.

Výpisek č.2. 5.12.1664 se v úžině Pas-de-Calais potopila britská loď jménem "Meney", utonula celá posádka kromě jednoho námořníka jménem Hugh Williams. O 121 let později, na den přesně, se 5.12.1785 v Irském moři, v blízkosti ostrova Man potopila další loď. Přežil jediný námořník, jehož jméno bylo Hugh Williams.

Výpisek č.3. V roce 1883 se nějaký [Henry Ziegland](#) rozešel se svou nastávající, která si ze žalu sáhla na život. Její bratr se rozhodl ji pomstít. Kulka z jeho pistole však Zieglanda jen škrábla, a zaryla se do kůry stromu. Ziegland spadl na zem a bratr, maje za to, že msta je vykonána, se na místě zastřelil... V roce 1913, o 30 let později, se stále živý a zdravý Ziegland rozhodl porazit právě ten strom, do kterého se zaryla kulka. Strom odolával a tak se Ziegland rozhodl pomoci si dynamitem. Při výbuchu ona dávno vystřelená kulka opět vyletěla a zasáhla Zieglanda přímo do hlavy. Pomsta byla nakonec vykonána!...

Výpisek č.4. V roce 1975 vypadlo v Detroitu malé dítě z okna bytu ve 4. (!) patře, a spadlo na hlavu jistému Josephu Figlockovi, který nárazem upadl do bezvědomí, avšak jemu ani dítěti se nic nestalo. Přesně po roce tentýž pan Figlock procházel na tomtéž místě v téže ulici, když ho opět prudký náraz srazil k zemi. Spadlo na něj totéž dítě. A ačkoliv během roku přibralo na váze, i tentokrát měla příhoda šťastný konec.

Výpisek č.5. V 17. století vznikla v Japonsku fáma o tom, že jisté dětské kimono nosí smůlu. Všechny tři dívky, kterým ho jejich rodiče koupily, zemřely dříve, než ho stačily obléct. V únoru roku 1657 se jeden mnich rozhodl ono "prokleté" kimono spálit. Jakmile ho však mrštil do plamenů, nenadálý prudký poryv větru oheň rozfoukal a požár se velmi rychle dostal zcela mimo kontrolu. Následky události:

Část 2. Vzkumy Watsona

shořely tři čtvrtiny Tokia, bylo zničeno 300 chrámů, 500 paláců, 9000 obchodů, 61 mostů a zemřelo 100 tisíc lidí...

Desítky dalších zpráv, objemnějších, ale neméně zajímavých, přesvědčivě ilustrovala správnost puškinovské definice: "Náhoda" — skutečně mocný, okamžitý nástroj Prozřetelnosti. Když jsem dočetl, zamyslel jsem se nad tou nad(vesmírnou)-realitou, na jejíž existenci si západní obyvatel vzpomene jen při návštěvě církve nebo kostela, a i to jen pod tlakem vnějších okolností. A kuriózní shody náhod, které přitáhly pozornost mého přítele Holmese, připomínají, že v historii lidstva je skutečně mnoho "náhod", které proměnily v krach pečlivě promyšlené a dobře zabezpečené plány. Výsledkem jejich realizace vzal tok událostí *naprostou náhodou* úplně jiný směr nebo novou kvalitu.

Tak, rozmyšleje o roli "náhody" jako nástroje Prozřetelnosti, se kterým se každý z nás tak či onak někdy v životě setkal, nakonec jsem před sebou otevřel první "piknik". Byla to kopie poslední strany novin Leningradského svazu žurnalistů s názvem „Doba zvrátů“ („Час пик“) z 24.06.1991 s názvem "Historický piknik". Věděl jsem, že mnoho měst v Rusku po srpnu 1991 změnilo svůj název, přesně tak jako tomu bylo po říjnové revoluci roku 1917. Tehdy Petrohrad nazvali Leningradem, a nyní zase zpátky — Petrohradem. Kresby "pikniku" při bližším pohledu vypadaly jako okénka animovaného filmu, kterých bylo přesně pět. Nápadná byla témata týkající se starověkého Egypta, z nějakého důvodu uměle vztažená — jak se mi zdálo na první pohled — k událostem v Rusku. Zpočátku jsem se snažil přeložit texty obrázků, spoléhaje se na slovní zásobu získanou během tříletého pobytu v Afghánistánu. Ale brzy jsem si uvědomil, že bez zvláštního rusko-anglického slovníku se neobejdu. Text prvního obrázku informoval:

"Staroegyptské politické vášně stále provokují představitost řadových voličů. Boj o trůn mezi Amenhotepem IV. (Echnatonem) a mladým Tutanchamonem je bojem dvou velkých stranických náboženství bohů Atona a Amona. Ty nezapomenutelné události tisícileté dávnosti ve sporu o moc v epoše XVIII dynastie egyptských faraonů jsme se pokusili vylovit z paměti, protože historické zdroje nebyly po ruce. Jestli něco není úplně přesně, neviňte nás, uběhlo tolik let, všechno si pamatovat nelze..."

Nejspodnější obrázek končil textem neméně podivným:

"Pro dosažení samotného vrcholu hierarchické pyramidy je třeba někoho zajmout, likvidovat, vydírat, koupit, vyprovokovat, vyhnat, zradit, zkompromitovat, oklamat, izolovat, přesvědčit, postrašit, diskreditovat, rozptýlit, převézt, odstranit, pohřbit, porazit, přinutit,

Část 2. Vězkumy Watsona

prodat atd. Nebo být schopným, mít autoritu a vždy hovořit pravdu, ale pak spadáte do kategorie onoho "někoho".

Pokud jste najednou zachtěli dostat se nahoru a máte k ruce odpovídající kameny (jsou nakresleny) pro stupínky speciálního služebního žebříku, v jakém pořadí byste ty kameny kladli na sebe? Možná, že znáte jiné způsoby jak se dostat na vrchol moci, aby bylo možné hledět daleko nebo naplivat na všechny zvysoka?"

ЧасПик №25(70) 24.06.91

ИСТОРИЧЕСКИЙ

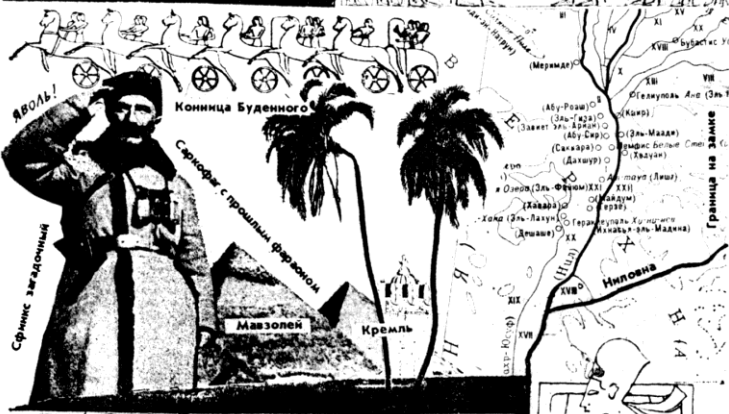
ПИКНИК

Древнеегипетские политические страсти до сих пор поражают воображение рядовых избирателей. Борьба за трон между Аменхотепом IV (Эхнатон) и молодым Тутанхамоном — это борьба двух великих первичных религий Бога Атона и Амона. Эти незабываемые события — доказательство давности в споре за власть во времена XVIII династии египетских фараонов мы попробовали воссоздать по плакатам, так как исторических источников под руками не оказалось. Если что не совсем точно, не обессудьте, столько лет прошло, всего не упомним....

Ковчег и Апенс-марийский мавлей

Статуя Зевса на бронзовом

Сфинкс загадочный

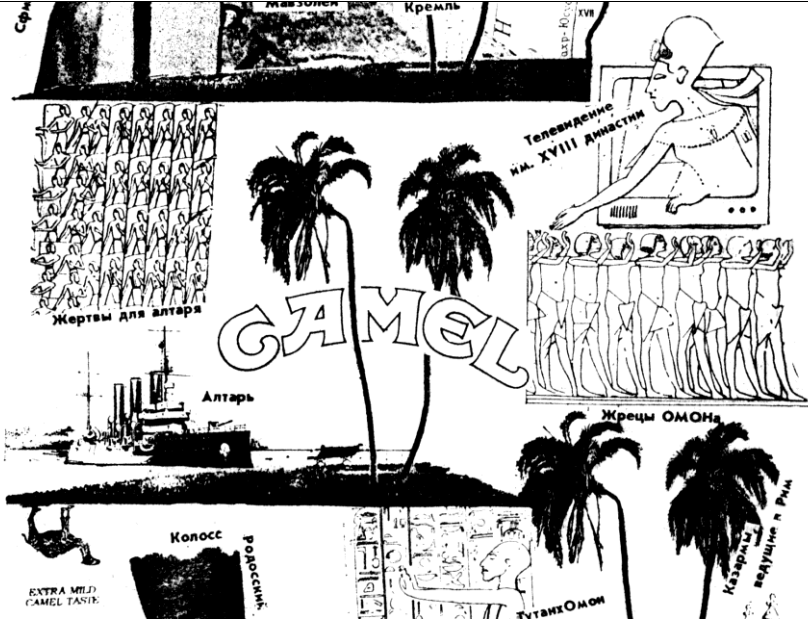
Конница Буденного

Сфинкс с огромным фараоном

Телевидение им. XVIII Амнистии

Část 2. Vzkumy Watsona

Чтобы забраться на самый верх иерархической пирамиды, нужно кое-кого закатить, ликвидировать, шантажировать, купить, спровоцировать, изгнать, предать, скомпрометировать, обмануть, изолировать, уверить, запугать, дискредитировать, отвлечь, вывесить, удалить, покоронить, поразить, заставить, продать и т. д. Или быть умным, пользоваться авторитетом и всегда говорить правду, но тогда попадаешь в категорию «кое-кого».

Если бы вы вдруг захотели забраться наверх и у вас под рукой были соответствующие камни (они нарисованы) для ступеней специальной служебной лестницы, то в какой последовательности вы клали бы эти камни друг на друга? Может быть, вы знаете другие способы, как добраться до вершины власти, чтобы можно было далеко глядеть или плевать на всех свирок?

Главный редактор Наталья ЧАПЛИНА

Час пик
 ГАЗЕТА
 ЛЕНИНГРАДСКОГО СОЮЗА
 ЖУРНАЛИСТОВ

Наш адрес: 191040, Ленинград, Невский пр., 81.
 телефон для справок 279-22-70.
 Телефоны отдела рекламы: 279-11-20, 279-06-33.
 При перепечатке ссылка на «Час пик» обязательна. Рукописи, присланные в редакцию, не рецензируются и не возвращаются. Номер подписан в печать 21 июня 1991 г.
 Отпечатан в ордена Трудового Красного Знамени типографии им. Володарского Ленинграда. Заказ № 911

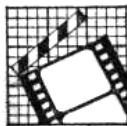
Pod tím textem byly figurky, zobrazující pět mladých a pět starých mužů, stojících navzájem k sobě zády. Mezi nimi bylo nějaké zvláštní slovo (nebylo mi jasné, co v ruštině znamená) - "čuriki" („чурики“). Na každém obrázku byly v popředí dvě palmy (na prvním byla jedna palma zakrytá kresbou). Piknik byl z nějakého důvodu nazván "na

Část 2. Vězkumy Watsona

počet Artemidy", a na druhé kresbě odshora - s deltou Nilu, byl ke korytu řeky přidán neexistující přítok s názvem "Nilovna". Na centrální - třetí - kresbě bylo velkým písmem uvedeno v Anglii známé označení cigaret "CAMEL"; vpravo od toho nápisu vylézala z obrazovky televizoru figurka v oděvu egyptského faraona, a pod ním osm figurek s nápisem - žreci OMONa. Další nápisy byly typu "Kasárna, vedoucí do Říma", kolchoz "Alexandrijský maják", "Sarkofág s minulým faraonem", "Rhódský kolos". Krátce: kresby i nápisy k nim byly plně nesmyslné, jaké neměly místo ani v historii, ani v geografii, pokud se pokoušet chápat vše v přímém smyslu. Ale jakkoliv jsem se pokoušel složit ty podivné "kameny" do nějaké propojené mozaiky, v které by se projevil skrytý smysl "pikniku", nedařilo se mi to. Chyběly mi k tomuto rébusu klíče: nejspíše, znalosti událostí, mající vztah k historii Ruska a Egypta. K "Historickému pikniku" byl připojen seznam filmů, které byly hrány v různých kinech Leningradu od 24 do 26. června 1991, ale naprosto jsem nevěděl, jak s nimi naložit.

«~~Бусин~~ Нева, Знание (25—27), Руслан (25, 26), Курортный (29—1), Ладога (28—30), Мир (29—1).
«Кошмар в сумасшедшем доме»: Художественный, Московский (25—27), ДК им. Ленина (28—30), ДК им. Ильича (25—27), клуб им. Калининна (25—27).
«Бумага»: Спорт (25—27), Знание (28—1), Восход (25—27), Волна (28—1), Заневский (25—30), Курортный (25—27), Нева.
«Невидимый враг»: Москва (25—27), Бастيون (28—1), Баррикада, Прибой (25—17), Планета (28—1), Московский (25, 26), Эхте (25), Прогресс (27—30), Весна (27—19), Победа (30, 1).
«Командантский час»: Максим (25—27), Мир (25—28), Рекорд (26—1), Озерки (27—1).
«Час убийства»: Пламя (25, 26), Эстафета (25—27), Экран (28—1).

25.6—1.7

КИНО-ВИДЕО

Новый художественный фильм «Скорпион».

Автор сценария и режиссер — В. Ридольф, исполняют: Т. Таллиеро, Д. Маррей, Логан. Производство США.

«Скорпион»: Прометей (25—28), Навесный (25—27), Аврора, Молния (25—28), Бюдж (25, 26), Балжум (29—1), Максим (28—1), Слава (29—1), Прибой (28—1).

Новый художественный фильм «Первичное зло».

Авторы сценария — Э. Каллевер, К. Вэдал, режиссер — Р. Шиддл, роли исполняют: В. Бивинг, К. Мурр, М. Херрис. Производство США.

«Первичное зло»: Москва (25—28), Прометей (29—1), Слава (25—28), Молния (25—28), Родина (25—27), Навесный (28—1), Зенит (25, 26), Зенит (27—29), Рубеж (30, 1), Ладога (25—27), Меридиан (28—1).

Продолжается показ фильмов:

«Дикая парочка»: Меридиан (25—27), Москва (28—1), Рубеж (25—27), Комсомольский (28—1), Художественный, Фестиваль, Планета (25—27), Родина (28—1).

«Сельские часы до пригорода»: Балжум (25—28), Москва (29—1), Космонавт (25, 26), Буревестник (27—1).

«Клантн Американ»: Страна (25—27), Вонитрад, Дружба (26—1), Авангард (27—1), Веснушка (28—1).

«Галаксиан»: Окта (26, 27), Дружба (26—1), Зенит (30, 1), Искра (25—27), Волна (25—27), Спорт (28—1), Факел (29—1), Луч (28—1).

«Динарты»: Волна (27—29), Свет (26—30), ДК им. Ильича (27—30).

«Знамя восток»: Зенит (25—30), Эстафета (28—1), Вокзал (28—1), ДК им. Ногина (26, 27).

«Бусе»: Искра, Знание (25—27), Руслан (25, 26), Курортны (29—1), Ладога (28—30), Мир (29—1).

«Косиар в сумашедшем доме»: Художественный, Московский (25—27), ДК им. Ленина (28—30), ДК им. Ильича (25—27), клуб им. Калинин (25—27).

«Бумаж»: Спорт (25—27), Знание (28—1), Волна (25—27), Волна (28—1), Звонкий (25—29), Курортны (25—27), Нева.

«Инцидентный враг»: Москва (25—27), Бастия (28—1), Баррикада, Прибой (25—17), Планета (28—1), Московский (25, 26), Дина (25), Прогресс (27—30), Весна (27—29), Победа (30, 1).

«Инцидентный час»: Максим (25—27), Мир (25—28), Рекорд (26—1), Озерки (27—1).

«Час убийства»: Пляж (25, 26), Эстафета (25—27), Эфир (28—1).

КИНОЛЕКОРИЯ

(в помещении библиотеки им. Блока, Невский проспект, 28)

25 ИЮНЯ

14.10 — «История Любана» (1970, режиссер — А. Хиллер, по баскетболу Э. Сигала, музыка Ф. Лаж, «Оскар»).

16.00 — «Ночные пришельцы» (1977, режиссер — М. Виннер, в гл. роли — М. Брандо).

17.45 — «Человек, упавший на землю» (1974, режиссер — Н. Роог, в гл. роли — Д. Боун).

26 ИЮНЯ

14.15 — «Стена» (1984, режиссер — А. Паркер, «Пик Флойда»).

16.00 — «Рыбка по имени Ванда» (1988, режиссер — Ч. Крайтон, «Оскар»).

18.00 — «Рыба» (1972, режиссер — Ф. Феллини).

27 ИЮНЯ

14.10 — «Индия Джок и последний крепостной поеди» (1989, режиссер — С. Спильберг, в роли: Х. Форд, Ш. Конерри, «Оскар»).

16.20 — «Оскомина» (1986, режиссер — М. Николс, в роли: Д. Николсон, М. Стрип).

18.15 — «Прелестная малышка» (1977, режиссер — Л. Маль, в роли: Б. Шилдс, С. Сандан).

28 ИЮНЯ

14.10 — «Хорошенькая женщина» (1990, режиссер — Г. Маршала, в гл. роли — Д. Робертс).

16.20 — «Получка» (1985, режиссер — Р. Хармон, в гл. роли — Р. Хауэр).

18.00 — «Белые ночи» (1984, режиссер — Т. Ханворд, в гл. роли — М. Барышников).

29 ИЮНЯ

17.30 — «Из жизни марионеток» (1980, режиссер — И. Бергман).

14.15 — «Муза» (1985, режиссер — Д. Кроуноберг).

16.00 — «Влюбиться» (1984, режиссер — У. Гроссбер, в роли: Р. Де Ниро, М. Стрип).

1 ИЮЛЯ

14.00 — «Глубина покая» (1985, режиссер — Д. Лондон, в роли: Мерго и Мюрель Хемингуэй).

15.30 — «Порно» (1989, режиссер — М. Коттерский, комедия).

17.00 — «Доктор Живаго» (1965, режиссер — Д. Лин, в роли: О. Шариф, Д. Криста, Д. Чалпин, Р. Стайгер, А. Гиннес, К. Кински; 5 «Оскар»).

КИНОЛЕКОРИЯ

(в помещении библиотеки имени М. Ю. Лермонтова, Литейный проспект, 19)

25 ИЮНЯ

15.15 — «Сатирикон» (1949, режиссер — Ф. Феллини, по роману Петрония).

17.50 — «Ронсана» (1985, режиссер — Ф. Шелли, в гл. роли — С. Мартин).

19.50 — «Земное лицо» (1977, режиссер — И. Бергман, в роли — К. Карр-Файлд, Л. Ульман).

26 ИЮНЯ

15.00 — «Забриски Поинт» (1970, режиссер — М. Антониони).

17.00 — «Деловая девушка» (1988, режиссер — М. Николс, в роли: Х. Форд, М. Гринфит, С. Вивер, «Оскар»).

19.00 — «Герои и Дюма» (1990, режиссер — Ф. Каурман).

27 ИЮНЯ

15.00 — «Дик Тревис» (1990, режиссер — У. Битти, в роли: У. Битти, Мадона, Аль Пачино, Д. Хофман; 3 «Оскар»).

17.00 — «Очарованная луна» (1986, режиссер — Н. Джинсон, в роли: Шар, О. Дукесис, Ф. Шаллипан-младший; 3 «Оскар»).

19.00 — «Дикое сердце» (1990, режиссер — Д. Лин, Гран-при кинофестиваля в Кане 1990 года).

28 ИЮНЯ

15.00 — «Дикая орхидея» (1990, режиссер — З. Кинг, в роли: М. Рурк, О. Вайлд).

17.20 — «Ближние контакты третьего рода» (1982, режиссер — С. Спильберг).

19.45 — «Большая жиртва» (1973; режиссер — М. Феррери, в роли: Ф. Нуаре, М. Масгроини).

29 ИЮНЯ

13.45 — «Последнее танго в Париже» (1971, режиссер — Б. Бертолуччи, в роли: М. Брандо, М. Шнейдер).

16.00 — «Пско» (1957, режиссер — А. Кенно, в гл. роли — Э. Перкинс).

18.00 — «Артур» (1982, режиссер — С. Гордон, в роли: Д. Мур, Л. Миналди, Д. Гиллуд, «Оскар»).

15.20 — «Кто подставил Роджера Раббитала» (1988, режиссер — Р. Земекис, «Оскар»).

17.15 — «Грива» (1990, режиссер — Д. Цукер, в роли: Г. Свайз, В. Голдберг; 2 «Оскар-90»).

19.30 — «Июньский портв» (1974, режиссер — Л. Кавани, в роли: Д. Боргар, Ш. Рендлер).

Odloživ první "piknik" stranou, položil jsem vedle něj druhý - "Obranný" a začal ho studovat. Obrázků v něm bylo méně, všechny s vojenskou tematikou (odtud pravděpodobně získal svůj název), nicméně texty byly neméně zvláštní:

"Památká vojákovu a námořníku, současnému i budoucímu"

"Píseň o maršálech. Slova Michaila Bezrodného. Muzika Alfréda Karasinova". Přičemž byla uvedena slova i noty písně se záhadnými refrény typu:

Raz-dva, raz-dva
Chvějou se a třesou se
Raz-dva, raz-dva
Pisa s Tolouse.

"Tři synové. Současná ruská pohádka. Knihovna časopisu "Ogoňok". Moskva, 1940."

ЛП
№31, 5.08.
1991г

Обратная сторона
Огненного павлика

ЛПч - Маскарад

Продолжается показ фильмов:

- «Бум-11»: Меридиан (6—9), Художественный, Балканы (10—12), Зенит (6—8), Буревестник (9—12), Рубеж (6—8), Москва (9—12), Охта (7, 8), Современник (9—12). (21)
- «Не отвечайте на телефонный звонок»: Балканы (6—9), Молния (10—12), Художественный, Максим (6—8), Спутник (9—12). (22)
- «Мы странно встретились»: Ладога (6—9). (23)
- «Смертельные игры»: Колизей, Спутник (6—8), Максим (9—12), Молния (6—9), Слава (10—12). (24)
- «Рыцари Стэйси»: Прогресс (6—8), Космонавт (9—11), Смена (6—7), Каскад (9—12), Нева (6—11), Бастион (6), Заневский (12). (25)
- «Кинотеатр „Парадизо“»: Бадканы (6—8). (26)
- «Русская рупетка»: Комсомольский (6—8), Смена (12), Авангард (12), Фестиваль (6, 7), Искра (6—8), Уран (10—12). (27)
- «Красотка из „Альгамбры“»: Бастион (9—11), Мир (8—11). (28)
- «Скорпиона»: Экран (7—9), Озерки (8—12), Современник (6—8), Маяк (9—12), Знание. (29)
- «Семь часов до приговора»: Уран (6), Охта (9—11), Мир (12), Нева, (30)
- «Оборотень»: Экран (6—8), Прогресс (9—11), Ленинград, Космонавт (6—8), Эстафета, Уран (7—9), Победа (9—12). (1)
- «Методичный убийца»: Родина, Буревестник (6—8), Спорт (9—12), Победа (6), Невский (8—11). (2)
- «Деловая женщина»: Эстафета (6—8), Стерео (9—12), Дружба (10—12), Заневский (6—11), Курортный (9—11). (3)

K druhému "pikniku", stejně jako k prvnímu, byl připojen seznam

filmů, který byl uveden titulkem: "Promítání filmů pokračuje". Tentokrát bylo filmů třináct a první v pořadí byl "Boom 2". Vrátil jsem se k seznamu filmů z prvního pikniku a našel tam také "Boom", ale na třetím místě, a na prvním byl "Rébus".

— Tedy, přece jen "rébus", - zamyslel jsem se, - ale kde k němu vzít klíče?

Zbýval třetí "piknik" - "Post historický", který jsem poprvé uviděl na snídani u Holmese. Tentokrát jsem ho položil vedle dvou předcházejících a začal pozorně prohlížet. Představoval schématický plán nějakého města, po kterém, jak se mi ze začátku zdálo, bylo nepořádně rozházeno deset dvacet nijak nesouvisejících obrázků. Brzy jsem poznal, že plán zhruba odpovídá části Leningradu-Petrohradu a je podobný těm uváděným v turistických průvodcích. Avšak řeka Něva byla z nějakého důvodu nazvána "řeka Moskvy" a nahoře a dole byly na snímcích CNN dobře známé symboly hlavního města - Spasská věž moskevského Kremlu a silueta chrámu Vasilije Blaženého, mezi kterými seděl vousatý Marx, v hrůze se držící za hlavu. Pod ním bylo smějící se dítě ve vaničce na koupání.

Z chaoticky rozházených obrázků po ploše "pikniku" se mi při pozornějším prohlédnutí podařilo určit dvě diagonály, na jejichž průsečíku zhruba ve středu rébusu byla bojová scéna s bojovým slonem z dob Alexandra Makedonského nebo Puských válek; nápis pod ní hlásal: "Místo vážnějších střetů".

Nad "Místem vážnějších střetů" v levé diagonále byla jasně vidět silueta nakloněné věže v Pise a nad ní, o něco vpravo, figurka staroegyptského žrece s nápisem "ugOMON". Pod "Místem vážnějších střetů" a o něco vlevo byla silueta celosvětově známého římského Kolosea, u kterého (také vlevo) ležely vyvrácené známé dvě palmy z prvního "pikniku"; vlevo pod Koloseem byl plán-schéma neznámé stavby s nápisem "Bílý dům". A pod ním, v levém rohu "pikniku", byl usmívající se týpek, salutující levou rukou, a s dřevorubeckou sekerou na pravém rameni. Nad ním byl zvláštní nápis, který jsem nemohl pochopit bez slovníku: „Не москаль за нами?“ ("Není Moskal za námi?"). Nákrasy na levé diagonále "pikniku" se spojovaly v něco připomínající žebřík, s Ěrosem či Amorem (bůh lásky antických Řeků a Římanů) na nejvyšším stupínku. Tětiva jeho luku byla napnuta a střela mířila přesně na hlavu postavy žrece.

První příčka pravé diagonály-žebříku začínala kalendářní informací, která přitáhla mou pozornost při prvním setkání s

Část 2. *Vězkunmy Watsona*

"piknikem". Zprava se ke kalendářní informaci připojovala věž s hvězdou (menší než Spasská věž) a pod vším tím stál nápis "Sluchový aparát CK". O stupeň výše byly dva nápisy: "žebřík komunistů" a "Velký cirkus Šapiro"; ještě o stupeň výše na pravé diagonále byla známá vojenská postava z "obraného pikniku" s maskou-respirátorem. Na dalším stupni byly dvě sousoší skupiny zápasníků (kde jsem je už viděl?) s nápisem "výměna názorů". "Místo vážnějších střetů" tak skutečně bylo místem zkrřížení žebříků-diagonál, nad kterým na levé diagonále seděla opice s napřaženou pravou tlapou, a nad ní, na pozadí "Labutího jezera" (tak byl z nějakého důvodu nazván záliv, na jehož břehu se nacházel Petrohrad) byla tvář s vytřeštěnýma očima, pod níž byl nápis "bolševické triky".

ОБОРОННЫИ ПИКНИ

Памятка солдату и матросу, нынешнему и будущему

Если в палатке нет места за книжечкой интересующей тебя записки, обратись в библиотеку. Он даст необходимые разъяснения.

«И генерал, и рядовой в поле — один братство в зенитной содруженье. Он Генри Советского Союза. Вась украинский, много раз отличился, он полковник международного обмена».

«И один русский не имеет права покинуть Прибалтику — так им приказано».

«Грибчатый, говорит, парабатит, использовать, спорить, применяться, чиромышлять могут штабс-капитан, но не офицеры и сержанты».

«Независимую отмену может променять и голландцы, и китрибаидит, и сподвижник. На зме Ипполитов, говорит, что «думать могут, только дождит»».

«Может, самый главный для войны — это опусковое манало в командире, стрелок, сачетинава сорбит привлекательность».

НЕ ИСПОЛНЯЙ ОГ ПРОВОДИТЕЛЬНЫИ ПРЕДОСТАВЛЯТЕЛЬНЫИ ПРИМЕРОВ

«Во время маршбросков комбат Язов точно знал, на какой километре он должен начать про себя вычислять: главу «Кавказа» Ойленко». Он вычислил до правой джарражи Язову, верет, тридцать. На амальгаме Лермонтова вполне хватило».

«В бригаде, чтобы подорвать минами, комиссар навелся против старшину бригады из «Хаджа Мурвана», вскопалит не брать рыва. Петру лардз (Полтавский, батальон-Масловет, как Пуринин, Пуринет и Милановский: ... 8 два года не колотал».

«Градусомером Вязовость Кривака после гласного заринаидит, поезде, просто сполз: целая масса, и кинематографические офицеры — один раз выдвигает рываидит».

«Язов, что батальон — это Язов. Он действительно Ойленко. В стране сейчас только Язов — он партнер Алескей Пя».

ОТТИПИ ШЛЕМ-МАШКУ

«Дорожна и крестьяне — один имеет девятидесять лет. Деревня с деревни Якова дает лучше в марш офицерам в у нас, и в Европе. Не знаю, откуда родом дьявольский, но Язовы — крестьяне из деревни Язова, что на Сицилии».

«Все офицеры нашей армии — батальон собираются».

«Ито русского офицера всегда отгласил хорошо поставленным удар и безупречностью выносливости».

«И Язов больше всех своих войск тайно любит дождит».

«Идет сев в Лосева, По Ахматулы — генералы выносятся. Студент Ахматулы знает, что для войны нужна выносливость, ласковость, и они посадят самолеты на площадке всех станиц Европы».

«Весь текст во главе Ипполитов, Рива и Язов Русские направленные».

Песнь о маршалах*

Слова Мухомета Батрашвили. Музыка Анатолия Корженко. Антонов, Яковлев, Соловьев**

* Песня исполняется группой паровозных бригад, на фабрике и в боевом быту.

** Антонов — мелодия, Яковлев, Рустов — вальсы, Корженко — вальсы.

В стране голубозов, Пылая отвагой, На верность союзу Давая присягу, Идут маршал Пузо И друг его Яго.

Потоком Кутузова Пузо и Яго Дрожат сиренузы, Трещит Гавва, Дрожат сиренузы, Трещит Гавва,

И Пиза с Тенузой, И Прага с Сантаго. Раз-два, раз-два Дрожат и трещит Раз-два, раз-два Пиза с Кутузов

Без санчим Пузо И маршала Яго Ступит голубозы На смете не шму, Ступит голубозы На смете ян шму,

Что им на в обузу, А только до Битво. Раз-два, раз-два Без санчим Пузо, Раз-два, раз-два И маршала Яго.

Пинду и Яго В рукав арбузу, Пожалесть шлет У маршала Пузо, Шестит будет сев И зреть вступила, Пинду есть марш Яго и Пузо.

Раз-два, раз-два Шестит будет сев Раз-два, раз-два И зреть вступила И все той шум

Свертует под стя Пиндолом рывува универсам, Пиндолом рывува универсам, Зреть вступила И братого флаги,

Раз-два, раз-два Когда голубозы Раз-два, раз-два Свертует под стя Зонит м, бумит маршала мут!

Слазито же севу О маршала Пузо О дьявольский сть влады и бляжь Зонит же бумит маршолом рывува, Раз-два, раз-два Слазито же севу Раз-два, раз-два Вальды и бляжь

ПАМЯТКА ТВОЯ ПОСТОЯННЫЙ СПУТНИК

Три сына

Было у старика три сына. Старший сын пошел в море, второй сын обучился на аэропланах летать, а третий сын покорил новую страну...

О быле старшего сына службу, приехал старшим. Одни красные, а другие Оборожденцы отец с малярами и говорит...

Игорь был на высшем, тоже много прочел. Стался самолетом возле деревни, а вылезе средним сын. Одни тоже хороши, а другие хорошие, в школе милое. Показывалось, Оборожденцы старшим и говорит...

Хотел бы старший младшего пригласил! А третий сын лет и лет. Все на границе сам. Как-то один отца его полюбил. Праведно летел он свободно, правдиве соблюдая. Умудрял он раз: враг грохоту покародит. Третий сын погнал врага вперед и кинувшему предостерег. Вперед, конница, отогнаны. Стал свистеть за тонами, гонима, напале на него вавило пошло, ушлили в поле и давай выстреливать, слышал у вас войска, да где эти войска стоят. Третий сын говорит...

Мое тело это человек и неизвестно. Я знаю только одну свою страну.

На поединке воем.

Врады — говорит — Как ты солдат, то должен все знать. Иначе мы тебе не отпустим, а будешь казнен.

Третий брат сказал.

— Это дело ваше. А в зелье ничего не знаю. А зная бы, так все равно не скажет бы.

— Ах, ты вот, знаешь, какой! — говорит враг. И ставил его ступать, начинал в него чашка и закрывал голову.

Он как кровью зашел, голову склонил и кончась уже, а ничего не сказал. Видел враг — разложил от него не срываясь, выщипывая его обрывать за границу.

А братья все ждали, мучительно да ждут: что же делало брат не казался! Пора уже и одну пачку приложить: а Погой взял горю и рукам у злодеев.

Дико повалил отца с матерью на нем, а брат, который на аэропланах летал, гонял флюидный брату.

— Паша и товарищу Славку скажи: зачем вы были там, где был брат погиб.

Товарищ и товарищу Славку поинтересовался.

— Так и вы, дорогой товарищ Славку, взлетели на аэропланах очень высоко, да ниже брата.

Славка говорит: «Паша, аэрианы, и обороняться они так, да брат ступил, Прометей не границу, асирот не пограничный мюндамир, говорит...

— Да аэрианы вы брата своего в немине. Уж мы старались спасти, да ничего не помогло. Ну, а еще не догадки. Только что брат вам кончил.

Паша и внуку брата, а влет: весь он рваный, порванный, и стал брата оком поворачивать, и старшим брат, который на аэропланах летать был обучен, сказал:

— Ну, вот вы в люди стали! Тем и вы же кончили. Брат, вы же, обреченные люди с женой злодей от этой воды заблудились. Брату отцом выдумывали, Оборожденцы брату говорит...

— Летим быстрее, вылезли немцы едем. Сами не доплывем, поплывем в люди.

Сиделось. Слово милое вы же слышать. Маша маленькими ридичком. Вода у нас в крови, а в слезах, как у вас, поплывете. Маша, вы же, вода и думаете...

Насколько умничогай витем мистья тела

5 ЗЕ. КАК ДЕЙСТВОВАТЬ

...и только так проверить. Только он злого подумали — гляди, зелье сидит. Прицелился в зелье и убил. Старший брат и говорит...

— Теперь давай зелье зайди испробовать: пометит он или нет!

И слова брату зелье вложил. Брызнули в руку, где пуля была, брызнули другой раз, а на третий — зелье зашевелилось, встало, да как жаснет! Да как побегает!

Оборожденцы брату, Маша, вводи в пухом, сами не самозелье и вернулись в младшему брату.

А тот помет без движения: не спит, не дышит. Показал они на разны воды брызгать, а сами стоят молча и плывут. Брызнули раз, другой и внаде: зашевелился раз, да повалился.

Брызнули в третий раз, брат зашевелился, подался голову и сказал тихо:

— Он брызнул, да уже, как а довел зелье!

А Славка и говорит:

— Битно бы тебе спать, если бы не так. Кинувши на границу, обреченный не. Показал, мол, отгоните. И они обшили и ридичком на аэропланах скакали. Прометей на ридичке, обреченные котам аэрианы пошли в гоним ридичком. Народ, впрочем, знал, что младшим брат убил — считали, и младшим обреченным. Горю обилие уж он худил да обидный, так обреченный и старшим.

— Выходит жуть. И младшим женой, только оживил тощит.

Оборожденцы мать и отца, заплакала. Ридичком и тощит в ридичке.

Показал они с младшим и говорит:

— А теперь можно съездить к Славку.

Показал, братцы, все трое.

Сидит с матерью и говорит:

— Вы жель милое Егорю оставить.

— Нет, — говорит Егорю, — мне не оставить.

— А Славку...

...так и делал. Сел в аэроплан, повалился. Показал и Славку дует вы зелье.

Славку, конечно, полет не в Крым, поинтересовался, зачем расказывать, как они брата своего спасали. Славку рассказал Славку, что спелся Егорю, зелье в том жель и поинтересовался.

— Что вам от меня неважно!

Младший брат, который выдворили, сказал:

— Желание все трое не разлучаться, влетели на границу, асирот не пограничный мюндамир, говорит...

Славку ни ответил.

— Так оны и были. Героя не обидели. Я жель герцога оном обидели и любил.

Для он ни обидел, и умудрял брата на границе.

Поинтересовался брат на границу, умудрял его верки, асирот:

— Эй, Егор! Это ты?

— Я слышу, — говорит он.

— Веди, — говорит обиды, — удавиться он.

Егор ответил:

— Вы же, как вы же, Славку, ни ответил.

Поинтересовался брат, в желье и своим интеллигентом, доказывали: поинтересовался, умудрял как переключался, да голову зашевелил.

— Это никому не поведает такое дело. Как нам теперь быть, что же нам теперь с ними делать? Выложите, что мне, да не забуду, да не забуду.

«Оборожденцы русские свиделись. Выблизитора «Оборожденцы» Мещина — 1948

Obrázky třetího pikniku vyvolávaly podivné asociace: vznikal pocit, že nějaké z nich znám, zvláště sousoší skupiny po levém a pravém břehu Něvy, jejíž koryto bylo označeno slovem "stopa", napsaným rukou. Byla tu i sama ruka, vedoucí onu "stopu", a níže - záhadný nápis "teče voda Moskvy-řeky, kudy velí bolševici". Vzpomněl jsem si na Holmesovy komentáře o historii vztahů trockistů

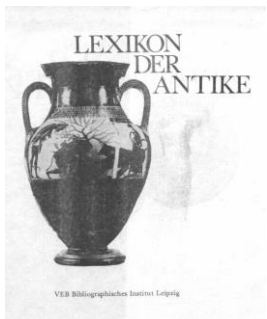
a bolševiků v Rusku tím více, že největší a nejvýraznější slogan "pikniku" hlásal: "Přijdeme k hojnosti komunismu!". Menší heslo napravo od tohoto rébusu slovně zvýrazňovalo závěry nějaké operace, nebezpečné pro Moskvu: "Národ, armáda, Stalin — zachránili tě Mosko!"

Pokoušel jsem si pro sebe opakovat obsah "post historického pikniku", abych přiřadil jeho četným obrázkům alespoň nějakou spořádanost, ale po přečtení napsaného jsem pochopil, že jsem opomenul mnohé, možná důležité detaily rébusu, které jsem prostě nevěděl jak zakomponovat do mozaiky v mém vědomí.

Například, byla mi nepochopitelná role Euripida, na jehož hlavu autor "pikniku" z nějakého důvodu umístil židovskou jarmulku a nazval ho JevrejPid (v orig. Эврипид vs ЕврейПид); proč naproti dvou palem, naklanějících se nalevo směrem ke Koloseu, byly umístěny dva vánoční stromky (jeden velký a starý, druhý menší a mladý), naklanějící se napravo; proč se naproti šikmé věže v Pise rozkládal "Žlutý dům" architekturou a umístěním připomínající štáb trockistů v říjnu 1917 — "Smolný" a proč byla ryba v "labutím jezeru" zdechlá. Čím více jsem

studoval obrázky tří "pikníků", tím více mě zachvacoval pocit jejich vzájemné propojenosti, dosud pro mne skryté.

Abych objevil to spojení, potřeboval jsem si vzpomenout, kde jsem už viděl byť jediný z těch obrázků, chytout se jej jako článku a vytáhnout celý řetěz. Jako klíčový obrázek jsem vybral postavu obnažené ženy z třetího "pikniku" s heslem "Svobodnému Rusku — svobodnou lásku!" a přehrávaje si v paměti, jako film, vizuální obrazy posledních let, dostal jsem se do Neapole, kde jsem byl na podzim 1998 před odplutím na Sicílii. Tehdy, v horký

slunečný den 11 září, v očekávání trajektu na ostrov, jsem zašel do Národního muzea a tam uviděl přesně takovou sochu, jejíž název v překladu z řečtiny mě tehdy ohromil svou otevřeností — "s pěkným zadkem". Nyní jsem si ani za nic nemohl vzpomenout, jak se nazývala

Část 2. Vzkumy Watsona

řecky. Musel jsem chvíli pracovat s řeckým slovníkem, abych si vzpomněl — "Kallipiga". Dále to bylo už jednoduché. Sundal jsem z knižní police německý "Antický slovník" Johannese Irmschera a Renaty Jone, vydaného v Leipzigu 1987, a hned objevil povědomou postavu.

Ano, byla to socha Afrodity Kallipygy, což v překladu z řečtiny skutečně znamenalo "s pěkným pozadím". V slovníku jsem se dočetl, že "její mramorová socha je chráněna v Národním muzeu v Neapoli (kopie řeckého originálu z 3. století př.n.l.), zobrazující ženskou postavu, která gestem obnažuje své pozadí. Má se za to, že tato socha byla zvláště považována v Syrakusách." Syrakusy!? — v "Obranném pikniku" je ve druhé sloce "písně o maršákech" text o Syrakusách:

Třesou se Syrakusy,
Chvěje se Haag,
I Pisa s Tolouse,
I Praha s Santiago.

Santiago? Santiago!.. no jistě! Právě dnes ráno Holmes, při vyprávění o trockistech, vzpomněl vojenský převrat v Chile, jehož hlavní události se odehrály v Santiagu. První článek v řetězu záhadných obrázků byl pravděpodobně správně rozluštěn. Některé články "Antického slovníku" byly ilustrované a rozhodl jsem se v něm zalistovat, zda v něm objevím i další obrázky z "pikníků". Výsledek

Poslední gambit

předčil všechna moje očekávání. Více než polovina obrázků třetího pikniku byla vzata z něj. Udělal jsem si potřebné záložky a začal jsem je studovat pro objevení asociativních vazeb mezi nimi.

Na levém břehu Něvy bylo umístěno celkem známé bronzové sousoší "Théseus a Minotaur". V přiléhajícím článku se psalo, že Minotaurem se v řecké mytologii nazývalo monstrum — člověkobýk. Matka toho monstra, Pásifaé, se zjevně rozhodla takovým způsobem "nasadit parohy" svému muži Mínosovi, který přikázal umístit plod zakázané lásky "zářivě" kurtizány ("Pásifaé" znamená v latině "zářivá") a knósoského posvátného bílého oheň dštícího býka do speciálně postaveného labyrintu, kde byl zabit Théseem za to, že v podobě daně každý rok požíral sedm nejkrásnějších aténských chlapců a dívek, obětovaných Minotaurovi. Vyplynulo z toho, že Théseus ukončením té tyranie byl něčím na způsob prvního demokrata.

Минотавр, Тесея и Минотавр. Скульптурная группа из бронзы, обнаруженная в Адроласии, Малая Азия (Берлин, Государственные музеи)

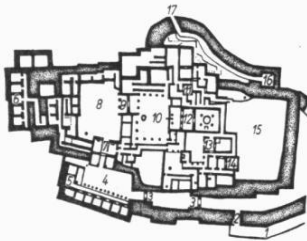
«Тираниобийцы». Скульптурная группа Критос и Нестос (Неаполь, Национальный музей)

Na pravém břehu Něvy bylo sousoší sochaře z antického Řecka, Antenora z Atén — "tyranobijci" ([Harmodius a Aristogeiton](#)). Zajímavé, a s kým vlastně bojovali? Slovník informoval, že "Tyranie" jako forma státní moci vznikla v Řecku na konci 7. století př.n.l., v procesu boje mezi rozhádanou aristokracií a rostoucími národními masami; objevila se především ve městech s vysoce rozvinutou ekonomikou; zákonodárny sbor se při tyranii zachovával téměř vždy, ačkoliv ve městech se zaváděla vláda jediného člověka. Tyrani prováděli politiku, namířenou na zlepšení situace *démosu*, podporovali rozvoj řemesel a obchodu, výtvarného umění a poezii. Přirozeně,

Část 2. Vzkumy Watsona

negativní hodnocení tyranie poprvé zaznělo během demokratické vlády, odmítající osnovný princip tyranie — monokracii (vládu jedince). Mezi řeckými tyrany byli ve slovníku zvláště zmíněni dva tyrani ze Syrakus (zase to město!): [Hieru I.](#) a [Hieru II.](#) "Tyranobijci" byli tedy velmi militantní demokraté?

Vedle "tyranobijců" byl ve slovníku umístěn plán neznámého místa, které bylo ve třetím pikniku nazváno "Bílým domem". Ve skutečnosti to byl plán starého řeckého města Tírýns (Τίρυνς) s pevností v Argolidě (Αργολίδα), postaveného ve druhé polovině 2. tisíciletí př.n.l. jižně od Mykén. V slovníku se psalo, že první nálezy se datují do 3. tisíciletí př. n. l. a poslední k 8. století př.n.l. Každá stavba na plánu města-pevnosti bylo očíslována, přičemž číslem 11 byla označena ... věž.

Тиринф. План крепости: 1 — наклонный въезд; 2 — внешние ворота; 3 — внутренние ворота (между ними горама); 4 — передний двор; 5, 6 — коломазы; 7 — внешние проходы; 8 — внешний дворцовый двор; 9 — внутренне проходы; 10 — внутренний дворцовый двор; 11 — башня; 12 — метарон с треном; 13, 14 — небольшие метароны; 15 — средняя крепость; 16 — башня; 17 — западные ворота

Pokud bylo „Tírýns“ pro autora "post-historického pikniku" symbolem New Yorku, pak místo krvavé události - věže WTC - ukázal naprosto přesně. Zajímavé bylo, že sotva viditelné číslo 11 na mapce v "pikniku" bylo, a mnohem lépe viditelné číslo 17, které ve slovníku označovalo Západní bránu, chybělo. Ale vždyť i ve finále "Pikové dámy" u Puškina Herman pozbývá rozumu, a je zavřen v pokoji č. 17, neodpovídá na žádné otázky a neustále drmolí: "Trojka, sedmička, eso! Trojka, sedmička, dáma!

... " Snad chtěl takovým způsobem Puškin ukázat, že nad Západem vládne číslo 17? A autorům "pikniku" se to číslo z nějakých důvodů nelíbí?

Слон. Индийский боевой слон времен Александра Македонского

Obrázek s "bojovým slonem", nadepsaný "Místo vážnějších střetů", byl ve slovníku také k nalezení, i s obsáhlým popisem, kde a kdy byli používáni bojovní sloni. Vysvětlovalo se, že byli ceněni kvůli velké síle, mohutnosti a psychologickému působení na protivníka. Bylo poznamenáno, že byli použiti Alexandrem Makedonským, který nějakým způsobem uvízl v Afghánistánu, a najednou jsem si vzpomněl, že slon je symbolem

republikánské strany USA. Dnes je u moci a chystá se také vlézt do Afghánistánu — "místa vážnějších střetů".

Obrázek římského "Kolosea" ve slovníku nebyl, zato jsem se z článku o něm dozvěděl, že ten antický výtvar získal své jméno od kolosu Nérona ([přes 30 metrů vysoké sochy](#)), stojící vedle amfiteátru. Přirozeně jsem si vzpomněl na "Rhódský kolos" z prvního "pikniku" a dozvěděl se, že patřící k jednomu ze sedmi divů světa, jednalo se o 37 metrů vysokou bronzovou sochu Héliá, stojící rozkročmo nad vjezdem do přístavu. Vytvořil ji Haret v roce 285 př.n.l. a o 58 let později (227 př.n.l. - suma cifer dává opět 11) byla zničena zemětřesením, protože tělo sochy bylo z železa a kamene. Kolos Néra, vytvořený v roce 58 n.l. Zenodorem byl o dva metry vyšší než "Rhódský kolos". Císař Vespasián přikázal proměnit kolos v sochu Héliá, a císař Hadrián ho přemístil do Flavijského amfiteátru, který se od té doby začal nazývat Koloseem. Pravda, po všem tom hledání se pro mě zvláštní nápis nad "koloseem" — "Toalety, obsazené pučisty" — jasnějším nestal.

Bylo už hodně po půlnoci, když jsem se rozhodl přerušit své výzkumy. Navíc jsem byl nucen přiznat si, že ačkoliv seznámení s Antickým slovníkem obohatilo mé znalosti historie a dokonce pomohlo identifikovat určité informační vazby mezi "pikniky", nijak mě nepřiblížilo k rozluštění rébusu.

Usínal jsem těžko. Když jsem k ránu konečně usnul, před mýma očima se v polosnu míhaly chaotické kaleidoskopické obrazy z "pikniků", odrážejí nějaký "boj ideí" v hlubinách podvědomí. Přičemž gigantické věže Světového obchodního centra na Manhattanu přijaly formu tu noh "Rhódského kolosu", tu obrysu Spasské věže Kremlu a ještě nějakého mně neznámého chrámu; přičemž odněkud se připlétl nápis "Chrám na krvi". Možná to i byla kupole chrámu Vasilije Blaženého? Celý den jsem se pravděpodobně podobal puškinovskému Hermannovi z "Pikové dámy", protože jsem odpovídal ne k věci a kde jsem mohl, snažil jsem se v mysli složit cifry očekávaje výsledek 11, ať už to byla čísla domů, aut, telefonů.

23 – 24. září. "Matrix"

V neděli po obědě jsem se rozhodl dát si pauzu a přeorientovat se na čtení delších zápisků z Holmesovy složky. Jako první mou pozornost přitáhl text o filmu "Matrix", vytištěný z ruských stránke

dotu.ru. Překlad byl plně vyhovující, i když bylo poznat, že nepřekládal rozený angličan, ale Rus s dobrou znalostí angličtiny a americkým slangem. Text se nazýval „Matrice "Matrixu" — svár“. Film jsem viděl už před rokem. Tehdy mi připadal jen jako excetrickější akční film a proto jsem přistoupil k textu s nadějí na lehké čtení. Jaké bylo mé překvapení, když jsem po prvním odstavci s krátkým výkladem děje filmu najednou objevil, že z textu téměř ničemu nerozumím. Zastavil jsem se a položil si otázku: kde je problém? Každé jednotlivé slovo je jasné, ale celkový smysl fráze uniká. Vznikal dojem, že je to napsané v nějakém neznámém jazyce, jen vnějškem podobném angličtině. K večeru jsem tak tak zvládl první dvě kapitoly a na třetí se zasekl nadobro. Pravda, i její název byl zvláštní — "Matematika a Boží záměr". Když jsem se vzdal a šel spát, hodiny odbily půlnoc. Nehledě na těžkou práci s neobvyklým textem, ráno jsem se probudil odpočatý a s dobrou náladou.

— Musím se na film podívat znovu, jinak budu mít problém pochopit obsah textu.

S touto myšlenkou jsem se ráno odebral do redakce a po cestě vyzvedl videokazetu s "Matrixem". Po svých obvyklých povinnostech jsem se chtěl večer na Matrix podívat očima autora analýzy. Buď to bylo dobrým spánkem předchozí noci, nebo včerejší těžkou prací s textem, ale měl jsem pocit, že ten film vidím poprvé. Nebo jsem získal nějaké nové vnímání obvyklých věcí? S dobrým pocitem jsem znovu usedl ke čtení analytické zápisky a dostal se ke čtvrté kapitole s názvem "'Matriční' řízení". Kapitola se ukázala klíčovou, protože mě přivedla k chápání nového druhu moci, odlišné od všech mně doposud známých — moci konceptuální. Ještě jednou jsem si pozorně přečetl část kapitoly, která mě obzvlášť zaujala:

"Podobně existuje druh moci, který se nedostal do pole zájmu tradiční politologie a proto leží vně jejího chápání, ale přesto je nevyhnutelně svázán s procesy, majícími místo **ve světě (realitě) matric-předurčení**. Za prvé, je to podřízenost společnosti matici nebo nějaké množině matric; za druhé, je to moc nad společnostmi těch lidí, kteří disponují schopnostmi ke ničení, transformaci a vytvoření předtím neexistujících matric, předurčujících život společnosti v rámci Všeobjímající matrice - Božího předurčení bytí.

Pokud se pokusíme popsat obsah matric takového druhu,

výsledkem je **koncepte života společnosti** jako nějaký ideál a jako množina prostředků, předurčených pro realizaci toho ideálu v životě. Podobně, moc na základě matricových procesů my nazýváme dlouhé roky **konceptuální mocí**.

Při tom je dobré mít na mysli, že koncepte života společnosti není ideologií. Ideologie dokonce není ani vždy vyjádřením koncepte, ale jeden z prostředků realizace koncepte. V historii lidstva byly všechny nejdůmyslnější otrokářské systémy přikryty ideologiemi osvobození pracujících od útlatku; ale právě to byla i podstata těch koncepcí, které byly přikrývány ideologickými systémy osvobození od otroctví, zůstávají samy sebou v průběhu mnoha staletí při několikeré úspěšné změně ideologických obálek. A koncepte života společnosti také není její aktuální množina zákonů nebo legislativní projekty. Zákony jsou hranicemi - frontami, na kterých se jedna koncepte ochraňuje od realizace v této společnosti jiné, s ní neslučitelné koncepte."

Svět se po 11. září skutečně stal jiným. Pokud bych na ten text narazil před "černým úterkem", nejspíše bych s ním neztrácel čas, ale dnes, o 13 dní později, jsem za těmi slovy cítil nějakou mně neznámou sílu a přesvědčení o správnosti té věci, jejíž podstatu se autoři toho textu pokoušeli postihnout. I když jsem nechápal všechny detaily, bylo mi jasné to hlavní a celek, jež se nikdy slovy předat nedá.

Jeden odstavec ve čtvrté kapitole byl, zjevně Holmesem, podtrhnut:

"Vcházejete do světa, zrozeného různou vloženou maticí, z jí objímající matrice vyššího řádu, je dostatečné prohlásit všechny své protivníky neexistujícími, bezmocnými nebo nějak jinak přeměněnými; prohlásit sebe neviditelným a všemocným (nesmrtelným a nezničitelným ve světě, jehož matérie naplňuje vloženou maticí) Poté mizí nutnost ve všech teatrálních efektech se střílbou, boji, zmizeními po telefonních kabelech a tragickou nemožností skrýt se před pronásledovateli rozplynutím ve vzduchu; nebo nechat je o samotě se sny, navanutými jejich „maticí“, jsa skrýt po mobilním telefonním spojení. Všechny tyto omračující efekty pro publikum nejsou *při skutečném vcházení do procesu pokud ne z nadřazené matrice*, tak alespoň z alternativní matrice stejné hierarchické úrovně, vůbec potřebné; je také těžké představit si ji jako zábavu s cílem hledání

nějakých požitků."

Smutně jsem hádal, že ten odstavec měl nějaký vztah k událostem 11.září, i k záhadě "pikniků", tím spíše, že právě na něj můj přítel obrátil pozornost, ačkoliv sám zatím nic konkrétního k tématu říct nemohl. Zároveň ale u mně text vyvolával údiv ve vztahu k Holmesovi.

- Pokud ho Holmes četl, proč se se mnou o tématu nikdy nebavil? Chtěl, abys se s tím vypořádal na vlastní pěst? Nebyl vhodný čas na debaty o takových věcech? Nebo má sám Holmes problém s pochopením toho odstavce, a jednoduše neví, co a jak o tom říct?

Čím hlouběji jsem pronikal do obsahu textu, tím více jsem chápal, že mám co do činění s nějakým novým filosofickým systémem, vypracovaným v Rusku skupinou, nazývající sebe samu Vnitřním prediktorem SSSR. Samotné slovo "prediktor" bylo pochopitelné na obvyklé úrovni: "prediktor" - předvídající, ale najednou jsem si vzpomněl na jednoho spolužáka, který použil sousloví "prediktor-korektor" v souvislosti s nějakou zkouškou, když odmítl jít na studentský večírek kvůli nutnosti připravit se. Vzpomínky na toho spolužáka mně přivedly k matematickému žurnálu, ve kterém jsem našel popis jedné z metod číslicové matematiky pod názvem "prediktor-korektor", v kterém: *"Postupnými přiblíženími se hledá řešení úkolu; při tom algoritmus metody představuje cyklus, ve kterém se opakují dva kroky: první - prognóza řešení a druhý - prověrka prognózy na splnění požadavku přesnosti řešení. Algoritmus končí v případě, pokud prognóza uspokojuje požadavek na řešení s požadovanou přesností."*

Uvědomil jsem si, že jsem se poprvé setkal s nějakým novým pojmovým a terminologickým aparátem, na jehož základě mohou být málo přístupné oblasti vědění představeny čtenáři dostatečně jasně a v kompaktní formě. Například, kurz psychologie dostupný na Západě jen úzkým specialistům, byl v textu vyložen prakticky na jedné straně. Zdálo se mi to natolik důležité, že jsem se rozhodl ten fragment uchovat pro sebe, kdyby jen proto, abych mohl později pochopit obrázek s opicí na třetím "pikniku":

"Psychika každého člověka je mnohokomponentní informační systém. Přesněji, psychika je informačně-metrický systém, protože

psychika je především *algoritmika*, a *algoritmika je posloupnost kroků přeměny informace, což je nemožné bez matic různého druhu, vlastních algoritmice – transformátorů měř*, které představují svého druhu „částečné kopie“ z objektivní všeobjímající míry-matrice – Vyššího předurčení Bytí.

Psychika rodí chování člověka na základě toho, co je v počítačové činnosti přijato nazývat informačním zabezpečením. Informační zabezpečení chování člověka je různorodé a zahrnuje:

- instinkty biologického druhu „Homo Sapiens“;
- návyky, přejaté z kultury společnosti ve formě hotové k použití a aplikované z větší části (jako i instinktivní programy) automaticky v situacích – podnětech (spouštěčích);
- plody vlastních intelektuálních úsilí jedince;
- intuici, která také není stejnorodá, a zahrnuje:
 - výsledky autonomní (izolované od prostředí) práce podvědomých (nevědomých) úrovní psychiky samotného jedince;
 - duchovní vliv (vliv biopolí) kolektivní psychiky na jeho psychiku, za jejíž podpory (v jejímž rámci) se jedinec účastní duchovního světa;
 - vnější navádění a posedlost, jako výsledek vlivu biopolí na jedince ze strany druhých subjektů jak vtělených, tak i nehmotných (duchů);
 - bezprostřední vedení Shora.

Informační zabezpečení chování, vyvěrající z vyjmenovaných různorodých komponent, se ne za všech životních okolností bezkonfliktně sčítá s informačním zabezpečením chování, vyvěrajícím z jiných komponent. V závislosti na tom, čemu jedinec dá přednost (čímž dovoluje té či oné algoritmice realizovat se v jeho chování jak v hmotném, tak i v duchovním světě), se skládá sTroj (typ) jeho psychiky, dokonce i když si jedinec neuvědomuje, co to je. V důsledku nejednoznačnosti dání přednosti při řešení konfliktů mezi různorodými komponenty informačního zabezpečení chování v psychice každého, se ve společnosti pozoruje více či méně jasně vyjádřená tendence k

polarizaci:

- na jednom pólu jsou ti, kteří nevědomě (podvědomě) usilují z větší části vše podřídit uspokojování svých instinktivních potřeb;
- na druhém pólu ti, kteří více či méně vědomě usilují přivést vše k souladu s Božím zámyslem a žít v rámci (v mantinelech) Božího vedení.

První skupina jsou nositelé živočišného typu sTroje psychiky a ve své podstatě představují mluvící, člověku podobné opice, více či méně vytrénované vlivem kulturního prostředí civilizace. Druzí se nacházejí na různých stádiích cesty k tomu, aby se nevratně stali Lidmi – nositeli lidského typu sTroje psychiky.

Mezi těmito dvěma póly společnosti jsou rozmístěni (v matematickém smyslu statistického rozdělení) všichni ostatní: bioroboti-zombie různého druhu – ti, kdo zavrhnou svobodu svého rozumu při stavění a řešení úloh (cílů), a také zavrhnou intuici, podřizují svou vůli vnějším faktorům.

Mezi bioroboty je jeden specifický oddíl – démonické osobnosti – ti, kdo se neodklání od rozumu a intuice, ale zavrhnou přitom vedení Shora a přežívají v omámení svévolí jak svou vlastní, tak i něčí z řad okolních vtělených (ve hmotě) nebo nevtělených (majících formu polí) bytostí.

Ale při důkladnějším zkoumání všechny zombie, včetně démonických osobností, jsou stejným způsobem nositeli živočišného typu stroje psychiky, jejichž instinkty jsou zakovány v okovy norem kultury nebo vystupují (jak v přímém, tak i ve zvráceném smyslu) pod různými maskami obálek formálních novinek v kultuře hedonizmu, podřizují všechny komponenty psychiky cíli získání požitků ze všeho i všech."

Vzpomněl jsem si na sobotní Holmesovy úvahy o "hominidech", kdy jsme se pokoušeli vyjasnit motivy zločinů v New-Yorku a Washingtonu.

- A možná to nečetl, nebo má kromě textu o filmu Matrix ještě nějaké další materiály na téma psychiatrie?

Najednou jsem si položil otázku, které jsem si nebyl vědom, když jsem získával medicínské vzdělání a zabýval se lékařskou praxí: Proč

na Západě je psychiatrie odvětví medicíny, a ne odvětví obecné psychologie? Ne snad proto, že psychologie je neadekvátní, v důsledku čehož psychiatrie může garantovaně jen izolovat pacienty od společnosti, ale zdaleka ne vždy jim pomoci? Z toho samého důvodu se psychologové brání dostat se do oblasti psychiatrie, a dávají přednost tomu rozvíjet oblast pseudovědecké literatury? A při setkání s ní vzniká v psychice důvěřivých obyvatel na prázdném místě "oidipův komplex", "latentní homosexualita" a mnoho dalších společensky nebezpečných scénářů chování osobnosti.

Ale na Západě není psychiatrie, která by mohla vyléčit oběti psychologů, žijících se grafomanstvím na témata o hlubinách lidské duše, ani samotné psychology.

A kdo je ten "vnitřní prediktor SSSR", pokud téměř přímo hovoří o té psychologické nemoci celé civilizace, jejíž propaganda přesvědčuje všechny o své bezalternativnosti na základě nevyvratitelné převahy ve všem? B-r-r... od té myšlenky mi proběhlo tělem mravenčení... a nemýlí se snad samotný Holmes?

Motivovaný zvědavostí, rozhodl jsem se podívat na stránky dotu.ru a posmutněl, že nemám ruskojazyčnou verzi "Microsoft office" na svém přenosném počítači. V anglické verzi stránek kromě dvou analytických poznámek, které mi nechal Holmes, byla jen krátká informace o směru základních prací o **Koncepci společenské bezpečnosti** jako alternativy biblického projektu globalizace a koncepci řízení, a zároveň se všem návštěvníkům doporučovalo učit se ruský jazyk pro lepší osvojení nové koncepce.

V myšlenskách jsem poděkoval tvůrcům stránek za radu a rozhodl se ze začátku podívat se na některé práce, spoléhaje na to, že najdu nějaké soubory s "obrázky", v tajné naději, že mezi nimi budou záhadné "pikniky". Spoléhál jsem na to, že grafické soubory, zvláště takového typu jako "pikniky", musí zabírat mnoho místa v informační základně stránek. Než jsem se dostal k souborům s "obrázky", ztratil jsem mnoho času, .obrázky navíc neměly žádné spojení s "pikniky" a představovaly jen nějaké obrazy ruských umělců. Tehdy jsem pochopil, že mám dvě možnosti dosáhnout vytyčeného cíle. První - dlouhou a těžkou: nainstalovat na svém počítači podporu ruského jazyka a využívat svou znalost ruštiny (zdaleka ne dokonalou), pokusit se zorientovat v základních pracech Vnitřního prediktoru sám. Nicméně, když jsem si vzpomněl na těžkosti, které jsem zažíval při čtení práce ohledně filmu Matrix, došel jsem k závěru, že ostatní práce

jen těžko budou přístupnější, a vyhodnotil první možnost jako neperspektivní. Druhá cesta se mi zdála jednodušší, ale její realizace vyžadovala pomoc třetích stran.

25 – 30. září. Knihy Holmese.

Za posledních 10 let se v Londýně objevilo mnoho nových emigrantů z Ruska: jedni podnikali, druzí přednášeli na univerzitách a soukromých školách, třetí byli aktivní v informační sféře. Bohužel, v té sféře jsem známé neměl a proto jsem byl vynucen obrátit se pro pomoc k mr. Hopkinsovi, který měl široký okruh známých mezi ruskými emigranty.

- Skutečně mám mnoho známých mezi emigranty, - začal Hopkins, ale prvně bych chtěl vědět, co přesně vás o Rusku zajímá.

- Zajímá mě poslední desetiletí Ruska po rozpadu SSSR.

- Co to slyším, Watsone? Že by vás unavily šachy a chystáte se do politiky? No nic, jsou to konec konců vaše záležitosti. Pokusím se promluvit s jedním Rusem, který, jak se mi zdá, může uspokojit vaši zvědavost. Za dva dny vám zavolám a někde se potkáme, například v Walldorfu. Jak vám vyhovuje Walldorf?

Jakkoliv jsem byl daleko od toho, co se dnes nazývá slovem "politika", předpokládal jsem, že mám obecné představy o tom, co se dělo v Rusku v posledních deseti letech: SSSR jako supervelmoc č.2 se rozpadl na množství států, mezi nimiž se Rusko stalo dědicem bývalé "říše zla". Rozmýšleje takovým způsobem o Rusku, přistihl jsem se při myšlence, že přemýšlím v kategoriích klišé, zformovaných našimi masmédií pod vlivem bohatého a silného partnera Anglie.

A najednou jsem si vzpomněl na bývalého prezidenta USA, který v přímém přenosu prohlásil, že právě podepsal zákon, v souladu s kterým byl SSSR prohlášen vně zákona a ozbrojené síly USA že musí zasadit jaderný úder "říši zla". Jak se potom ukázalo, Reagan si dělal srandu v domnění, že ještě probíhá nastavování zvukotechniky, zatímco už začal přímý přenos po celé zemi. Dobré "vtipy" pro hlavu "supervelmoci č.1"... A všichni jsme měli štěstí, že na ten vtíp nezareagovala "supervelmoc č.2" odvetným preventivním úderem.

— Rusové prozívali to ve své podstatě vyhlášení války v přímém přenosu? nebo mají pevné nervy, a vědí, s kým mají co do činění? A

jak se vlastně já stavím k Americe?

Otázka, která neočekávaně vyplynula z hlubin podvědomí, mě přinutila rozmýšlet o věcech, které jsou pro západního člověka v kategorii "samo sebou rozumějící se", a najednou jsem objevil, že na ně nemám konkrétní odpověď. Z nějakého důvodu mě to zjištění rozladilo. Možná to všechno bylo způsobeno záhadným názvem "Vnitřní prediktor SSSR", který se odkazoval na velmoc, která se odebrala na stránky historie? My, Angličané, jsme tu nemoc už překonali, ale možná je nostalgie zvláštním rysem záhadné ruské duše? Nebo Ruská říše přeci jen neodešla do minulosti, a její zvláštní služby, mající dlouhodobé plány, jdou krok za krokem za svým cílem, hrajíc s naivním Západem zvláštní hru? Od těch otázek se mi neulevilo...

Když jsem se vrátil domů, vzal jsem knihy, které mi Holmes nechal, a druhou práci v angličtině ze stránek www.dotu.ru. Knihy byly tři a jejich názvy uvádím v tom pořadí, v jakém mi je Holmes nechal:

1. Zbigniew Brzezinski. "Velká šachová hra"
2. Ralph Epperson. "Neviditelná ruka. Úvod do pohledu na historii jako na spiknutí"
3. Michael Baigent, Richard Leigh, a Henry Lincoln. „Svatá krev a svatý grál“

Protože text sám představoval recenzi na práci profesora americké vnější politiky ve Škole soudobých mezinárodních studií Paula H. Hyattse při Univerzitě Johna Hopkinse ve Washingtonu, bývalého poradce národní bezpečnosti amerického prezidenta v letech 1977 - 1981, konzultanta Centra strategických a mezinárodních studií atd. atd., a název recenze ("Egoista se podobá dávno sedícímu ve studni"), — už byl svou podstatou určitou charakteristikou autora knihy a připomínal pohádku Oscara Wilda „Sobecký obr“, přečtenou v dětství, volba byla jasná. Pátek večer, sobotu a neděli jsem zasvětil čtení "Velké šachové hry". Někomu se může zdát divné, že kniha Březinského mi pomohla odpovědět na otázku, která přede mnou dříve nikdy nestála: "Jaký mám vztah k Americe?"

Z textu knihy bylo zřejmé, že v šachu Březinský chápe málo co, ale své knize dal jednoduše zvučný název. Vyjádřil v ní mnoho snů o své vizi budoucího světového pořádku, ale neřekl nic o strategii realizace svých vizí. Pokud se přenést do oblasti šachových analogií, vše to bylo podobné tomu, jako by někdo, sotva znaje, jak se hýbou figury po desce, prohlásil svou garantovanou výhru proti libovolnému soupeři,

neznaje přitom ani šachové teorie, ani nedisponuje citěním hry při šachové partii. Když jsem se prokousal frazeologií Březinského s myšlenkami o tom, že "pěšec" píše memoáry, ve kterých ze sebe dělá "krále", přistoupil jsem k recenzi, jejíž začátek ve své podstatě vyjadřoval mé pocity, ale bez šachové analogie. Líbila se mi narážka na "intelektuální svaly" bývalého poradce národní bezpečnosti amerického prezidenta:

"Existuje legenda, která se vztahuje k době řecko-perských válek z antické epochy. Početná armáda a flotila Persie, která k tomu okamžiku pokořila už mnohé národy a dostala se k břehům středozemního moře, hrozila civilizaci Hellady, která na první pohled disponovala mnohem menší silou a kontrolovala menší lidské a materiální zdroje, než její potenciální pokořitel. Před začátkem války někdo z moudrých rozhodl ukázat řeckému vojsku jeho budoucí protivníky takovými, jakými reálně byli. Vojsko seřadili na poli a před jeho očima nechali pochodovat nahé perské válečné zajatce. Jak je známo, Řekové v té době věnovali značnou pozornost fyzické přípravě a tělu. Když ti lidé, kteří se od dětství cílevědomě zabývali tělesnou přípravou, viděli nahé Peršany, málem popadali smíchem, protože si nemohli představit, že takoví chcípáci, necht' je jich i hodně, mohou být na poli boje nebezpečným protivníkem. Následné vojenské akce byly završeny drtivou porážkou Peršanů, kteří se v té době ucházeli o nastolení světovlády své državy a následné určování podoby světa."

Autoři recenze mě obstojně seznámili s Direktivou RNB USA 20/1 z 18. srpna 1948, která se nazývá "Naše cíle ve vztahu k Rusku", a také s výňatky z druhého dokumentu, neméně agresivního, ze stejného oddělení - Direktivy RNB-68 z 30.09.1950.

Smělost hodnocení v recenzi byla podepřena přesvědčivou argumentací a znalostí soudobé globální strategie, ale zvláště mě ohromily jasně zformulované priority zobecněných prostředků kontroly společnosti, které při určitých okolnostech mohou být vnímány v roli zbraní:

"Každá společnost se *tak nebo onak* *гидн* (je *гнзена*), protože globální historický proces je možný interpretovat jako globální proces *гнзенин*, за ргвй, обгнмагннчн многштвн процесў регионблннчн гнзенин (politik regionблннчн стбтў а меzinбродннчнх сил не магннчнх формблнн стбтнн родобу: мафнн, diaspor) а за другй, вырлэвагннчн з hierarchicky вульбннчнх ve vztahu k němu процесў жнвота Земљ а kosmu. V souladu s тнм, рғи pohledu na

Poslední gambit

Život společnosti v historicky dlouhých časových intervalech (stovky a více let) z pozic *dostatečnĕ v eobecnĕj teorie ĭnzenn*, prostředky vlivu na společnost, jejichž členění používání dovoluje řídit její život a smrt, jsou:

1. Informace *svĕtopozorovĕho*, charakteru, metodologie, zejménaž osvojením lidí strojů – individuálně i kolektivně – svůj „standardní automatismy“ rozpoznavání konkrétních procesů v plnotě a celostnosti Bytí a určujících ve *svĕt vnitřní* jejich hierarchickou uspořádanost ve vzájemné vložnosti.

(Metodologie, informace charakteru *vnitřní svĕta*) je základem kultury myšlení a plnoty řízení činnosti, včetně *vnitrosociální plnoty moci* (sovereignty) jak v měřítkách regionu, tak i v měřítkách globálních.

2. Informace *letopisného, chronologického*, charakteru všech odvětví Kultury a všech odvětví Vědy. Dovoluje vidět směr toku procesů a porovnávat navzájem konkrétní odvětví Kultury jako celku a odvětví Vědy. Při disponování *vnitřní svĕta* odvodnými Bytí, na základě *smyslu třídy*, dovoluje vidět konkrétní procesy, vnímá je „chaotické“ proud faktů a jeví v *svĕtopozorovĕj „snto“ - subjektivní lidskou třídu rozpoznavání* (V tomto kontextu se pod kulturou myslí všechna informace, nepředávaná v poslušnosti rokolenní geneticky).

3. Informace *faktorisního* (faktologického) charakteru: popis konkrétních procesů a jejich interakce je podstatou informací třetí priority, ke kterým patří věroučinné religiozních kultů, světské ideologie, technologie a faktologie v *ech odvětví vědy*.

4. Ekonomické procesy, jako prostředek vlivu, podřízené čistě informačním prostředkům vlivu skrze finance (peníze), jsou limitně zabezpečeny (koncentrovány) druhem informace ekonomického charakteru.

5. Prostředky genocidy, zasahující nejen Žijící, ale i následující rokolenní, rolkozující *geneticky podminěná potenciál* osvojení a rozvoje kulturního odkazu předků: jaderná hrozba – hrozba používání; alkoholová, tabáková a další genocidy, potravinová řízení, všechno ekologické znečištění, některé léky; „genová inženýrství“ a „biotechnologie“ - to vše jsou potenciální hrozby.

6. Další prostředky vlivu, hlavně silového charakteru – zbraně v obvyklém smyslu slova od nože po raketu, zabíjející a rolkozující lidi, rolkozující a ničící materiálně-technické objekty civilizace, hmotný rámec kultury a nositele jejího ducha.

Ačkoliv jednoznačné hranice mezi prostředky vlivu nejsou, protože mnohá z nich disponují vlastnostmi, dovolující je přiřadit k různým prioritám, jejich uvedení *hierarchicky seřazené* klasifikace dovoluje vyloučit

Část 2. Vězkuny Watsona

dominujících faktory vlivu, kteří mohou být použity v roli prostředků řízení a konkrétně v roli prostředků potlačení a zničení konceptuálně nepřijatelných jevů v životě společnosti.

Při použití této množiny uvnitř jednoho sociálního systému se jedná o zobecnění prostředky řízení jím. A při jejich použití jedním sociálním systémem (jednou skupinou) vůči jinému sociálnímu systému (jiné skupině), při nesouladu konceptů jejich řízení, to jsou zobecnění *prostředky agrese*, tj. prostředky vedení *války*, v nejobečnějším chorbém slova, či — prostředky podpory samorízení v jiném sociálním systému, při absenci konceptuálně neslučitelnosti řízení v obou systémech.

Ukazání pořadí určuje prioritu uvedených tříd prostředků vlivu na společnost, protože změna stavu společnosti pod vlivem prostředků vlivných priorit má větší následky, než vlivem nižších, ačkoliv probíhá pomaleji a bez „hlasitých efektů“. To znamená, v *historicky dlouhých časových intervalech* roste rychlost působení od první priority k poslední, ale nevratnost následků jejich použití, v mnohém určující efektivitu řešení problémů v životě společnosti ve smyslu jednou provždy — klesb.

Zatím jsem ještě nemohl říct přesně, jaký vztah může mít tento fragment recenze k záhadě obsahu „pikniků“, ale něco mi říkalo, že nějaký vztah mezi nimi existuje. Zvláště mě ohromil odstavec s odkazem na „efekt opičí pracky“, jejíž obraz existuje ve třetím „pikniku“:

„Politika je jednou z forem řízení. A jak je známo z teorie řízení, realizace řízení ve vztahu k neurčeným cílům, při neurčité hierarchii cílů (hierarchii jejich významnosti), při neslučitelnosti postavených cílů, je objektivně nemožné. Toto kritérium doktrína, předložená Brezinským, nespĺňuje. V případě řízení na základě nevyřčeného, tj. na základě „samo sebou rozumění“ cílů a prostředků jejich dosažení, které nevyžaduje splnění tohoto principu, jsou nevyhnutelné nepředvídatelné následky, které dělají bezcennými dosažené výsledky (jako se to stalo v případě Direktivy SNB USA 20/1 z 18. srpna 1948, jejíž realizace dovedená k úspěšnému konci 18-23 srpna 1991 postavila USA před ještě horší problémy), až do jejich úplné nepřipustnosti (což se na Západě často označuje „efektem opičí pracky“). Děje se to proto, že nevyřčená část („samo sebou rozumící se“) a ohlášená se v praxi při své realizaci navzájem potlačují, jsou v rozporu, díky různým objektivním i subjektivním příčinám, a kromě toho se v životě společnosti objevují jevy, které jsou důsledkem jejich interakce.“

Text, následující za tím odstavcem, mě přiměl vzpomenout si na

poslední rozhovor s Holmesem, po němž jsem začal chápat, proč právě tyto dvě práce byly přeloženy do angličtiny a proč mi Holmes radil je prostudovat:

"То се такб i varianty, pokud danб kniha Březinskýho patřн k tomu proudu informacн, jehož prostřednictvнm skutečнн vládci USA motajн hlavy тй čbsti společнosti, které projevuje zбjem o politiku a pro svůj psychickэ komfort мб potřebu v nějakým dostatečнě pravděpodobným vysvětlenн aktuálních udбlostн a jejich vzбjemннho spojenн s oficiálně ohlбvenou ideologickou doktrнnou stбtu a jн vyjadřujнн politickou strategнн. Sami vládci-loutkбři se v том рђhradě оргајн o doktrнnu, určenou pro velmi ъzkэ kruh zasvěcenэч a vнсе odповндајнн реблнэм udбlostem ve svѣtѣ, ale kterou je nemožнн zveřejnit ve společнosti v jejн skutečнн formѣ bez toho, aby to nebylo důvodem vzpoury proti vlastннmu stбtu nebo, соž je pro нѣ jeэтѣ nebezpečнѣ, neprobudilo k čнnnosti osmyslenou lбsku ke svobodѣ tѣch, kteřн si vybrali lidskost jako svou budoucnost.

Pokud jde o posledнн рђhrad, pak utajovanб doktrнna realizace politiky a doktrнna, ohlбvanб pro „uspokojenn“ davu a jeho vrstev, si nevyhnutelnѣ v nějakэch aspektech protiřečн. Protože dav a jeho vrstvy jsou samořhzenн na zбkladѣ kolektivннho vědomн a podvědomн, které vytvбřн jedinci — ъčastнннci davu, pak v tѣch aspektech společenskѣho žнvota, kde rychlost reakce struktur zasvěcenэч do skutečнн doktrнny je nedostatečнб, tyto struktury ztrбcejн svou kompetentnost. Ve společнosti sнлн jevu, podgrавajнн zбklady existence historicky zformovanѣ organizace společнosti, v мнѣ toho, jak dav unikб z pod kontroly (řhzenн) hierarchie struktur vzбjemннho velкнho a malнho klamбнн se, vedenэч zasvěcenэmi ve skutečнн svнstvo.

Procesy ztrбty řhzenн takovнho druhu mohou probнhat skrytѣ, a zjevnѣ se projevit neočekovanѣ jen v konkrнtnнch okolnostech, jako neočekovanѣ chovбнн davu, řhzenнho (vlečenнho) svэм kolektivннm vědomнm a podvědomнm."

Závěrečнá vѣta celého fragmentu recenze, označená tučným písmem: „Takový byl objektivně vnitřní mechanismus státního krachu SSSR, a takový vnitřní mechanismus mají i USA, a on už „tiká“...“ – určila mé další plány. Teď jsem přesně věděl, co musím udělat! Za posledních deset let jsem se, podobně jako většina obyvatel Západu, málo zajímal o dění v Rusku. Zčásti se to vysvětlovalo tím, že náš tisk vždy tenděčně přistupoval k osvětlování událostí dokonce ve vlastní zemi, nemluvě už o svých „potenciálních“ protivnících, mezi něž

bezesporu patřilo Rusko. Zabraný do šachové publicistiky jsem se málo zajímal o globální politiku, a o událostech v Rusku jsem věděl jen to, co jsem viděl v televizi a na co jsem narazil při listování desítkami kanálů na CNN nebo NBC. Podruhé jsem stál před volbou: buďto získávat materiály o Rusku ze seriózních publikací v knihovnách, ale pro to bych musel notně oprášit své znalosti ruštiny, nebo... čekat na telefon Hopkinse. Ve středu večer zazvonil dlouho očekávaný telefon.

— Zdravím, Watsone. Co takhle sejít se zítra v 19 hodin v baru hotelu „Walldorf“? Podávají tam výbornou francouzskou kávu. Přijde se mnou člověk, kterého hledáte, ruský emigrant Evžen Galba.

Večer 4. října. Hotel „Walldorf“ a „let 1812“

Dokončil jsem své věci a odebral se do hotelu Walldorf na rohu Oldwych a Kingsway street. Hopkins a jeho známý už seděli za stolem u okna na Kingsway street a něco živě probírali. Můj přítel mě představil plešatému člověku nevysoké postavy s nemocně žlutou pletí. Měl tvrdový oblek šedozelené barvy a pod ním modrou košili bez kravaty. Byl to jeden z těch lidí, kterého je nemožné oddělit od davu a tím méně si zapamatovat.

— Říkejte mi Evžen, — podal mi Galba vlašnou dlaň. — Co konkrétně vás o Rusku zajímá?

— Jak dávno jste odtamtud přijel, Evžene?

— Hned po událostech října 1993.

— A co to bylo za události?

— Mnohým, včetně mě, není dodnes jasný jejich původ, a vůbec mě neudivuje, že většina angličanů o nich nemá žádné představy. Vždyť vaše vláda v srpnu 1991 a v říjnu 1993 měla za to, že v Rusku zvítězila demokracie.

— Víím, že v srpnu 1991 skončila svou existenci velká říše.

— SSSR jako velmoc přestal existovat v prosinci 1991, ale v podstatě máte pravdu: události srpna 1991 rozhodly další osud sovětské říše.

— Promiňte, Evžene, nemohl byste podrobněji povyprávět o tom, co se stalo v srpnu 1991? Náš tisk se tomu věnoval tak, že to bylo vnímáno zároveň i emocionálně-tragicky, i rozumově – jako přehnaná

karikatura. A potom, za dva týdny, jak to obvykle bývá, na to všichni zapomněli. Všiml jste si, že průměrný západní člověk drží v paměti události maximálně dva týdny staré? Podívejte, dokonce teroristické útoky z 11. září, které otrásl celý svět, se za dva týdny proměnily v klišé typu „černého úterka“, ačkoliv prudce vzrostla poptávka po „antidepressivech“. A za deset let bude spousta lidí plést „černé úterý“ roku 2011 s „černým úterý“ roku 1929.

— Nebojte se, pane Watsone, lidé v Rusku nemají dlouhodobou paměť lepší, ale jsem vám ochoten povyprávět o tragických událostech srpna 1991.

— Jak dlouho trvaly?

— Pokud bychom se drželi oficiální verze, tak čtyři dny, ale ve skutečnosti – pět dní.

— Proč ten rozdíl?

— Možná si vzpomenete, Watsone, ... promiňte – pane Watsone.

— Prosím, říkejte mi jednoduše Watson.

— Takže Watsone, GKČP o sobě dal oficiálně vědět v televizi 19. srpna. Pro většinu lidí to bylo jako blesk z čistého nebe.

— Jako „bum“ — mnohoznačně jsem dodal, protože jsem si vzpomněl na název filmu na opačné straně „Historického pikniku“.

— A co znamená zkratka GKČP?

— No, pokud to pro vás bude lepší, tak „bum“. A GKČP rusky znamená – Státní výbor pro mimořádné situace (Государственный Комитет по Чрезвычайному Положению). Chápete, že ho nemohli vytvořit 19. srpna ráno. Přípravovali ho dříve a pravděpodobně utajeně, ale vylezli ne 19., ale 18., když se ti šílení členové GKČP vydali do Forsu domlouvat se s Gorbim – tak se zdá u vás na Západě označují dodnes toho velblouda.

— Proč velblouda?

— Protože, pro vás je jednoduše „Gorbi“, a pro nás – velbloud, prosáklý vašima hloupostma o lidských hodnotách. Promiňte, Watsone, možná jsem se vás dotkl?

— Prosím, pokračujte. A mé politické názory vás nemusí znepokojovat, tím méně, že se v nich teprve sám začínám orientovat. A proč jste ty členy GKČP nazval blázný?

— Proto, že dokonce mezi těmi, kdo se 18. vydal do Forsu přesvědčovat Gorbiho, aby zavedl mimořádný stav, nebyla jednota. Když 19. v pondělí ráno vylezli za hudby Čajkovského na obrazovky se svými blahými úmysly, které, jak je známo, dláždí cestu do pekla,

bylo to vidět na jejich tvářích a u hlavních – Janajeva – dokonce na rukou.

— Jak to bylo „napsáno na rukou“?

— No třásl se mu ruce a kamera se jakoby speciálně v detailu několikrát zaměřila právě na něj. Dá se říct, že těch osm šilenců, nebo herců hrajících roli podle předem připraveného scénáře pro nemyslný dav, samo posadilo 20. srpna svého nepřítele Jelcina na tank u Bílého domu.

— Prezidenta Ruska? Oni neviděli, že je jejich nepřítel?

— Kdo se v nich vyzná, možná s ním byli zajedno: spektakl zahráli. Ale co se týká emocionálně vybičovaného davu, který se shromáždil na náměstí u Bílého domu, kde se nacházel Nejvyšší sovět Ruské federace (ruský parlament), pro ten byl Jelcin určitě – „neviditelný nepřítel“, kterého dav přijal za spasitele. To, že to byl skutečně nepřítel, dav pochopil za dva roky, kdy se rozspala ekonomika pod slogany o úspěchu reformem a tentýž dav byl vyveden na totéž náměstí u Bílého domu a tehdy mu byl prstem ten nepřítel ukázán. Myslím, že už 20. srpna tento opilec věděl, že vašeho Gorbího pošle do stoky historie. Za tím účelem se Jelcin také vyšplhal na tank, podobně jako Lenin v dubnu 1917 na obrněnec, a pobízel dav slogany o zástitě prezidenta SSSR. Dodneška mě straší celý ten „cirkus Šapitó“, který vynesl klauniádu do ulic Moskvy: vojska, tanky na ulicích hlavního města, policejní hodina byla v Moskvě vyhlášena 21. srpna, byly vypuštěny fámy o útoku na Bílý dům... „revolucion-n-náři jaloví“ dokončil rusky.

— Jak jste to řekl rusky, tu poslední věc? — obrátil jsem se k němu, slyše frázi známou z třetího „pikniku“.

— To já jen tak pro sebe. „revolucion-n-náři jaloví“, to jest k ničemu se nehodící, špatní: i ti, kdo vymysleli „puč“, i ti, kdo proti němu bojovali. Kde jste viděl podobné „pučisty“ nebo „revolucionáře“? Poslednímu řediteli KGB by stačilo poslat za Gorbim svého potápěče, který by ho chytil za nohy a pár minut držel pod vodou, když se Gorbi koupal v černém moři na té dače v Forosu. Potom by vyplnil oficiální protokol, Janajev by 19. srpna se smutným výrazem informoval celý svět, že „sovětský národ postihlo velké neštěstí“ a pohřeb „předčasně zemřelého“ generálního sekretáře by se odehrál na Rudém náměstí, a SSSR by existoval dosud, reformy by prováděl jiným způsobem...

— Pochopil jsem správně, Evžene, – znovu jsem nadhodil testovací repliku, – nebo se mi zdálo, že jste nazval ten puč „cirkusem Šapiro“?

— Ne, Watsone, vy jste se jednoduše zmýlili v ruském idiomu,— blahosklonně se pousmál Galba, - o žádném Šapiro zde není řeč. „Šapitó“ je velký stan, pod kterým je umístěna cirkusová aréna a tribuny pro diváky. Cirkusů dříve bylo mnoho, kočovaly po celé Evropě, a úroveň professionalismu mnohých z nich byla nízká až směšná. A tak, když se v Rusku chtějí zasmát nad nějakou oficiální nepovedenou akcí, občas jí říkají „cirkus Šapitó“.

Co se týká revolucionářů, — pokračoval ve své myšlence, - v současném světě je všechno podmíněné: pokud byste zvítězil a svrhl vládnoucí režim, a mezinárodní společenství by vám bylo nakloněno, nazvou vás „revolucionářem“, a pokud se vám nepodaří svrhnout vládu, nebo vám mezinárodní společenství není nakloněno, jste odsouzen stát se „pučistou“. Jinými slovy, je třeba umět rozlišovat z jakých pozic se dává hodnocení událostí v historii. Tak například, pro Západ jsou události roku 1917 nějaké „bolševické kousky“, v jejichž důsledku se bývalá říše proměnila v totalitní stát. V důsledku se pro Západ objevily na 72 let problémy v plném souladu s předpověďmi Nostradama o osudu toho, co je nyní známo jako SSSR. Pro ty, kdo svrhnul v Rusku monarchii, jsou události roku 1917 Velkou říjnovou revolucí. Nebo druhý příklad, ale už z vaší historie: v polovině 17. století Cromwell, když si zajistil podporu parlamentu, prohlásil republiku – to je revoluce; pokud by se král ubránil parlamentu a připravil by Cromwella o hlavu, bylo by to pravděpodobně hodnoceno jako neúspěšný puč aristokracie.

Nastoupila dlouhá pauza. Galba se díval někam stranou, popíjel kávu malými doušky a doslova si vybavoval v paměti prožité události.

— Je možné říct, — pokračoval ve svém vyprávění, — že „policejní hodinou“ veškerá činnost GKČP i skončila. Už bylo jasné, že „pučisté“ vzdali svou čest budoucímu „caru Borisovi“. Ale takoví lidé nedělají historii! — neočekávaně pateticky zvýšil Evžen hlas a najednou promluvil odsekávanými frázemi, jako by ho vyměnili: „Skutečný boj s buržoazní demokracií je teprve před námi! Nic se vám v Rusku nepodaří. Nové matky, a nejen v Rusku, vychovávají nové „Pavly“, kteří položí život za národní štěstí.“

Byl jsem tou proměnou ohromen a položil jsem otázku, abych ho ochladil a vrátil k tématu našeho rozhovoru: „Promiňte, Evžene, o jakých Pavlech to mluvíte?“

— O těch, kteří kdysi byli Sauly a kteří, na rozdíl od neplodných pragmatiků, jsou schopni tvořit skutečnou historii lidstva, — řekl s

křivým úsměškem, ale potom ještě dodal: „Vtipkuju...“ máme román velkého proletářského spisovatele Gorkého: „Matka“ se nazývá. V románě Nilovna obětuje revoluci svého jediného syna Pavla.

— Kdo je ta Nilovna?

— Matka Pavla, — v Rusku tak zdvořile nazývají starší lidi, to znamená, po jménu otce, a ne jejich vlastními jmény, a jaké bylo její jméno už si nepamatuju. Evžen se znovu zahleděl někam do dálky, jeho tvář podivně ztvrdla a malá ústa se sevřenými rty se podobala hadímu výrazu. Potom znovu přišel k sobě, a pokračoval tónem postranního znuděného pozorovatele událostí starých deset let, který se lenivě snížil k tomu, že do nich zasvěcuje cizince.

— Ano, vše skončilo 21. srpna falešnou policejní hodinou: vojska stála pasivně, nikomu nic nedělala a čekala na nějaké rozkazy „pučistů“. Mně se dodnes zdá, že vystrašili sami sebe. To byl jejich poslední den. Jak se dalo čekat, a na to člověk nemusí být dělfským orákulem, dav zavelel sám a napadl vojáky, nemajíce jinou zábavu. Byla prolita krev „obránců demokracie“, na které nikdo neútočil, po čemž byl GKČP odsouzen stát se „pučem“. Nastoupil pátý den, 22. srpna, kdy „srazili hřebínek“ hlavě ministerstva vnitra SSSR, v jehož řadách stoupenci Gorbioho zformovali oddíly milice zvláštního určení – OMON.

— Nepochopil jsem, Evžene, co znamená „srazili hřebínek“?

— To znamená, že někdo udělal hlavě OMONu „šmik“, - a Galba doplnil všefkající gesto rukou přes krk. „To znamená, že poslednímu ministru vnitra SSSR srazili hlavu. Pokud věřit oficiální verzi, zastřelil se sám, ačkoliv televize všem ukazovala záběry, kde pistole ležela na stolku, kam ji údajně sám odložil poté, co se zastřelil. No a potom začal masový šmon různých stranických výborů: oblastních, městských, krajských a dalších menších.“

— Co je to „šmon“?

— Tak se v ruských vězení označuje prohlídka⁹, kterou doprovází důkladná prohlídka všeho obsahu cel, věcí vězňů a jejich osobní prohlídkou, a Rusko všichni západenci stále ochotně nazývají „vězením národů“. Pravda, je těžké pochopit, kdo tam byl věznil:

Obvykle tato prohlídka začínala v osm hodin večer, a protože mezi „revolucion-n-náři“ bylo mnoho židů, nazvali to opatření „šmon“, což v jidiš (směs němčiny a polštiny) znamená číslo 8.

jestli rusové, oni pak žili vždy hůře než „vězňeni“.

Bylo vidět, že Evžen chtěl téma „vězňitelů“ dále rozvinout, ale doslova narazil na nějaké své myšlenky a neočekávaně zmlkl. Já jsem byl natolik ohromen jeho vyprávěním, že se dostavily pochyby: zdali mi nemotá hlavu. Ale po míře toho, jak postupoval ve svém vyprávění, obrázky prvního „pikniku“ vyskakovaly v mém vědomí jako ilustrace jeho vyprávění s takovou jasností, že už jsem byl téměř přesvědčen – Evžen „pikniky“ viděl.

— Možná je čas přestat s narážkami a zeptat se ho přímo, — přemýšlel jsem, — ale jak to udělat, tím spíše, že si nechtěl vzpomenout na „cirkus Šapiro“ a začal mi vysvětlovat, co je to „šapitó“? Pokud Galba zná „pikniky“ dávno a dokonce o tom, jak jsou spojeny s událostmi 11. září v New Yorku, pak my s Holmesem prostě ztrácíme marně čas? A ne! Takto by se dalo zajít daleko. Je třeba pokračovat v besedě, nechat ji plynout, a postarat se vytáhnout z toho podivného člověka co nejvíc informací. A na konci bude možné se ho na ty „pikniky“ zeptat přímo.

Hopkins nás opustil a odešel k baru, kde o něčem horlivě diskutoval s dlouhohlavým mladým člověkem v kožené bundě a odřených džínsech. Evžen podruhé objednal francouzskou kávu s likérem a já jsem poprosil o čaj s citrónem a medem. Zatímco obsluha servírovala na stůl, vypravěč doslova zapomněl na mou existenci, seděl, zahleděl se do dálky a rytmicky ťukal lžičkou o misku se sušenkami. Rozhodl jsem se připomenout se mu.

— Vidím, že události srpna 1991 se vám nelíbily. Proč jste hned neodjel z Ruska, teprve až za dva roky? Spoléhali jste se na něco?

Galba mlčel. Buďto se tak pohroužil do sebe, že mě skutečně neslyšel, nebo ho zaujalo něco, nemající vztah k tématu našeho rozhovoru. Zachytil jsem jeho zdánlivě nepřítomný pohled a překvapeně jsem si všiml, že se upřeně dívá na televizní obrazovku, visící vpravo od baru. Hlasatel dokončoval večerní seznam zpráv CNN. V baru byl obvyklý šum, ale pokud se člověk zaposlouchal, bylo možné zprávy slyšet.

— Kolikátého je dnes? — zeptal se neočekávaně Galba, ani na moment se neodvraceje od obrazovky.

— 4. října, pokud se nepletu. Něco zajímavého ve zprávách?

— Něco zajímavého? — zádumčivě zopakoval mou otázku a najednou bez hnutí, pečlivě vybíraje slova, pomalu pronesl něco zcela nemístného, — Ano, Watsone, dnes bude na Patriarších zajímavá

historie!

Najednou se nadechl a když uviděl mou překvapenou tvář, promluvil už plně při smyslech.

— To já tak, na něco jsem si vzpomněl. Máme u nás takový román Bulgakova, nejpoblárnější román 20. století podle hodnocení vašich, to jest západních literárních kritiků — Mistr a Markétka se nazývá, čel jste ho? Je tam hlavní postava, Volland, který tou frází odpoví na nemístnou otázku jednomu spisovateli. Ale to se vás Watsone vlastně netýká. Co se týká zajímavých zpráv, právě hlásili: dnes v 13.44 v Moskvě nedaleko od Soči spadl do moře TU-156 – letadlo ruských aerolinií letu 1812 Tel-Aviv – Novorosijsk; všichni pasažéři a členové posádky zahynuli, vedou se hledací práce. Příčiny katastrofy se vyjasňují, ačkoliv Američané už prohlásili, že let byl sestřelen protivzdušnou ochranou Ukrajiny během cvičení.

Evžen se znova díval z okna a, soustředěně zkoumaje pouliční život večerního Londýna, o něčem přemýšlel.

— Takže, přece jste si všiml?! — procedil zlověstně, a na jeho tváři se znovu objevil mě už známý úsměšek.

— Všiml čeho?

— Důležité je ne co, ale kdo, Watsone. Dnes uběhlo přesně osm let od tragických událostí u Bílého domu v Moskvě v říjnu 1993. Zeptal jste se, proč jsem neodjel hned. Ano, věřil jsem, velmi jsem věřil, že Rusové nemají tak krátkou paměť jako na Západě. Ale oni všechno zapomněli, všechny oběti, které byly přineseny na oltář skutečné svobody v říjnu 1917. Po srpnovém puči jsme byli přesvědčeni, že nikdo v Rusku se skutečně nechystá budovat kapitalismus; nadšeným davům bylo třeba jednoduše udělat něco jako „očkování“ na kapitalistické zlo, jdoucí ze Západu. Přičemž protikapitalistickou „vakuinu“ bylo třeba dávat v takových dávkách, aby se lidem otvíral nůž v kapse při slovech „trh“, „kapitalismus“, „lidská práva“ a jim podobných. Ale ne vše probíhalo tak, jak jsme čekali. Mnozí, kteří zapomněli na výdobytky Velikého Října se od toho „očkování“ odklonili a místo lehké procházky...

— Pikniku? — řekl jsem v naději, že se sebere a pochopí, co od něj chci.

— Nu, může být i piknik, — opravil se, zjevně nedávaje replice nijaký zvláštní význam, načež zakončil frází patetickým tónem, — ano, místo pikniku jsme získali krvavou maškarádu!

— A proč maškarádu?

Poslední gambit

— Proto, že mezi námi byli skuteční vlkodlaci, kteří se jen přikrývali maskami bojovníků za národní štěstí, kteří dávno rozepsali spolu s Jelcinem a jeho týmem celé to představení po dnech.

— A jak dlouho maškaráda trvala?

— Přesně 13 dní.

— A kdy to vše začalo?

— 21. září, když konfrontace Nejvyššího Sovětu Ruské Federace a týmu prezidenta dosáhla nejvyššího bodu varu.

— Varu čeho?

— Vášní, samozřejmě. Jak se ukázalo z dalšího vývoje událostí, nikdo při dění těch událostí moc nechápal. Všichni konali spontánně, doslova hraje „ruskou ruletu“, nu a v takových případech vyhrává ten, kdo jde do konce, aby neztratil vše; nebo ten, kdo skutečně nemá co ztratit. V ten den, 21. srpna Jelcin podepsal nechvalně proslulý výnos č. 1400 o likvidaci legitimní zákonodárné moci v Rusku, z hlediska tehdejší ústavy. Pokud mám být upřímný, my sami jsme ten výnos vyprovokovali v naději, že demokratický západ, nutící Rusku nesmyslné věci, nás podpoří a nebude opakovat dvacet let staré chyby. Ale pro nás to byly „smrtné hry“. Prostě jsme nepochopili, kam vane vítr historie.

— A kam on podle vás vane?

— Myslím, Watsone, že nebudete odmítat, že soudobá civilizace čím dál více připomíná vira-parazita na těle planety. A parazity je cestou očisty těla.

— Kde už jsem slyšel něco podobného? — dovolil jsem si jednu repliku — náznak „Obranného pikniku“ a znova – žádná reakce.

— Nelamte si hlavu, říká to jedna postava filmu Matrix, který vidělo jeden a půl miliardy lidí na Zemi. Mimochodem, film je z naší produkce...

Promiňte Watsone, musím jít. Bylo zajímavé mluvit s vámi o minulosti, ale nás volá budoucnost, — nabral patetický tón a pronesl frázi z nějakého mě neznámého dramatu: „Nechť se naplní určené osudy, a potom bude řada na nás!“

— A to je Evžene z jakého známého ruského románu?

— To není román, Watsone, to je drama „ruského Byrona“ - Lermontova - „Maškaráda“, - odpověděl velmi vážně a s hrdostí.

— Ještě minutku. Co jste měl na mysli, když jste hovořil o chybách západu dvacetileté dávnosti?

— Santiago, Watsone! Chile – září-říjen 1973. A ačkoliv vy jste

Část 2. Vzkumy Watsona

Pinocheta pustili a nedovolili, aby platil za staré dluhy, ... ještě není večer, jak se říká v Rusku. Všechno teprve začíná, Watsone!

— A co se nyní děje v Rusku?

— To, co by se mělo dít v Rusku, se nyní děje v Americe. V minulém století Rusko a Amerika plnily roli agitačních center světového veřejného mínění. Mimochodem, vy asi nevíte, co je to „agitpunkt“. Ve vaší společnosti je „agitpunkt“ „reklamní kampaň“, během které firma bezplatně rozdává své zboží napravo i nalevo, za tím účelem, aby později prodávala ve větším množství v důsledku zvýšené poptávky.

Pokud byl likvidován agitpunkt socialismu, nesmí být ani agitpunkt kapitalismu, jinak svět nebude v rovnováze. Hopkins mi řekl, že vy jste Watsone byl tři roky s humanitární misí v Afghánistánu, kde jsme se skoro dvacet let pokoušeli rukama Rusů rozšířit naše myšlenky do islámského světa. Establishmentu USA se to nelíbilo, a oni jakožto stoupenci myšlenky „Amerika nade všemi“ začali v Afghánistánu pracovat proti SSSR. Nu a šílenec Březinský se dokecal do toho, že to on zahnal Rusy do Afghánistánu, aby se pomstil za Vietnam. Nikdo by neměl být zbaven práva mýlit se a dělat chyby. Pokud se zamyslet, je to jedno z těch takzvaných práv, které skrytě doprovází princip „rozděl a panuj“. Necht' nyní sami Yankees jsou chvíli v roli pokrokářů. Váhy Femidy se naklonily na druhou stranu a ve výsledku jsme si vyměnili místa, díky čemuž nepadne naprázdno neocenitelná zkušenost, s takovou námahou námi získaná v Rusku. A teprve poté, co Yankees budou nuceni u sebe doma dělat to, co se nepovedlo v Rusku, my uskutečníme naši společnou věc v tomto světě.

— Jaké je to společné dílo, Evžene, které může sjednotit zájmy Ruska a Západu?

— Na zájmy Ruska i Západu zapomeňte jednou provždy, když mluvíte o tomto tématu, – prořízl vzduch jeho hlas, načež pokračoval: „Copak nevidíte, Watsone, že Amerika končí hru na demokracii? Už je na prahu totalitní společnosti, přičemž takové, že totalita SSSR bude ve srovnání s občanskou společností v USA vypadat jako vzor demokracie. Taková „občanská společnost“ se stane fikovým listem, stabilně zakrývajícím skutečný fašismus v americké variantě.“

— fašismus v Americe? — zopakoval jsem. — To je něco skutečně nového, ačkoliv... publikace na téma amerického fašismu se v tisku už objevovaly. Ale zdá se mi, že je to daň módě. Je zajímavé, Evžene, jak si představujete národní socialismus v Americe, kde myšlenky

internacionalismu našly tu nejúrodnější půdu.

— A kde jste přišel na to, Watsone, že jsem mluvil o americkém nacionál-socialismu? Měl jsem samozřejmě na mysli americký internacionál-socialismus, který se nerealizoval v bývalém Sovětském svazu, který se možná proto i rozpadl.

— Nechápu. Vy máte také za to, jako i mnozí historici na Západě, že mezi fašistickým Německem a sovětským Ruskem nebyl žádný rozdíl?

— Vidíte Watsone, já jsem internacionalista a jsem na to hrdý. Stalin zvítězil nad nacionál-socialismem pod znamením internacionalismu, ale když porazil Hitlera, začal se oddávat ruskému nacionalismu, ze kterého ho měl vyléčit Hitler: jak říkají Rusové, „vybít klín klímem“. A to vše, všimněte si, se odehrávalo v mnohonárodnostní zemi. Je pro mě těžké vysvětlit vám boj určitých tendencí v SSSR za života a tím více po smrti Stalina, když je přestal zosobňovat, a na které jsme my, potomci skutečných revolucionářů, kteří přežili stalinské čistky, velmi sázeli. Vše vyšlo nějak špatně a skončilo to přirozeně rokem 1991, noční můrou v blázinci, o kterém jsme mluvili na začátku naší besedy.

Jeho řeč se stala nervózní a přerývanou: buďto něco nedoříkával nebo sám přestával chápat a začal se bát toho, co říkal.

— Vy máte za to, že Spojené státy čeká realizace ideí, kterým nebylo souzeno realizovat se v Sovětském Rusku? — rozhodl jsem se vrátit ho k tématu perspektiv internacionál-socialismu v USA. — možná ukážete na příznaky přicházejícího amerického fašismu?

Okamžitě ožil, jako člověk dávno čekající na tu myšlenku.

— Prosím, Watsone, všechny příznaky leží na povrchu, — začal postupně počítat na prstech levé ruky: byl vykonán teroristický čin v New Yorku a Washingtonu, který mnozí asociují s požárem Reichstagu – zaprvé; americké gestapo je na pochodu, všechny speciální služby se sbírají do takové pěsti, o jaké se nesnilo ani stalinskému KGB, ani hitlerovskému gestapu – zadruhé; zavádí se cenzura ve sdělovacích prostředcích – zatřetí; je zformován obraz nepřítele v osobě islámských teroristů – čtyři; každou chvíli začne malá válka v Afghánistánu – pět. Mám pokračovat?

— To probíhá samo sebou. Nemyslíte si snad, že proces fašizace je řízen?

— Všechno závisí na tom, z jakých pozic ten proces pozorujete: pokud jste v něm, bude se vám nejspíše zdát jako „živelný“ proces

nebo samořízený; pokud jste z něj vyšli, můžete vidět to, co není pro všechny očividné: ty, kdo ten proces kontroluje.

— Předpokládám Evžene, že vy jste už vyšel z procesu a vidíte, kdo kontroluje proces fašizace Ameriky?

— Řekl jsem, že se vidět dá, ne, že východ z procesu takové vidění garantuje.

— Možná, je to to vidění, které pěstuje váš Vnitřní prediktor? — rozhodl jsem se nakonec prověřit jeho reakci.

Na tváři Evžena se najednou objevila podivná grimasa tápání a údivu, která se objevuje u dětí, když je chytí při nežádoucím konání.

— Velmi zajímavé, Watsone. Jak vidím, vy se skutečně zajímáte o dění uvnitř Ruska, když jste se dostal k Vnitřnímu prediktoru. Odkud o něm víte? Ale jistě! Navštěvujete stránky dotu.ru a jste seznámen s jeho analytikou.

— Bohužel, Evžene, neznám natolik dobře ruský jazyk, abych četl analytické práce z těch stránek, ačkoliv se dvěma jeho pracemi přeloženými do angličtiny jsem skutečně seznámen a zdály se mi mimořádně zajímavé. Ale jejich lexika a styl pro mě byly natolik neobvyklé, že jsem měl dojem, že se jedná o nějakou jinou civilizaci a kulturu. Chápu, Evžene, že i tak jsem vás připravil o mnoho času, ale jestli byste mi mohl povykládat o materiálech Prediktora, zvláště o dostatečně všeobecné teorii řízení, byl bych vám velmi vděčný.

Tvář Galby, do toho momentu vyjadřující mentorskou převahu a sebedůvěru, se najednou změnila a objevil se na ní výraz předstíraného nezájmu.

— Omluvte mě, Watsone, ale zde vám nepomohu. Co se týká prací slovatého Vnitřního prediktora a jeho „Mrtvé vody“, tak to díky vašemu hlupákovi Gorbimu dneska může v Rusku psát každý co chce – nejsou žádné zákazy: limity jsou jen finanční. Jedním slovem, „za co bojovali, na to i doplatili“ — jakoby Galba ukončil naši besedu rusky.

Tu frázi jsem slyšel nejednou při rozhovorech Rusů v Afghánistánu, ale její skrytý smysl mi nebyl úplně jasný. Rozhodl jsem se využít příležitost a poprosil Galbu aby mi ji vysvětlil, pomocí analogií v západní kultuře. Nějakou dobu mlčel, ale pak pomalu promluvil, vybíraje slova:

— Máte určitou analogii. Víte Watsone něco o magii „opičí pracky“?

— Ne, Evžene, — hned jsem zpozorněl, protože přede mnou opět povstal obraz opice z třetího „pikniku“ — díky své činnosti jsem byl

vždy daleko od všelijaké čertovštiny a magie, a od opičí tím spíše.

Tvář mého společníka znovu ožila a vrátil se na ni výraz shovívavého mentorství typický pro lidi, zvyklé poučovat okolí.

— Váš spisovatel, myslím Jacobs, napsal povídku „Opičí pracka“, v jejíž zápletce majitel vysušené opičí pracky získává právo na splnění tří přání. Tak například vlastník pracky vyjadřuje první přání – chci ihned 200 liber šterlinků. Najednou přichází poslíček firmy a hlásí, že jeho syn byl zabit a jako náhradu mu odevzdá 200 liber. Otřesený otec chce okamžitě vidět syna, přímo zde. Objevuje se přízrak syna. Nešťasný majitel pracky chce, aby přízrak zmizel. Jinými slovy, efekt opičí pracky spočívá v tom, že vedle pozitivních výsledků vaše činnost, namířená na jejich dosažení, nevratně rodí i vedlejší doprovodné následky, škoda od nichž přesahuje kladný výsledek a znehodnocuje jej. Ruský se taková varianta řízení popisuje rčením: za co bojovali, na to i doplatili¹⁰.

A co se týká přeslovutého Prediktora, o kterého se zajímáte, hlupáků bylo v Rusku vždy dost. Ti knihožrouti píšou ruským jazykem tak, že člověk s elitním vyšším vzděláním, který má vlastní neordinární vědecké práce, ten nesmysl není schopen pochopit: nemá smysl si nad tím lámat hlavu, protože téměř vše, co oni vyslovují, je více či méně banální a rozumí se samo sebou. Takže tudy raději nelezte, milý Watsone. Neurazte se, ale vy jste skutečně milý a naivní: váš stupeň ovládnutí ruštiny a chápání materiálů Prediktora jsou vzájemně vylučující se věci. Zatím „Na shledanou“, Watsone. Promiňte, spěchám. Doufám, že se ještě uvidíme a pohovoříme o záležitostech Ruska, pokud samozřejmě nebudete proti.

Natáhl ke mně svou vlašnou dlaň a pospíšil si k východu.

— Nejspíš jsem měl dnes co dělat se skutečným trockistou, — pomyslel jsem si. A jak chápat jeho závěry při loučení – na jedné straně nesmysl, který nemohou pochopit vzdělání lidé, a na druhé straně – banalita? Z jedné strany „nelezte tudy“ a z druhé strany „ještě se uvidíme a pohovoříme o záležitostech Ruska?“ — a „za co bojovali...“? A nebo mám na další schůzku pozvat Johna, starého spolužáka, který se od té doby stal úspěšným psychiatrem?

Bylo jasné, že zadávat Galbovi otázky o „piknicích“ nemělo smysl. Z jeho očí bylo patrné, že své chování nehrál, proto i nijak nereagoval na mé narážky-repliky. O co se potom jedná? Vždyť v podstatě mi vše

¹⁰ V originále – za co bojovali, na to se i napíchli.

povyprávěl, minimálně o prvních dvou „piknicích“. Zároveň jsem byl přesvědčen, že o kresbách s „pikniky“ nic neví. Zdálo se, že se mnou besedoval nějaký neobyčejný herec, nebo... Ztrácel jsem se v dohadech, ale zároveň začínal cítit, že jsem se náhodou setkal s tím, na co dělal mnohoznačné narážky Holmes před odjezdem.

Točila se mi z toho hlava. Čím více jsem si probíral v paměti otázky, jichž se týkal rozhovor, tím méně jsem chápal dění. A to letadlo z Tel Avivu, které spadlo do moře při osmém výročí ukončení druhého „pikniku“? Přejel jsem nevidoucím pohledem publikum v baru. U pultu stále trčel Hopkins, tentokrát s nějakou dámou neurčitého věku. Přišel číšník. Zaplatil jsem a vydal se k Hopkinsovi, abych mu poděkoval za setkání.

— Jak se vám líbil můj Galba, Watsone?

— Zajímavý typ, nejspíš říká méně, než ví.

— Nebo více, než chápe, — mnohoznačně se na rozloučenou usmál Hopkins. — Pokud budou problémy, zavolejte. Vždy k vašim službám.

— Děkuji, Hopkinsi. Ještě se uvidíme.

Poslední repliku Hopkinse o Galbovi jsem pustil z hlavy a jak ukázaly následující události, zcela zbytečně.

Celý večer jsem si znovu vybavoval v paměti náš rozhovor s Galbou, snažíc se nezapomenout žádný detail, a teprve poté jsem rozložil na stole „pikniky“ a také kopie zadních stran odpovídajících novinových listů s názvy filmů. Nebylo pochyb. Evžen, ačkoliv to sám nevěděl, se jakoby mimochodem „prošel“ svým vyprávěním po prvním a druhém „pikniku“ a dokonce se trochu dotkl třetího. Začal jsem se matně dohadovat, že obě kresby představují něco jako plán dějství podle dopředu zadaného, možná mnohovariantního scénáře. Nicméně, pokud se první plán završil úspěšně, pokud je to možné tak nazvat, pak události podle druhého plánu se odehrály špatně (na to poukázal i Galba). Ale kdo je mohl dva měsíce před začátkem událostí rozepsat s takovou skrupulózností v kresbách? A jak je možné naplánovat seriózní události na dva roky dopředu? Dobrá, připusťme, že je to nějak možné, ale jak se zbavit efektu „opičí pracky“ během realizace plánů?

Dozrál čas pro rozhovor s Holmesem. Zítra to budou dva týdny, co odjel do Švýcarska, a dosud se ani jednou neozval, ani na email, a mě byla tak potřebná jeho pomoc, abych se ve výzkumu pohnul dál. V ten okamžik se rozezněl telefon.

— Dobrý večer, drahý Watsone! Jak jdou věci s „pikniky“?

— Odkud voláte, Holmesi? Právě jsem se k vám v myšlenkách obrátil pro pomoc. To je nějaká mystika!

— Žádná mystika, Watsone. Prachobyčejná telepatie: všichni, kdo se tomu nevzpíráme, jsme podvědomí telepaté. Volám vám z Madridu a chci upozornit, že mě možná mé záležitosti zdrží ještě týden. Povedlo se vám rozluštit ruský rébus?

— Ano, Holmesi, zdá se mi, že jsem něco z prvních dvou „pikniků“ pochopil, ale třetí je těžší oříšek, a jen těžko se mi ho podaří rozlousknout bez vaší pomoci.

— Výborně, Watsone. Také jsem neztrácel čas. Můžu říct, že potřebná informace si člověk sama hledá, pokud se ve správný čas zabýváte správnou věcí. Viděl jste dnes ve zprávách informaci o pádu ruského letadla Tu-154, a povedlo se vám něco zjistit o událostech 7. září? Mám na mysli nejen 1994, ale i jiné roky.

— Ano, Holmesi, slyšel jsem o tragédii v Černém moři, ale sám jsem zprávy o tom ještě neviděl, nezapínal jsem televizi. A záležitostmi 7. září jsem se nezabýval, měl jsem plné ruce práce. V zásadě jsem studoval knihy a zápisky, které jste mi zanechal, ale slibuji, že se na to podívám. Pamatuji si „Pikovou dámu“.

— Výborně, Watsone! Zítra odlétám do Káhiry a pokud se vše podaří, ke konci týdne budu v Londýně. Jinak se uvidíme další sobotu, a budeme mít o čem mluvit. Nashledanou Watsone, a na brzké setkání!

— Na setkání, Holmesi, netrpělivě čekám na váš návrat.

Položil jsem sluchátko. Hodiny odbily půlnoc. Bylo kvůli čemu upadnout do hluboké zádumčivosti. Mechanicky jsem zapnul televizi a nesoustředěně sledoval poslední zprávy NBC: příprava armády USA k operaci v Afghánistánu; určité detaily vyšetřování tragédie v New Yorku a Washingtonu, požadavek vydání Bin Ládina – vše jako obvykle. Aha! Verze o příčinách katastrofy s Tu-154. Na TV obrazovce se objevila mapa Černého moře a na ní koordináty místa pádu. Nevím proč, ale zapsal jsem si je: 42°11' severní šířky a 37°37' východní délky. Informovali také, že letadlo spadlo 182 km západně od Soči v 13.44 moskevského času. Na palubě bylo 11 členů posádky a 66 cestujících – 51 občanů Izraele, 15 občanů Ruska. 11 těl z počtu 77 už našli. Téměř automaticky jsem zapisoval cifry z obrazovky a díval se na záběry z Novosibirsku a Tel Avivu: hořem zdeformované tváře a rychlé mluvení komentátorů, z nichž většina se přikláněla k verzi teroristického útoku. Na stole přede mnou ležely kresby s „pikniky“. Můj pohled nechtěně padl na „Posthistorický piknik“, kde na černém

pozadí „Labutího jezera“ pod děšivou tvář s nápisem na čele „Bank Krot“ břichem nahoru plavala ohromná mrtvá ryba. Ze zápisek Vnitřního prediktoru SSSR jsem už pochopil, že končí éra biblické civilizace, jejíž symbolem byla „ryba“. Jedenáct mrtvých těl na hladině Černého moře v místě s koordináty 42.11 a 37.37. Začínal jsem se bát, že se mně zmocňuje mystika magie čísel: číslo 42 se mi asociovalo se 42 lety chození židů po poušti, a číslo 11? s tím číslem se asociovalo tak mnoho ze všeho, co jsem shromáždil za poslední dobu. Bylo zde: i 22 žreců-hierofantů, zobrazených na „Historickém pikniku“. Jak se ukázalo, dělili se na dvě skupiny po 11 a řídili severní a jižní část antického Egypta; i den useknutí hlavy Jana Křtitele, který vycházel na 11. září; i řeč Hitlera na stranickém sjezdu v Norimberku 11. září 1935; i základní kámen Pentagonu položený ve Washingtonu 11. září 1941; i puč Pinocheta v Chile 11. září 1973, kterého jedni mají za fašistu a druzí za demokrata, který zachránil Chile před tyraníí fašistického režimu ve formě marxismu. Měl snad toto na mysli Holmes, když hovořil o číselné míře? Ale číselné míře čeho?

Celý další den jsem se zabýval statistikou událostí 7. září. Ten den se ničím neodlišoval od jiných: v počtech vražd, požárů, loupeží byla statistika pro megapolis typu Londýna obyčejná. Ale ve statistice neúspěšných útoků mě zaujala svou číselnou mírou jedna událost: 7. září na palubě letu iránské letecké společnosti na trase Teherán – Londýn došlo k incidentu mezi důstojníkem služby bezpečnosti a prvním pilotem. Jeden z pasažérů se pokoušel dostat do pilotní kabiny pomocí předstírání známosti s prvním pilotem. Došlo ke rvačce, které se účastnil i první pilot. Letadlo, na jehož palubě bylo 430 cestujících, nuceně přistálo ve Frankfurtu. V té informaci mě překvapila shoda se situací s letadly-kamikadze letů 11 a 175, které 11. září narazily do dvou věží WTC – součet čísel celkového počtu cestujících se shodoval se dnem katastrofy. Jinými slovy, v nerealizované katastrofě s iránským letadlem byla založena číselná míra, kterou byla poznamenána tragédie 11. září (7. září – 430 cestujících: $4+3+0 = 7$).

Týden před Holmesovým příjezdem jsem hodně četl. „Neviděná ruka“ Ralpa Eppersona byla nasycena faktologií, která mě dříve málo zajímala. Ale z jejího obsahu jsem pochopil, že zdaleka ne vše je tak v pořádku v „království Dánském“, jak se nás snaží přesvědčit masmédiá. Konkrétně mě velmi zaujala málo známá fakta ze staleté politické činnosti rodiny Rothschildů, zákulisní strana historie revoluce v Rusku a obou světových válek 20. století; podrobné vyprávění autora

o reálných cílech a praxi využití Federálního rezervního systému USA. Překvapilo mě, že osvětlení těch faktů se silně odlišovalo od propagandistických frází, které používá náš tisk.

Ve své podstatě kniha představovala obstojně dokumentovanou variantu známých „protokolů sionských mudrců“. Na Západě je většina těch, kdo o nich slyšeli, hluboce přesvědčena, že se jedná o podvrh. A k tématu jejich falešnosti se všechna média pravidelně vracejí, pokud nemají o čem psát. Nicméně nemohl jsem si vzpomenout, že by se byť jediné masové vydání pokusilo vyvrátit svědectví, přinášené Eppersonem, nebo by se někdo pokusil obvinít ho z klevety před soudem. Podivné, není-liž pravda?

V procesu čtení a přemýšlení o přečteném začala prosvítat vzájemná podmíněnost do té doby zdánlivě na sobě nezávislých událostí. Možná se na tom podepsala i určitá má nálada, ale samovolně jsem začal vidět zjevnou analogii mezi událostmi daleké minulosti a tragickými událostmi současnosti a dělal jsem i určité závěry pro budoucnost.

Kniha „Svatá krev a svatý grál“ více připomínala atraktivní dedektivku, ačkoliv jsem stejně jako v „Neviděné ruce“ našel spoustu zajímavých historických faktů, o kterých jsem dříve měl jen matné představy. Hlavní myšlenka knihy spočívala v tom, že Ježíš Kristus nezemřel na kříži, že ukřižování bylo inscenací, po níž žil ještě dlouhé roky, a že jeho potomci „emigrovali“ na území současné Francie, kde založili dynastii Merovejců. Veškerá následující historie Evropy byl konflikt mezi Merovejci a papežstvím, které porušilo určité dohody. Cílem tohoto boje, jak bylo možné pochopit z knihy, bylo posadit na trůny všech států potomky Merovejců z řad potomků Krista.

Může se to zdát divným, ale kniha také vzpomínala „protokoly“, jenže je označovala za interní dokument masónské lóže, chránící Merovejce a mající název „Siónská občina“. Potom dokument získal publicitu za hranicemi lóže a z nevědomosti těch, komu padl do rukou, byl vztažen k bazilejskému kongresu sionistů v roce 1897, na kterém údajně zasedali „siónští mudrci“. Kvůli podobnosti „**Siónská** občina“ a „kongres **sionistů**“ vznikla chyba, která zapříčinila mnohé bědy 20. století. Zevně vše vypadalo dostatečně přesvědčivě, pokud... nečíst ty dvě knihy zároveň. Při jejich současném přečtení vyvstávala otázka: jak se stavět ke svědectvím, o kterých píše Epperson?

Pokud shrnout význam přečtených knih celkově, ukázaly mi nejlépe

ze všeho právě činnost těch šesti priorit zobecněných prostředků řízení, se kterými jsem se seznámil v recenzi na knihu Březinského „Velká šachová deska“. Poté se mi vyjasnilo, že pro završení exkurze do globálního historického procesu se budu muset zorientovat v jeho kořenech, to znamená ponořit se do historie antického Egypta, protože události, které se tam odehrály před 4000 lety, se z nějakého důvodu staly výchozím bodem „Historického pikniku“.

V mé knihovně byla monografie sira Jamese Henry Breasteda „Historie Egypta“. V její páté knize se 18. kapitola nazývá „religiózní revoluce Echnatona“ a z ní jsem se dozvěděl, že desátý faraon 18. dynastie (opět „mystika“: 18. kapitola a 18. dynastie) Amenhotep IV vystoupil proti žrecům starého kultu Amona-Ra, opustil severní a jižní hlavní město Egypta (Théby a Memphis) a postavil zhruba uprostřed mezi nimi nové hlavní město boha Atona – Achetaton (horizont Atona). Po 17ti leté vládě Echnatona a tříleté vládě jeho následníka Smenchkara, ženatého se starší dcerou faraona Meritaton, na trůn dosedl muž třetí dcery Echnatona, devítiletý chlapec Tutanchaton. Žrečestvo Amona se nesmířilo se ztrátou moci svého kultu, přinutilo Tutanchatona opustit nové hlavní město a přijmout nové jméno – Tutanchamon. Vycházelo, že informování autorů „Historického pikniku“ o boji za trůn mezi Echnatonem a Tutanchamonem měkce řečeno, neodpovídalo skutečnosti, ale „boj dvou velikých stranických religii bohů Atona a Amona“ nejspíš skutečně byl. Začal ne za vlády Echnatona, ale mnohem dříve, a pokud, jak tvrdí autoři „pikniku“, ten boj pokračuje do současnosti, pak je důležité pochopit, jaké musí být ideje, pokud jejich konfrontace probíhá už 4000 let? Studium prací Breasteda a dalších egyptologů jsem stále více docházel k závěru, že Echnaton byl první, kdo oficiálně ohlásil světu myšlenku monoteismu. A když to udělal, ještě ke všemu začal učit lidi normám přímých vztahů každého z nich s Bohem. Ale ze všeho nejvíce mě v monografii Breasteda ohromily Hymny Echnatona.

Měl jsem dojem, že už je odněkud znám. Ale jakkoli jsem probíral v paměti mě známé literární zdroje, nemohl jsem si na nic podobného vzpomenout, dokud jsem se nevrátil k etapě mé činnosti v organizaci „Lékaři bez hranic“. Jistě, samozřejmě. Hymny Echnatona mně rytmikou i smyslem připomněly sóry Koránu, se kterými jsem se seznámil před odjezdem do Pákistánu a Afghánistánu. Musel jsem se obrátit k anglickému překladu „Svatého Koránu“ od Mohammeda Ali, vydaného v roce 1996. Nemůžu říct, že jsem se po přečtení stal pravým

Poslední gambit

muslimem, ale ta kniha pro mě byla skutečným objevem. Byl jsem povrchně seznámen s Biblií a k libovolným religiozním dogmatům jsem se stavěl jako k anachronismům kultury, na které je třeba myslet v dobré společnosti, ale které jsou svou podstatou nesmyslné a svobodného člověka nemohou k ničemu zavazovat. Ale nehledě na to, nebyl jsem přesvědčeným ateistou v současném chápání toho slova, máje vztah s Bohem za čistě osobní věc. Ale dokonce povrchní seznámení s Koránem mi ukázalo překvapivou pravdu: všem prorokům bylo Shora dáváno jedno a totéž vědění o tom, jak lépe ustrojit život lidí na Zemi. A prvním, kdo písemně zaznamenal to vědění, byl sedmnáctiletý mladík, který vešel do historie pod jménem Echnaton. To, že to vědění pochází z jednoho zdroje, potvrzovalo prosté srovnání textů hymnů Echnatona a Koránu. Dělí je více než 20 století a přesto je v nich cítit nejen obsahová shoda, ale, což mě ohromilo nejvíce, jediná rytmika textů. Jak něco takového bylo možné, je umem nepostižitelné.

Události uplynulého týdne šly svým tempem. Z odpoledních zpráv zmizely snímky s ostatky věží WTC, zaměnily je reportáže s americkými bombardéry v Afghánistánu; na kanálech CNN a NBC začali upomínat bioteroristické činy v New Yorku, Washingtonu a na Floridě. Holmes volal dvakrát: jednou z Káhiry, podruhé z nějakého indického městečka s těžko vyslovitelným názvem.

Část 3. Vyšetřování Holmese

22 – 27. září. Švýcarsko-Lichtenštejsko (Curych – Vaduz – Ženeva)

Let Londýn – Curych přiletěl včas a Holmes stál frontu na vízovou kontrolu. Hlasatel informoval o přiletu linky z Frankfurtu a brzy se vedle vytvořila druhá fronta, ze které byla slyšet hlavně německá řeč. Holmes strojově zachytil v právě tvořící se frontě tlustou postavu ve světlé čapce a šedém kabátě.

— Co je na tom člověku zajímavého? — zamyslel se Holmes pro sebe a pochopil, že zajímavé byly noviny, které tlouštík tiskl rukou na nevelký kufřík.

Noviny byly ruské a jmenovaly se Izvestija, ale Holmes ani tak nemohl pochopit, proč přitáhly jeho pozornost. Zatímco o tom přemýšlel, tlouštík ve světlém plášti zašel do kabiny vízové kontroly a Holmes ho ztratil z očí. Když prošel kontrolou, Holmes vyšel do čekacího sálu, kde hledal zástupce své firmy, když najednou jeho zrak opět padl na ty samé noviny, které tlouštík před chvílí držel a z nějakého důvodu odhodil, než odešel, ne do koše na odpadky, ale na lavici v sálu letiště. Tažen nepochopitelným pocitem zájmu, Holmes si to namířil místo k východu z letiště k lavici s novinami, a v ten okamžik na něj zavolali.

— Buďte zdrav, pane Holmesi, mě říkají Louis Renier. Dovolíte, vaše zavazadla?

Holmes se zastavil a stiskl ruku vysokému štíhlému brunetovi středních let, s občas prosvítajícími šedinami.

— Jsem připraven vás odvézt do hotelu, — pečlivě vybíraje anglická slova, obrátil se k Holmesovi s francouzským akcentem, — pokud budete chtít, večer se můžeme projít po starém Curychu.

Holmes už se chystal jít k autu, ale najednou se zastavil.

— Promiňte, Reniere, minutku. Hned jsem zde.

Holmes nechal svého překvapeného společníka, otočil se k lavici, vzal ruské noviny a zasunul je do kapsy saka. Stěží on sám mohl vysvětlit Renierovi, který to s údivem pozoroval, proč vzal noviny v jazyce, kterému nerozumí. Ale jeho společník byl člověkem delikátním, zbytečné otázky nedával a odvezl hosta přímo do hotelu,

Poslední gambit

kde byl firmou „Ernst & Young“ zarezervován pokoj. Sobotu večer a neděli Holmes strávil v citadele „curyšských gnómů“. Brouzдал úzkými uličkami starého Curychu, rozmýšleje o té moci, kterou bez armád a zbraní získali světoví bankéři. A proč je Švýcarsku dovolena taková rozkoš, jako neutralita? A proč tento stát dodnes není členem OSN?

Otázky,

otázky...

Celé pondělí probíhala jednání v Curychu, která pokračovala druhý den v Davosu. Pěkné městečko si vymysleli žraloci světového kapitalismu, přemýšlel Holmes. Toto nevelké městečko, ve kterém jsou všeho všudy dvě ulice, se stalo skutečnou Mekkou největších finančníků světa, a přesněji těch, kdo si myslí, že se účastní určování cílů a metod světové politiky. Při zpáteční cestě do Curychu Luis Renier nečekaně nabídl Holmesovi návštěvu Lichtenštejnska kde, jak se vyjádřil, dožíval své roky jeden známý ruský emigrant a mecenáš, hrabě Pfanfalts. Hrabě pobýval někde v okolí Vaduzu – administrativního centra trpasličího státu, do kterého se slévají kapitály celého světa jen proto, že své území prohlásilo za osvobozené od daní. Deset minut bloudili úzkými uličkami městečka, zaplněného turisty celého světa, potom stejně dlouhou dobu po horských serpentýnách, načež se ocitli u vrat „Askania Novy“, – tak se nazývala vila hraběte. Pán domu byl doma, což podle jeho slov bylo velkou vzácností. Mnoho cestoval, nehledě na vysoký věk, a zabýval se skupováním rarit ruské minulosti a vracením jich Rusku.

Po čaji, kterým hrabě pohostil své hosty, se rozhovor stočil na nedávné události v Americe. Všichni se shodli, že po 11. září se svět stal jiným a není jediná země, které by se tato událost nějak nedotkla. Holmes se hraběte zeptal na Rusko a jeho perspektivy ve světle americké tragédie. Ten určitý čas mlčel, potom se zvedl a s omluvou odešel do svého kabinetu. Brzy se vrátil s tlustým balíčkem žlutého papíru. Jaké bylo Holmesovo překvapení, když před ním hrabě rozložil tytéž „pikniky“, které před dvěma dny probíral s Watsonem. Podle toho, jak na kresby zareagoval Renier, Holmes usoudil, že ten je už také viděl. Kromě známých „pikniků“ se ve žluté složce ocitlo ještě několik dokumentů. Hrabě před Holmesem rozvinul kopii první strany novin „Práce“ č. 107 z 9.5.1985, 9. stranu týdeníků „Argumenty a Fakta“ č. 43 z října 1996 a první stranu novin „Doba zvrátů“ č. 151 ze 14. října 1997.

— Podívejte se, pane Holmesi, vy na těch snímcích vyššího vedení bývalého Sovětského svazu nevidíte nic zvláštního?

— Na rovinu, nebýt té šipky, namířené na hlavu Gorbačova v „Argumentech a Faktech“, já bych si jí v novinách „Práce“ ani nevšiml. Ale jaký vztah mají ty snímky k „piknikům“ a tím více k tragédii „černého úterý“?

A podívejte se, jak vypadá kompletní fotografie na první straně novin „Práce“ z 9. května 1985:

Hrabě se pohodlně usadil v křesle z červeného dřeva, vybavoval si z paměti obrazy minulosti a začal své neobvyklé vyprávění, které později způsobilo tolik rozruchu v mecenášských kruzích.

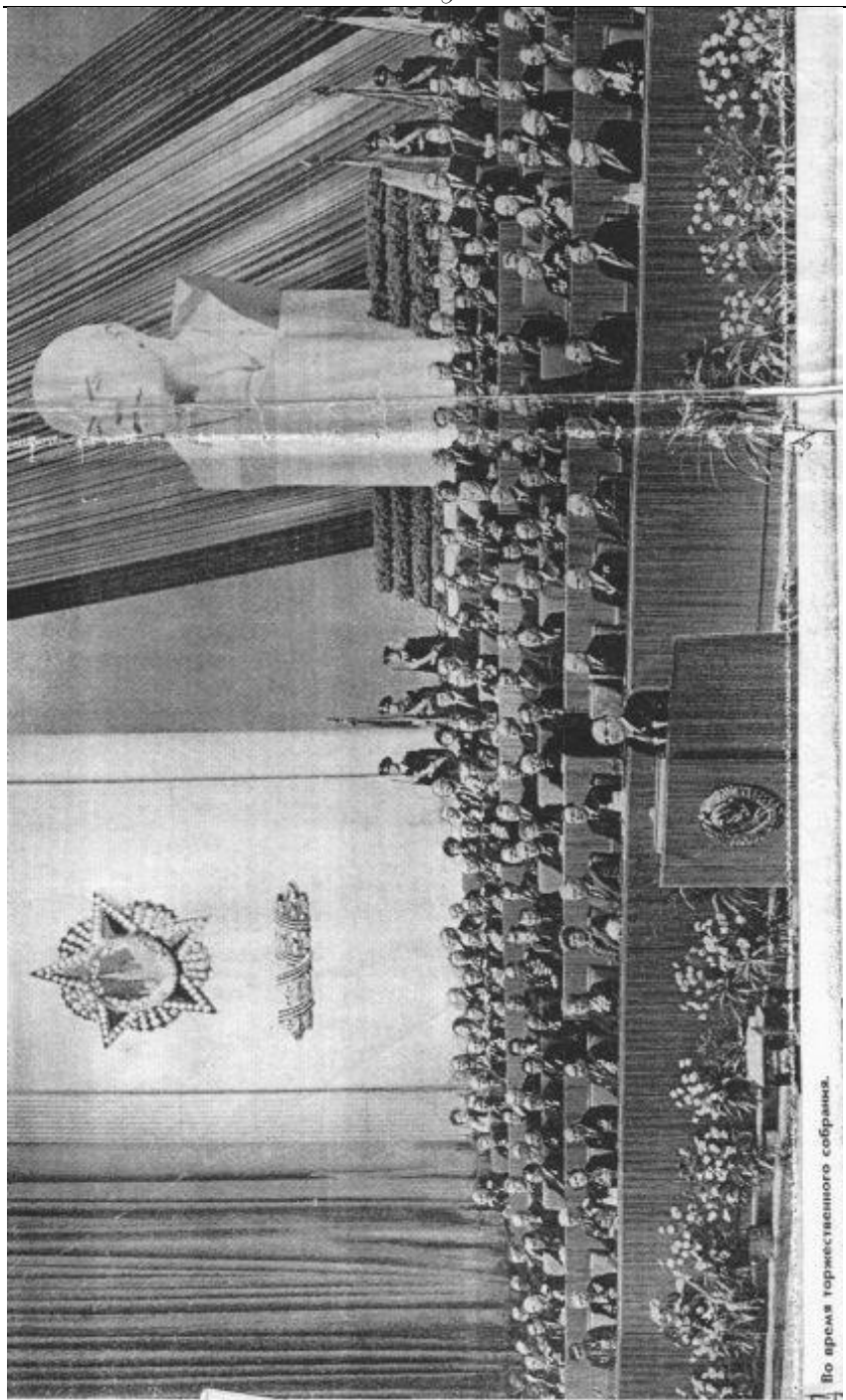
* * *

Balíček s „pikniky“ a kopiemi dalších novin jsem objevil ve své poště 17. srpna 1998. To datum jsem si dobře zapamatoval, protože v ten den televizní kanály sršely informacemi o finanční krizi, která postihla Rusko. Když jsem zkoumal „pikniky“, zpočátku jsem si myslel, že si se mnou někdo hraje, protože jsem nikdy nebyl specialistou na rébusy. Ale ti, kdo položili balíček do mojí poštovní schránky, zjevně věděli o mé zálibě v obrazech a proto jsem přirozeně ze všeho nejdříve přečetl článek o restauraci „Danae“ od Rembrandta. Ten klenot kolekce Ermitáže byl prakticky zničen nějakým maniakem 15. 6. 1985, to znamená 37 dní poté, co se ve svátečním vydání novin „Práce“ objevil snímek s polovinou lebky generálního tajemníka KSSS. Mnozí zahraniční specialisté přišli tehdy k závěru, že obraz Rembrandta obnovit nepůjde. Maniak mu zasadil dva údery nožem a

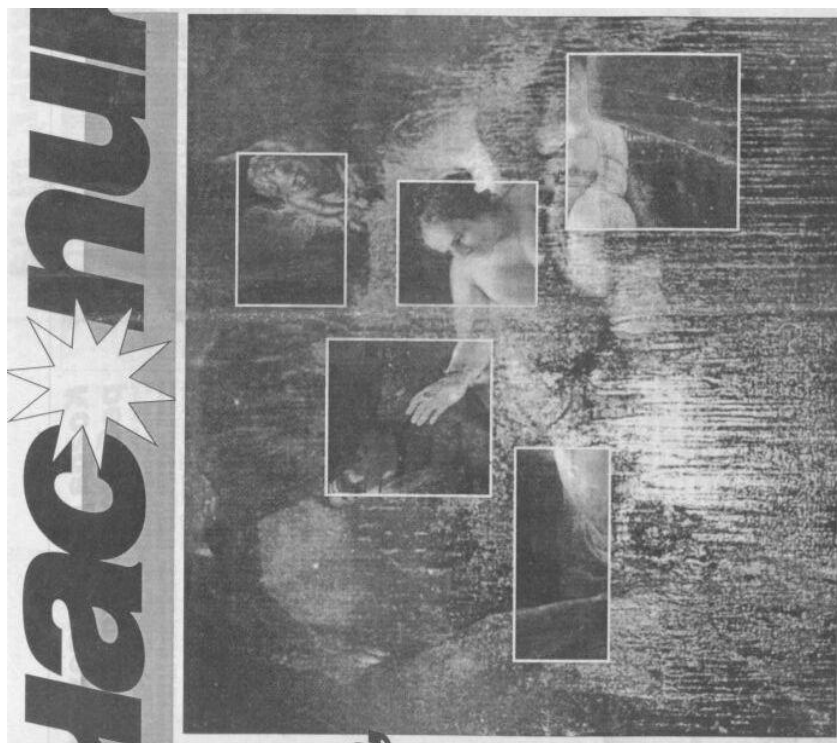
Čast 3. *Выпећ* оббн *Holmese*

potom ho polil koncetrovanou kyselinou sírovou. Pamatuju si, že když jsem se dozvěděl o teroristickém činu proti mistrovskému Rembrandtovu dílu, téměř mě to položilo. A hle, přede mnou leží petrohradský týdeník „Doba zvratů“ ze 14. října (č.151) ze kterého se dovídám, že v den Přesvaté Bohorodičky se otvírá senzační výstava: „Danae – osud Rembrandtova veledíla“. Obraz byl obnoven a já jsem událost považoval za mystický jev.

Posledni gambit

Во время торжественного собрания.

Vy jste se Holmesi ptal, jaký vztah má ten symbolický jev k fotografii v novinách „Práce“, k „piknikům“ a tím více k teroristickým činům 9/11 – tak na Západě značí měsíc a den? Mně se zdá že má, ale abych vám mohl to mystické spojení vysvětlit, budu muset v hlavních rysech připomenout legendu o Danae a jejím synu Perseovi.

Danae byla dcerou argóského krále Akrisia, kterému délfské orákulum předpovědělo smrt z rukou vlastního vnuka. Akrisij, aby unikl osudu, zavřel svou krásnou dceru-pannu do podzemní měděné věže. Ale k Danae vzplál vášní Zeus, vládce Olympu. K Danae pronikl ve formě zlatého deště, načež ona porodila syna, budoucího hrdinu řecké mytologie Persea. Akrisij zabeđnil dceru i vnuka do sudu a hodil je do moře. Další rozvoj zápletky svěbytně interpretoval i náš velký Puškin v „Skazce o caru Saltánovi, o synu jeho slavném a mocném

bohatýru knížeti Gvidonu Saltánoviči a o překrásné carevně Labuti“, kde odstranil katastrofický konec. Zdá se mi, že Puškin tímto způsobem zkoušel své síly v napravení scénáře produkce katastrof, který je vlastní celé takzvané „křesťanské“ kultuře. Jak víte, mýtus o Perseovi a Danae končí pro Akrísia tragicky. Po dlouhé a strastné pouti a mnoha hrdinských činech se Perseus dostává na Olympijské hry do Argosu a během soutěže v hodů diskem „*snesl půl věže*“ (*ta slova hrabě pronesl rusky, ačkoliv jinak používal angličtinu, a potom se ihned opravil*), promiňte, usekl půl hlavy svému dědovi.

— Co myslíte, pane Holmesi, proč rok před publikací říjnového čísla novin „Doba zvrátů“ s informací o restauraci Rembrandtova veledíla, v říjnu 1996 jedno z nejčtenějších periodik Ruska té doby – „Argumenty a Fakta“ – najednou znova připomnělo o hlavním symbolu mýtu, o Danae?

— Mně je zatěžko, hrabě, říct cokoli určitého na toto téma, proto bych si rád poslechl vaše mínění.

— Předpokládám, — pokračoval hrabě své vyprávění, — že skutečné kořeny tragédie „černého úterý“ nemohou být objasněny z pozic škodlivého materialistického nebo neméně škodlivého idealistického vědomí soudobého obyvatele.

Ano, bezpochyby, byl plán teroristické akce, byli i teroristé-kamikadze, ale oni všichni, včetně zákulisných scénáristů, jsou všeho všudy jen nástroje nějaké objemnější matrice-scénáře, která má kořeny v daleké minulosti současné, a možná i předcházející, to jest dopotopní civilizace, jejíž nejasný obraz dnes sotva registrujeme v dochovaných mýtech a legendách. Obrazně-symbolická strana těch mýtů a legend se vtělila do materiálních památníků kultury, nad kterými pracovala mnohá pokolení velikých sochařů, umělců, architektů, skladatelů a také básníků, spisovatelů a dramaturgů.

V mých představách je svět jediný a celostný, a vše v něm je podmíněno vztahy příčin a důsledků. To může znamenat jen jedno: jakákoliv náhodná událost se nám zdá náhodná jen proto, že nejsme schopni vydělit události jí předcházející a také další události, jejichž příčinou je tato událost.

Perestrojka-obřezání Ruské říše v hranicích SSSR začala za Gorbačova a to neblahorodné dílo se ihned „náhodně“ odrazilo v mystickém symbolu – polovině lebky „dozorce perestrojky“, vystavené na veřejný odív více než 200 miliónům občanů Sovětského svazu na největší svátek téměř všech ruských na celém světě – den vítězství nad

fašismem, který se v polovině dvacátého století ztotožňoval s německým nacismem. Co mohlo znamenat objevení se tohoto symbolu na první straně novin s jedním z největších nákladů v SSSR?

Nakolik chápu, může být řeč o někým iniciované aktivaci algoritmu matrice mýtu o Danae. Různí lidé ten proces aktivace algoritmu přijímají různě; většina si ho jednoduše nevšimne. Ale i v daleké minulosti i v našem tvrdém technokratickém světě, všude ve světě a zvláště v Rusku byli ti, kdo velmi výrazně vnímali vybuzení, jestli je to tak možné říct, stav matric plněných energií. Dříve takové lidi nazývali jurodivými, blaženými; v naší době se často stávají předmětem zájmu psychiatrie. Aktivaci algoritmu destruktivní matrice vnímají tak bolestivě, jako normální člověk cítí bolest sedřené kůže, když ji posypete solí. Vy, pane Holmesi, jste viděl film Matrix, nebo jste považoval jeho shlédnutí za čistou ztrátu času?

— Ano, hrabě, viděl a dokonce jsem se seznámil se zajímavou analytickou statí na to téma. Proč se mne na to ptáte?

— Jde o to, že jeden z hrdinů filmu na otázku, co je to „matrice“, odpověděl – „matrice je všude“. Nenačítáte ji rukama a nevnímáte zrakem, sluchem nebo čichem, ale přesto je její vliv možné vnímat. Jak? To vám přesně objasnit nemůžu, protože se ve svém vnímání světa opírám o pět smyslů, z kterých člověk formuje subjektivní obrazy okolního objektivního světa. Nejspíš je možné ji poznat šestým smyslem, o kterém jakoby všichni vědí, ale kterému málo kdo naslouchá – smyslem míry. Hypertrofovaný smysl míry se v kultuře současné civilizace, opírající se ve své osnově na „oidipův komplex“, přijímá jako schizofrenie.

— Promiňte, hrabě, že přerušuji, ale termín „oidipův komplex“, nakolik je mi známo, poprvé zavedl do oběhu Sigmund Freud. Jaký má vztah k aktivizaci algoritmu matrice mýtu o Danae?

— A vy si Holmesi mýtus o Oidipovi pamatujete?

— V obecných rysech.

— Je to velmi důležité... co si z toho mýtu pamatujete?

— Nu, delfské orákulum předpovědělo Oidipovi, že zabije svého otce, ožení se s vlastní matkou a z toho svazku se narodí děti, prokleté bohy a nenáviděné lidmi. Protože se Oidipus nepokoušel utéct předpovědi Orákula, vše se odehrálo přesně tak, a Oidipův konec byl velice smutný: podle mého se oslepil a jeho žena se zabila. Mímočodem, variant mýtu o Oidipovi je mnoho.

— Skutečně, mistře Holmesi, variant je mnoho, ale všechny z

nějakého důvodu končí tragicky. Proč? Proto, že všechna pozornost v mýtu se soustřeďuje na hlavní postavy, mající vlastní jména, ale orákulum vlastní jméno nemá – je to prostě nějaké orákulum v Delfách, dělající prognózy vývoje událostí. Vy, Holmesi, například můžete rozlišit prognózu od programování?

— Risknu odpovědět na vaši otázku slovy ze staročínské historie, která znějí přibližně takto: „Pokud nezměníme směr svého pohybu, riskujeme, že se ocitneme tam, kam míříme.“

— Ano, v tom něco je, — po krátké pauze hrabě znovu promluvil, — ale já Holmesi na tu otázku dosud nemám vyčerpávající odpověď a pro její nalezení se pokusíme vysledovat, jak se rozvíjely události poté, co delfské orákulum předpovědělo Oidipovi vraždu jeho otce. Aby překonal krutý osud, Oidipus se rozhodl nevracet se k rodičům do Korintu, ale odejít do cizích krajů. Jenže Oidipus nevěděl, že utíkal od pěstounů a že cesta, kterou si zvolil, vede do Théb, kde vládne jeho skutečný otec – Laj. A tomu Lajovi, podobně jako Akrísiovi ve své době, delfské orákulum taktéž předpovědělo zkázu, ne rukou vlastního vnuka, ale syna. Proto otec přikázal zahodit narozeného Oidipa do lesa, aby ho roztrhala divá zvěř.

— Ale zdá se, že existuje varianta, podle které otec přikázal hodit dítě do moře, kde ho vlny vynesly na břeh, a tam ho našel a adoptoval král města Sikónu.

— Naprosto správně, Holmesi, a tato varianta mýtu o Oidipovi jen podtrhuje podobnost s mýtem o Perseovi. V každém případě je řeč o zázračném Oidipově spasení a jeho adopci, — v první variantě bezdětným králem Korintu Polibem. Na cestě do Théb, po útěku od adoptivního otce, Oidipus v náhodném souboji zabíjí urozeného muže. A to byl jeho skutečný otec – Laj. Tak se splnila první část prorocství delfského orákula.

— Nebo první etapa algoritmu programování, kterým se cílevědomě zabývalo delfské orákulum, — poznamenal Holmes.

— I takto je možné o tom uvažovat, — odpověděl hrabě a pokračoval ve svém vyprávění. — Když rozluštil záhadu Sfingy, Oidipus svobozuje Théby. Vděční obyvatelé města ho volí svým králem. Královna-vdova Iokasta, kterou si bere za ženu, je jeho matkou; jeho děti s ní jsou zároveň i jeho bratři a sestry. Po jeho dvacetiletém úspěšném vládnutí v Thébách vypukne hlad a epidemie moru. Delfské orákulum ve své době prorokovalo, že problémy zmizí poté, co bude vyhnán vrah Laje. Oidipus má na srdci blaho státu,

energicky se pustí do hledání pachatele zločinu a když najde jediného přeživšího z Lajova doprovodu, uvědomuje si, že vrahem thébského krále je on sám. Navíc svědek vraždy se ukázal být tím samým otrokem, kterému Laj přikázal odhodit novorozeného Oidipa do lesa, aby ho roztrhala divoká zvěř. On byl tím, kdo se nad dítětem slitoval a dal ho korinthskému pastevcí, načež se Oidipus ocitl u Poliba. Tak se Oidipus dověděl, že osudné proctví orákula se splnilo, a on je nejen vrahem svého otce, ale i manžel své matky. V hrůze ze zjištěného se Oidipus oslepuje a Iokasta si sama bere život.

Jak vidíte, Holmesi, v celé té historii hraje nejvíce negativní roli orákulum, a ona skutečně více připomíná roli programátora, než prediktora.

— Ano, hrabě, spojitost mezi mýtem o Oidipovi a Danae je očividná a spojujícím článkem v těch dvou mýtech je bezesporu činnost delfského orákula. Zbývá jen vyjasnit, čím se ve skutečnosti zabýval: prognózováním nebo programováním budoucích událostí?

— Pro odpověď na tu otázku, pane Holmesi, je nutné naučit se odlišovat prognózu od programování. Mám za to, že v procesu rozklíčování záhady ruských rébusů je ta otázka klíčová. A co se týká „oidipova komplexu“ (snahy zabít svého otce a vstoupit do sexuálního vztahu s vlastní matkou), ke kterému má podle Freuda podvědomé sklony většina mužů, — to dokonce z naší analýzy mýtu je dobře vidět, na základě čeho ho nafoukla do vesmírných rozměrů tato velká autorita v oblasti psychologie. Přitom sám Freud vypadá jako ubohý adept orákula z Delf. Ale pro nás je nyní důležité ne kdo, ale jak se realizuje aktivizace algoritmů katastrofických matic. Pokud je svět jediný a celostný a vše v něm je podmíněno příčinnými vazbami, pak v analýze důsledků je možné objevit kořeny příčin. Pro dosažení takové úrovně chápání je nutné dostat se za hranice systému, formujícího stereotypy chování v něm. V našem případě pochopit chování „maniaka“ v rámci kultury, ve které žijeme, je nemožné. Obraz Rembrandtovy „Danae“ je jedním z nejlepších vtělení mýtu o Danae a jelikož „matrice je všude“ a její destruktivní algoritmus byl aktivován, tak „maniak“ hledá a nachází materiální komponenty matrice v veledíle Rembrandta. Další vývoj je vám Holmesi známý.

— Vy, hrabě, chcete říct, že maniak zablokoval činnost destruktivního algoritmu matrice mýtu o Danae?

— Předpokládám, Holmesi, že se věci tak mají a jsou k tomu určité důkazy. První spočívá v tom, že určití restaurátoři a členové jejich

rodin zemřeli za podivných okolností při dopravních nehodách, které je možné vnímat jako vyjádření algoritmu realizace alternativní matrice-scénáře. Bohužel, nemůžu to podložit informacemi z tisku. A ačkoli vedení Ermitáže o všem ví, z nějakého důvodu o tom není ochotné mluvit. Jako druhý důkaz zablokování destruktivního algoritmu slouží druhotné objevení hlavního symbolu mýtu na stránkách „Argumentů a Faktů“ po 11 letech s vysvětlením, že je to „náhodná chyba“ montáže slavnostní fotografie. Něco v matrici-scénáři zničení země, kterou Západ označil za „říši zla“, se odehrálo špatně, a ve výsledku, pokud platí má hypotéza, došlo k druhému pokusu aktivace destruktivního algoritmu matrice po završení jedenáctiletého cyklu sluneční aktivity. Z mého pohledu, skutky onoho „blázna“ nevědomě působily proti destruktivním skutkům Gorbačova. Chápu, že podobné závěry se pro většinu společnosti, která vyrostla v biblické kultuře, budou zdát šílenými, protože sama kultura vytváří určité podvědomé zákazy na hodnocení stereotypů, které ji vytvářejí (sTrojí). Jinými slovy, člověk, který vyrostl v takové kultuře, není schopen zadat si otázku: je v té kultuře vše v pořádku? A proč se v ní mnozí chovají jako potenciální zločinci? A jak se formuje algoritmus spáchání zločinu v mantinelech dané kultury? Možná, že je speciálně založen do nevědomých úrovní psychiky jedince takovým způsobem, aby ten ve snaze vyhnout se „prorokovanému“ zlu natvoří zlo ještě horší? Jestliže ale provedeme analogii s mýtem o Oidipovi, je možné při vůli identifikovat i hlavního viníka mnohých zločinů, nebo, jak se to dnes říká, jejich objednavatele.

— Vaše závěry, hrabě, jsou natolik neobvyklé, že je nutný čas na jejich osmyslení. A předpokládám, že stojí za to zanalyzovat události „černého úterka“ z těchto pozic. Možná, že se pak povede najít zákeřného „nikdo“.

— Máte na mysli mýtus o Odysseovi a Polyfémovi?

— Naprosto správně. Spojené státy mi dnes připomínají toho kyklopa, kterému najednou vypíchlí dvě oči a který ve zlobě hledá zákeřného „Nikdo“¹¹, ohmatávaje současné „berany“. Pravda, tentokrát se „zákeřný Nikdo“ skryl za jménem bin Ládina. A co může znamenat v kontextu vaší verze objevení se článku o restauraci „Danae“ v

Tak se představil Odysseus Polyfémovi před tím, než mu hořícím klackem vypíchl jeho jediné oko.

novinách „Doba zvrátů“ č. 151 z 14.10.1997?

— Raději přeložím do angličtiny několik odstavců z toho článku:

„Současný svět je plný krutosti a násilí. Na konci 20. století se oběti maniaků stále častěji stávají umělecká díla. Rembrandt je šampiónem v počtu podobných útoků. Právě jeho obrazy přitahují šílence se zvláštní silou.“

Nezdá se vám, Holmesi, že autor článku, ničeho neznaje o mé verzi útoku v Ermitáži, pracuje právě na ní, i když z trochu jiných pozic?

— Promiňte, Hrabě, že přerušuji nit' vašich myšlenek, ale proč právě Rembrandt přitahuje s osobitou silou šílence?

— Mám jednu verzi, ale pro její pochopení budeme muset pochopit roli maleb před vznikem filmu a televize.

— Chcete říct, hrabě, že malby hrály stejnou roli, kterou dnes plní filmy a televize?

— Naprosto správně, ale... jen pro vyšší společnost. Současnou vědou je dokázáno, že muzikální a vizuální obrazy vstupují do nevědomých úrovní psychiky bez našeho vědomí. Je také známo, že 95% všech informací z vnějšího světa získává člověk zrakem, z čehož vyplývá, že v době před příchodem televize a kina hrála malba klíčovou roli při formování vnímání světa. Protože hlavní obsah obrazů západoevropských malířů, minimálně do poloviny 19. století, tvořily biblické motivy, skrze malby se formovalo biblické vnímání světa „elit“ Západu. Do Ruska začaly malby západoevropských malířů poprvé proudit v období Petrových reforem, ale zvláště mnoho jich přišlo za Kateřiny II. Tak například jen v roce 1772 bylo najednou koupeno kolem 150 pláten známých Vlámů a Holanďanů, mezi kterými bylo mnoho Rembrandtových obrazů. Díky zvláštní technice malby se jeho obrazy už tehdy vyznačovaly neobyčejně silným vlivem na psychiku diváka. Nejspíš byl prvním „impresionistou“¹² v tom smyslu, že jeho obrazy, podobně jako i obrazy Cézanna nebo Moneta, „nebyly vidět“ z blízké vzdálenosti. Legenda říká, že Rembrandt na pokus jednoho svého zákazníka prohlédnout si obraz zblízka řekl: „Nejezděte nosem po plátně, barvy smrdí.“ Ale tehdy byl přístup do muzeí typu Louvre nebo naší Ermitáže pro prostý lid zakázán. Z mého pohledu v té době probíhalo přes malby „opracování“ podvědomých

¹² „Impresionisté“ získali svůj název od anglického slova „impression“ - dojem; dosahovali zvláštního vlivu na diváka díky určitému barevnému podání obrazu.

úrovni psychiky „elity“ v oblasti její oddanosti biblickému vnímání světa. Jedna věc je chodit do kostela, a něco zcela jiného je číst a osmyslit Biblii. A Rembrandtovy malby v tom „opracování“ zjevně hrály natolik vážnou roli, že v Holandsku je v naší době nejvyšší budova Amsterdamu¹³ dokonce nazvána „Rembrandtovou Věží“ a „Noční hlídkou“¹⁴.

Pokud mé srovnání malby a televize u vás nevyvolalo, Holmesi, odpor, chtěl bych se vrátit k vaší otázce ohledně kontextu mé verze o restauraci „Danae“, ale pro to budu muset přečíst další odstavce z upomínaných novin „Doba zvrátů“.

„A přesto mnozí říkají, že „Danae“ je všeho všudy ruina, byť i překrásná, že z velikého Rembrandta zůstal jen stín. V jedněch novinách ji dokonce nazvali zmrzačenou, ačkoliv i erotickou, překrásnou. Sám Jevgenij Gerasimov, který vedl restaurátorské práce, souhlasí, že před námi už není ten Rembrandt, na kterého jsme byli zvyklí. Ti, kdo pamatují malbu před tragédií, musí překonat psychologickou bariéru. Ale následující pokolení už budou přijímat „Danae“ zcela jinak. Lidé přivykli i k Venuši Mélské bez rukou nebo Niké Samothrácké bez hlavy.“

Odpověděl jsem pane Holmesi na vaši otázku?

— Musím popřemýšlet, hrabě. V tomto smyslu by bylo možné omlouvat zločiny i u Hérostrata, obecně u kohokoliv. Tím, že jste vyjádřil svůj velmi neobyčejný úhel pohledu, jste mě dostal do rozpaků. Ačkoliv vám nemohu oponovat žádným důkazem, intuitivně s vámi nesouhlasím. Jsem dítě klasické kultury Západu a to, k čemu se mně pokoušíte dovést svými úvahami, se velmi podobá na obvinění vědomě nevinného v zakořeněném zlu.

— Chápu vás, Holmesi. Vše je ve slovech „vědomě nevinného“. Intuice je jistě mocná věc, nicméně je v ní něco subjektivního, a proto někdy vede k omylům, pokud se stává zajatcem subjektivismu. Co známe o Hérostratovi? — Zapálil jeden z divů světa — chrám Artemidy v Efesu — a div byl nenávratně ztracen. Ale pokud se už zabýváme tak neobvyklým vyšetřováním a dotkli jsme se Hérostrata, pak pro vás musí být velmi důležitou otázkou o motivech jeho činu. Všichni, pro které není Hérostratovo jméno prázdný zvuk, vědí, že byl

¹³ První název New Yorku byl „New Amsterdam“

¹⁴ Jeden z nejznámějších obrazů Rembrandta, který také často přitahoval „šílence“.

údajně přehnaně ješitný a zničením chrámu se rozhodl zapsat se do dějin. Ale o tom víme jen z informací antických historiků, z nichž jeden, Plútarchos, mimochodem, byl zároveň vrchním žrecom Delfského orákula. To znamená, že od Delfského orákula jsme začali a zase se k němu vrátili.

A pokud mluvíme o nám všem společné evropské kultuře, není tak neškodná, jak se může zdát člověku, který je na ní zvyklý. Ekologická krize je všem na očích. A je toho mnohem více. Všiml jste si v úryvku budování asociace „erotická přitažlivost – mrzáci – bezruká Venuše – Niké bez hlavy“?

— ???

— Většina si toho nevšimne. A přitom od konce 19. století, kdy se chirurgie stala řemeslem, garantujícím přežití pacientů s vysokou pravděpodobností (za Napoleona přibližně 1/3 chirurgických pacientů umíralo na sepsi), na Západě se začala formovat velmi specifická subkultura. V ní jsou z nějakého důvodu sexuálně atraktivní ženy s amputovanými končetinami. A ta subkultura nyní získává pozice: beznohé manekýnky vycházejí na protézách na pódium, jeden z členů skupiny Beatles, Paul McCartney je zasnouben s jednoohou ženou; ve filmu „Titanik“, který obešel plátna celého světa, hlavní hrdina v jedné scéně bez zjevného důvodu vzpomíná na jednoohou prostitutku, která v Paříži byla jeho modelem, atd. Vše se odehrává jakoby samo sebou: jedni potřebují zvednout náklad a rating svého produktu, a druzí nudou neví jak a čím se zabavit. Ve výsledku první dělají ideál krásy z ženy s amputovanými končetinami¹⁵; a druzí bezmyšlenkovitě zírají na tu, s dovolením, „exotiku“. Ať chceme nebo ne, ve společnosti se objektivně formuje kult estetické přitažlivosti invalidů.

Jistě, člověk, který utrpěl zranění, ale nezlomil se duchem, který se snaží žít normálním životem, být užitečný lidem a dosahuje v tom úspěchu, je hoden obdivu. A společnost by ho v tom měla podpořit. Bezbariérové přístupy a trasy, sport pro invalidy a další věci jsou ve společnosti, ve které jsou invalidé, nutné. A necht' vztahy Paula McCarthyho s Heather Mills, když ještě s dvěma nohama pózovala pro „erotické“ časopisy, jsou nyní čisté. Necht' Emmy Mulens, nemajíc

¹⁵ Tento kult nachází vyjádření v „tvorbě“ některých „originálních (pokrokových?) umělců“ v malbě, sochařství, v „body-artu“, ale my nepovažujeme za společensky prospěšné uvést odpovídající ilustrace na podporu našeho tvrzení.

nohy z ranného dětství, žije jako všichni a zabývá se lehkou atletikou pro svou radost a zdraví a cítí se normálním, nijak nepoškozeným člověkem...

Ale vzniká otázka: jak nemyslíci člověk z davu, hledající požitky, podvědomě zareaguje na kult úrazů, jejichž „majitelé“ dosáhli něčeho co on obdivuje, bez čehož on domněle nebo skutečně trpí? Včetně nějakých specifických potěšení v sexu, nedostupných tělesně zdravým jedincům. Z pohledu mnohých, „za sex je možné oddat vše“, a pokud amputace dovoluje stát se eroticky atraktivní a otevírá cestu k nějakým exotickým prožitkům v sexu i životě, pak očekávejte: algoritmika podvědomého a zčásti i vědomého chování přesyceného a zvráceného davu zareaguje na kult amputantek růstem statistiky amputací z plně medicínských důvodů, které nicméně budou zakrývat skutečnou morálně-psychologickou příčinu – zachtělo se exotiky. Pokud pro to, stát se přitažlivou a sexuálně vládnoucí, se ženě bude zdát, že musí přijít o nohu, noha bude „ztracena“, ale ve skutečnosti odtržena nevědomými úrovněmi psychiky, které vyprovokují odpovídající úraz nebo psychosomatické onemocnění.

Jakkoliv bychom se stavěli ke scientologii, ale jestli budeme hovořit v jejích termínech, asociativní spojení v článku, na které jsem vás upozornil, je velmi škodlivý „engram“, který sdělovací prostředky a aktéři kultury nyní vybudují k aktivní činnosti. A takzvaný „body-art“, nyní také propagovaný, který začal z make-upu a piercingu uší pro náušnice, končí „dekorativně - estetickým“ mrzačením a amputacemi orientovanými na uspokojení nízkých egoistických přání.

Ale nemyslete si, že jsme se odchýlili od tématu projevů algoritmiky matric v mýtech a plodech kultury. Co víme o kultu Artemidy?

— Nakolik si pamatují, byla bohyně lovu a jejím totemovým zvířetem byla laň a medvěd; považovala se za patronku rození dětí; v Římě se nazývala Dianou. Byla bohyní-pannou a v tom ohledu byla velmi svědomitá ve srovnání s mnohými dalšími obyvateli Olympu...

— To je pravda, Holmesi, a o tom se dá dočíst v mýtech o Artemidě, ale málokomu je známo, že v jejím kultu hráli zvláštní roli kastráti – nedobrovolní garanti panenství těch slečen, které ho nestihly ztratit do setkání s nimi. Efez, kde byl jeden z hlavních chrámů kultu Artemidy, nebyl vyjímkou.

Kastrace je jedním z nejstarších a nejzáhadnějších jevů v historii lidstva. Muži, klanící se Artemidě, se během obřadů dostávali do stavu

transu a kastrovali se navzájem, načež pokračovali „sloužit bohyni“ už v ženském oděvu. Historie kultovní kastrace čítá nejedno tisíciletí a existuje dokonce v současnosti v náboženské komunitě Hidžrů v Indii. Ta podivná sekta, skládající se z pseudomuslimů a hinduistů, kteří uctívají Bharukara Mate – jejich bohyni Gudžratu a které podobně jako Artemidě a fénické Astartě také slouží eunuši.

— Jaké jsou podle vašeho názoru, hrabě, příčiny a cíle tak podivného obřadu jako je kastrace?

— Zdá se mi, že je to reakce na hypertrofované vnímání tlaku pohlavních instinktů na psychiku, které lidé nemohli ovládnout. Kastrace je pokus se toho tlaku zbavit.

V ještě více sociálně vyhoceném případě je to snaha zbavit se psychologické závislosti na ženě skrz nezládnuté instinkty, které takzvané „démonické“ ženy cílevědomě rozpalují v mužích. Z těch vlastností charakteru a chování určitých představelek ženského pohlaví také pramení představa o ženě jako o vnitrosociálním zdroji zla, vlastní mnohým kulturám. Ačkoli z mého pohledu, tak zvaní muži, neschopní se osvobodit od diktátu skrze instinkty „démonických“ žen, jsou také zlo. Přičemž nebezpečnější zlo, protože „démonická“ žena je bytost, která udeří do očí, a muž je její nevolník a sluha – pracuje tiše, maskuje se svou delikátností na odívání a trpělivostí, podobně jako Gorbačov; nebo otevřeně demonstrovuje svou zlobu na všechny, kdo se mu jeví slabým, podobně jako Hitler.

Jinými slovy, v rituálně-kultovní kastraci se může projevovat nejen absence vůle ve vztahu k volání instinktů, ale i velmi krutý démonismus, pretendující na něco více, ve srovnání s tím, na co pretendují „malí démoni“, zaujatí životními situacemi. Nu a ženské amputace končetin se snahou o erotickou přitažlivost a moc nad okolím na základě instinktů v nyní rozšiřující se subkultuře je odvetný krok démonismu, protože v důsledku amputace se určité zdroje nervového systému jednou provždy osvobozují z procesů řízení ztracených fragmentů těla, načež mohou být využity pro mysticko-psychologickou činnost. V každém případě, irské legendy, jak poznamenává výzkumník keltských eposů Škunajev, informují o tom, že „některé jejich postavy v průběhu 17 let dosahovaly tajného poznání a druidské moudrosti, a potom každému z nich byla odseknuta pravá noha a levá ruka, což bylo stabilním znakem bytostí, spojených se stínovým světem v jeho démonické inkarnaci“

Takové zranění obyčejného člověka těch dob bylo ve většině

případů neslučitelné se životem, protože i v naší době většina amputantů žije jen díky lékařské pomoci. A s ohledem na tuto okolnost, v algoritmicke pudu sebezáchovy byl jen pouhý pohled na tyto mrzáky zasvěcené do tajného poznání pro jejich soukmenovce signálem smrtelného nebezpečí. Ale kromě toho, že je mrzačili, je něco předtím učili. A vyvoláváje svým vzhledem v soukmenovcích pud sebezáchovy, ti zasvěcení invalidé mohli na té osnově budovat v jejich psychice nějaké nadstavby, dokud byla vůle potlačena aktivovaným instinktem sebezáchovy. Mimochodem, muže–stoupence žen–amputantek je nyní na Západě zvykem posměšně nazývat „devotee“, a jeden z významů toho slova je „zasvěcený“.

A nyní, drahý Holmesi, pamatujíc si to vše v kontextu sociální mystiky a mystických schopností člověka, zkuste se myšlenkově vrátit zpět do roku 365 před naším letopočtem a představte si konfrontaci démonismů dvou typů, projevujících se nějak podobně jako to, k čemu došlo v Ermitáži 15. června 1985. Pro historiky antiky bylo snažší připsat spálení chrámu Artemidy ješitnosti Hérostrata, než vysvětlovat mystickou motivaci jeho skutků a tím zároveň podrývat moc různých programátorů-orákul, ve kterých oni sami pracovali. Dokonce pokud Hérostratos byl skutečně ješitný, a nekonal z nějakých jiných, hlubších pohnutek, ve vztahu ke kultu Artemidy vystoupil jako nástroj Vyššího Záměru. Po zničení chrámu v Efezu se kult Artemidy už nikdy nevrátil k bývalé slávě (a moci): spadl rating, pokud budeme hovořit soudobým jazykem.

A nyní, když jsme si to vše připomněli, zkuste, Holmesi, najít odpověď na otázku, proč je „Historický piknik“ nazván jménem Artemidy?

— Ano, hrabě, to je velmi zapeklité. Rozsah odpovědi je natolik široký, že každý, kdo si to přeje, si najde tu, která ho nejvíce uspokojí.

— Nu v tom spočívá hlavní tajemství moci orákula v Delfách, mimo jiné, i jakéhokoliv orákula obecně. Pamatujete si historii s lýdským králem [Kroisosem](#)? Když se obrátil na delfskou věštírnu s otázkou, zda má začínat válku s Peršany, orákulum odpovědělo: „Kroisos Halys [*pohraniční řeka*] překročí, velikou říši zničí.“ Kroisos to udělal, ale utrpěl porážku a jeho království bylo dobyto Peršany. Na obvinění Kroisose z klamu žreci delfského orákula odvětili, že předpověď orákula se splnila přesně, protože orákulum neřeklo, jaká konkrétní velká říše bude zničena.

Ale v té věci jsou dvě strany. Z jedné strany morálka Kroisose mu

diktovala linii chování, v jejímž důsledku zanikla jeho říše. Pokud by Kroisos měl jinou morálku, choval by se jinak. Z druhé strany, tím, že žreci delfského orákula vycítili reálnou morálku Kroisose a „nahmatali“ matrici-scénář dalšího vývoje událostí, už programovali chování Kroisose na bezalternativní porážku jeho říše. Vždyť jimi nebylo řečeno: „**Pokud** Kroisos překročí Halys, zničí velkou říši.“ Ve formulaci orákula podmiňovací způsob chybí: a velkým a malým „Kroisosům“ zbývá buďto vystoupit proti vši kultuře „orákulstva“ (včetně současné cigánštiny), nebo bezalternativně vyplnit naprogramované.

V tom je i odpověď na otázky o proroctvích orákul Lajovi, Oidipovi, Akrísiovi: vše se neodvratně plní, jak bylo předřčeno, protože se pokoušejí uniknout osudu, namísto toho, aby přehodnotili a změnili svou mravnost, morálku a tím se zároveň stali odolnými vůči osudu-programu bezalternativního „proroctví“.

Poté, co jsme posoudili mechanismus vlivu *orákulstva* na společnosti a lidi, je možné vrátit se k „piknikům“. Na obrázcích toho „pikniku“, jak se můžete přesvědčit (hrabě před námi rozložil první „piknik“) je v symbolické formě zobrazena matrice-scénář neúspěšného srpnového puče roku 1991. Názvy filmů, které vidíte na obrácené straně novinového listu, určují algoritmus rozvoje událostí v Moskvě od 18. do 22. srpna. Jistě, vše proběhlo ne spontánně a ne najednou, jak se to pokoušely představit světové veřejnosti sdělovací prostředky. Příprava k rozčlenění Ruska probíhala celé 19. a 20. století, a v srpnu 1991 byl zahrán pouze závěrečný akord requiem veliké državy, jehož nemyslnými vykonavateli byly dva špatní muzikanti – Gorbačov a Jelcin. Od toho okamžiku probíhalo faktické obřezání ruské říše, které neprobíhalo bez pomoci Západu, ale především byly zapojeny finanční a intelektuální zdroje Spojených států. Jinými slovy, bohatá a prosperující Amerika tím, že poskytla půdu pod dvě věže Světového obchodního centra, fakticky strčila hlavu pod sekeru Historie.

Chcete se Holmesi podívat na heslo historie?

Hrabě podal Holmesovi velké zvětšovací sklo v krásném masivním bronzovém rámu a poprosil ho zaměřit se na levý dolní roh třetího „pikniku“.

Na zubech postavy s těžkou čelistí, držící na pravém rameni sekeru, bylo jasně vyznačeno slovo „ПАРОЛЬ“ („parol“ – heslo, vstupní fráze, kontrolní slovo...):

Holmes se tázavě podíval na hraběte.

— Naprosto správně, — odpověděl ten, když přečetl v Holmesových očích údiv ohledně obsahu hesla — to je jen poukázání na heslo; samotné heslo je na rameni u toho muže v národním kroji [Hucula](#), — tak sami sebe nazývají obyvatelé západní Ukrajiny.

Po těch slovech hrabě pozval hosty do svého kabinetu, zapnul počítač a na obrazovce monitoru se objevil katalog textů Bible, která byla zobrazena v ruštině, angličtině a francouzštině, načež skrz systém hledání zadal do anglické sekce slovo „sekera“. Mezi verši Bible, obsahující slovo „sekera“, hrabě označil kapitolu 3:10 z Matouše s kázáním Jana Křtitele, vytiskl ho a triumfálně přečetl svým nízkým, trochu třesoucím se hlasem:

„Sekera je už napřažena ke kořeni stromů. Každý strom, který nenese dobré ovoce, bude sřat a vhozen do ohně.“

— Proč myslíte, že jsem mezi všemi ostatními verši se slovem „sekera“ vybral právě tento? — obrátil se k hostům a nečekaje na odpověď, pokračoval v rozvíjení svých myšlenek.

— Tento verš je varováním Shora Janu Křtiteli (jehož zvlášť ceněné relikvie se dnes uchovávají v Svato-pantějemonovském klášteře v

Řecku na hoře Athos) o možném trestu za jeho nepravou¹⁶ misi, kterou on bezmyšlenkovitě naplňoval ve vztahu ke Kristu, když se ho pokoušel nasměrovat na cestu, prošlapanou o 800 let dříve jiným nemyslicím prorokem – Izajášem. Mimochodem, konec Izajáše je ještě děsivější, než konec Jana Křtitele. Na příkaz židovského krále Manase byl rozřezán dřevěnou pilou. Ale předtím, než k tomu došlo, Izajáš, stejně jako Jan Křtitel, si také podepsal rozsudek smrti, analogický tomu, jaký si nedlouho do své smrti ohlásil Jan Křtitel:

„Ноносн се секера над тоно,кдо с нн секб?
Ровуљује се пила над свјего дрволтѣра?
Јако бы метла мбвала тнм,кдо ји зведб,
а һуљ се члубила, же пенн дѣвѣнб!“ (Izajбљ, 10:15).

Zeptáte se, proč tak krutý trest postihl proroka tak váženého v křesťanské civilizaci? To je na dlouhý rozhovor a nejsem schopen vám teď plně objasnit všechno, co jsem pochopil sám. Zatím mohu říct určitě jen to, k čemu na začátku minulého století došel náš velký spisovatel Lev Nikolajevič Tolstoj: současné historicky zformované křesťanství je velmi daleko od skutečného učení Krista a vinu na tom má „nezištná“ činnost apoštolů a především – bývalého Farizeje a vůdce bezpečnostní služby Sanhedrinu Saula, který se „zázračným“ způsobem proměnil v apoštola Pavla.

Vás Holmesi nikdy nenapadla otázka na téma, proč v epizodě, která se Saulovi stala na cestě do Damašku, někdo, nazývající se „Kristem“, se choval zcela nekřesťansky?

— Promiňte hrabě, s „Dějiny apoštolů“ jsem seznámen jen velmi povrchně, ale otázku, kterou pokládáte, je obvykle zvykem nerozebírat. Pokud sám Saul, později se nazývající Pavlem, uvěřil, že se mu zjevil Kristus... v čem se podle vás projevilo nekřesťanské chování toho „někdo“?

— Nu zamyslete se sám, Holmesi, nad tím, že skutečný Kristus léčil nemocné a raněné, — a tady byl Saul oslepen, byť jen dočasně. Budete jistě souhlasit, že Bůh a Jím posílání se mohou plně obejít bez doprovodných vedlejších efektů“ takového druhu.

Skutečný Kristus nikdy a nikoho nenutil následovat ho, ani

¹⁶ V orig. dosl. „nepravou“, čeština nemá adekvátní výraz s odpovídajícím smyslovým obsahem.

strachem, ani vydíráním, - Saul byl v šoku a úžasu, když se podřídil tomu, kdo ho přinutil sloužit jemu. Jinými slovy, osmyslené rozhodnutí o tom, že bude následovat Krista, Saul nepřijímal a to je potvrzením toho, že se stal obětí pokušení.

Dokonce pokud se obrátíme na epizodu vyhnání pnězoměnců z chrámu, kdy Kristus údajně použil hrubou sílu, i v tom případě se nikdo nestal invalidou, nikdo nebyl zachvácen hrůzou, ničí vůle nebyla v jeho psychice zaměněna jemu cizí vůlí.

Skutečný Kristus nikdy a nikoho nezastrašoval, nikdy a nikoho nezmrzačil dokonce ani dočasně, nikdy a nikoho nevydíral (tím méně pomocí sofistického vydírání mezi řádky), nikdy nepotlačoval a nedeformoval číkoli vůli¹⁷, a *nevytvářel dvousmyslné situace, dovolující obvinít jeho a Boha z čemkoliv podobného.*

— Ale kdo je potom ten „někdo“, kdo se zjevil Saulovi na cestě do Damašku, hrabě?

— Já myslím, že v činnosti skutečného Krista a činnosti „někoho“, který se zjevil Saulovi na cestě do Damašku, se jednoduše projeví dvě různé a navzájem zcela neslučitelné mravnosti. Budete asi souhlasit, Holmesi, že takové obrácení na „křesťanství“, jaké protřpěl Saul, se nemohlo odehrát, pokud by byl skutečně vyzván ke službě skutečným Kristem.

— Je to pro mě tak neobvyklé, hrabě, že jednoduše ani nevím, co říct. Jsem přece jen prostý člověk, ne teolog; měl byste se s těmi otázkami obrátit na teology.

— Ale co vy, jaký smysl by mělo obracet se s tím na profesionální teology, pokud oni, stejně jako i profesionální filosofové, jsou živi ne pravdou, ale jejím překrucováním. Mluvím s vámi jako s člověkem, přemýšlejícím člověkem počátku třetího tisíciletí.

— A je podle vás, hrabě, na začátku třetího tisíciletí, mnoho přemýšlejících lidí, schopných zabývat se otázkami, stavějícími do slepé uličky profesionální teology?

Hrabě se odmlčel, přemýšleje o něčem, a omluviv se, na nějakou dobu odešel do kabinetu. Vrátil se s kopiemi novinových úryvků.

— Zde, Holmesi, poslechněte si:

„Křesťanství odejde, zmizí, odslouží svů. A nemó smysl se o tom přnt. Móm pravdu a čas ji dokóže. Nynh jsme populbnějn

¹⁷ Vůle člověka vždy pracuje z úrovně vědomí, vůle je vždy vědomě cílevědomá.

než Ježhъ. Nevim, co zmizh dĭhve, — zda rokenroll nebo křesťanstvĭ. S Ježhъem bylo vĕ v rofĭ bdku, ale jeho aroĭtolovĭ se ukŏzali bĕt lidmi jednoduchĕmi a prŭmĕrnĕmi. Prŏvĕ oni zdeformovali křesťanstvĭ, coŹ podle mĭho i vede k jeho zbniku.“

A ještě:

„Nejsem proti Bohu, Kristu a religie. Netvrđim, Źe jsme vĕle nebo lerĕh. Jĕ vĕřim v Boha, ale ne jako stařnka v nebi. Vĕřim: to, co hlĕsal Ježhъ, Mohamed, Buddha, bylo pravĕm (srĕbnĕm), ale jejich vykladaĭi zpŭsobili spoustu chyb.“

— Kto to psal, hrabĕ?

— Idol mlĕdeŹe Źedesĕtĕch let John Lennon dĕvĕ v roce 1966 interview Maureen Cleaveovĕ, korespondentce nařich londĕnskĕch novin „Evening Standard“.

— To je pĕkvarpivĕ uroveň pro rockovĕho hudebnĭka, i kdyŹ populĕrnĭho. Musim řĭct, Źe jsem nĕco podobnĕho u sebe v rodinĕ neslyřel; a pokud bych slyřel, bez vařeho velmi neobyĕejnĕho komentĕře epizody se Saulem bych tomu stĕŹi vĕnoval pozornost. Snad nezabili Lenona za tato slova?

— To řĭct nemohu. Kvarteto se rozpadlo, jeden, myslĭm Harrison, se dal na hinduizmus a jak informuje tisk, je tĕŹce nemocnĕ, coŹ podle mĕho nĕzoru je dŭsledkem krize svĕtonĕzoru, a moŹnĕ i tĕch funkcĭ, kterĕ na nĕj nĕkdo mimo jeho vĕdomĭ vložil.

— Mĕ na tom vřem udivuje nĕco jinĕho, hrabĕ. Jak se vĕm dařĭ ve vařem vĕku sledovat toto vře a k tomu navĭc vypracovĕvat vlastnĭ ŭhel pohledu na otĕzky, zdĕlo by se **samo sebou rozumĕjĭcĭ se**?

— Mĕ se za to, Źe v mĕm vĕku je normĕlnĭ vracet se zpĕt do dĕtstvĭ. Skuteĕnĕ je to tak, ale prĕvĕ v dĕtskĕm vĕku, bez zĕtĕŹe minulĕch chyb, hromadĕnĕch v dospĭvĕnĭ a dospĕlosti, se lehĕji neŹ kdy jindy snĭmajĭ ta systĕmovĕ ohraniĕenĭ, vloŹenĕ na psychiku, o kterĕch jsme hovořili dřĭve, a ve spojení s tĭm se otevirĕ moŹnost nalezenĭ novĕch pravd (istin), pokud samozřĕjmĕ mozek starce do tĕ doby kompletnĕ nedegraduje. BohuŹel, v Źivotĕ nařĭ defektnĭ civilizace je uchovĕnĭ dĕtskĕho vnĭmĕnĭ do ŭctyhodnĕho stĕrĭ skuteĕnĕ mimořĕdnĕ sloŹitĕ, ale... (tady vypravĕĭ udĕlal pauzu a radostnĕ se na hosty usmĕl) moŹnĕ jsem prĕvĕ jĕ ten vzĕcnĕ exemplĕř, kterĕ zavĕasu znovu veřel do dĕtstvĭ?

Hrabĕti bylo zjevĕnĕ nad osmdesĕt, ale vypadal dostateĕnĕ bodře, mluvil plynĕnĕ, peĭlivĕ vybĕraje slova v jinĕm jazyce, a přĭ tom se snaŹil vyjadřovat myřlenky co nejpřesnĕji a nejelegantnĕji. Nĕkdy se

zdálo, že některé jeho myšlenky překračují hranice toho, co se dá považovat za „zdravý úsudek“, ale pokaždé ten dojem probíhal pod vlivem živého lesku jeho očí, posíleného harmonickým výkladem a určitými narážkami, a také nevyřčeným. Jedním slovem, dělal na posluchače ohromující dojem, který by se dal dokonce asociovat s hypnózou. Ale tyto myšlenky o způsobu komunikace hraběte napadly Holmese mnohem později, když už s Renierem byli daleko od vily Askania-Nova. Nyní Holmes řečí hraběte pozorně naslouchal.

— Takže, pánové, jsem přesvědčen, že teroristická akce v New Yorku a Washingtonu ne náhodou vyšla na den useknutí hlavy Jana Křtitele. Účty je třeba platit: kruh se uzavřel, algoritmus mýtu o Akrisiovi a jeho vnuku Perseovi, jehož první etapou byla navenek neškodná fotografie v novinách „Práce“, se o šestnáct let později završil krvavým rozuzlením, které mohl v přímém přenosu sledovat celý svět. Západní civilizace, považující se za křesťanskou, je ve své podstatě civilizací biblickou, ale její počátek byl položen ne ukřižováním Spasitele, jak to tvrdí teologický kánon a jak to podporuje oficiální historie, ale „useknutím“ hlavy Jana Křtitele¹⁸. 11. září 2001 vypršel čas této civilizace. Dva tisíce let trvala epocha „Ryb“, za ní, jak je známo následuje epocha „Vodnáře“. „Ryba“ je symbol biblické civilizace a tento symbol – „mrtvou rybu“ – vidíte mezi obrázky „Post historického pikniku“. Co může ten symbol označovat? — Jedině konec biblické civilizace. Tomu je těžké uvěřit pro každodenní vědomí západního obyvatele, odhánějícího pryč jakoukoliv jemu nepřijemnou „mystiku“, ale, pokud v to neuvěří a nezamyslí se, - bojím se, že přijdou další znaky a bohužel neméně tragické. Pánové, vidím vám na očích, že čekáte jasnější objasnění mnou uvedené verze a nějaké důkazy.

Zbytečně: logických důkazů na základě libovolné množiny axiomů ve vyřešení této problematiky být nemůže. *Bůh vždy hovořil a hovoří s lidmi jazykem životních okolností*. A soudě po vši zkušenosti historie, je to – axiom života, ačkoliv někdo jiný by ho možná vyjádřil přesněji, než já. Ten axiom je buďto přijímán na víru, nebo také „na víru“ odmítán. Nicméně, jak ukazuje krizovost historie, lidé si ve své většině nepřejí naslouchat a nepřejí si chápat nabídky toho jazyka.

¹⁸ „Useknutí hlavy Jana Křtitele“, pokud můžeme věřit biblické chronologii, spadá na konec 20. let nebo začátek 30. let našeho letopočtu, to jest po křtění Ježíše Krista.

Vážený pane Holmesi, vy jste mladý a máte určitou zkušenost v rozlouskávání podobných rébusů. Luis Renier je můj starý známý, uvědomil mně o vašem příjezdu do Curychu a já jsem jej poprosil o setkání s vámi. Vy jste podle všeho od naší besedy čekal něco jiného, ale to je vše, s čím vám mohu pomoci. Jistě, něco z toho, co jsem vám říkal, znám a chápu na základě rodinných tradic mých předků. Ale rodová aristokracie ve své většině dávno ztratila svůj tvůrčí potenciál, ačkoliv v jejím středu se ještě objevují jednotliví zajímaví podivíni, jako jsem já, kteří se zajímají o aktuální trendy života. Nepřišel jsem sám na vše, co jsem vám řekl. Poslední rok studuji práce, publikované na stránkách dotu.ru. Stránky jsou ruskojazyčné a já s nimi nemám zvláštní problém, protože obecně se vše poddává jednoznačnému chápání. Pokud si budete přát pochopit, odkud pochází vhledy podobné těm, které jste zde slyšel, navštěvujte ty stránky. Najdete tam mnoho takového, co vám pomůže podívat se na svět jinak a dostat se ze zajetí předchozích iluzí a chybných stereotypů. Já ze své strany velmi doufám, drahý Holmesi, že nám pomůžete rozluštit tuto hádanku. Jsem připraven vám v té záležitosti poskytnout veškerou podporu, všechny materiály jsou vám k dispozici.

* *
*

Všichni cítili, že jsou přetíženi dojmy z besedy, kromě toho, v horách nastupuje noc rychle a Renier se chtěl do Curychu dostat za světla. Loučení bylo přirozené a vřelé; pán domu vyprovodil hosty k autu a díval se za nimi, než zmizeli z dohledu. Stříbrné BMW jako kdyby se samo drželo cesty a Renier mu jen trochu pomáhal. Holmes se ponořil do svých myšlenek a zachovával mlčení. Něco z toho, co slyšel od hraběte, potvrzovalo jeho verzi událostí, ale mnohé pro něj bylo natolik neobvyklé, nové a neočekávané, že nezapadalo do toho chápání světa, se kterým překročil práh Askania-Novy. A to vyžadovalo čas na přehodnocení všeho uslyšeného a dobré vědění všech stran symboliky, spojené s „pikniky“.

27. září – 4. října. Španělsko. Madrid – El-Eskorial

Celý další den strávil Holmes v Ženevě a ve čtvrtek 27. září odletěl ranní linkou do Madridu. Jaké bylo jeho překvapení, když během vybalování v hotelovém pokoji naproti světoznámému muzeu „El Prado“ zapnul televizi a v posledních zprávách uslyšel informaci o teroristickém činu v parlamentu kantonu Zug. Nějaký člověk, převlečený do policejní uniformy, volně pronikl do budovy, kde probíhalo zasedání, a chladnokrevně zastřelil 11 členů parlamentu, 3 členy vlády a nakonec zabil i sebe. Ve zprávě se uvádělo, že „kamikadze“ byl v péči místní psychiatrie a měl nějaké výhrady k členům parlamentu. Znovu teroristický čin a znovu „šílenc“. A pokud ještě dodat počet obětí 11, tak s ohledem na vyprávění hraběte o jazyce životních okolností, který nechápe současná společnost, se mu ta novinka zdála symbolicky osudovou.

Téměř celý týden strávil Holmes v Madridu řešením záležitostí firmy, takže zřídkakdy otevíral „pikniky“ a zamýšlel se nad svou verzí, která se plnila novými detaily, ale zatím zůstávala nestabilní jako předtím. Už se chystal volat Watsonovi, když mu vedení firmy nabídlo, aby v pátek 5. října odletěl do Káhiry, kde se měla v průběhu dvou dní konat mezinárodní konference představitelů „Ernst & Young“ o nacionalizaci některých velkých soukromých firem. Tendence, kterou Holmes pozoroval za posledních deset let v prostředí velkých a středních firem, hovořila o tom, že pozice Mezinárodní internacionály ve světě sílí. Motivován zájmem setkat se na té konferenci s osobami, účastnicími se vypracovávání celosvětové strategie Internacionály, souhlasil s prodloužením služební cesty.

Měl k dispozici dva volné dny a aby si nějak zpestřil pracovní cestu, doprovázel ho pan Antonio Ugarte, spolupracovník španělské pobočky firmy, s nímž Holmes mnoho mluvil o občanské válce ve Španělsku. Antoniu mu nabídl návštěvu El Eskorial – tichého městečka, kde se v 16. století určitý čas nacházela oficiální rezidence španělských králů¹⁹. Během těchto diskusí Holmes nastínil verzi, podle které byl výsledek událostí roku 1936 určen tím, že někdo, kontrolující řízení globálního historického procesu, chtěl vidět variantu rozvoje událostí alternativní té, která se odehrála v Rusku v roce 1917. A ačkoliv, jak říkají někteří historici, „historie podmiňovací způsob nezná“, přesto v reálné historii jsou síly, které si přejí vědět, jak funguje „podmiňovací způsob“ v praxi.

¹⁹ Od 16. století se El Eskorial stal pohřebištem španělských králů.

Podle svých názorů Antonio zjevně nepatřil ke stoupencům trockistů. Nadále choval ke generálu Frankovi velkou úctou za to, že nedovolil Hitlerovi vtáhnout Španělsko do druhé světové války. Pozorně naslouchaje verzi o příčinách občanské války, slíbil Holmesovi setkat se v El-Eskorialu se zajímavými lidmi, schopnými zodpovědět mnohé otázky o pozadí událostí 36. roku. Holmes s radostí souhlasil s návštěvou rezidence španělských králů, tím spíše, že taková příležitost se mu naskytla poprvé. El-Eskorial, rozprostírající se v krásném předměstí 50 km od Madridu. Celý se topil v zeleni. Byl překrásný slunečný den a vzduch byl neobyčejně průzračný. Parková zóna a slavné náměstí před královským sídlem byly zaplněny turisty.

Holmes s Antoniem opustili auto a dlouho se motali úzkými uličkami starého města, až se po poledni ocitli v domě, kde se sešla nevelká společnost. Antonio představil Holmese majiteli domu—zavalitému muži s vlasy černými jako smůla jménem Pedro Collado. . Ten je uvedl do společenské místnosti, kde už byli dva hosté a živě něco probírali ve španělštině.

— Andrej Verov, — představil se nevysoký podsaditý čtyřicátník.

— Vy jste Rus? — z nějakého důvodu se zeptal Holmes.

— Ano, pane Holmesi, — odpověděl anglicky Verov, — ale už více než deset let žiji ve Španělsku.

— Paolo Riego, — přivětivě se usmál druhý host a dodal — Španěl, ale nějakou dobu jsem žil v Rusku. Když se Holmes podíval na stůl, za kterým probíhal rozhovor, nemohl uvěřit svým očím: ležely tam tři „pikniky“ a ještě kopie kalendářů z roku 1994 s nějakými podivnými kresbami z už známých novin „Čas zvrátů“.

Hosté se dívali na Holmese takovým způsobem, jako by byli přesvědčeni, že obrázky s „pikniky“ jsou mu známy. Najednou ho napadlo, že hraje roli spojovacího článku v posouzení nějakého grandiozního a neznámého scénáře. Pán domu přinesl kávu, a hovor, přerušovaný příchodem nových hostů, pokračoval. Až nyní si Holmes všiml, že hosté probírají ne ruské „pikniky“, ale plán-schéma Madridu, který téměř po diagonále přetínala ohromná ruka ve tvaru klíče, zaklesnutého přímo do centrálního náměstí města. Poprosil Antonia, aby mu přeložil obsah diskuse, ale Andrej se omluvil, a začal objasňovat podstatu rozhovoru v dobré angličtině.

— Ty pikniky a doprovodné kresby, mi přivezl přítel loni z Ruska. Pověděl mi o metodách matričního řízení, které ještě nedávno ovládali žrecové Atlantidy. Metoda byla zjevně dostatečně efektivní, pokud se

žrecům podařilo zformovat davově-“elitární“ stabilní společnost s ohledem na směnu pokolení.

Na vrcholu pyramidy byla rasa „pánů“, skládající se z téměř nesmrtelných démonických bytostí, a v jejím základu byla rasa otroků - napůl zvířat, napůl biorobotů. Dostat se z toho zamknutého inferálního kruhu k lidskosti bylo z horních i spodních vrstev pyramidy nemožné, a Atlantida přestala existovat jako slepá větev evoluce, vylučující možnost dalšího rozvoje lidstva.

— Jak se mohlo stát že, disponujíc tak mocnými metodami řízení, atlant'ané nemohli ochránit svou civilizaci před smrtí, zvlášť poté, co davově-“elitární“ pyramida získala stabilitu? — zeptal se Holmes.

— Na to téma je mnoho různých teorií. Jedna z nich vychází z představ o rozdílnosti rolí v evoluci člověka pojmových kategorií a rodové paměti. Její stoupcenci předpokládají, že v té daleké době lidé nebyli ještě schopni myslet pojmovými kategoriemi, a proto jejich osobní zkušenost byla získávána výhradně díky paměti. Vyššího stádia bylo dosaženo, když se podařilo osobní paměť předat v nějaké formě „paměti krve“ potomkům. Lidé vnímali činy předků s takovou jasností, s jakou si pamatovali podrobnosti vlastního života. Kult předků se vyvinul ve formě trochu podobné té, která existovala dlouhá tisíciletí v starověké Číně. Nicméně právě tato síla paměti vedla ve svém důsledku k destruktivnímu kultu osobnosti. Čím větší byla moc vlastníka v hierarchii, rostoucí od pokolení k pokolení automaticky, tím více ji chtěl použít. Pojmový aparát a kultura vzájemného chápání byly buďto nerozvinuté, nebo natolik zvrácené, že vyvarovat se zneužití dědičné-automatické moci bylo na jejich základě nemožné. A protože atlant'ané mohli vykazovat magické působení na životní síly přírody, zneužití této moci vládci vyvolalo hrozné kataklyzma, což nakonec vedlo k zániku celého kontinentu.

Ale protože společnost v Atlantidě získala stabilitu, to znamená v určitém smyslu se stala bezproblémovou, pak v kultuře současné civilizace, usilující o stabilní stav a řešení svých problémů, ten faktor musel najít svou reflexi. A on skutečně našel svůj odraz, ale duální: v mytologii antického Řecka a v románu ruského spisovatele Ivana Antonoviče Jefremova „Hodina býka“. První reflexe, dobře známá na Západě, je lehká a světlá, jako paměť o ztraceném „zlatém věku“ biogenní civilizace. Podle této reflexe na vrcholu davovo-“elitární“ pyramidy – Olympu zasedají nesmrtelní bohové-démoni; v jejím základě jsou smrtelní lidé (otroci - „mluvící dobytek“, svobodní lidé -

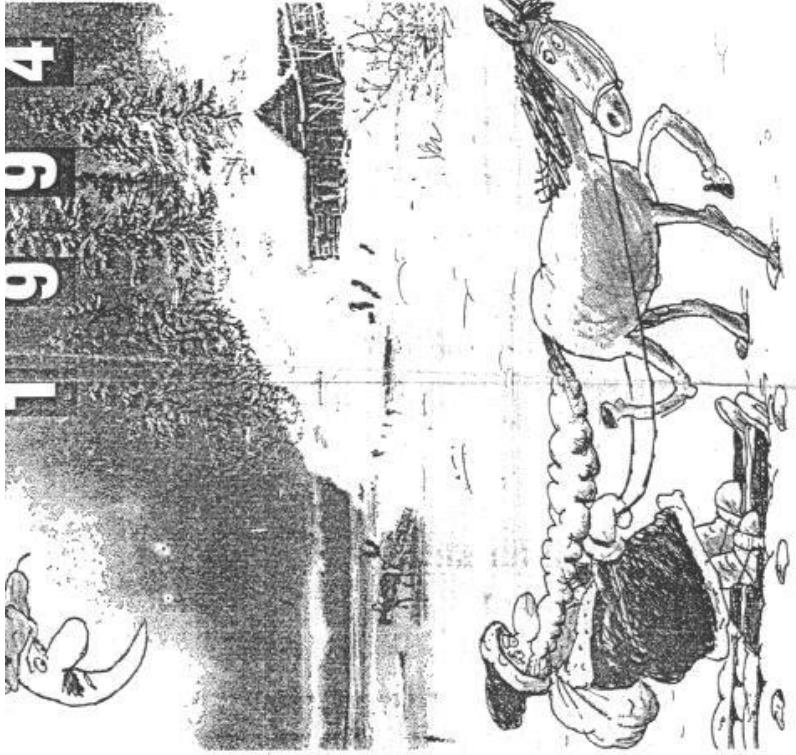
Poslední gambit

„bioroboti-zombie“ nebo bezmocní duchovně-psychologičtí invalidé). Vše vypadá dobře, ale výlučně pro ty, kdo se vidí jakou budoucí „olympijci“. Pro ty, kdo nedosáhli „olympijského standardu“ - je to bezperspektivní inferno, nekonečné kruhy pekla na zemi, ačkoliv možná i probíhající v příjemném opojení. Pamatujte: „Pokud k pravdě svatě lidé cestu nedokáží najít – čest bláznovi, který uloží lidstvo do zlatého snu“?

A nyní tento způsob života mnozí idealizují a chtějí se k němu vrátit, vybrali pro sebe místo v „olympijské“ elitě a zabývají se „duchovním kulturismem“, posilují sílu ducha a sílu vůle pomocí různých psychologických praktik.

Co se týká mě, ačkoliv tu doktrínu znám, neidealizuji takový obraz života. Nicméně ta teorie je zajímavá tím, že ukazuje, že jedinec má svobodu vůle. Jinými slovy, neviní Boha za ty problémy a katastrofy, které lidé, kteří se odklonili od pravdivé cesty a zneužívají své schopnosti, jsou schopni sami na sebe uvrhnout.

Čast 3. Vybětí obvin Holmesa

Города

Гл.	2	10	17	24	31
Бр.	4	11	18	25	
Ср.	5	12	19	26	
Чр.	6	13	20	27	
Пт.	7	14	21	28	
Сб.	1	8	15	22	29
Вс.	2	9	16	23	30

Полгода

Гл.	7	14	21	28
Бр.	1	8	15	22
Ср.	2	9	16	23
Чр.	3	10	17	24
Пт.	4	11	18	25
Сб.	5	12	19	26
Вс.	6	13	20	27

Медведь

Гл.	7	14	21	28
Бр.	1	8	15	22
Ср.	2	9	16	23
Чр.	3	10	17	24
Пт.	4	11	18	25
Сб.	5	12	19	26
Вс.	6	13	20	27

Морь

Гл.	4	11	18	25
Бр.	5	12	19	26
Ср.	6	13	20	27
Чр.	7	14	21	28
Пт.	8	15	22	29
Сб.	1	9	16	23
Вс.	2	10	17	24

Июнь

Гл.	6	13	20	27
Бр.	7	14	21	28
Ср.	1	8	15	22
Чр.	2	9	16	23
Пт.	3	10	17	24
Сб.	4	11	18	25
Вс.	5	12	19	26

Август

Гл.	4	11	18
Бр.	5	12	19
Ср.	6	13	20
Чр.	7	14	21
Пт.	1	8	15
Сб.	2	9	16
Вс.	3	10	17

Сентябрь

Гл.	1	8	15	22
Бр.	2	9	16	23
Ср.	3	10	17	24
Чр.	4	11	18	25
Пт.	5	12	19	26
Сб.	6	13	20	27
Вс.	7	14	21	28

Октябрь

Гл.	5	12	19
Бр.	6	13	20
Ср.	7	14	21
Чр.	1	8	15
Пт.	2	9	16
Сб.	3	10	17
Вс.	4	11	18

Ноябрь

Гл.	3	10	17
Бр.	4	11	18
Ср.	5	12	19
Чр.	6	13	20
Пт.	7	14	21
Сб.	1	8	15
Вс.	2	9	16

Декабрь

Гл.	5	12	19
Бр.	6	13	20
Ср.	7	14	21
Чр.	1	8	15
Пт.	2	9	16
Сб.	3	10	17
Вс.	4	11	18

час.лик

час **ник**

№ 51(200) 29.12.93

Инициалы

Пн.	3	10	17	24	31
Вт.	4	11	18	25	
Ср.	5	12	19	26	
Чт.	6	13	20	27	
Пт.	7	14	21	28	
Сб.	1	8	15	22	29
Вс.	2	9	16	23	30

Фамилия

Пн.	7	14	21	28
Вт.	1	8	15	22
Ср.	2	9	16	23
Чт.	3	10	17	24
Пт.	4	11	18	25
Сб.	5	12	19	26
Вс.	6	13	20	27

Имя

Пн.	7	14	21	28
Вт.	1	8	15	22

Čast 3. Vyvěř ovbni Holmesa

Пн:	4	11	18	2
Вт:	5	12	19	2
Ср:	6	13	20	2
Чт:	7	14	21	2
Пт:	1	8	15	22
Сб:	2	9	16	23
Вс:	3	10	17	24

Август

Пн:	1	8	15	22	2
Вт:	2	9	16	23	3
Ср:	3	10	17	24	3
Чт:	4	11	18	25	3
Пт:	5	12	19	26	3
Сб:	6	13	20	27	3
Вс:	7	14	21	28	3

Сентябрь

Пн:	5	12	19	2
Вт:	6	13	20	2
Ср:	7	14	21	2
Чт:	1	8	15	22
Пт:	2	9	16	23
Сб:	3	10	17	24
Вс:	4	11	18	25

Октябрь

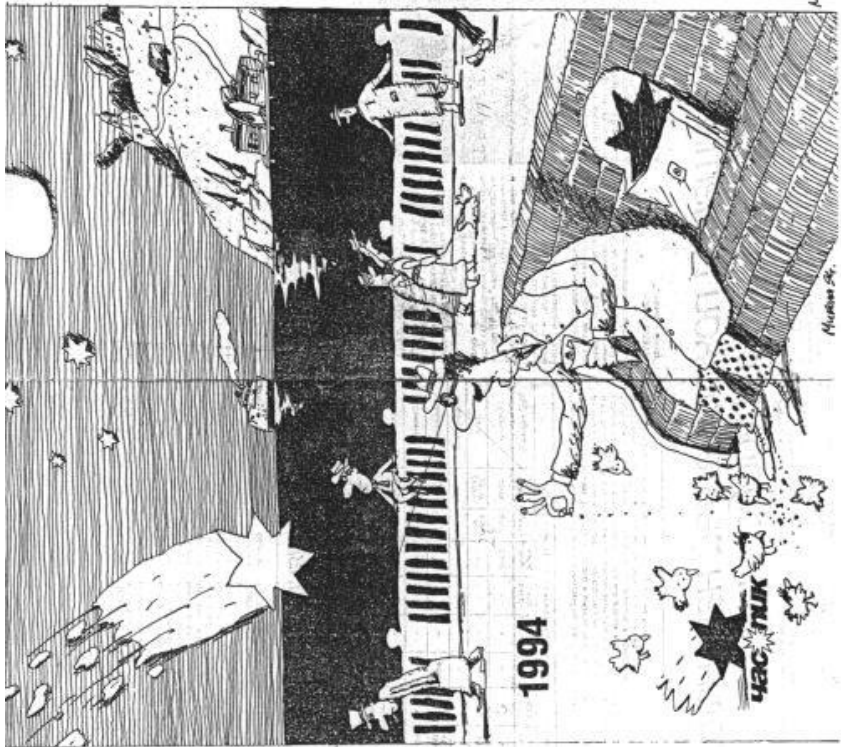
Пн:	3	10	17	2
Вт:	4	11	18	2
Ср:	5	12	19	2
Чт:	6	13	20	2
Пт:	7	14	21	2
Сб:	1	8	15	22
Вс:	2	9	16	23

Ноябрь

Пн:	7	14	21	2
Вт:	1	8	15	22
Ср:	2	9	16	23
Чт:	3	10	17	24
Пт:	4	11	18	25
Сб:	5	12	19	26
Вс:	6	13	20	27

Декабрь

Пн:	5	12	19	2
Вт:	6	13	20	2
Ср:	7	14	21	2
Чт:	1	8	15	22
Пт:	2	9	16	23
Сб:	3	10	17	24
Вс:	4	11	18	25

Январь

Пн:	3	10	17	24	3
Вт:	4	11	18	25	3
Ср:	5	12	19	26	3
Чт:	6	13	20	27	3
Пт:	7	14	21	28	3
Сб:	1	8	15	22	30
Вс:	2	9	16	23	30

Февраль

Пн:	7	14	21	28	3
Вт:	1	8	15	22	30
Ср:	2	9	16	23	30
Чт:	3	10	17	24	31
Пт:	4	11	18	25	31
Сб:	5	12	19	26	31
Вс:	6	13	20	27	31

Март

Пн:	4	11	18	25	3
Вт:	5	12	19	26	3
Ср:	6	13	20	27	3
Чт:	7	14	21	28	3
Пт:	1	8	15	22	30
Сб:	2	9	16	23	30
Вс:	3	10	17	24	30

Апрель

Пн:	2	9	16	23	30
Вт:	3	10	17	24	31
Ср:	4	11	18	25	31
Чт:	5	12	19	26	31
Пт:	6	13	20	27	31
Сб:	7	14	21	28	29
Вс:	1	8	15	22	29

Май

Пн:	6	13	20	27	3
Вт:	7	14	21	28	3
Ср:	1	8	15	22	29
Чт:	2	9	16	23	30
Пт:	3	10	17	24	30
Сб:	4	11	18	25	30
Вс:	5	12	19	26	30

— Promiňte, pane Verove, že vás přerušuji, — skočil Andrejovi do řeči pozorně naslouchající majitel bytu, — ale, když je řeč o uchazečích o nové „olympijsví“, právě jsem dočetl knihu Johna Colemana „Komise 300“. Mluví se v ní o nějaké mocné elitní skupině, nazývající sebe „Olympány“. Neuznávají státní hranice, kontrolují celý bankovní a pojišťovnický byznys ve světě, a mají odpovědnost jen před členy své skupiny. S ohledem na svůj stav a možnosti upřímně věří, že jsou rovni legendárním bohům Olympu. Možná jsou oni ta světová vláda, o které se tak mnoho píše v poslední době? V knize jsou u všech uvedena jména a dokonce jsou uvedeny názvy tajných spolků, ke kterým patří.

— Ne, Pedro, — namítl mu Andrej, — to je jen ohrada, kterou se izolovali od lidí skuteční majitelé projektu galvanizace mrtvolý Atlantidy pro nový život. Vyjmenování bankéři a byznysmeni si jen myslí, že jsou novodobí „olympijsví“, a ti, kdo reálně realizují globální řízení, ochotně tu iluzi podporují a podporují jejich ambice, sami zůstávajíc ve stínu. Obecně ke všem tajným spolkům se chovají jako ke svému, možná ne nejlepšimu, nástroji řízení, protože dobře vědí, že

každé zasvěcení – přímé nebo nevědomé – jsou pouta, nakládána na psychiku zasvěcených. Právě za tímto účelem systém zasvěcení vytvořili.

Ale chci pokračovat v analogii se starořeckou mytologií. Když bohové-démoni scházeli dolů k lidem, lidem se rodili hrdinové, kteří se časem měnili buď v demony, pozvedali se na Olymp, nebo v zombie-bioroboty. Pokud zkoumat mytologii antického Řecka z těchto pozic, osvobozených od stereotypů současné kultury, pak všechno vychází právě takto.

Druhá reflexe toho mýtu je na Západě prakticky neznámá – těžká a chmurná, jako surová vzpomínka na možné pohřbení lidstva pod smutným dědictvím Atlantidy v podmínkách technokratické civilizace, vyjádřená Jefremovem v „Hodině býka“. Jak vidíte, mravní hodnocení dvou variant reflexe jednoho a téhož mýtu v kultuře současného lidstva jsou vzájemně neslučitelná.

— Andreji, v čem je podstata samotného matričního řízení jako metody?

— Jako vždy, vše geniální je velmi prosté. Metoda se opírá o dobré znalosti psychiky jedince, jako informačního systému zabezpečení jeho činnosti. Ten systém se skládá z instinktů, získávaných od předků v roli svébytného informačního přídatku; zvyků, vypracovávaných v důsledku vlivu kultury na psychiku; intelektu, jako systému zpracování informací, postupujících z vnějšího a vnitřního světa, a intuice, jako svébytného informačního mostu ve vzájemně vloženém systému matic řízení, v konečném důsledku vedoucích k matici Božího předurčení. V závislosti na tom, která z těch čtyřech složek v psychice dominuje, je možné mluvit o čtyřech typech sTroje psychiky jedince: živočišném, zombie, démonickém a lidském. Intelekt jako systém zpracování informace zasobuje vědomé a nevědomé úrovně psychiky a má jakoby dvě rychlosti zpracování informací: pro úroveň vědomí ta rychlost nepřekračuje 15-18 bitů za vteřinu (na tom je založena technologie kinofilmu, kdy jednotlivé střídající se obrázky při překročení mezní rychlosti působí v psychice jako plynulý děj), na nevědomých úrovních psychiky je miliardkrát rychlejší. Současná psychologie tvrdí, že informace ve vizuálních a zvukových obrazech postupuje do nevědomých úrovní psychiky bez účasti vědomí, a potom, ve výsledku verbalizace, to jest přidání obrazům určité lexiky, se stává dostupnou vědomí. Přitom je nutné rozlišovat objektivní matici bytí, která v religiózní lexice má název Boží záměr (zámysl)

nebo Boží předurčení, a subjektivní matrice, vytvářené lidmi na základě jejich smyslu míry, které představují určité výseky-kopie („otisky“), sňaté z objektivní matrice bytí. Odsud matrice-výsek(kopie) – je koncepce řízení v obrazech, a koncepce – je matrice-kopie řízení vyjádřená lexikálně. Zvenku vypadá vše prostě: vytvoř systém obrazů, odpovídající tvému smyslu míry a z toho vyplývajícím cílům řízení; přidej těm obrazům nutná slova, a vědomí samo bude spojovat obrazy s adekvátní lexikou. Ve výsledku budou konány konkrétní skutky bez jakéhokoliv úsilí z tvé strany. A jakto, že to vše funguje? Proto, že davově-„elitární“ společnost žije podle pojmů, a zamýšlet se jak se pojmy formují a nakolik odpovídají objektivní realitě, není v davově-„elitární“ společnosti zvykem. Pojem se rodí v procesu spojení obrazu a jemu adekvátní (nebo neadekvátní) lexiky (slova). Dokud je lexika adekvátní obrazům – společnost žije a rozvíjí se na základě pojmů; pokud není adekvátní – společnost upadá do krize, která končí buď katastrofou, nebo přehodnocením pojmů a zajištěním adekvátnosti lexiky a obrazů. Tak probíhá proces formování pojmového a terminologického aparátu v každé kultuře. Ale každá kultura je nejen ohraničená, — vždy je i druhotná ve vztahu ke koncepci řízení. Z toho vyplývá, že pojmový a terminologický aparát, o který se ve své činnosti opírá společnost, je základem bezstrukturního řízení v rámci jisté koncepce.

V davově-„elitární“ společnosti jde vše více či méně „dobře“, a chování davu, včetně jeho „elitární“ části, je plně předvídatelné, dokud se ve společnosti neobjeví alternativní koncepce řízení. Symbolika a obrazy, a, následně – i matrice, jejíž základ představují, zůstávají původními, ale nový terminologický aparát, zamykaje předchozí matici na lexiku nové koncepce, začíná formovat nové pojmy. Jednoduše řečeno, řízení na základě maticních metod je dostatečně efektivní do té doby, než se objeví jiný subjekt s jiným smyslem míry, jinak určující cíle řízení, které mohou vejít v antagonismus s cíly řízení prvního subjektu. V tom je slabina metody, protože chování davu se stává nepředvídatelným a nastupuje období konceptuální nejistoty (neurčitosti). Vystává otázka, řízení po jaké subjektivní matici bude efektivnější v období konceptuální neurčitosti? Odpověď je očividná: po té, která více odpovídá objektivní matici bytí – matici Božího předurčení.

Nemohu říct, že jsem z vysvětlení mého hosta z Ruska vše pochopil, ale když 11. září začaly události v Americe, maně jsem si vzpoměl na

„pikniky“ a hned jsem obrátil pozornost na čas 8:45. Vzpomněl jsem si na objasnění z minulého roku, proběhly nějaké samostatné asociace spojené s některými obrázky třetího pikniku, a najednou 12. září noviny „El Pais“ publikovaly tento zvláštní plán Madridu s klíčem. Vidíte, pane Holmesi, opici na třetím „pikniku“, možná je to jen náhoda, ale víte přece: anglicky se klíč řekne „wrench“; francouzský klíč - „monkey wrench“. Kromě toho, „wrench“ - je překrucování (textů, pravdy). Krátce, na plánu Madridu je svého druhu „opičí pracka“. Do vašeho příchodu jsme probírali otázku, zda publikace toho plánu není varováním o připravovaném teroristickém útoku v Madridu.

— Vše, co jste Andreji řekl, je velmi zajímavé. A kdo podle vás by mohl organizovat teroristické útoky v Madridu? Baskičtí separatisté²⁰? Nebo nějaká jediná mezinárodní teroristická organizace, která už provedla své akce ve Spojených státech?

— Máte na mysli naše trockisty, Holmesi? — vstoupil do rozhovoru Paolo. Ale oni ve Španělsku dávno nebyli aktivní, ačkoliv soudě podle okolností, v naší zemi i v Evropě celkově jejich pozice sílí a mně se zdá, že jim není takových kroků třeba. Socialistická internacionála i bez takových akcí sjednocuje Evropu a EU. Dnes jsou prakticky ve všech zemích Evropy u moci socialisté.

— Co myslíte, Paolo, mají trockisté blíže k socialistům nebo ke komunistům? — zeptal se Holmes.

²⁰ Během přípravy rukopisu „Posledního Gambitu“ k tisku na rádiu „Echo Moskvy“ zaznělo 21.11.2001 zvláštní odhalení celosvětově známého španělského návrháře Racco Rabana:
„Otázka: Vy jste světoobčan. No dokonce v naší upoutávce říkáme, že jste španělský návrhář.
R.Raban: Navíc Bask. To je ještě horší. To je absolutně šílená oblast. Já sám jsem šílený. Jako každý mudrc. O mudrcích vždy říkají, že jsou blázni.
Ganapolský: To Španělsko, je s vámi pořád? A Baskicko, je s vámi také pořád? Nebo pro vás je nyní vše jedno a kultura světa je společná?
R.Raban: My skutečně nyní prožíváme takový historický okamžik, kdy se mluví o globalizaci. To je rozvoj různých vazeb, formací, rádia, televize, internetu, a veškerá informace se objevuje naráz na celé planetě.
Baskové... Baskové jsou potomky Atlant'anů. Těch samých, ze kterých po zatopení Atlantidy vzešli na jedné straně oceánu Májové, a na druhé straně Baskové. Je to stará civilizace. Civilizace hledačů, pokrokářů... já sám jsem hledačem dobrodružství ve sféře ducha.“

— V stranických masách ten rozdíl nechápou, ale věrčuška trockistů je bezpochyby blíže k socialistům a pro ně permanentní socialistická revoluce není nějaká abstraktní myšlenka, ale realita, s kterou chtějí přinutit počítat celý svět. Nicméně je třeba mít na paměti, že od druhé poloviny minulého století trockisté, udržujíc věrnost myšlenkám permanentní socialistické revoluce, podstatně změnili taktiku boje. Testující nové metody na japonských „rudých armádách“ a italských „rudých brigádách“ v podmínkách Východu a Západu, rozhodli se, že je možné přistoupit ke globalizaci procesu permanentní revoluce. Ale aby ten proces běžel sám od sebe, bez zvláštních úsilí z jejich strany, bylo nutné překonat jednu překážku, jejímž nositelem byl sám Trocký, jakkoliv to může působit podivně.

Čast 3. Vyvěř ověni Holmes

- A co je to za překážku? — zeptal se Andrej.
- Víte o závěti Trockého? Položil Paolo otázku přítomným.
- Ne, — odpověděl Holmes. — Ona skutečně existuje?
- S jistotou to říct nemohu, v tom smyslu, že nikdo neviděl její originál. Přesto ten dokument koluje a jeho duch a styl velmi odpovídají chvástavému stylu Trockého prezentace, nemluvě o tom, že

vyjadřuje trockistické ideje. Pokud nejste proti, můžu vás seznámit s jeho textem.

— Velmi zajímavé, — zareagoval Holmes.

Paolo se pohrabal ve svých papírech, vyndal potřebnou stránku a nahlas přečetl:

Závěť

Rozuzlení je zjevně blízko. Tyto řádky budou publikovány po mé smrti.

Nemám důvod se zde zabývat hloupou a podlou pomluvou Stalina a jeho agentů: na mé revoluční cti není jediné smítko. Ani přímo, ani nepřímo jsem se nikdy neúčastnil žádných zákulisních dohod nebo jednání s nepřáteli pracující třídy. Tisíce protivníků Stalina zemřelo oběťmi podobných lživých obvinění. Nové revoluční pokolení obnoví jejich politickou čest a pomstí se katům kremlu po zásluhám.

Vroucně děkuji a zdravím druhy, kteří mi zůstali věrni v nejtěžších hodinách mého života. Nejmenuji nikoho konkrétně, protože nemohu vyjmenovat všechny.

Považuji nicméně za své právo udělat vyjimku v případě své družky, Natálie Ivanovny Sedové. Vedle štěstí být bojovníkem za věc socialismu mi osud dal štěstí být jejím mužem. Během téměř čtyřiceti let našeho společného života zůstávala nevyčerpatelným zdrojem lásky, velkodušnosti a něžnosti. Prošla obrovským utrpením, zvláště v posledním období našeho života. Nacházím však útěchu v tom, že znala také dny štěstí.

Čtyřicet tři let svého života jsem byl revolucionářem, a z nich jsem čtyřicet dva let bojoval pod vlajkou marxismu. Pokud bych mohl začínat znovu, snažil bych se pochopitelně vyvarovat těch či oněch chyb, ale celkové směřování mého života by zůstalo nezměněným. Zemřu proletářským revolucionářem, marxistou, dialektickým materialistou a, z toho vyplývá, ateistou. Má víra v komunistickou budoucnost lidstva je dnes neméně horoucí, ale pevnější, než v době mého mládí.

Nataša nyní přešla k oknu a více ho pootevřela, aby se do mého pokoje dostalo více čerstvého vzduchu. Vidím světle zelenou plochu trávy pod zdí, čisté modré nebe nad zdí a sluneční paprsky všude. Život je překrásný. Nechť nadcházející pokolení ho očistí od zla,

útlaku, násilí a těší se z něho naplno.

27. února 1940, Coyoacan²¹, L. Trockij.

Posluchači nějakou dobu mlčeli, zjevně v očekávání nějakých Paolových komentářů.

Je k němu nevelký dodatek, datovaný třetího března 1940, — pokračoval Paolo, — týká se této fráze: „Má víra v komunistickou budoucnost lidstva je dnes neméně horoucí, ale pevnější, než v době mého mládí.“ a zní takto: „Tu víru v člověka, v budoucnost nemůže dát žádné náboženství.“

Je známo, že Trocký zemřel v mexické nemocnici 21. srpna 1940 poté, co mu Mercader 19. srpna alpským cepínem prorazil lebku. Ale skoro tři měsíce do té vraždy a tři měsíce po napsání závěti, 24.5.1940 ve 3 hodiny ráno byl na Trockého spáchán atentát skupinou, skládající se z 22 lidí, kterou vedl tehdy ještě nikomu neznámý umělec David Alfonso Siqueiros. Operace měla kódový název „Kachna“. Tehdy Trocký vyvázl. Dodnes se má za to, že vraždu organizoval hlavní nepřítel Trockého – Stalin, ale vnější atributy organizace těch dvou atentátů mluví o tom, že Stalina někdo určil organizátorem té v mnohých aspektech rituální akce.

— A kdo je podle vás zákazník? — zeptal se Holmes.

— Podle mého názoru je zákazníka možné určit podle vnějších příznaků zločinu. Budete zřejmě souhlasit, že alpský cepín není

²¹ „Poblíž pramenů Ebru se vzpíná hora Kaukaion. Silné doubravy ji obklopují ze všech stran. Divoké útesy a kyklopské kameny ji korunují. Po tisíce let bylo toto místo považováno za posvátné. Pelasgové, Keltové, Skythové a Gétové, vyhánějice postupně jeden druhého, se přibližovali jedni po druhých k svatě hoře, aby se na jejím vrcholku poklonili bohům. Vystupující do takové výšky a vytvářejice s takovým úsilím svůj chrám v království větru a blesků, nehledá snad člověk přece jen toho jediného Boha, nezávisle na jménu, kterým ho nazývá? V centru svatého kruhu se tyčil chrám Jupitera, jako silná a nedobytná pevnost.“
V uvedeném úryvku z knihy Édouarda Schuré „Velicí zasvěcenci. Studie tajné historie náboženství.“, „náhodou“(?!), název hory, na které se rozkládal chrám Jupitera, téměř přesně foneticky odpovídá názvu městečka v Mexiku, kde našel své poslední útočiště L.D.Bronstein, známější pod jménem Trocký.

nejvhodnější vražedná zbraň: je složitý na transport, zasadit s ním přesný úder bez tréninku je také velmi problematické; obyčejné kladivo by bylo mnohem vhodnější. Mimochodem, nevhodně zvolená zbraň prodloužila Trockého utrpení, zemřel teprve třetí den. A přesto někdo trval na cepínu. Proto je třeba se na ten předmět dívat jako na pozdrav ze švýcarských Alp. No a skupina 22 teroristů pro zasvěcené v takové oblasti musí vyvolat asociace buďto s fotbalisty, nebo s egyptskými hierofanty.

— Vysvětlete prosím, Paolo, kdo jsou to hierofanté? — zeptal se majitel bytu.

— Podívejte se sem (Paolo otevřel první „piknik“). Vidíte na jeho vrchním obrázku čtyři řady egyptských figurek. V každé z nich je rovnou pět postav. A nad nimi ještě dvě podobné figurky ovládají pár býků. Býk ve starověkém Egyptě je symbolem boha Amona-Ra. Významem je to symbolické zobrazení systému řízení davově-“elitární“ společnosti civilizace starověkého Egypta. V doslovném smyslu hierofanti „orali“ Amonem-Ra, představujíce to masám jako boží vůli. Pokud jste četli román Boleslava Pruse „Faraon“, musíte obrátit pozornost na to, jak tam žreci využili pro své ziskové cíle kult boha slunce. Klíčovou scénou románu je epizoda rozvášněného davu, který hierofanti sami vybudili tak, aby vášně vyvrcholily chvíli před jimi vypočítaným zatměním slunce. Dav se nechtěl podříditi a tehdy mu hierofanti slíbili „uhasit slunce“. Když vášně byly vybičovány do maxima, slunce začalo „hasnout“ a dav v hrůze padl na kolena před chrámem, protože uvěřil, že hierofanti mají moc nad sluncem, což znamená – i nad veškerým životem na zemi. Poté, co se dav podřídil, bylo možné jeho energii směřovat libovolným směrem.

Slovo „hierofant“ znamená – znající budoucnost, čtoucí osud, tj. matrice-scénáře možného vývoje událostí. Vytvářeli dvě skupiny po 11 vyšších žrecích s hlavním hierarchou ve čele každé skupiny, tedy formace 2 x (10 + 1). Jedna formace měla za domovinu severní, druhá jižní část starověkého Egypta²². Existuje názor, že právě oni se první dostali k pochopení jevu globální konceptuální moci – nejvyšší úrovně hierarchie moci ve společnosti. Je to moc určitých myšlenek, o kterých

²² Severní a jižní části starověkého Egypta měly vlastní barevnou symboliku – červenou a bílou (podle barvy papyrusu a rákosu). Zvláštní shodou náhod ty barvy s přidáním modré dnes jsou na vlajkách všech zemí biblické civilizace.

hovořil Andrej, a lidí, kteří mají moc nad těmito idejemi.

Některé myšlenky žijí mnohem déle než lidé, proto konceptuální moc jednoduše nemohla nebyť autokratická ve své podstatě; v tom smyslu je vně jakýchkoli demokratických volebních procedur, je však přesto na vrcholu davově-„elitární“ pyramidy. Na ten vrchol se není možné dostat s využitím demokratických procedur, ale je možné se tam dostat při přání a při vůli, protože celá pyramida je postavena na velmi prostém principu: každý v míře svého chápání pracuje na sebe, a v míře nechápání na toho, kdo chápe více. Pro současnou davově-„elitární“ demokratickou společnost jsou příznačné jen tři druhy moci: zákonodárná, výkonná a soudní – konceptuální moc jednoduše neexistuje. Ale pokud někdo v davu něco neví a nechápe, neznamená to, že to neexistuje nebo přestane existovat. A aby se dav nezabýval hledáním pro něj neexistující konceptuální moci, sama konceptuální moc vymyslela vhodnou formu svého skrytí: nejvyšší moc ve společnosti patří lidem. Vymyslet větší cynismus je těžké, protože lidé je „souhrnné jméno“, nikoliv podstatné jméno, a jakákoliv moc realizovaná lidmi nakonec vždy nese personifikovaný charakter.

Nenapadlo vás mimochodem někdy, na počest koho bylo pojmenováno naše španělské město Algeciras? — „Al“ - je prvek arabského jazyka, pozůstatek období arabské nadvlády ve Španělsku, a Geci-Ra (Chesi – Ra) je jméno jednoho z hierofantů, hlavy jedné desítky žreců starověkého Egypta doby faraona Džosera. Daň paměti hierofantům antiky, jejichž konceptuální moc funguje i v naší době, platíme i my. Promiňte, mírně jsem se nechal unést, pojďme se vrátit k Trockému a trockistům.

Všimli jste si jedné z posledních vět závěti: „Zemřu proletářským revolucionářem, marxistou, dialektickým materialistou a, z toho vyplývá, ateistou.“ V tomto materialistickém ateismu vystaveném na odív byla dle mého také příčina Trockého smrti. K polovině 20. století móda materialistického ateismu nejen, že začala mizet, ale i vyvolávala nevoli v prostých lidech. Proto byl Trocký bezperspektivní pro vytvoření masové podpory, a konceptuální moc během celého globálního historického procesu řídila masy, využívajíc ve svých cílech kývání pomyslného kyvadla od materialismu k idealismu a zpět. Masy si takového kývání nevšimly proto, že jejich historická paměť nesahá za hranice dvoutýdenní minulosti a hierofanté, chápajíc jeho podstatu, to využívali pro podporu stability procesu řízení po davově-„elitární“ koncepci.

Hlavní, co vnášeli do tohoto procesu a co jim dovolovalo udržet se tak dlouho na vrcholu pyramidy, byla podpora ateismu u mas v libovolné formě. Monopol na vědění byl zabezpečován hloubkou chápání objektivních procesů v Přírodě a společnosti, a oni se postarali, aby se společnost nezatěžovala věděním, dávající přednost udržování společnosti v nevědomosti a nepozorovanému směřování společnosti k té či oné volbě, která ale pokaždé produkovala vůdce, kteří byli jimi kontrolováni.

Tento monopol se jim dařilo udržovat do té doby, dokud periody výkyvů kyvadla pokrývaly život mnoha generací, to jest počítaly se staletími. Ve dvacátém století se zjevně začaly počítat desetiletími a perioda frekvence kyvadla se dostala do rozmezí aktivní činnosti jednoho pokolení. Ta okolnost ihned zvýšila pravděpodobnost toho, že se mezi těmi, koho hierofanté považují za pitomce z davu, objeví lidé, schopní nejen obrátit pozornost na ten objektivní jev, ale i zkoumat ho a pochopit. Koncepce, alternativní davově-“elitární“, se objevila jako přirozeně předurčený důsledek toho objektivního procesu.

— A proč se nemohla objevit jiná davově-“elitární“ koncepce? — znova položil otázku Pedro Collado.

— Máte pravdu, můj příteli, — pokračoval svůj výklad Paolo. — V tu dobu se nutně muselo objevit množství variant koncepcí davo-“elitarismu“, pretendující na status novinky. A ony se skutečně objevily. Sdělovací prostředky je začínaly propagovat, dobře chápe, že „...dav přivykl bezmyšlenkovitě se za novinkami hnát ...“²³. Ale, doufám, že už chápete – libovolná forma davo-“elitarismu“, i ta nejexotičtější, byla ihned vepsána do existujícího scénáře globální konceptuální moci, protože ta měla k tomu okamžiku největší praktickou zkušenost řízení. Období existence dvou alternativních koncepcí Andrej správně nazval obdobím konceptuální neurčitosti. A to je velmi nebezpečné období, protože může být doprovázeno katastrofami různé úrovně. Ale hlavní cíl hierofantů přitom zůstává neměnný: zabezpečit stabilitu davově-“elitární“ pyramidy za libovolných podmínek.

Geopolitická hodnocení dění ve světě ukázala, že od druhé poloviny dvacátého století byly ty podmínky více příznivé pro idealistický ateismus. Jinými slovy, vše nutné pro úspěšné rozšíření trockismu, očištěného od materialistického ateismu, v kterém zabředl

²³ Citát z Puškina, básně „Герой“

Trocký, už tou dobou bylo jak na Západě, tak na Východě. Zvláště vhodné podmínky pro rozšíření trockismu, opírajícího se o idealistický ateismus, vznikly v islámském světě.

Španělsko je zde zajímavé tím, že ve své době už prožilo setkání idealistického ateismu islámu s idealistickým ateismem křesťanství. Zdá se mi, že takzvané „arabské teroristy“ trockisté, kteří byli schopni během historie nejdennkrát změnit svou tvář, od té doby používají pro realizaci myšlenek permanentní revoluce²⁴. Vždyť není tajemstvím, že spolu s Araby ze Španělska v roce 1492 vyhnali i židy²⁵, kteří pod rouškou formálně arabské a z vnějšího pohledu muslimské moci dovedli lichvou a úroky španělský národ do národně-osvobozenického boje. Pokud by ve Španělsku skutečně vládl islám, židovská lichva by tam neměla místo: Korán zakazuje lichvu a půjčování čehokoliv na úrok v jakékoli, i skryté, formě, a také účast na podobných operacích v jakékoli roli. A Španělsko mohlo dodnes být muslimským státem, pokud by Arabové sami neodstoupili od mravně-etických norem, které jim byly předány skrz Mohameda, a které ve své podstatě jsou identické s normami, které učil Kristus.

Začíná být jasné, že i taliban v Afghánistánu, i socialismus Muammara Kaddáfí, i islámská republika v Íránu jsou jen formami historicky zformovaného islámu, který při veškeré pestrosti svých forem obsahem nevybočuje z mantinelů idealistického ateismu a lehce je vpisován do procesu permanentní socialistické revoluce. Jak vidíte, Čtvrtá Socialistická Internacionála je na pochodu.

Mezi přítomnými na nějakou dobu zavládlo mlčení. Každý zpracovával vyřčené myšlenky.

— Tři „rébusy“ z Ruska už znám, — narušil mlčení Holmes. — A co znamenají ty dva kalendáře z týdeníku „Doba zvrátů“ za rok 1994?

— Předpokládáme, že je to určité prodloužení třetího pikniku, — začal svůj komentář Andrej. — podívejte se sem, — přisunul „Post historický piknik“ a ukázal prstem do pravého spodního rohu třetího rébusu, — vidíte těch sedm ptáků a šipku-ukazatel směru jejich letu? Pokud tu šipku přidat k sedmi ptákům, dává to dohromady osm. A nyní

²⁴ Viz také <http://leva-net.webnode.cz/products/dlouhodoba-antikoranicka-strategie-zakulisi-biblickeho-projektu/>

²⁵ Není to úplně přesné. Španělé nejprve v roce 1492 vyhnali ortodoxní židy, a teprve za deset let poté v roce 1502 muslimy. Vyháněli pochopitelně podle religiozních příznaků, nikoliv etnických.

se podívejte na kalendář s hvězdou, padající do černé vody. Na nebi je měsíc, hvězdy, na moři – měsíční cestička, a na břehu světlo jako ve dne. Muž, sedící na lavičce, krmí ptáky. Kolik jich je? Osm. Stejně jako na třetím „pikniku“. Při pozornějším pohledu vyjde najevo, že čtyři už dosedli a pátý už už sedá na zem. Kolik letadel tragicky „dosedlo“ v USA? - čtyři! A nyní se podívejte na hvězdy na nebi: jsou pět, šest a sedmicípé. A na zemi a na vodě – jen sedmicípé. Sedmicípá hvězda je symbol súfismu. Dvě palmy na obrázcích prvního a druhého „pikniku“ také patří k súfijským symbolům. Skrz ty symboly prosvítá spojení pikniků s kalendáři. Přičemž jedna sedmicípá hvězda se s úlomky a hořícím ohonem už zaryla do země, druhá padá do vody a třetí je v otevřené aktovce podivného člověka na lavičce. Podle mého je ilustrace toho kalendáře druhem informování o katastrofách, které už se odehrály a o těch, které se teprve odehrají. Protože neštěstí, která se odehrála, měla spojení s letadly, obrázek upozorňuje na nějakou leteckou katastrofu poblíž turistického města: o tom hovoří nábřeží a lavička, na které sedí podivný subjekt. Určit termín možné havárie je poměrně složité, i když... pokud aplikovat stejný princip, měsíc útoku v New Yorku a Washingtonu je ukázán počtem hvězd na nebi – je jich devět. Devátý měsíc je září, ve kterém došlo k útokům v USA. Den je možné uvidět v kalendáři: 11. září spadá do intervalu šířky ohrady nábřeží, kam kromě „černého úterý“ spadá i 18 a 25. září, a také 3., 10., 17., 24. a 31. října. Dnes je třetího října. Pokud se dnes nic nestane, předpokládanou katastrofu lze očekávat v další uvedené dny října.

— A rok? Jsou zde nějaké příznaky, podle kterých lze určit rok katastrof? — Zeptal se Holmes.

— Rok je v takových kolážích zakódován podle principu: chceš něco schovat, polož to na nejviditelnější místo. Nejviditelnější místo kalendáře je velmi specifické gesto postavy, sedící na lavičce. U nás v Rusku tím gestem ukazují číslo 21 – oko; na Západě – číslo 3, ale pokud sečítáš sumu cifér, oboje se rovná 3. První rok nového tisíciletí je roven bez nul také 21 – oko. Kalendář na rok 1994 byl publikován v „Hodině zvrátů“ č. 201, což také dává sumu cifér 3. A nakonec, obraťte pozornost na levé oko člověka, krmícího ptáky, který (a přesněji jeho oko) přesně hledí na 21. „průsvit“²⁶ (při počítání zleva doprava) ohrady vycházkového nábřeží se započítáním „průsvitu“, zacloněného mužem.

²⁶ V uvozovkách, protože průsvity jsou tmavé.

Jistě, při zdravém skepticismu se podobná objasnění mohou zdát plodem bujné fantazie člověka, schopného vidět v libovolné obrázku vše, co si přeje najít. Ale... není s těmi novinami „Doba zvrátů“ příliš mnoho náhod?

— Já bych například za den možné katastrofy určil 4. října. — Najednou prohlásil Pedro.

— Proč, — zeptal se Andrej.

— Vy jste určil říjen – měsíc možných katastrof, jako největší kulatý objekt ve srovnání s devíti hvězdami na nočním nebi. Ale na kresbě jsou i další kulaté objekty, cca 30x menší než měsíc – dekorativní koule na ohradě vycházkového nábřeží. Jsou přesně čtyři. Pokud se rok katastrofy opakuje, jak jste ukázal, v různých variantách čtyřikrát, pak den, který můžeme určit skrz světlo v okně, se také opakuje na kresbě čtyřikrát: čtyři světla na parníku, čtyři okna na mole, čtyři okna v domě na kopečku a čtyři okna buďto kostela nebo observatoře.

— To je také jedná z možných verzí, — souhlasil Andrej. — Počkáme, uvidíme. Ačkoliv konstrukce kolem kostela-observatoře více připomíná kosmodrom, než teleskop.

— Andreji, — obrátil se k vypravěči Holmes, — a co může znamenat podivná kresba kalendáře za rok 1994, publikovaná v posledním čísle novin „Doba zvrátů“ za rok 1993: na horizontu táhne kůň vůz doleva, a vepředu veze herka Santa Klause doprava a hlava koně je také otočena doprava, a jeho chvost a plnovous Santy jsou jeden celek. Pravděpodobně je možné ji okomentovat jen na základě specifické symboliky kultury Ruska?

— Pokoušeli jsme se nějak tu kresbu interpretovat, — po chvíli váhání se ozval Andrej. — V úvodním období zavádění sovětské moci byl v porevolučním chaosem zmítaném Rusku velmi populární básník-symbolik Majakovský. V jednom z jeho poém, s názvem „levý pochod“, jsou slova: „Herku historie popoženem. Levou! Kdo tam jde pravou? Levou! Levou!“ - něco v tom smyslu, přesně si nepamatuji. Všimněte si koně na horizontu: hýbe se doleva, ale nakračuje pravou, a ta herka vepředu jde doprava, ale nakračuje levou. Je pro mě těžké vysvětlit asociace, které vyvolává ilustrace toho kalendáře, ale podle mě představuje celkem přesnou symboliku dvou period rozvoje Ruska do perestrojky a po ní: do perestrojky vedení SSSR, zvláště v době Stalina, deklarovalo marxistická hesla a pohyb nalevo, ale hýbalo zemí dopředu pravými metodami; po srpnovém puči 1991 byl navenek

deklarován pohyb doprava, ale realizován levými, čistě trockistickými metodami: tak najednou okrást celou pracující vrstvu jedné z nejbohatších velmocí světa (zbavit je úspor, oklamat privatizací) bylo možné jen pod geniálním vedením trockistů, vždy deklarujících jedno, ale dělajících naprostý opak. Vzniká dojem, že v srpnu 1991, přesně 51 let po vraždě, Trocký ožil a pokusil se dokončit to, co mu zabránil udělat Stalin. Pro nikoho není dnes tajemství, že reformy začaly za rehabilitace trockistů, a začaly je děti a vnuci zabitých i nedobitých trockistů. Na toto podivné jubileum (51 let) poukazuje i jubilejní pořadové číslo vydání № 51(200) z 29 prosince 1993: suma cifer čísla 29 je 11, a čísla 1993 – 22, což svou číselnou mírou také souvisí s hierofanty.

Holmes vzal vydání a začal ho pečlivě studovat; obrátil a prozkoumal zadní stranu. Udeřilo ho do očí číslo nějaké firmy BCL – 311-1488. Pro sebe si poznamenal, že kombinace čísel odpovídá celkovému pořadovému číslu № 151 (880) týdeníku „Doba zvratů“ z 14. října 1997. Potom obrátil pozornost na slovo „hrábě“ (tak se nazývala krátká humorná povídka) a poprosil Andreje přeložit ji do angličtiny a teprve poté se vrátil k obrázkům „pikníků“.

— Pane Verove, vy jste mluvil o „ptáčích“ třetího „pikniku“, jako o letadlech kamikadze? — položil otázku Andrejovi. — Jaké máte osnovy pro takový výklad pernaté symboliky, kromě toho samozřejmě, že letadla také létají?

— Dobrá, pane Holmesi, — pokračoval Andrej. — Pokusím se vyložit svou verzi rozklíčování třetího rébusu, s ohledem na mé chápání metod matričního řízení, o kterých jsem už mluvil. Nezajímá mě osobnost autora kreseb a technologie jejich vytvoření. Vnímám všechny tři „pikniky“ jako matrice-scénáře možných událostí v Rusku i ve světě, přičemž pravděpodobnost jejich realizace je určena ani ne tak množinou symbolů, které obsahují, jako stavem mysli všech lidí v současné společnosti. Jsem člověkem upřímně věřícím bezprostředně Bohu a žiji ve stálém úsilí vejít v dialog s Všedržitelem, který jediný ve vesmíru se nemýlí za žádných okolností. Pojem morálky-etiky pro mě není relativní, jak se to často pokouší dokázat společnosti aktivisté kultury, ale obsahově konkrétní, to znamená, mám za to, že spravedlivost je absolutní a jediná pro všechny – i pro Boha, i pro lidi – jen s tím rozdílem, že Bůh určil morální „standardy“, nazývané spravedlivostí (čestností, mravností, ...), pro Sebe Sám, a pro lidi jsou tato kritéria ideálem, o který musí usilovat za všech životních

okolností. Odtud plyne i můj vztah ke všem událostem, včetně tragických: v současné společnosti se vše odehrává nejlepším možným způsobem s ohledem na tu objektivní a zdaleka ne pravou morálku, která reálně převládá v daný okamžik ve společnosti. To znamená, že všechno by mohlo být značně horší nebo lepší, v závislosti na tom, nakolik je reálná morálka lidí daleko nebo blízko ideálům morálky, stanovených Všemohoucím pro všechny.

Jaké byly myšlenky subjektu, vytvářejícího tento rébus, jaké objektivní morálky byl stoupencem, — to jsou jeho problémy, a on za ně nese odpovědnost před Bohem. Poněkud důležitější jsou reakce těch lidí, u nichž nevědomé úrovně psychiky ty obrázky absorbovaly. Přitom mám samozřejmě na mysli reakci vědomou, osmyslenou, to znamená z větší části vyjádřenou určitou lexikou. A nyní si zkusme představit, že ty obrázky prošly jako vizuální obrazy před očima půl milionů občanů Petrohradu a Leningradu. Co myslíte, za dva roky, které oddělují první a třetí „piknik“, jen samotná změna názvu města něco změnila v psychice jeho obyvatel, v jejich vztahu k dění v hlavním městě, v zemi a ve světě obecně? Já myslím že ano, změnila, ačkoliv většina se nad těmi změnami vůbec nezamýšlí.

A nyní, co vidíme na obrázcích „Post historického pikniku“? Především dva hlavní symboly Ruska: spasskou věž Kremlu a hlavu chrámu Vasilije Blaženého, to znamená symboly světské a duchovní moci. Zprava na ně letí „ptáci“, přičemž směr jejich letu, ukázaný šipkou, nenechává na pochybách. O délce dne – 7.52, odpovídající 20. lednu moskevské šířky, už mluvit nebudu, protože jak jsem pochopil, vy Holmesi už o tom víte.

— Ano, o tom jsme hovořili s mým přítelem Watsonem v Londýně 22. září v den mého odletu do Curychu. Navíc, v Lichtenštejnsku, ve vile ve Vaduzu, mi jeden z vašich krajanů dokonce ukázal na „heslo historie“ na zubech postavy se sekerou, načež jsem pochopil, proč teroristické útoky v New Yorku a Washingtonu proběhly právě 11. září, v den „useknutí hlavy Jana Křtitele“. Ale zůstalo pro mě záhadou, proč se „ptáci“ asociují s letadly?

— Ten, kdo vás upozornil na „heslo historie“ – sekeru, podle které skutečně je možné pochopit příčiny tragédie Jana Křtitele (kterou on sám vyprovokoval), zjevně neví, že ta tvář je poměrně velmi podobná karikatuře portrétu posledního ministra obrany SSSR, maršála Šapošnikova.

— Nakolik je mi známo, posledním ministrem obrany SSSR, který se přidal k GKČP v srpnu 1991, byl maršál Jazov — přerušil Paolo.

— Máte pravdu Paolo. Skutečně posledním ministrem obrany do puče byl maršál Jazov, ale hned po puči Gorbačov, vrátivší se z Forosu, jmenoval generála vzdušných sil Šapošnikova posledním ministrem obrany SSSR, načež ho povýšil na maršála. Proto roli nemyslíci sekery, rubající věže²⁷ v Moskvě nebo v New Yorku (v závislosti na tom, v jakém směru začne pracovat matrice řízení událostmi), muselo hrát vojenské letectvo. V roce 1992 tento kariérista a leštič klik likvidoval ozbrojené síly Sovětského svazu, které dokonce po rozpadu velmoci zůstávaly jednotnými a proto představovaly v očích mnohých velké nebezpečí jak pro Západ, tak i pro věc rozčlenění SSSR a Ruska. A kdo ví, za jiných okolností mohl tento maršál od letectva nadělat ještě mnoho škody. A pokud by se na jeho místě ocitl jiný člověk, který by uchoval jednotu ozbrojených sil, mohl by zachránit i jednotu státu, dát historii jiný směr...

Pokračujme. Když jsem mluvil o metodách matričního řízení, které mi vysvětloval můj přítel z Ruska, říkal jsem, že všechny symboly a obrazy matrice zůstávají předchozími, ale při objevení se jiného pojmového aparátu, zformovaného alternativní koncepcí řízení, všechno zlo naplánované maticí-scénářem se může realizovat, ale... ve vztahu k těm, kdo ho plánoval.

— Podle vás, Andreji, Bůh není schopen očistit od zla navzájem se konfrontující matrice? — zeptal se Paolo.

V činnosti vzájemně vložených matic se vždy projevuje to, co se v Rusku nazývá Božím zámyslem. Složitější je pochopit, jak se to děje. Každá matrice se naplňuje myšlenkami lidí, které se skládají z obrazů a jejich osobní energetiky. Myšlenky bývají zlé (zvrácené) nebo spravedlivé (pravé), a jak už jsme hovořili dříve, jsou vyjádřením

²⁷ „věže“ zde dvousmyslně i jako „hlavy“

smyslu míry jedince; zvrácené myšlenky se často oblékají do správných slov, ale díky tomu se správnými nestanou. Americká vláda, když chtěla potrestat Irák a Jugoslávii, vyjadřovala své úmysly slovy o milosrdenství. Teroristé-kamikadze, kteří chtěli potrestat Ameriku, odívali své úmysly do slov o spravedlivém trestu. Dnes Amerika, usilujíc o potrestání teroristů-kamikadze, provádí protiteroristickou operaci proti Afghánistánu s kódovým názvem „Neohraničená spravedlnost“, ačkoliv podle jejich vlastních oznámení, 15 z 19 teroristů byli poddanými království Saudské arábie. Slova – spravedlnost, trest, milosrdenství – jsou přijímána jako vyjádření dobra a spravedlivosti. Proto se dobro jakýchkoli myšlenek projevuje ne ve slovech, ale ve skutcích. „Bůh není bohem rozvratu, ale míru“, — toto evangelické rčení mluví o tom, že Bůh nemá k nesprávnostem lidí žádný vztah; On by chtěl, aby mezi lidmi vládlo dobro. Ale Bůh dal člověku svobodu volby a možnost získat svobodu vůle, a to znamená, že člověk (pokud je skutečně člověkem) musí sám odstranit zlo ze vztahů mezi lidmi. Proto Všemohoucí může podporovat vykořenění zla jen jedním způsobem: nepřekážet jedněm nespravedlivým likvidovat jiné nespravedlivé, aby ti nepřekáželi a udělali místo spravedlivým.

— Vy, Andreji, celou dobu mluvíte o alternativní koncepci řízení, ale mlčíte o té koncepci, která dnes dominuje ve společnosti; nebo jsem vás pochopil nesprávně?

— Předpokládal jsem, pane Holmesi, že existující koncepci nemá smysl probírat, protože my všichni v ní žijeme, minimálně na Západě, a proto ji nepřijímáme jako koncepci řízení přibližně tak, jako dítě nechápe, co je to vzduch, který dýchá. Pro mě nyní dominující koncepce, je Bible a kultura, kterou Bible rodí s jejím pojmovým a terminologickým aparátem. Dnes ta kultura prakticky dominuje na Zemi prostřednictvím jí zrozených technologií, nezávisle na tom, jaký k nim mají vztah ostatní kultury. Rádio, televize, automobil, letadlo, raketa, moderní loď, nemluvě už o různé spotřební elektronice a technice, vše je to zrozeno z biblické kultury, jejímž vývěsním štítem slouží historicky zformované křesťanství. Arabský svět s islámem, Japonsko se šintoismem, Čína s konfucianstvím nebo Indie s hinduismem mohou jakkoliv vystupovat proti kultuře Západu, ale už se neobejdou bez jejích technokratických atributů, jejichž přijetím rozmývají svou kulturu skrz přijetí společností na nevědomých úrovních psychiky obrazů všech technických „hraček“ Západu, nemluvě už o technologiích jejich výroby, které se snaží získat. Zda to

chtějí či ne, nemá význam, proces jde jedním směrem. Ptáte se, jak to? Copak všechny ostatní kultury nemají obranu proti biblické kultuře? Odpovím naprosto jednoznačně – ne! A to proto, že nehledě na všechny odlišné vnější atributy (často velmi exotické), mají jedno společné, co je sjednocuje – davo-“elitarismus“. Je možné nekonečně probírat hodnoty a nedostatky davo-“elitarismu“ křesťanského, židovského, islámského, šintoistického, hinduistického, konfuciánského, a také marxistického či scientologického – stejně nakonec davo-“elitarismus“ zůstane davo-“elitarismem“ do té doby, dokud se neobjeví alternativa. Nicméně ta alternativa musí být ne ve snech o ideálech života lidí na Zemi (těch bylo ve všech kulturách vždy dost a nacházelo to reflexi v legendách, pohádkách, písních, baladách), ale především v jasném systému pohledů na všechny strany života davově-“elitární“ společnosti, vyjádřeném v konkrétním pojmovém aparátu a lexice.

— A podle vás ta alternativa už existuje? — zeptal se Holmes.

— Ano, už existuje v Rusku, a její symbol můžete vidět v obrázcích třetího „pikniku“.

— To smějící se dítě ve vaničce na koupání?

— Naprosto správně, pane Holmesi. A proto se vousatý Marx v hrůze drží za hlavu. Ona existuje už deset let a nazývá se Koncepce společné bezpečnosti – zkratka KOBa, – takový byl pseudonym Stalina v první roky jeho revoluční činnosti. Jeden francouzský novinář poznamenal, že „Stalin neodešel do minulosti, ale rozpustil se v naší budoucnosti“²⁸; dnes je možné říct, že už vykrytalizoval, ale zatím ne v konkrétní osobě. Ačkoliv... může se objevit i osoba, o které bude možné říct, že byla přizvána matricí koncepce; může to být i více osob. Vždyť Stalin marxistická hesla jen pronášel, ale v praxi řídil zemi v souladu s nějakým účelem. A ta účelnost byla zároveň koncepcí řízení – v obrazech, to jest matricí, na jejímž základě konal Stalin. Tehdy ta matrice nebyla vyřčena v nějaké konkrétní lexice, ale odpovídající kulturu i tak porodila. Když v minulém roce přivezli do New Yorku 37 sovětských filmů z období stalinismu a počátku 60. let, veškerá elitní kinokritika jedním hlasem vykřikla: „To je nějaká jiná civilizace!“ - a proto lidé v Rusku, kteří té matrici přiřadili konkrétní lexiku,

²⁸ Epigraf Pierra Courtada v knize Edgara Morina “O podstatě SSSR. Totalitární komplex a nová říše” (Moskva, 1995; francouzské vydání — Fayard-1983).

předpokládají, že objevení se koncepce, alternativní biblické, bylo předurčeno jako alternativa sebevražednému davo-“elitarismu“. Ta koncepce má i odpovídající název – Mrtvá voda.

Díky tomu názvu podporuje spojení s ruským národním eposem, ve kterém existují pojmy živé a mrtvé vody. Podle pověr staré Rusi, nepříteli rozsekaný hrdina se nejdříve polévá mrtvou vodou, načež jeho tělo srůstá, a potom ho omývají živou vodou, a hrdina ožívá. Podívejte se na druhý, „obranný piknik“. Je v něm pohádka, „Tři synové“. V ní je řeč o pokusu dvou bratrů oživit třetího, zabitého nepříteli. A zde – Andrej ukázal na místo v textu – je řeč o „živé vodě“, kterou hledají pro bratra, ale o „mrtvé“ ani slovo. Pohádka je přetištěna ze sborníku „Moderní ruské pohádky“, které byly vytištěny v trockistickém časopise „Ogonjok“ (Ohýnek). Proč autoři „pikniku“ zapomněli na symboliku „mrtvé vody“? 5. srpna 1991, když vyšlo vydání „Hodiny zvrátů“ s „Obranným piknikem“, koncepce s epickým názvem „Mrtvá voda“, která poprvé konkrétně vyjádřila alternativu davo-“elitarismu“, už existovala. Aktivně probíhal proces formování pojmového a terminologického aparátu na její osnově, a tím pádem i formování egregoru lidí, kteří ji podporovali. Pokažení algoritmu chování alternativního egregoru, nebo vědecky – zanesení do algoritmu skrytých inverzí do vektoru cílů – je jeden ze způsobů blokování souborného intelektu. Omýt rozsekané tělo rovnou živou vodou, vynechat mrtvou, znamená oživit útržky těla, jinými slovy, oživit zombii, mrzáka, možná dokonce monstrem. Proto negativní reakce na symboliku mrtvé vody je svého druhu obrana davo-“elitarismu“ před vtržením cizí, jemu alternativní koncepce. Tento stereotyp je ve společnosti velmi zakořeněn; existuje od té doby, odkdy existuje sám davo-“elitarismus“.

— S alternativou jsou věci víceméně jasné, ale samotná davově-“elitární“ koncepce, její symbolika, je v „piknicích“ přítomna? — zeptal se Holmes.

— Ano, odpověděl Andrej, — zde ta chciplá ryba v černé vodě „Labutího jezera“ znamená konec „epochy ryb“ (epochy dominance biblické koncepce) a začátek epochy „vodnáře“. Slovo „voda“ je v alternativní koncepci přítomné, i jako symbol informace; epocha „vodnáře“ je epochou informační společnosti. Nový pojmový aparát alternativní koncepce obrátil negativní matici proti jejím tvůrcům, a náhle vidíme na obrazovkách televizorů po 11. září lidi s přilbami a maskami-respirátory, ohromné množství prachu, rozvaliny věží WTC,

z kterých třetí úločky obkladu, připomínající siluety věže v Pise. To stejné, ve formě symboliky, vidíme i na obrázcích třetího „pikniku“.

— Nedomníváte se snad, Andreji, že něco, podobné událostem v USA, bylo plánováno pro Rusko? — přerušil Andreje Holmes.

— Předpokládám Holmesi, že nebudete popírat, že 11. září bylo reálné nebezpečí pro prezidenta Spojených států. O tom hlásala všechna masmédia, a sám Bush více připomínal honěného zajíce, než vrchního velitele nejsilnější armády světa: on se spíše než organizováním odrazení agrese teroristů zabýval hledáním místa, odkud by mohl podporovat řízení státu. Asi nebudete vědět, že hned po zvolení Putina prezidentem kolovaly po Moskvě a Petrohradu zvěsti o možném atentátu na nově zvolenou hlavu státu, přičemž datem atentátů byl nazýván 20. leden 2001. Navíc, jak nedávno ukázal jeden kanál ruské televize, ten atentát ze strany sekty asasinů byl spojován s jeho návštěvou aleje šáhidů 8. ledna 2001 v hlavním městě Ázerbajdžánu, Baku.

— Kdo jsou to asasinové? — ozval se Paolo.

— Nevznikli jen tak z ničeho. Jejich zakladatelem byl Hasan, syn Sabbacha, nebo také „Stařec z Hory“, který základy svého vnímání světa získal v sektě ismailitů. Té tajné organizaci šíitů (vzniklou v Chalífátu v 8. století) se v době nekonečných rozepří a palácových převratů podařilo osvobodit z vězení Ubejdallacha, kterého považují za potomka Ismaíla – sedmého imáma, odvozujícího svůj původ od Fátimy, dcery Mohameda. Posadili ho na trůn v Tunisku, čímž založili dynastii Fátimovců (ve 12. století, na počátku svého úpadku, dynastie chalífů-ismailitů ovládla téměř celou severní Afriku, Sicílii, Egypt a Sýrii). Vládcí byli nejen více než blahosklonní k doktríně, která jim zabezpečila trůn, oni ji kompletně přijímali a umně využívali jako nástroj upevnění své moci.

Když ovládli Egypt, Fátimovci vytvořili v Káhiře lóži „Dojjal-Doat“. Přičemž vrchní kněz sdílel moc s vládcem. Téměř všichni členové-absolventi zastávali vysoké funkce u dvora. Proto zde bylo mnoho zájemců o učení. Navenek káhirska lóže spíš připomínala univerzitu, než tajný spolek. V nádherné budově, které jí přidělili, byly chráněny cenné rukopisy, knihy, vědecké instrumenty, a chalíf každoročně vyhrazoval na potřeby vzdělání čtvrt milionu zlatých mincí. Nicméně kromě dobrého vzdělání existoval i skrytý cíl: kompletní změna vnitřní bytosti žáka.

Fakticky to jsou zombie, vytvořené v rámci davově-“elitárního“

systému historicky zformovaného islámu, které hierofanti využívají podle principu: „Každý mírou svého chápání pracuje na sebe, a mírou nechápání na toho, kdo chápe více.“ Není od věci připomenout, že řád ismailitů je aktivní dodnes. Nemyslím, že asasíni nebo nějací jiní arabští teroristé chápou dnes procesglobalizace více než trockisté, a tak všichni společně s obdivuhodnou horlivostí „tahají kaštany z ohně“ pro realizaci biblického projektu.

Znova nastoupila delší pauza. Každý přemýšlel nad tím, co řekli Andrej a Paolo. Přišla paní domu, starší dáma s krásnou strohou tváří a pozvala všechny na boční terasu, na které byl připravený stůl. Když Holmes za světla přijížděl k třípatrovému domu, obrátil pozornost na jeho originální architekturu: z ulice vypadal jako koráb s několika palubami. Všechny terasy byly zároveň malé domácí sady: všude byly květiny, exotické jižní keře a dokonce nevelké stromy s citrusovými plody. A protože spodní terasy sahaly daleko dopředu, z horní terasy se odkrýval krásný výhled na kvetoucí sad. V paprscích zapadajícího slunce se na horizontu rýsovaly kontury dalekého Madridu. Hosté se posadili za stůl a Holmes nemohl odtrhnout zrak od panoramatu starého města, které se před ním rozprostíralo.

Když se vrátil do hotelu a podíval se na poslední zprávy, pokusil se systematizovat vše, co ten den slyšel a udělal si odpovídající poznámky do svého notebooku. Po večeři Holmes slyšel od Andreje mnoho nového z hlavního dokumentu „Mrtvé vody“ - „Dostatečně všeobecné teorie řízení“, a na rozloučenou mu pan Verov předal kopii chybějících vydání „Hodiny zvrátů“ a slíbil, že v případě získání nových materiálů mu dá elektronickou poštou vědět. Paolo ho vybavil rozsáhlou bibliografií o historii trockismu a kopiemi jednotlivých dokumentů, kterými disponoval sám. Všichni dohromady spoléhali na Holmesovy a Watsonovy analytické schopnosti.

Další den Holmes brouzдал starým Madridem, dlouho seděl v malých útulných kavárnách, kterých zde bylo nekonečné množství, sledoval turisty, — to znamená, navenek zahálel, ale ve skutečnosti intenzivně přemýšlel, porovnával, co slyšel ve Vaduzu a El-Eskorialu. Skládaly se mu dosud ještě matné představy o metodách matričního řízení, ale zároveň měl pocit, že ještě chybí něco velmi důležitého, o čem se mohl zatím jen dohadovat, ale nevěděl, koho by měl požádat o radu nebo kde by si o tom mohl něco přečíst. Zároveň cítil, že to něco velmi důležitého si ho najde. S těmito myšlenkami se vrátil do pokoje, chystaje se informovat Watsona v Londýně o svých dalších plánech,

když se najednou ozval známý hlas Antonia.

— Holmesi, promiňte že ruším tak pozdě, ale už potřetí se vám pokoušíme dovolat.

— Stalo se něco důležitého, Antonio? — napjatě se zeptal Holmes.

— Zapněte si televizi, za pět minut začnou zprávy. Pedro Collado, majitel bytu, kde jsme se včera sešli, měl pravdu. Dnes ve 13.44 moskevského času spadlo ruské letadlo Tu-154 na lince 1814 z Tel Avivu do Novorosijska poblíž Soči do moře. Všichni zahynuli. Příčiny neštěstí se vyjasňují.

Holmes zapnul televizi. Všechno přesně. Matrice „pikníků“ pracuje. Téměř automaticky si zapsal souřadnice neštěstí: 42.11 severní šířky a 37.37 východní délky. Otevřel kalendář s postavou, krmící ptactvo. Spočítal viditelné, to znamená nezakryté průduchy v ohradě nábřeží. Bylo jich přesně 37. Uhádnout přesně koordináty katastrofy sedm let dopředu? To nemůže být realita! Vzpomněl si na zápisky o metodách statistiky, kde se, jak si pamatoval, v komentářích hovořilo, že to jsou „Boží hry“. Ne, Andrej měl pravdu: všemohoucí nehraje v kostky. Všechno jsou to prvky matričního řízení, a matrice formují často bezmyšlenkovitě lidé, a potom sami šlapou na odpovídající hrábě. Stop, ale vždyť teprve včera Andrej překládal povídku, která Holmese zaujala, na opačné straně listu vydání „Doba zvrátů“ s „herkou historie“. Povídka byla směšná, nazývala se „Hrábě“ a stavěla na fonetické podobnosti ruských slov „hrábě“ (grabli) a „okradení“ (ograblenie). Znamená to tedy, že dnes někdo okradl sám sebe?

Holmes zavolal do Londýna. Watson byl doma a podle hlasu bylo vidět, že hovor čekal. Byl zjevně něčím znepokojen a informoval, že slyšel o tragédii Tu-154 nad Černým mořem, ale nic konkrétního na to téma zatím říct nemůže. Holmes mu připomenul 7. září a slíbil se za týden vrátit do Londýna.

5 – 7. října. Egypt. Káhira

Ranním letem Holmes odletěl do Káhiry. Na letišti ho uvítal Mahmúd, velmi uctivý spolupracovník firmy a hned ho odvezl do hotelu Sheraton. Holmesovi zařídili pokoj v 10. patře této věže s exotickým názvem Nefertiti s výhledem na Nil. Polední říjnové slunce rozpálilo vzduch do +33 stupňů celsia, ale na balkóně bylo příjemně:

vysoký tlak a suchý vzduch eliminoval pocit vedra. Dole se pohyboval nepřetržitý proud automobilů 16-ti milionové metropole. Konference se konala v jednom z mnoha konferenčních sálů hotelu. Nic zvláštního – obvyklá současná akce: nudná vystoupení; grafy, ilustrující tendence firem k bankrotu; výdaje na pojištění, pády příjmů atd. Holmes vzal některé brožury, které by mohly zaujmout vedení firmy, a už se chystal odejít do bufetu, když k němu znenadání Mahmúd přivedl vysokého, mohutného muže arabského zevnějšku. Měl světlou košili a sněhobílé sako s kravatou.

— Pane Holmesi, dovolte abych vám představil pana Alefa Salema, majitele velké nábytkové továrny v Káhiře a velmi zajímavého člověka.

Holmes stiskl suchou a pevnou Salemovu ruku.

— Chystal jsem se s vámi setkat v Londýně, pane Holmesi, kam jsem měl jet na obchodní cestu. Ale mezi organizátory této konference je jeden můj dobrý známý. Spatřil v seznamech přihlášených vaše jméno a laskavě mě informoval o vaší návštěvě Káhiry. A já se rozhodl využít příležitosti. Promiňte, Holmesi, ale mám na srdci něco poměrně neobyčejného, nespojeného s tématy této konference.

Pan Salema byl trochu nervózní.

— Pane Saleme, vy jste tuším dokončil Cambridge?

— Přesně tak, Holmesi. Právnickou fakultu a nějakou dobu jsem se zabýval moderní filosofií. Chtěl bych vás pozvat zítra na oběd k sobě domů; slibuji vám dobrou indickou kuchyni, pokud nemáte nic proti.

— Proč indickou, když jsme v Egyptě?

— Moje žena je z Indie.

Holmes se rozhodl pro vabank. Anglické slovo „piknik“ má mnoho významů a pokud by se třeba i mýlil ve svých předpokladech, připravená fráze bude svébytným kontrastem k dokonalé Salemově angličtině.

— Chtěl byste mi ukázat „piknik“?

Podle překvapeného výrazu Salema Holmes poznal, že se trefil.

— Vy už víte o „piknicích“? — roztržitě se zeptal, — někdo vás upozornil? Ale já jsem o nich nikomu nic neříkal. Mám tolik otázek, a — na sekundu se zarazil, hledaje slova, — nejneočekávanějších verzí. Ale nemyslel jsem si, že víte o piknicích, mám na mysli ty ruské.

— Také jsem si nebyl jist, jestli o nich víte. Dva týdny se s nimi setkávám za velmi záhadných okolností v Anglii, Švýcarsku a Španělsku. Tak jsem se rozhodl, že v Egyptě mne „pikniky“ čekají

také. Jsem připraven je s vámi zítra po obědě probrat.

Holmes byl v Káhiře před dvěma roky. Ve městě se za tu dobu změnilo málo; možná se objevilo více starých aut, doslova sebraných z vrakovišť. Město ohromujících kontrastů bohatství a bídy, ve kterém kolem dvou milionů lidí žije mezi starodávnými pohřebišti „města mrtvých“. Se vši exotikou: pyramidami, Sfingou, historicky stylizovanými obydlími na březích Nilu, s mladými chlapci a dívkami v bílých tunikách a černých parukách – se seznámil během první návštěvy. Nyní se jednoduše procházel po večerním nábřeží Nilu, které pokud se nějak odlišovalo od libovolného nábřeží západoevropského města, pak jen menší opotřebeností. Ale přece jen, navzdory všednosti ulic rozředených arabskou exotikou, Holmes zažíval tytéž podivné pocity, na které obrátil pozornost před dvěma lety. Tehdy je považoval jen za množství nových dojmů ze staroegyptské exotiky. Ale proč se to děje i dnes, v pracovní atmosféře, daleko od jakékoliv mystiky? Vnímání matrice minulosti, mysticky spojené se současností? Nečekaně se mu z paměti vynořili první průzkumníci vnitřku pyramid s jejich zvláštními osudy, potom se jeho myšlenky vrátily k madridským besedám, kde Verov a Riego probírali řídicí činnost 22 hierofantů. Bylo by třeba probrat to téma na obědě u Salema.

Ráno se Holmes na chvíli podíval na konferenci, udělal nutné poznámky do zprávy pro vedení firmy a vrátil se do pokoje. Bylo horko a dusno. Zapnul klimatizaci a rozložil „pikniky“ na sekretáři u okna. Pokaždé, když se na obrázky ruského „rėbusu“ zadíval, uviděl v nich vyjádření nějakých nových hran reality, která často převyšovala ty nejdivočejší fantazie. Číšník donesl na pokoj chladný „nápoj faraonů“²⁹ a zmrzlinu. Holmes popíjel nápoj malými doušky a přemýšlel o okolnostech, které se doslova skládaly samy od sebe, ale takovým způsobem, že jemu potřebná historie se vyprávěla jakoby sama. Už se chystal sejít do haly, kde ho měl čekat Mahmúd, když se najednou rozezněl telefon.

— Dobrý večer, pane Holmesi, — ozval se na druhém konci drátu známý hlas zástupce generálního ředitele firmy Charlese Harveye, — jak se cítíte? Jaké je v Káhiře počasí a jak je tam s faraony?

— Všechno v pořádku, pane Harvey. Počasí je překrásné, za oknem plus třicet, v pokoji plus osmnáct, faraony jsem tentokrát neviděl, ale

²⁹ V Rusku známý bylinný čaj „Súdánská rosa“, „Ibišek“, který se v Egyptě podává vychlazený.

zkusil jsem chladný „nápoj faraonů“ — výborně hasí žízeň. Konference skončila a v pondělí odlétám do Londýna.

— Samozřejmě se omlouvám, příteli, ale jak by se vám zamlouvalo, kdybyste se vydal trochu jižněji od Káhiry?

— Nerozumím, Harvey. Nenabízíte mi jet do Kapského města?

— Neuhádl jste, Holmesi. Nabízíme vám navštívit Bombaj. Vznikly tam problémy s naší indickou pobočkou a na poradě ředitelů jsme vaši kandidaturu určili jako nejvhodnější pro řešení problémů, se kterými jste se výborně vypořádal v Madridu a Curychu. Odezvy na vaši práci jsou vynikající.

— Harveyi, dle mého znáte špatně zeměpis. Mám dojem, že výkonná rada trpí nostalgií po koloniální minulosti. Pokud je to tak, vybrala si pro realizaci svých imperiálních ambicí špatnou osobu. Dnes je to třetí týden, co se motám po světě, a mám spoustu záležitostí v Londýně.

— Žádný problém, pane Holmesi. Podle podmínek dohody nemáme právo trvat na vaší cestě do Bombaje, ale pokud by náhodou vaše zájmy v Indii byly v souladu se zájmy „Ernst & Young“, budeme vám velmi vděční. Nashledanou, milý Holmesi, a pokud si to rozmyslíte, zavolejte dnes večer.

— Ale dnes je sobota, Harveyi, a čeká mne zajímavý večer, — trochu nevhod odpověděl Holmes.

— Holmesi, vy přece víte, že nedodržíte sobotu. V pondělí musíme přijmout rozhodnutí, tak zavolejte. A přeji vám příjemný večer.

Na druhém konci se ozvalo pípání. Holmes chvíli přemýšlel o firemní nabídce, ale při pohledu na hodinky si všiml, že se opoždíuje, a rychle se vydal k výtahu. Mahmúd seděl v křesle s novinami.

— Dobrý večer, pane Holmesi, — ihned vstal naproti, ale když uviděl znepokojený Holmesův výraz, zeptal se, — máte nějaké potíže?

— Všechno v pořádku. Nejdeme pozdě?

— To u vás v Anglii je přesnost vlastností králů. A u nás na Východě, pokud určí setkání na 18.00, můžete si být jist, že vás nečekají dříve než v 19.00.

Pomalu se prodírali ulicemi starého města neuspořádaným proudem aut všech světových značek, dokud se nedostali do luxusní čtvrti na břehu Nilu, kompletně se topící v zeleni. Holmes si všiml, že Mahmúd několikrát projel na červenou.

— Mahmúde, proč jste projel na červenou?

— Na červenou se může, — klidně odpověděl Mahmúd.

— A na zelenou?

— Na zelenou tím spíš, — usmál se.

Auto zabočilo k dvoupatrové vile v mauretánském stylu a zastavilo u brány z červeného plotu. Na příjezdu je uvítal sám majitel a představil Holmesa příjemné tmavé ženě v modrém indickém šáři.

Po obědě, který se skládal z desítky různých chodů, převážně indických vegetariánských, majitel pozval Holmesa do svého kabinetu. Přinesli kávu, Holmes si s dovolením pána domu zapálil svou dýmku a připravil se vyslechnout Salemovo povídání.

— Před třemi lety přijela do Káhiry nevelká skupina z Ruska kvůli obnovení našich pracovních kontaktů, které se zpřetrhaly po roce 1991. Do roku 1991 jsem měl v Moskvě a v několika dalších městech SSSR celkem zavedený byznys. Můj nábytek měl v určitých kruzích dobrý odbyt, ale po rozpadu SSSR se v novém Rusku objevily nějaké polobanditské struktury, které uvalily na mé obchody neúměrnou daň. Rozhodl jsem se ukončit své podnikání v Rusku, i když mi bylo jasné, že při tom ztratím větší část svého kapitálu. A ačkoliv nová vláda Ruska dělala široká prohlášení do celého světa o tom, že plánované hospodářství je zlikvidováno a společnost buduje tržní ekonomiku, všichni seriózní podnikatelé pozorovali rozpad ekonomik v zemích bývalého SSSR. Moje cesty do Moskvy a Petrohradu mě přesvědčily o tom, že nynější deklarace nového režimu a ekonomická realita, vzniklá v zemi, nejsou zdaleka jedno a totéž. Proto jsem přijal účast v jednáních se skupinou, která přijela sem, ani ne tak kvůli přání vrátit něco ztraceného, jako spíše dozvědět se, co se reálně v Rusku děje.

Skupina, která vedla jednání, byla velmi nestejnorodá. Přirozeně v ní byli ti, kdo jsou vždy připraveni napakovat se na problémech své země, ale byli tam i nějací noví, ze začátku pro mě zcela nepochopitelní lidé. Obstojně mluvili o svém vidění globálního historického procesu a zvláštního místa Ruska v něm. Zvláštního ne ve smyslu výjimečnosti Rusů, jako například chápou svou výjimečnost židé, ale v tom, že kultura každého národa, jeho historická minulost, tradice, jsou neopakovatelné a něčím nutné pro vybudování integrující kultury jediného lidstva budoucnosti. Měli i své vlastní vidění historie antického Egypta, který považují za kolébkou současné západní civilizace. Zvláště je zajímalo období náboženských reforem faraona Echnatona, desátého faraona osmnácté dynastie. Podle jejich představ ten faraon ještě v dětství získal odhalení Shora o monoteismu, které vyjádřil ve známých Hymnách Atonu. Uvedli poměrně přesvědčivé

argumenty té verze, když srovnali verše Echnatona s verši Koránu a ukázali jejich identičnost nejen ohledně obsahu, ale i, což mě ohromilo mnohem více, ohledně rytmiky textů. Konflikt mezi hierarchií Amona-Ra s Echnatonem je podrobně popsán v mnohých historických monografiích, ale veřejnému mínění se ten konflikt vždy představoval jako konflikt osobnosti a nějakého náboženského klanu. Nesetkal jsem se s verzí o konfliktu na tomto základě mezi samotnými hierofanty, kteří skutečně realizovali stabilní řízení staroegyptské civilizace během nejméně třech tisíc let. Ačkoliv při zdravé úvaze, je těžké si představit, že Echnaton realizoval své reformy takového rozsahu bez podpory nějakého klanu. Je také přirozené předpokládat, že takový člověk jako Echnaton musel mít následovníky, jejichž činnost se nemohla v historii odehrát bez povšimnutí. Jiná věc je to, jak ta činnost mohla být představena veřejnému mínění historiky, kteří vždy vyplňují určitou sociální objednávku.

Rusové mají za to, že právě Mojžíš byl jedním z prvních následovníků Echnatona. Pokoušel se realizovat myšlenky, jejichž stoupencem a hlasatelem byl faraon-monoteista, který se otevřeně postavil kněžské hierarchii. Ale, podle jejich názoru, projekt Mojžíše utrpěl krach, protože byl předem vepsán do globálního projektu hierofantů ohledně podpory ateismu ve společnosti. Ve výsledku byl Mojžíš pravděpodobně zavražděn po prvním roce „sinajského pikniku“, který se stal počáteční – reklamní etapou nadřazeného projektu, a chrámoví otroci, kteří odešli (nebo byli vyhnáni?) z Egypta, a kteří byli do svého zotročení obyčejným kmenem kočovných semitů, se výsledkem činnosti objemnějšího scénáře ocitli ve specifickém koncentračním táboře, kde na nich byl během 42 let prováděn nelidský (v plném smyslu toho slova) experiment, ke kterému měl Mojžíš jen ten vztah, že mu připisali jeho provedení, načež ho vynesli do statusu zakladatele historicky reálného judaismu, jenž svým věroučením zaměnil skutečné Bohem inspirované Odhalení.

Jak vidíte, historie je to velmi zamotaná, a je skutečně těžké ji pochopit, dokud se nedostanete za hranice ohraničení, vložených do psychiky kulturou, ve které jsme já i vy vyrostli. Ale pokud zkusíte ta ohraničení odstranit, pak se odkrývají určité perspektivy na cestu ze slepé uličky, ve které se současná civilizace ocitla.

— Promiňte, pane Saleme, co jste měl na mysli, když jste hovořil o specifickém koncentračním táboře a nelidském experimentu, provedeném na semitských kočovnicích?

— Byl jste někdy v Sinajské poušti, pane Holmesi?

— Neměl jsem to štěstí.

— Velmi doporučuji, tím více, že naše cestovní kanceláře tam zařizují speciální pikniky pro turisty. Pokud byste v těch místech byl, bylo by pro mne mnohem jednodušší vysvětlit určité věci. Za tři tisíce let se to nehostinné místo skoro vůbec nezměnilo. Pokuste si představit kamenitou pláň naprosto bez života, kde je problémem nejen voda, ale i jídlo a kam se dostanete z žírné oázy, kde se ročně sklízí tři úrody zrna a všemožného ovoce a zeleniny.

Nemyslíte si snad, že v té dávné době byli lidé více nápadití než v současném životě? — Nejspíše měli stabilnější spojení s okolní přírodou, což znamená méně potlačený instinkt sebezáchovy. Nu a institut otroctví byl v té době spíše pravidlem nežli výjimkou; chrámovým otrokům se možná žilo o něco lépe než jiným otrokům, minimálně proto, že bývalí kočovníci, jsa majetkem žrečské kasty, zůstávali pohromadě jako jedna obecina a mohli udržovat spojení se soukmenovci. Pro mě, pravda, zůstává nejasná otázka, proč chrámová služba připouštěla podobnou volnost ve vztahu k tomuto kmeni, zatímco libovolný jiný majitel otroků se vyhýbal ze strachu před vzpourou soustředit u sebe víc otroků z jednoho kmene. A co se týká prací v kamenolomu, na stavbách chrámů, pyramid a dalších rituálních staveb, těch se účastnili i rolníci, formálně se považující za svobodné. A představte si, že ve jménu nějakých chimérických idejí o bohu, který slibuje svobodu, není jasné od čeho, vás zaženou ze zavedeného života do koncentračního tábora, s dětmi, skotem i bagáží. Rychle dochází zásoby vody a jídla; nové dodávky proviantu se nečekají, co z toho potom plyne? - povstání davu, který je dobře popsán v Bibli ve 14. kapitole knihy Numeri. Mohli se vrátit do Egypta dokonce po roce zkoušek, když se jejich nenávisť nasměrovala na iniciátora „pikniku“ a ten byl zabit? - měli se vrátit, ale... nevrátili, navíc ještě 42 let dobrovolně prodlužovali vlastní muka. Ve jménu čeho? Vědomě čekali, dokud nevymře jedno a možná i dvě pokolení z těch, kdo ještě pamatoval Egypt a mohl tam ukázat cestu? Ne, to v realitě nebývá, to bývá jen v mýtech a legendách. V celé té historii je poněkud zajímavější jiná otázka: ty mýty a legendy jsou součástí národního eposu, nebo součástí totalitní ideologie, píár zvláštního druhu, sledující protilidské cíle? To jsem také měl na mysli, když jsem hovořil o nelidském experimentu.

Podle verze těch Rusů, ti, co vyšli ze Sinajské pouště se měli

výrazně odlišovat od ostatních soukmenovců v psychologické rovině svou zvláštní přizpůsobivostí k libovolným změnám podmínek vnějšího sociálního prostředí. Jinými slovy, hierofanté vytvářeli během Sinajské anabáze nástroj budoucí světovlády takovým způsobem, aby, za prvé, oni sami té misi věřili, a za druhé, aby v tu misi uvěřily i všechny okolní kmeny a národy. Hierofanté sami vytvářeli podmínky pro formování mýtu o židozednářském spiknutí, kdy mohli pod pokrývkou lehce vyvratitelného mýtu nerušeně koncentrovat různorodé moci a produktivní síly všeho lidstva.

V literárních zdrojích jsem se seznámil s analytickými pracemi vašeho praděda, pane Holmesi, a vím, že měl vlastní pohled na roli židovstva a tajných organizací typu zednářských lóží. Ale z besed s Rusy se mi odkryl nový pohled na procesy řízení a když jsem z něho vycházel, časem jsem změnil své představy o hierarchii moci ve společnosti. Není jasné, proč právě Rusové pochopili to, co dávno leželo na povrchu. Existuje celá knihovna výroků slavných osobností o negativní roli židů v národní historii různých národů: od egyptského a římského po německý a ruský. Byli snad Julius Caesar, Nero, Kateřina Veliká, Napoleon a Churchill slaboduchými? Nebo jsou, stejně jako všichni ostatní v dané otázce, produktem kultury, ve které se podobné názory cíleně formují za účelem skrytí vyšší úrovně hierarchie moci ve společnosti? Jediná fráze řeckého historika Plutarcha, jenž byl také hlavním žrecem Delfského orákula - „Vládneš, ale i tebou vládnou!“, by měla přinutit státníky hledat to, co Rusové nazvali Globálním Prediktorem, konceptuální mocí, opírající se ne o moc síly, ale o moc znalosti a vědění. Váš znamenitý filosof Bacon jednou přesnou frází - „Knowledge is power“, která je v některých jazycích chápána dvousmyslně³⁰, mohl popostrčit k hledání té skryté a proto zvlášť efektivní vlády.

Dále Salem mluvil o tom, co Holmes už slyšel od Andreje Verova ve Španělsku – o konceptuální moci jako vyšší úrovni hierarchie moci ve společnosti, která mnohé tisíciletí, neměnice obsah globální koncepce řízení, podporuje stabilitu davově-“elitární“ pyramidy. Ale v jeho vyprávění bylo něco nové, co zjevně neznal Andrej ani Paolo.

— Konceptuální moc jako nejvyšší úroveň hierarchie moci ve společnosti, jako institut moci, byla zrozena staroegyptskou civilizací.

³⁰ Překlad je možný dvojí: „vědění je síla!“ a „vědění je moc!“, každý si může vybrat dle míry svého chápání.

Ale „novoroďička“ nepřežila porod, v tom smyslu, že antický Egypt jako civilizace odešel z jeviště historie a proměnil se v obyčejný stát, který ovládli nejprve Řekové, potom Římané, nu a po pádu Říma se stal částí islámského světa, ačkoliv v Egyptě stále žili Egyptané. Francouzi a Angličané se pokoušeli udělat ho částí biblického světa, ale pravděpodobně obsahová jednota hymnů Atona a Koránu sehrála rozhodující roli, a je možné říct, že ideje Echnatona, přinejmenším v Egyptě, zvítězily. Mimochodem, pane Holmesi, neobrátil jste pozornost na podivné opakování určitých událostí, oddělených v čase dvěma stoletími? My Egyptané jsme nezapomněli, jak se počátkem 19. století vojska Napoleona zabývala tímtéž, čím se počátkem 21. století zabývala vojska „talibanu“ - likvidací památek staré kultury. Značka francouzských teroristů je na tváři Sfingy. Kompletně zničit ji se jim nepodařilo jen proto, že v době napoleonských válek nebyly rakety, kterými ničil sochu Buddha „Taliban“. Co myslíte, co může ty dvě události spojovat?

— Předpokládám, že jsou financovány jedněmi a týmiž klany, které sledovaly shodné cíle. Po zničení památek kultury lidstvo upadá do amnézie, — odpověděl Holmes.

— Nejspíš to tak je, — souhlasil Salem a poté rozložil před Holmesem jemu už známé „pikniky“.

— Jak pane Holmesi vidíte, zdroje ruského a následně i globálního „rébusu“ leží v staroegyptské civilizaci. Ne náhodou autoři na první obrázek „Historického pikniku“ umístili 22 hierofantů, a televizní vysílání srpnového puče nazvali jménem 18. dynastie. Pravda, žádná konfrontace mezi Echnatonem a Tutanchamonem nebyla, protože Tutanchaton (jak se nazýval zpočátku své vlády) se stal faraonem tři roky po smrti Echnatona a ještě nějakou dobu se pokoušel pokračovat v strategii svého tchána.

Ale potom ho žreci Amona-Ra přinutili opustit nové hlavní město Achetaton a změnit si jméno na Tutanchamon. Ale to vše je jen na povrchu, protože ve starém Egyptě se reálná moc, pod kterou se především chápalo dědictví majetku, předávala po ženské linii a proto se mnozí manželé dcer faraona automaticky stávali faraony. Ale byla ještě i vláda idejí, kterou bylo ne vždy možné předat potomkům. Proto v globálním historickém procesu je dobře viditelná moc idejí, a naopak moc vlastnictví, za kterou se na první pohled vedou všechny války, lze sledovat krajně složitě. Zde jak vidíte je řeč o čtyřtisícileté válce dvou stranických religii Atona a Amona. Ideje zjevně stály za to, pokud

nachází 40 století své stoupence, a Rusové mají svým způsobem pravdu, když spojují události, k nimž dochází v jejich zemi, se svetonázorovým rozkolem ve společnosti starého Egypta. Díval jsem se a přesvědčil se, že téměř všechny obrázky prvního „pikniku“ jsou vzaty z monografií Maspero, Mathieua a Breasteda, ale Rusové ty symboly naší staré kultury vykládali po svém. Navíc, procesu interpretace symbolů přikládají velký význam, nazývajíce to nějakým podivným termínem, nepřeložitelným do jiných jazyků.

Salem vzal ze stolu list papíru a ukázal dvě slova, napsaná anglicky — „tichaja sapa“ (česky přibližně „tichá voda“, pozn. překl.), načež pokračoval ve svém vyprávění.

— Když jsem je poprosil o vysvětlení významu toho termínu, zpočátku říkali, že ta slova pocházejí ze sapérské činnosti: tak v minulosti nazývali nepozorované podkopání nepřítele a uložení výbušniny, která v neočekávaný okamžik vybuchla. Ale když viděli na mém obličej nepochopení, začali objasňovat, jak pracují metody matričního řízení, kterými podle jejich názorů kdysi vládli hierofanti lépe než všichni ostatní. Tehdy jsem z jejich objasnění téměř nic nepochopil, protože používali nějakou novou terminologii. Ale po filmu „Matrix“ mi něco začalo být jasnější. Mluvili o vesmíru jako o procesu trojjednosti informace, míry a matérie. Tak nazývali prvotní filosofické kategorie, o které se ve svém vnímání světa, podle jejich mínění, opírali hierofanté. Už jsem vám říkal, Holmesi, že jsem se zabýval současnou filosofií na Cambridge, ale to, co jsem uslyšel od nich, bylo mimo rámec toho, co jsem pod vedením vašich profesorů studoval. Nebyl jsem se schopen opřít ani o vědění, získané v procesu samostatných výzkumů.

Přítom mi Rusové poměrně přesvědčivě, na příkladech vzatých ze života, ukázali, že evropská veřejná filosofie každého, kdo se s ní poprvé setká, staví před volbu: buď materialismus nebo idealismus — třetího není dáno. Ale ukazuje se, že je: a to třetí je určeno objektivně mírou bytí. Dále ukázali, že ze symbiózy ruské tradice a koránického vědění je možné dostat se na objektivitu kategorií informace a míry. „Není věci bez obrazu“ — hlásí ruské rčení. „Alláh vytvořil každou věc a nadělil ji mírou“ — říká se v Koránu. Vy se mě nejspíše Holmesi zeptáte, k čemu to bylo třeba podpořit výkyv společenského vědomí od materialismu k idealismu? Tu otázku jsem s Rusy probíral, a odpověděli mi, že vždy existovaly dva systémy vědění o světě, a z toho vyplývá – dva systémy vzdělávání. První systém vědění byl určen

pro široké masy; druhý – pro úzký kruh, který si přisvojil misi řídit.

Historicky se to rozdělení dá vysledovat ve všech typech kultur, s jejichž systémem vzdělávání jsme obeznámeni. Už ve starém Egyptě se vzdělání pro úředníky a nižší žrečeské kasty zásadně odlišovalo od toho, do čeho zasvěcovali úzký kruh vyvolených, tvořících vrchol žrečeské kasty a okolí faraonů. V staré Mezopotámii vidíme podobné rozdělení. Ve staré Judei (Judsku) se vědění pro národ (Tóra, Talmud a letopisy) také silně odlišovalo od vědění dosaženého levity. Nakonec křesťanská církev během celého svého panování nad umy středověké Evropy také měla jednu pravdu pro lid a řadové kněze, a zcela jinou pro zasvěcené.

Ale pokud si položíme otázku, co že to znali a chápali levité, potomci vyššího „žrečestva“ starého Egypta, ve vědění a kultuře, a co nechápali ostatní, dokonce i když to možná znali? — odpověď je možné najít v okultní literatuře.

Salem vytáhl tlustý svazek, na jehož karminových deskách bylo velkými písmeny napsáno „Svatá kniha Thovta. Velké arkány Tarotu“, otevřel ho na označeném místě a četl:

„Třiceti dvěma cestami – úžasnými, moudrými nastínil IA, IEBE, Saraof, Bůh Izraele, Bůh Živý a Král Věčný, El Shaddai, Milosrdný a Odpouštějící, Nejvyšší a Přebývající na věčnosti – vznešené a svaté je Jeho Jméno – stvořil svět třemi Seferim: sefar, sipur a sefer.

První z těchto třech termínů (Sefar) označuje čísla, která nám dávají možnost stanovit nevyhnutelná určení a vztahy každého (podle kontextu možná: člověka) a věci, za účelem pochopit cíl, pro který byla vytvořena – také MÍRA délky, i MÍRA objemu, i MÍRA hmotnosti, pohyb a harmonie – VŠECHNY TYTO VĚCI JSOU ŘIDITELNÉ (OVLADATELNÉ) ČÍSLY.

Druhý termín (Sipur) vyjadřuje slovo i hlas, protože je to Boží slovo i hlas, protože je to Boží Slovo, je to Hlas Boha Živého, který stvořil bytosti v jejich různých FORMÁCH, ať už jsou vnější nebo vnitřní: Jeho je třeba vnímat (chápat) v těchto slovech: “Bůh řekl: “Budiž Světlo a „bylo Světlo.“

Nakonec třetí termín (Sifer) znamená psaní. Písmo Boha je PLOD TVOŘENÍ. Slova Boha jsou Jeho Písmo, Myšlenka Boha je Slovo. Tak myšlenka, slovo a písmo v Bohu v podstatě jedno jsou, zatím co u člověka jsou v podstatě tři.“

„Suzary“, 4, § 25, citáce podle knihy V. Šmakova “Posvátná kniha

Thotha”, str. 245 (zvýraznění některých fragmentů textu velkými písmeny – naše při citaci).

Jak vidíte, Holmesi, i já jsem četl ten text, ale bez odpovídajícího objasnění je mrtvý, v tom smyslu, že vylučuje jednoznačnost chápání u většiny hledačů pravdy, kteří hledají na vlastní pěst, mimo systém zasvěcení.

A to – nemožnost chápání v důsledku záměrné nejednoznačnosti vzájemně se vylučujících smyslů – definuje, podle mínění Rusů, hlavní zvláštnost vzdělání „pro úzký kruh, jehož posláním je řídit“, a přesněji: pro úzký kruh, jehož zájmem je vládnout absolutně a bez jakékoliv odpovědnosti.

Ale přece jen v „Písmu Boha“ (plodu Božího tvoření) je možné poznat matérii ve všech jejích formách, v Mysli Boží – objektivní informaci, smysl Života, a Slově Božím – míru. A vše to dohromady tvoří trojjednost matérie-informace-míry v tvárném Vesmíru. To znamená, že se ukazuje, že filosofie na základě trojjednosti matérie-informace-míry skutečně existovala po historicky dlouhou dobu, a opíraje se na ní, někdo mával společenským vědomím jako kyvadlem od „idealismu“ k „materialismu“ a zpět, nedávaje možnost zastavit se a zamyslet se nad otázkou „kde je pravda?“.

Rusové mají za to, že vše citované ze „Svaté knihy Thovta“ jsou jen druhotné odvozeniny, a ne prvotní osnova pravého vnímání světa na základě trojjednosti matérie-informace-míry, které v Biblické civilizaci není určeno pro ohlášení ve veřejné filosofii. Co se týká Koránu, podle jejich názoru je právě v něm vyjádřeno vnímání světa, nejbližší k vnímání světa na základě trojjednosti, které také položilo základ filosofie, uzurpované během „sinajského pikniku“ biblickými „ezoteristy“, patronujícími historicky reálného Mojžíše. Byl jsem nucen souhlasit s jejich závěry, protože v Koránu na to je přímý odkaz:

“Dali jsme Mojžíšovi Písmo a Rozlišení, nyní je možné jít přímou cestou!” (súra 2:50).

Z toho úryvku je možné pochopit, že Mojžíšovi bylo dáno nějaké vědění, informace, shromážděné v Písmu (skutečné Tóře, později zaměněné záměrně zdeformovanou verzí ze strany kurátorů biblického projektu), a také mu bylo dáno ještě něco navíc k Písmu a co je v sůře nazváno Rozlišením.

To, co je v Koránu nazváno „Rozlišením“, bylo po odstranění Mojžíše prostě skryto a uzurpováno pro vnitřní potřebu vyššími

hierarchy biblických „ezoteristů“. Nechtěl bych dnes podrobně rozebírat problém Rozlišení. To je téma na zvláštní a dlouhý rozhovor. Můžu jen odkázat na texty Koránu, kde téma Rozlišení vyvstává mnohokrát³¹. Při zaměření se na verše Koránu, kde se setkáte se slovem „Furkán“, překládané i jako „Rozlišení“, i jako „Spasení“, budete schopni identifikovat dvě smyslové roviny, na které to slovo v kontextu Koránu poukazuje.

Přítom na první smyslové rovině před námi vyvstává otázka o tom, co je konkrétně dáno v Koránu v Rozlišení v roli základních pojmových kategorií, ze kterých by měl člověk začínat (rozvíjet) proces osmyslení a přehodnocení Života. A na druhé smyslové rovině budete postaveni před otázku o vaší schopnosti k Rozlišení „toho“ od „ostatního“, „jednoho“ od „druhého“ v proudu plynutí událostí v Životě.

Spolu s Rusy jsme vnímavě studovali súry, ve kterých se mluví o Rozlišení, a tehdy jsem pochopil, že v Koránu je skutečně vyjádřeno učení o vnímání světa trojjedinosti matérie-informace-míry – mezních zevšeobecnění a prvotních rozdílů ve Vesmíru. To vnímání světa je určeno pro všechny a každého, a nejen pro „elitu“ „ezoteristů“. Kromě toho, jsa otevřené společnosti pro osmyslení během posledních třinácti století, je spolehlivým počátkem pro rozvíjení od něj filosofie, alternativní té, která podporuje kývání společenského vědomí od materialismu k idealismu a zpět. Avšak veřejná filosofie i v naší době vyjadřuje škodlivé vnímání světa, více odpovídající době faraonů.

— Co myslíte, pane Saleme, proč je něco takového možné? — zeptal se Holmes.

— Také jsem si kladl podobné otázky. Místo odpovědi mi Rusové ukázali „Knihu pro úvodní čtení“ Vodovozova, vydanou v Petrohradu na konci 19. století a určenou pro sebevzdělávání poddaných Ruské říše. V ní je řeč o pohledech na objektivní realitu starých Egyptanů. Zde je výpis, který jsem si z té knihy udělal. Zdá se mi, že vám zpřístupní tajemství stability stereotypů biblického vnímání světa.

Holmes vzal list papíru a pohroužil se do čtení anglického textu.

Nejvyšší kasta, která řídila všechny (tj. nesoucí maximum vnitrosociální moci, včetně konceptuální moci v obou významech tohoto termínu - vysvětlivky autorů), byla kasta

³¹ Ajáty 2:50, 3:2, 8:29, 21:49, 25:2.

duchovenstva neboli žreců (v určité fázi své historické pouti přestali být žreci, i když si zachovali název "žreci", ale zůstali jen jako nositelé některých znalostí a návyků v následnosti generací, tj. v podstatě se stali znachary – vysvětlivky autorů). Všem, tedy i panovníkovi (tj. faraonovi), určovali, jak mají žít a co mají dělat...

Vyšším božstvem egyptanů byl AMON (AMUN, AMEN). Do jeho obrazu sloučili 4 bohy:

- bohyni NET – látka (věc), z které je tvořeno vše na světě,
- bůh NEF – duch oživující látku nebo síla, která ji nutí slučovat se, měnit se...,
- bohyně PAŠT – nekonečný prostor, který vyplňuje látka (věc),
- bůh SEBEK- nekonečný čas, který plyne při neustálých změnách látky.

Všechno, co je ve vesmíru, podle učení egyptanů, pochází z látky (hmoty) skrze působení neviditelné síly, která zabírá prostor a mění se s časem. Všechno toto tajemství se spojuje ve čtyřjediné existenci boha AMUN.

Holmes zakončil čtení textu a nějakou dobu mlčky sledoval krajinu za oknem kabinetu. Začínalo se stmívat, což v těchto zeměpisných šířkách téměř okamžitě přecházelo do hluboké tmy. Salem navrhl jít na vzduch. Zavoněla svěžest blízké vody. Vyšli na boční terasu, topící se v zeleni a stupňovitě se spouštějící k Nilu. Na neznámém nebi problikávaly první hvězdy. V útulné besídce byl prostřen stůl s ovocem a východními sladkostmi; horká konvice byla cítit aromatem čerstvě uvařené kávy. Salem pozval Holmese do besídky a rozhovor pokračoval pod Káhirským nebem.

— Jak vidíte Holmesi, pokud si odmyslíme jména staroegyptských bohů, pak hmota bude odpovídat současné „hmotě“; duch – z větší části „silovým polím“; a „prostor“ a „čas“ tak i zůstávají už od těch dob ve vnímání světa nezměněnými kategoriemi. To, co připomenul Vodovozov o starém Egyptě ukazuje, že prvotními rozdíly a zobecňujícími kategoriemi, chápanými v roli prvotních kategorií Vesmíru, v současné civilizaci během tisíců let neměnně zůstávají: „matérie“, chápaná jako hmota; „duch“, chápaný jako „energie“, „síla“ a jako *řídící počátek*, tj. „informace“ i „míra“; a také „prostor“ a „čas“, někdy oddělené a někdy sjednocené v čtyřipostázním bohu-

vesmíru Amunovi, někdy v „dvou-ipostázním“ bezejmenném a neperzonifikovaném „časoprostorovém kontinuu“ teorie relativity, které je nepoznatelnou nádobou pro „matérii“ ve všech jejích formách.

A ačkoliv slova, označující ty prvotní rozdíly, a výklady s nimi spojených pojmů při detailnějších popisu se nejednou během historie západní civilizace měnily, neměnným zůstávalo jedno: informace byla pojmově skryta a neoddělitelná ve skupině prvotních rozdílů od „ducha“, „energie“ a „síly“, které se ve vnímání světa západní civilizace vždy ztotožňovaly.

„Materie“ se obvykle ztotožňovala s „hmotou“ a při další detailizaci se vztahovala na čtyři živly nebo v moderním jazyce vědy – agregátní stavy hmoty (skupenství): „země“ — tuhé; „voda“ — kapalné; „vzduch“ – plynné; „oheň“ — plazma. A pro většinu lidí neviditelná obecná pole, nesoucí uspořádanou energii, se nerozdělitelně slila s informací v „nemateriálním“ „duchu“. Co se týká vákua, které podle nynějších představ vůbec není prázdnota, ale jedno ze skupenství hmoty, to se stalo „prostorem-nádobou“, a „čas“ se proměnil v určitý symbol pro označení neuchopitelné nepochopitelnosti. Jinými slovy, všichni vědí, co je to čas, ale nikdo není schopen říct nic určitého o jeho podstatě.

Jak ukazuje historická zkušenost, během historie post-egyptských regionálních civilizací zůstávalo vnímání světa čtyř-ipostázního Vesmíru stejné, měnily se jen formy, ve kterých bylo představeno společnosti. A to vnímání světa ušlo cestu od bohoslovské doktríny Egypťanů o nejvyšším čtyř-ipostázním bohu Amunovi, do časoprostorového kontinua materialistů 20. století. A regionální civilizace, ve které toto vnímání panovalo nad umy většiny obyvatel, dovedla planetu do globální biosférně-ekologické krize, ve které se projevila i krize vnitrosociální.

Přitom se vyjasňuje, že některé věci, očividné ve vnímání světa přes trojjednost, se jednoduše ukazují nedostupnými vnímání, chápání a popsání v kategoriích čtyř-ipostáznosti Vesmíru prostřednictvím „jazyků“, rozvinutých ve společnosti.

Tak se mi po besedách s Rusy a čtení doprovodné literatury vyjasnilo, že kategorie prostoru a času jsou druhotné ve vztahu k *míře* a proto je čas všeho všudy jen míra (vztah) plných period cyklů všech vzájemně vložených procesů vesmíru. Možná, že se mi to vše vyjasnilo také proto, že obraz vzájemné (hierarchické) vloženosti dávno existuje v Rusku a Egyptě, opíraje se o jejich kulturní dědictví. Tak například

celosvětově známá ruská hračka „matrioška“ a sarkofágy faraonů, které můžete vidět v Káhirském muzeu, jsou podstatou jedna a tatáž konstrukce, odlišující se jen měřítkem a určením. Pokud není míra, není možné odlišit objímající konstrukci od vložené. Proto reálně v historii všichni jen mluvili o prostoru, ale ve skutečnosti se zabývali jeho měřením s pomocí subjektivně vybraných etalonů.

Promiňte Holmesi, zdá se že jsem se nechal unést novými filosofickými kategoriemi a nejspíše vás nudím. Ale díky nim se mi podařilo proniknout do tajemství ruských „pikniků“ a pochopit, jak pracují metody matričního řízení. Bylo by pro mě nejjednoduší ze všeho jednoduše poukázat na informaci, kterou ty kresby nesou, zmínit se o té či oné lexice, představující kód – míru, a poukázat na konkrétní výsledek, který je zákonitým důsledkem objektivního procesu vesmíru – trojjedinosti matérie-informace-míry. Ale chápete, že bez toho rozvláchného filosofického úvodu by moje závěry zůstávaly pouze další hypotézou, jakých je po 11. září tisk plný. Možná, že můj výklad byl trochu kostrbatý, ale poprvé jsem se pokoušel převyprávět a spojitě vyložit to, o čem jsem přemýšlel, zůstáváje sám se svými myšlenkami.

— Ne, pane Saleme, omlouváte se zbytečně. Vyslechl jsem s velkou pozorností vaše povídání, nasycené novou terminologií, a ujišťuji vás, že pro mne bylo velmi užitečné. Jde o to, že úryvky, partiální teze, fragmenty nové filosofie, která se rodí v Rusku, jsem slyšel na různých místech a při různých příležitostech. Rusko jako civilizace má svou misi. A já jsem ji už dlouho chtěl pochopit. Zvykli jsme si mluvit o civilizacích v rámci terminologie Západ-Východ, nebo Sever-Jih. Když jsem teď slyšel vás, zkusil jsem odstoupit od stereotypů zformovaných v biblické kultuře, to znamená dostat se za rámeček podvojného kódu: materialismus – idealismus, kapitalismus – socialismus, plán – trh, Východ – Západ a tak dále. Ve vnímání světa, alternativnímu podvojnému (já bych ho nazval takto), pro mne Rusko představuje civilizaci míry, a Západ, orientovaný na neohraničenou spotřebu materiálních blah – civilizaci hmoty; Východ, orientovaný na duchovní praktiky, vytvořené „ezoteristy“ na podporu stability davového „elitarismu“ – civilizaci ducha nebo informace.

— Ale vždyť jsem mluvil o trojjedinostném vnímání světa jako alternativě vnímání světa čtyřipostázního staroegyptského Amona – pokoušel se namítnout Salem.

— To je pravda, ale jen zčásti. Vy sám jste mluvil o energii, jako o nějakém stabilním přechodném stavu hmoty z jednoho skupenství do

druhého. Navíc ve vašich myšlenkách šla řeč o časoprostorovém kontinuu. Proto čtveřici hmota-energie-prostor-čas lze při přání svést ke dvěma kategoriím: hmota-energie – prostor-čas. Přejdem od ploské bezalternativní podvojnosti k jí objímajícímu vnímání světa trojjednosti matérie-informace-míra se mi zdá krokem vpřed ještě i proto, že dosud žijeme v trojrozměrném prostoru. Nu a jako doplnění k řečenému, právě v Káhiře jsem uslyšel konzistentní a koherentní výklad vnímání světa, na jehož základě, jak se mi zdá, pracují metody matričního řízení. Speciálně se vyhýbám slovu „zbraň“, protože setkavše se s jejich projevy, mnozí se postarají k určení „matriční“ přidat z lexikonu biblické kultury termín „zbraň“ a vtáhnout ho do dvacátého prvního století.

Pokud se dívat na proces řízení z pohledu vzájemně vložených matic, pak lidstvo má šanci ukončit války obecně, pokud se tyto metody stanou vlastnictvím nejen „elity“, ale všech, kdo usilují zvýšit míru správnosti svého chápání obecného chodu věcí. Přitom, v případě zrání nějakého konfliktu, pro jeho uhašení, stačí aby se vůdce-manažer, ovládaljší matriční metody, dostal na vyšší úroveň chápání obecného chodu věcí a z pozic objemnější matrice vyřešil konfliktní situaci.

— A pokud se pro něj ukáže výhodnějším zhoršit dozrávající konflikt, to znamená srazit protivníky hlavami s cílem dosažení žádaného výsledku? — pokusil se namítnout Salem.

— To bude z jeho strany nepravé a přijde den, kdy toho bude litovat. Je nutné myslet na vzájemnou vloženost matic, limitně vzestupujících do matrice Božího předurčení. Podobné kroky nebo zlé úmysly se agresorovi vrátí, protože nemohou být nadiktovány vyšší mírou chápání obecného chodu věcí. Naopak, jeho agresivní záměry, nezávisle na tom, co si o nich bude myslet on sám, budou objektivně svědčit o tom, že se spustil do vložené matrice a nedostal se ve své míře chápání na úroveň objemnější (hierarchicky vyšší) matrice. A mně se zdá, že vše co se dnes děje se Spojenými státy, a přesněji s jejich vedením, demonstruje právě tento algoritmus matričního řízení. Jsem vám zavázán, Saleme, protože mi chybělo právě vaše vyprávění pro pochopení některých detailů, spojujících metody matričního řízení se dvěma typy vnímání světa. Vskutku, i když jsem nepochopil zdaleka vše. Něco se ztratilo ve výsledku mnohonásobných překladů z různých jazyků na jiné, ale mě se zdá, že jsem pochopil hlavní: kontrola té „zbraně“ je u Všedržitele v tom smyslu, že její využití v zájmech nějakého konkrétního klanu není pro daný klan bezpečné, protože

disponuje faktorem, který se v terminologii západní civilizace označuje jako efekt „opičí pracky“. A ruské „pikniky“ jsa matricemi-scénáři možných variant rozvoje událostí v Rusku, ten efekt demonstrují.

Když jsem sem jel, pokoušel jsem se pochopit své místo v těch složitých procesech, které jsou dnes aktivní po celém světě. A když jsem se pustil do záhady ruských „rébusů“ a do pracovních záležitostí, na první pohled nijak nespojených s „pikniky“, získávám od mě zcela neznámých lidí z různých konců světa potřebné informace. To je možné, jak nyní chápu, jen za jedné podmínky: veškerá má činnost, namířená na odhalení tajemství „pikniků“ a jejich spojení s událostmi „černého úterý“ probíhá v řečišti matrice ty události objímající. A abych nenatropil hlouposti, bylo pro mě důležité pochopit, čím se ta dvě vnímání světa jedno od druhého odlišují. Ale po tom všem, co jsem dnes uslyšel, u mě vznikla jedna pochybnost, a chtěl bych se o ní s vámi podělit, pane Saleme.

— Prosím, Holmesi, jsem připraven vám pomoci, pokud je to v mých silách.

— Dobře, pokusím se vyložit podstatu mé otázky. Protože ta informace by měla být dostupná všem, zdá se mi, že mnoho složitých termínů by mohlo být vyjádřeno nějakými jednoduchými symboly, ze kterých by v nutném případě bylo možné lehce rozvinout a rekonstruovat všechny nutné atributy dvou typů vnímání světa ve vizuální paměti libovolného člověka.

— Naprosto správně. Takové prosté a dostupné symboly existují a mě o nich mnoho řekli Rusové: je to mozaika a kaleidoskop. Každý člověk, pokud si to přeje, může pochopit, čím se odlišuje „mozaika“ od „kaleidoskopu“. Všechna sklíčka v mozaice jsou vzájemně propojena: stačí posunout nebo pootočit jedno sklíčko a okamžitě se to projeví na stavu nejen sousedních sklíček, ale i těch nacházejících se daleko od sebe. A ačkoli jednotlivé fragmenty obrazu mohou utrpět určitou deformaci, celkově její obsah zůstane nezměněný, bez ohledu na to, jak se otočil obraz. Pokud si budete přát, lze mozaikový obraz vnímat do potřebné detailnosti; je možné vydělit, zapamatovat a obnovit ve vizuální paměti jak její jednotlivý fragment, tak i obraz vcelku.

Jiná věc je „kaleidoskop“ (krasohled): nejmenší pohyb či dokonce prosté zatřesení mění obsah obrazu, vznikající v kukátku té hračky; přičemž pokaždé bude obraz nový a krásně bizarní. Ale na rozdíl od mozaikového obrazu, další obraz „kaleidoskopu“ není možné ani

předpovědět, ani si vzpomenout a vyvolat ve vizuální paměti. Proč? - proto, že všechny obrázky kaleidoskopu jsou obsahově prázdné, protože oku pozorovatele je představována stále tatáž kupka sklíček, odražená systémem zrcadel. Ten systém zrcadel zachycuje nejmenší změny rozložení v kupce sklíček, která je pozorována skrz kukátko krasohledu.

Protože jev, který získal název „vnímání světa“, patří k nevědomým úrovním psychiky, pak slova „mozaika“ a „kaleidoskop“ jsou jen symboly, ukazující na dva jeho druhy, které disponují všemi vyjmenovanými vlastnostmi „mozaiky“ a „kaleidoskopu“. Libovolné jiné druhy vnímání světa lze přiřadit k jednomu z těch dvou druhů. Chápání světa je pak zrozeno tím typem vnímání světa, které je vlastní lidské psychice, ale protože patří do roviny vědomí, je i vyjádřeno konkrétní slovní zásobou. To znamená, mozaikovému vnímání světa bude odpovídat mozaikové chápání světa, a kaleidoskopickému vnímání světa – kaleidoskopické chápání světa. Odsud je možné udělat závěr, že mozaikové vnímání světa je jediné a celostné, a vše je v něm podmíněno vztahy příčina-následek. V takovém vnímání světa je svět předvídatelný, to znamená je stabilní ve smyslu předvídatelnosti pod vlivem vnitřních a vnějších změn a řízení. Jinými slovy, libovolná nová fakta, události, jevy a procesy, které se stanou majetkem mozaikového vnímání světa, jen doplňují a detailizují obsah už existujícího celostního obrazu světa. Odtud se v mozaikovém chápání světa přirozeně vypracovávají představy o poznatelnosti objektivní reality.

Na rozdíl od mozaikového vnímání světa, kaleidoskopické vnímání světa je nábor ničím nespojených náhodných faktů, jevů a procesů. V takovém vnímání světa svět nedisponuje stabilitou předvídatelnosti, což znamená: různá nová fakta, události, jevy a procesy, které se staly majetkem kaleidoskopického vnímání světa, mění k nepoznání celý obraz světa, což se v kolektivním vědomí fixuje ve stereotypu o nepoznatelnosti světa.

Proto, když je řeč o vnímání světa, vědomí označuje slovy jen nějaké prvotní limitně zobecňující kategorie, o kterých už jsme mluvili a které je úslovně možné rozdělit na dvě skupiny:

- matérie, informace, míra;
- matérie, energie, prostor a čas.

Přítom druhá skupina obrazů je po své podstatě druhotná ve vztahu k první (něco jako zrcadlové odrazy nebo „echa“ první) a je v roli prvotních chybně vnímáno těmi, jejichž vnímání světa se více kloní ke

kaleidoskopickému vidění světa.

Odtud ti, kdo operují na nevědomých úrovních psychiky první skupinou obrazů, vnímají nekonečný vesmír jako proces trojjedinosti matérie, informace a míry, a svět před nimi stojí ve formě celostního mozaikového obrazu, ve kterém je vše podmíněno příčinnodůsledkovými vztahy. Ti, kdo na nevědomých úrovních psychiky operují s druhou skupinou obrazů (hmota, energie, prostor, čas), vnímají okolní svět jako kaleidoskop ničím navzájem nespojených náhodných událostí.

Slova „matérie, informace, míra, energie, prostor, čas“ jsou jen „prsty“ ukazující na objektivní jevy, odrážející se na nevědomých úrovních psychiky ve formě obrazů, těžko rozlišitelných už proto, že jsou přijímány v roli předělných, prvotních a vše zobecňujících. A každý, komu ty obrazy vyplují na úroveň vědomí, je nazývá svými slovy, opíraje se o pojmový a terminologický aparát dostupný jeho profesionální úrovni. Vy, myslím víte, Holmesi, jak si v Rusku váží Puškina?

— Ano pane Saleme, v den mého odletu z Londýna jsme s mým druhem Watsonem mnoho hovořili o Puškinovi a došli jsme k závěru, že jeho tvorba je nějakým tajemným způsobem spojena s „pikniky“.

— Řeknu více, — uchopil nové téma Saleme a otevřel svou složku s papíry, kterou přinesl z kabinetu. — Rusové tvrdí, že Puškin na genetické úrovni ovládal vědění úrovně staroegyptských hierofantů. Jeho děd z matčiny strany patřil k aristokratickému etiopskému rodu, mezi nímž byli i ti, kdo odvozovali původ od jedné z vládnoucích dynastií dávného Egypta. K tomu je možné dodat, že jedna z žen Mojžíše, o kterém dokonce Freud psal, že byl Egyptan ze žrečeské kasty, — byla Etiopanka. To znamená, že Puškin na úrovni informace, předávané po linii rodových egregorů, mohl odlišit historicky reálného Mojžíše od Mojžíše, popsaného v Bibli, a jedním z argumentů na podporu toho tvrzení slouží úryvek z jeho ranné poémy „Gavriliáda“.

S těmi slovy otevřel složku a vyndal z ní několik listů papíru s verši.

— Neručím za adekvátnost rytmiky, ale smyslová stránka veršů, podle hodnocení ruských specialistů dokonale ovládajících angličtinu, plně odpovídá.

Se svědectvím Mojžíše
Nesouhlasím výpověď svou:
On výmyslem chtěl zotročit židy,
On vážně lhal, — a naslouchali mu.
Bůh mu dal styl a pokornou mysl,
Stal se Mojžíš známým pánem,
Ale já, věřte, nejsem dvorní historik,
nezajímá mě proroka důležitý status!

Zarecitovav verše, Salem se zvrátil v křesle a vnímavě se podíval na Holmese, očekávaje od něj nějaké námity. Holmes se mlčky díval do hlubiny temného sadu.

— Nu, co můžete říct o těch verších, pane Holmesi?

— Jen jedno: velmi lituji, že neznám ruský jazyk a proto jsem celý v očekávání komentářů.

— Podle mého, v těch verších Puškin nemluví o tom, jaký byl reálný Mojžíš, ale pokouší se dát pochopit čtenáři, že obraz biblického Mojžíše mu nevyhovuje. Počátkem 19. století mnozí v Rusku považovali tuto poému za „chybu mládí“. Ale pro zasvěcené do umění řídit sociální procesy ty „chyby mládí“ byly nebezpečným signálem. Verše hovořily o tom, že v Rusku se objevil někdo, schopný za určitých okolností identifikovat Vnuknutí, dané Bohem skrz proroka, od vyprávění o vnuknutí těch, pro koho byla jejich spravedlivost nepřijatelná. Ten „někdo“ byl připraven odkrýt lidstvu skutečné cíle „držitelů písem“³² a, jak ho ocenili jeho protivníci, mohl prodloužit dílo, započaté tři tisíce let nazpět Echnatonem.

Proto není překvapivé, že Puškin mohl disponovat schopností k rozlišení svou skupin obrazů, o kterých jsme právě hovořili, jako určité celistvosti. Rusové mi darovali „Domek v Kolomně“, jeho udivující pověst ve verších napsanou oktávami. Zabrali jsme se do jejího překladu do arabštiny a angličtiny, protože už v první oktávě předmluvy v ní básník velmi svérázně vyjádřil svůj vztah ke dvěma druhům vnímání světa, využívaje terminologii básnického cechu:

Čtyřstopý jamb mě znudil:
kdekdo jím píše, klukům pro zábavu.

³² V Koránu jsou „držitelé písem“ označováni ti, kdo zkresloval vnuknutí dávaná Shora skrz proroky.

To je o „amunovské čtyřce“, obvykle vnímané i dnes v roli mezně zobecňujících kategorií vesmíru.³³, která slouží jako základ kaleidoskopického vnímání světa. Už tehdy Puškin předpokládal, že takové vnímání světa má většina (kdekdo jím píše), pro kterou je omamná změna vjemů – *zábava*³⁴. V našem jazyce tomu ruskému slovu může odpovídat anglické slovo „picnic“, překládané do ruštiny jako příjemné trávení času. Odtud plyne, že slovem „piknik“, které do ruského jazyka přišlo z anglického slovníku, se na nevědomých úrovních psychiky kóduje vnímání světa kaleidoskopu, o čem i hovoří všechny obrázky ruského „rébusu“. A co mohl v té době Puškin postavit proti kaleidoskopickému vnímání světa, v jehož rámci je život nepoznatelný? — Postižení věčnosti.

Dávno se ptám, zda neměl bych
se taky jednou pustit do oktávy.

Salem vyndal z kapsy svého bílého saka, zdálo by se, překrásný

³³ Pokud se dnes zeptáte libovolného představitele světských nebo duchovních nauk (od studenta do profesora), žijícího v západní (biblické) civilizaci: jaké prvotní obrazy jevů vesmíru může uvést v roli limitně zobecňujících? Získáte neměnnou odpověď (možná s nevelkými variacemi): hmota, energie, prostor a čas, ačkoliv při současné úrovni základního vzdělání může každý zdravě myslící člověk samostatně, bez náповěd odjinud, pochopit že:

- energie je také hmota (matérie), ale ve stabilních předchodných stavech jednoho agregátního stavu hmoty (skupenství) v jiné, jakých soudobá věda zná celkem pět (vákuum, plazma, plyn, kapalina, tvrdé skupenství);
- že čas je míra (poměr) frekvencí vzájemně vložených cyklických procesů vesmíru, z nichž jeden je subjektivně lidmi vybrán v roli etalonu. Tak na planetě Zemi bylo v roli míry všech ostatních „časů“ (historického, sociálního, biologického, fyzikálního atd.) vybrán astronomický čas – frekvence procesu rotace planety kolem své osy a kolem slunce;
- že prostor je také všeho všudy míra vztahů subjektivně zvolených etalonů délky a od nich odvozených ploch a objemu. Proto dokonce dnes současně existují stopy i metry, navzájem propojené.

Proto i výše bylo uvedeno, že matérie, energie, prostor a čas jsou druhotné ve vztahu k trojnému souzvuku, trojjedinosti matérie, informace a míry.

³⁴ Podle slovníku V.I.Dála: *zábava* — příjemná činnost z nudy, hračka.

„Parker“ se zlatým perem a zanádal Američanům za to, že metalický závin hrotu se našroubovává na plastový závin korpusu, v důsledku čehož se závity rychle opotřebovávají a ruční pero získává schopnost se znenadání rozpadat v ruku na části v ten nejnevhodnější okamžik. Když si poradil se zlobivým „parkerem“, kterého si z nějakého důvodu vážil, Salem nakreslil na ubrousek symetrickou osmičku, pak ho otočil o 90 stupňů a pokračoval ve svém vyprávění.

— Vidíte, Holmesi, oktáva je osmička, ale pokud se podívat z jiného úhlu, je to i symbol nekonečnosti – jediného a celostního vesmíru, ve kterém je vše příčinnno-důsledkově podmíněno. Ale tak je svět přijímán jen v mozaikovém vnímání světa, ve kterém je vesmír proces trojjednosti matérie, informace a míry. Myslím, že Puškin ve svém vnímání světa nerozděloval obrazy těch třech projevů objektivní reality, ale přijímal je jako jediný *trojný souzvuk*, o čemž napsal v poetické formě:

Toho, kdo pro verš dovede mít čich,
trojitý souzvuk přece neunaví.
Vždyť rýmy se mnou prostě žijí:
dva příjdou samy, třetí přivedou.

A skutečně, trojjednost je trojný souzvuk matérie, informace a míry. Jinými slovy, matérie sama o sobě nebývá: libovolná věc má materiální, informační a měrnou (přídavné jméno od „míra“, pozn. překl.) komponentu, a všechny jsou si rovny z hlediska jejich vnímání, — ani jedna není prvotní ve vztahu k druhé a ani jedna se nemůže v konkrétní věci obejít bez dvou ostatních. Navíc, v konkrétní věci ty tři komponenty jsou svázány tak, že ani jednu z nich nelze oddělit od dvou zbylých – vždy jsou pohromadě. Jen v procesu poznávání objektivní reality probíhá „rozdělení trojného souzvuku“ na kategorie matérie, informace a míry.

Přitom slovy „dvě příjdou samy, třetí přivedou“ Puškin podle mého se dotkl nějakých, zatím ještě biblické technokratické kultuře neznámých „technologií“, kterými zřejmě vládli určití jedinci dopotopní civilizace, které ostatní přijímali za bohy. Pokud je člověk schopen představit si ve své představivosti obraz věci (informaci), její míru (uspořádanost nejen na molekulární, atomové úrovni, ale dokonce

i na úrovni vákua – éterické úrovni³⁵), pak protože ve Vesmíru stvořeném Bohem všechno pochází z vákua a vše se do vákua vrací, se musí projevit i materiální stránka věci.

— Pane Saleme, vy tak přesvědčivě mluvíte o těch technologiích, že u mě nevědomky vzniká otázka: snad těmi technologiemi nedisponujete sám? — zeptal se Holmes.

— Bohužel, — usmál se Salem, — ty technologie mi nejsou dostupné. Ale má žena tvrdí, že osoba známá v současné Indii pod jménem Saí Baba, je vnímána mnohými jako inkarnace boha mezi lidmi a vládne podobnými technologiemi, které jsou zevně neodlišitelné od iluzionistických triků. Sám Saí Baba se za boha nepovažuje, ale přesto předpokládá, že libovolný člověk může tvořit věci „z ničeho“, to znamená z vákua, silou svých myšlenek.

— Udivující... právě před odchodem sem k vám jsem dostal nabídku odletět z Káhiry do Bombaje ohledně záležitostí firmy, kterou jsem představoval na zdejší konferenci.

— Pokud jste Holmesi nikdy nebyl v Indii, skutečně vám doporučuji využít příležitosti a zároveň navštívit rezidenci Saí Baby.

— A jak daleko se nachází místo pobytu Saí Baby od Bombaje?

— Nevelké městečko Puttaparti se rozkládá jižně od Bombaje. Ale mají tam své letiště, kam z Bombaje dvakrát týdně létají hodinové lety, dopravující poutníky. Pokud se skutečně rozhodnete jet do Indie, má žena vám může dát ohledně cesty všechny nutné informace.

— Děkuji, pane Saleme, pokud se odeberu do Bombaje, určitě to s vaší ženou prokonzultuji. A nyní, bych vám ještě chtěl položit řadu otázek, které, jak se mi zdá, jsou spojeny s ruskými rébusy.

— Prosim, Holmesi, jsem vám k službám.

— Co myslíte, Saleme, co může znamenat tato fráze?

Holmes k sobě prisunul ubrousek se znakem nekonečna a velkými

³⁵ Podle současných hypotéz o éteru (V.V. Acjukovský, “éterodynamické hypotézy”) jsou všechny elementární částice hmoty (proton, neutron, elektron a další) – víry prvočástic éteru – amerů, jejichž průměr se má k elektronu tak, jak se má průměr elektronu s průměrem galaxie, a rychlosti pohybu amerů je mnohokrát větší než rychlost světla. Přičemž metodologie éterodynamiky dovolila nejen jednoznačně určit, že éter je plyn se všemi vlastnostmi, včetně stlačitelnosti a viskozity, ale i přesně vyčíslit ty vlastnosti s pomocí vzorců obyčejné dynamiky plynů, po čemž našly vysvětlení mnohé nepochopitelné jevy mikro i makrosvěta z jediných pozic.

písmeny napsal: „Sunlight everywhere“.

— Sluneční světlo všude? Odkud je ta fráze, pane Holmesi?

— Ze závěti Trockého. Rusové ho ve svých besedách nevzpomínali?

— Ano, a nejednou. Ale oni více hovořili o trockismu jako o určitém typu stroje psychiky, při kterém se hovoří jedno, a dělá druhé. V islámu mu odpovídá pojem posedlost a Trocký byl podle jejich mínění v plné míře vtělením tohoto typu stroje psychiky. Co se týká vámi napsané fráze, dávní egyptští žreci jí obvykle zakončovali libovolný rituální obřad v přítomnosti davu. Oni chápali nějakým svým způsobem smysl jedinoboží(monoteismu), podporovali stádo-
“elitarismus“ a viděli svůj úkol v tom, přesvědčit dav, že Slunce je bůh.

— Chcete říct, že tato fráze tehdy znamenala přibližně to, co v současném křesťanském obřadu znamená „Amen“.

— Naprosto správně. „Amen“ je vlastní jméno pána, kterému se ve skutečnosti klaní církev jména Krista, ale není to jméno Krista – Ježíše, – kterého církev hlasitě označuje svým Pánem. V tom, že Amun je skutečně pán těch, kdo dal křesťanům symbol víry, se každý může přesvědčit, když se podívá do Zjevení Janova: „A Andělu Laodikejské církve napiš: tak hovoří Amen, svědek věrný a skutečný, počátek božího vědomí.“³⁶

Amin, Amen (latinsky), Amun, Amon jsou variace jednoho a téhož jména boha Slunce – Amona-Ra, kterému se klaněli dávní Egypťané. Dokonce pokud je pravdivé to, že je „svědek věrný a skutečný, počátek božího vědomí“, pak stále není Bohem všedržitelem, ani Ježíš Kristus, který přišel pod svým jménem a ne pod pseudonymem.

— A poslední, na co bych se vás chtěl zeptat, pane Saleme. Znáte knihu Alberta Révilla „Ježíš Nazaretský“?

— Ano, pane Holmesi, mám ji v bibliotéce, kterou začal shromažďovat ještě můj děd, žijící nějakou dobu ve Francii. A co vás na knize Révilla zaujalo?

— Jde o to, že Albert Réville ve své knize³⁷ z nějakého důvodu

³⁶ Apokalypsa 3:14.

³⁷ Svazek 1, strana 72, vydání 1909, Petrohrad:

Kolem roku 230 př.n.l. byl hlavou Velké synagogy Antigon. „Po tom Antigonovi lidé, stojící v čele rabínského učení, z neznámé pro nás příčiny, byli vždy dva. Nejpravděpodobněji ten dualismus znamená rozcházení úhlů pohledů a tendencí, které ale nedošlo do rozkolu.“

obrátil pozornost na to, že v čele Velké Synagogy dřevní Judey přibližně po roce 230 před našim letopočtem stáli vždy dva rabíni. Nicméně nevysvětlil ten fakt, jen se nad tím podivil. Možná, pane Saleme, mi to budete schopni objasnit.

— Zvláštní, ale téma Velké Synagogy bylo předmětem i našich rozhovorů s Rusy. A snad se vám to nebude zdát divné, ale důvodem našich posouzení byla ta samá fráze Révilla, které jste si všiml vy. Jak mi tenkrát vysvětlili, řeč tam je o tandemovém principu činnosti, na který se ve své činnosti úspěšně opírali ve svém řízení staroegyptští hierofanté. Potom mi přátelé z Ruska poslali podrobný materiál na toto téma, a pokud si budete přát, udělám vám kopii.

— Ano, pane Saleme, chtěl bych se v té metodě zorientovat. Nakolik chápu, můj děd jí využíval v praktické činnosti a já vám budu velmi zavázán, pokud mi věnujete její detailní popis.

Na Káhiru se snesla jižní noc. V sadě na břehu Nilu zasvítily světlušky. Salem se zvedl, aby vyprovodil hosta a slíbil mu, že zítra pošle po Mahmúdovi slíbenou práci, a také překlad „Gavriliády“ a „Domku v Kolomně“ s komentáři.

Asi hodinu seděl Holmes nad notebookem, zapsal si nutné poznámky o setkání se Salemem, a teprve poté vytočil londýnské číslo.

— Dobrý večer, Harvey. Volám, jak jsme se domluvili.

— Jak vám uběhl večer, Holmesi? Doufám že vám „břišní tanec“ zlepšil náladu? Jak jste se rozhodl s Bombají?

— Souhlasím, Harveyi, — ignoroval Holmes poznámku o břišním tanci, který skutečně viděl během své první návštěvy Káhiry, — ale s jednou podmínkou. Musím se dostat do Puttaparti.

— To nebude problém, Holmesi. A kde to je? Nikdy jsem o takovém městě neslyšel.

— Je to trochu na jih od Bombaje, přibližně hodina letu. Leží tam rezidence Sai Baby. Potřeboval bych pomoc z tamního vedení firmy. Ale potom, Harvey, už žádná Kolumbie nebo Singapur.

— Slibuji, Holmesi, zpětnou letenku Bombaj – Londýn máte garantovanou. Pokud to není tajemství, ten Sai Baba, není to konkurenční firma?

— Můžete být klidný. V Indii je to bůh a já chci vidět na vlastní oči, jak probíhá stvoření světa.

Ale proč právě „rozcházení úhlů pohledů a tendencí“ nedošlo do rozkolu je to hlavní, co zůstalo mimo vnímání Révilla.

— Vždy jsem si cenil vašeho humoru, Holmesi. V Bombaji vás bude čekat představitel firmy Prakaš Kumar. Všechny nutné dokumenty o indické pobočce dostanete v naší egyptské kanceláři. Řekněte mu číslo letu a den vašeho odletu z Egypta. Pokud bude třeba, Kumar vás bude doprovázet i do Puta...

— Puttaparti, Harveyi.

— Třeba Puttaparti, pozdravujte Sai Babu. Na shledanou v Londýně a dobrou noc.

8 – 12. října. Indie. Bombaj – Puttaparti

V neděli Holmes našel všechny nutné dokumenty o ašrámu Sai Baby (tak se nazývala rezidence indického boha) a objednal letenky z Káhiry do Bombaje a Puttaparti. Ráno v pondělí ho Mahmúd odvezl na letiště a za čtyři hodiny už byl v Bombaji. Uvítal ho vychrtlý mladý Ind, evropsky oblečený, a hned ho odvezl do hotelu Sheraton. Homes byl v té zemi poprvé a Prakaš mu ukázal památky mořské brány do Indie.

— Ašrám Sai Baby je i v Bombaji, pane Holmesi, — přívětivě řekl, usmívaje se.

— A Sai Baba tam bývá?

— Ne, on téměř neopouští Puttaparti. Sjíždí se tam poutníci z celého světa a všichni chtějí vidět Sai Babu, všichni chtějí, aby je přijal a pohovořil s nimi.

— A vy jste ho, Prakaši, viděl?

— Ne, Holmesi, já jsem dokonce v Puttaparti nikdy nebyl.

— Ve středu poletíme spolu a možná nás přijme.

— To je velmi složité, pane Holmesi. Lidé tam čekají dlouhou dobu, ale daleko ne všem se podaří setkat se se Sai Babou a pohovořit s ním. O tom, s kým bude mluvit, rozhoduje on sám.

Bombaj to není Káhira. Holmes to pocítil už na mezinárodním letišti. Něco bylo jinak (špatně). To „něco“ nešlo postihnout, ale vnímal to nějakým zvláštním, možná šestým smyslem. Možná vůně Indie? Nebo zvláštní vedro v říjnu? Ano, jistě, byl to jiný druh vedra, dusivé, vyvolávající na celém těle lepkavý pot, kdy dokonce pětiminutové přebývání na slunci tak rozpaluje mozek, že se člověk chce ihned vrátit do chladu klimatizace auta. I slunce zde bylo úplně

jiné: ne jasné a pronikacé, jako v Egyptě nebo Káhiře, ale dívající se zvrchu rozplizlým bílým diskem. Ó, jak ty figurky, běžající po smaragdové zeleni stadionu, jak si zvykly na ten žár? Ne, není to o slunci nebo žáru, ale o něčem jiném. Možná v těch lidech, dřepících kolem příkopů okolo podivných „staveb“ z vlnitého plechu, kartonu a hadrů?

— Kolik jich je celkem? — Holmes si nevšiml, že položil otázku nahlas.

— Malých lidí? — pokusil se upřesnit otázku Prakaš.

— Tak je zde nazývají.

— V Bombaji? — zeptal se Holmes.

— Ne, v Indii.

— A proč je tak nazývají?

— Proto, že neexistují: to znamená oni jakoby jsou, ale z hlediska vyšších kast nejsou. Tak to bylo vždy. Nemají příbytky, práci, jakékoliv osobní dokumenty. Počítá se jen jejich souhrnná masa ve statistice porodnosti a úmrtí.

— A kolik jich tedy dohromady je?

— Přibližně okolo třiceti procent. Pokud vezmeme v úvahu, že obyvatelstvo Indie překročilo miliardu, je jich více než tři sta milionů.

— To je skoro celá Evropa! A nikdo nebojuje za jejich práva? Ani oni sami ne?

— Oni neznají a nepředstavují si pro sebe jiný život. Oni se zde rodí, prožívají svůj čas, zanechávají potomky a odcházejí do onoho světa. Někdy, když vznikne potřeba něco na místech jimi obývaných postavit, přijede kolona nákladůků, posadí je se vším majetkem na korby a odvezou na jiné místo.

— A oni neprotestují, nepokoušejí se něco na své situaci změnit?

— ??? — Prakaš se podíval na Holmesa tak, jak se dívají na děti, když dávají nesmyslné otázky, na které není odpověď.

— Prosím, Holmesi, nepokoušejte se si u nich nic koupit. Stejně nic nezměníte a sám můžete mít problémy.

— Pochopil jsem vás, Prakaši. O tom mě včas varovali už v Káhiře.

Ne, — přemýšlel Holmes, — to nebyla chudoba, se kterou se setkával ve všech zemích světa. To bylo něco jiného, pro co zatím nemohl najít jméno. A to „něco“ vyžadovalo své určení. Holmes, zvyklý na analýzu všeho, co upoutávalo jeho pozornost, se poprvé setkal s nějakým novým jevem, a následuje algoritmus rozlišení na úrovni „to“ a „ne to“, metodicky probíral možné analogie, na základě

kterých bylo možné klasifikovat to nové, čeho se stal nedobrovolným svědkem. Vzpomněl si na úvahy Verova ve Španělsku o tom, že pojem je obraz plus slovo. Slovo se mohlo objevit jako důsledek už známého obrazu. Ale adekvátní obraz nevznikal a slova, přicházející mu na mysl ohledně viděného a slyšeného, se zdála být prázdná a mrtvá.

— Jsme na místě, pane Holmesi, — přerušil Prakaš jeho přemýšlení ohledně „malých lidí“. — Zabydlete se a za hodinu až dvě jsem připraven odvézt vás na místní oddělení firmy Ernst & Young.

Hotel Sheraton v Bombaji se jen málo odlišoval od hotelů stejné firmy kdekoliv jinde po celém světě. Byly svého druhu symbolem stability a prosperity Západu. Množina služeb, nabízená v jednotlivých hotelech, byla také standardní, ale v Bombaji, konkrétně v Indii obecně, byl problém s vodou: Evropané v žádném případě neměli používat vodu z kohoutku; jediné balenou – dokonce i pro čištění zubů. Holmes o tom věděl, a z nějakého důvodu si vzpomněl na představitele anglické koloniální administrativy, kteří zde žili před dvěma sty lety. Jak ty problémy řešili oni? Tehdy nebyly ani klimatizace, ani speciální čističky vod.

Záležitost, kvůli které přiletěl Holmes do Bombaje, se ukázala složitější. Právní normy indického zákonodárství, vnějškově odpovídající britským, dovozovaly natolik mnohoznačný výklad jednotlivých bodů ohledně bankrotu firem, že proměňovaly svobodný pohyb kapitálu ve světě v jednosměrný pohyb. Ve své podstatě existoval v indickém právu hluboce skrytý vnitřní algoritmus, spolehlivě ochraňující kreditně-finanční systém země před zahraniční intervencí. Druhý den svého pobytu v bombaji Holmes pochopil, že je schopen vyřešit jen parciální konflikt, který vznikl mezi vedením firmy, kterou reprezentuje, a indickou administrativou. Po jeho odjezdu zůstane obecná strategie indického vedení neměnná a časem se zde činnost Ernst & Young stane stejně problematickou.

Byl Holmes patriotem firmy, kterou představoval v různých zemích? — Na tu otázku by jen těžko on sám odpověděl kladně. Spíše pro něj bylo zajímavé sledovat sám proces konfrontace národního kapitálu té či oné země s mezinárodním, a, jak se mnohokrát přistihl, zdaleka ne vždy byl na straně posledního. Z druhé strany, dobře si představoval, že proces koncentrace produktivních sil společnosti, který získal pojmenování-klišé „globalizace“, je proces objektivní v tom smyslu, že běží mimo přání konkrétních, dokonce těch nejmocnějších, státních činitelů. Ani Echnaton, ani Ramzes, ani Július

Caesar ani Napoleon nemohli ten proces zastavit. Všichni ho mohli jen zpomalit nebo zrychlit. Ale přitom byla i nějaká koncepce řízení tím procesem globalizace, která je samozřejmě subjektivní, protože se v ní vždy projevují cíle a zájmy určitých osob.

Ale „malí lidé“ — „little people“, jak je nazval Prakaš Kumar, neměli možnost nejen vyjádřit své zájmy v podobné koncepci koncentrace produktivních sil, ale neměli ani možnost být uvědomit si svou potenciální lidskou důstojnost. Jaká pak byla jejich role v tom procesu?

A znovu Holmes hledal nutný obraz pro klasifikaci nového jevu, dokud z hlubin paměti nevypluly známé scény z filmu „Matrix“.

Nu, jistě, v tom bylo celé lidstvo ve vztahu ke strojové „matrici“ představeno v roli zdroje nějakého specifického druhu energie – něco jako baterky pro její provoz. Pokud popřemýšlet, pak skutečně ve vztahu k egregorům je situace většiny analogická – podporovat je svou energií, nutnou pro realizaci cílů majitelů a manažerů egregorů. Skrz zvláštní systém „přípojky“ dává každý člověk egregorům evou energii, a skrz ty samé „přípojky“ egregor a jeho manažeri realizují vliv na všechny „připojené“, v důsledku čehož oni všichni ve větší nebo menší míře nejsou svými pány. „Přípojkami“ se pro různé lidi mohou stát různé zájmy: od všemožných narkotik, počínaje od téměř celospolečensky používaného tabáku a alkoholu, čímž Holmes hřešil i sám, po pop-music. A z toho vyplývá, v současných masových sdělovacích prostředcích (televize, rádio, noviny, časopisy) je vše potřebné (především reklama) pro vliv na „připojené“.

To jest, veškerá posloupnost scén jako z nočních můr ve filmu není vůbec fantazie a výplod schizofrenika, ale vizualizace na plátně kina naprosto reálného eggoru, který nyní řídí západní regionální civilizaci. A zde v Indii se Holmes setkal s nějakým velmi starým eggorem, jehož „baterkami“ slouží ty stovky milionů „malých lidí“. A v tom je jejich mise? Pravděpodobně je, že jinou misi pro ně organizátoři kastového systému neplánovali...

Cestou na letiště místních aerolinií Bombaje si Holmes pro sebe poznamenal, že nikdo v Indii mu „pikniky“ neukazoval a otázky podobné těm, se kterými se setkal ve Španělsku a Švýcarsku nikdo nevyřkl. Proč letí do Puttaparti? Proč potřebuje nutně hovořit se Sai Babou? Na žádnou z těchto otázek neměl přímou odpověď, možná kromě té, kterou on jako vtip (a byl to skutečně vtip?) dal Harveyovi.

Letadlo už se vzneslo, když si Holmes všiml, že obě kabiny jsou

zaplněny jen z jedné třetiny. Prakaš Kumar mu vysvětlil, že letadlem létají do ašrámu jen bohatí cizinci, zatím co většina poutníků se tam dostává po zemi. Přesto je v Puttaparti letiště Sai Baby s jednou dráhou a staví se druhá. Počasí bylo jasné, na nebi ani obláčku a skrz okénko se otevíral překrásný pohled nejprve na Indický oceán a poté na rovinatou část země. Malé upravené letiště leželo mezi kopci, pokrytými svěží zelení. Na jednom z nich byl uvítací dav: auta, skútry – veškerý výběr dopravních služeb libovolného velkého indického města. Prakaš zkušeným pohledem vybral z davu potřebného průvodce, načež vybraný automobil pustili za ohradu letiště, aby mohli cestující naložit zavazadla a nastoupit.

— To je téměř jediný zdroj příjmu místních taxikářů. Dvakrát za týden přilétají poutníci a dvěstě-třista rupií (čtyři-pět dolarů) je dobrý příjem pro kohokoliv při téměř naprosté nezaměstnanosti 50-ti tisícového městečka. — komentoval Prakaš.

Patnáct minut jeli po moderní cestě kolem chrámů, univerzity Sai Baby a dalších kultovních budov, načež se ocitli u brány ašrámu. Dále bylo třeba jít pěšky. Ašrám, doslova velká oáza, se rozprostírala uvnitř lidnatého města s velkým množstvím krámků, špinavých uliček, kanalizačních stok a levných hostinců. Ohrazený kamennou stěnou představoval výrazný kontrast k hlučnému a zaprášenému městu s kypícím mnohohlasým a různobarevným davem. Holmes s Prakašem ubytovali v jednom z bloků ubytovny, umístěné na perimetru ašrámu v západním sektoru. Bylo třeba se převléct do bílých šatů a kalhot, koupených v místním obchodě, načež se Holmes se svým doprovodem stali neodlišitelnými od ostatním poutníků, kterých bylo v ašrámu více než deset tisíc. Dá se říct, že na nevelkém území ašrámu byl v miniatuře představen celý svět. Delegace z různých zemí obnášely od dvou-třech do desítky i více lidí a navíc jejich představitelé nosili na šiji poznávací symboly ve formě „kravaty“ se symbolikou národních vlajek. Holmes obrátil pozornost na to, že ceny bydlení, jídla i oděvů byly čistě symbolické, což ho přivádělo na myšlenku o zjevné ztrátovosti celého projektu. Ano, bezpochyby, zde se něco „vařilo“ ne bez účasti velmi bohatých sponzorů.

Prakaš vyjasnil u administrace ašrámu vše, co se týkalo rituálu setkání se Sai Babou a navrhl jít po večeri dřív spát, když někdo ostrážitě zaklepal na dveře pokoje. Holmes se tázavě podíval na svého souseda, ale ten překvapeně pokrčil rameny a všim vzezřením dával najevo, že nikoho nezval.

— Vejděte, — ozval se Holmes.

Dveře se otevřely a do pokoje vešel mladý člověk v bílém oblečení poutníka a se složkou nějakých papírů. Na pohled mu bylo kolem třiceti let. Měl tmavou tvář s trochu šikmými tmavými očima a odzbrojujícím přívětivým úsměvem. Holmes se rozhodl, že pokud to není místní člověk, pak nejspíše patří k obsluze ašrámu. Ale co ho sem přivedlo?

— Pane Holmesi, prosím o prominutí, že jsem přišel bez pozvání. O vašem příjezdu jsem se dozvěděl od známého z administrativy. Říkají mi Griša, jsem z Ruska a zde jsem už téměř tři roky. Doprovázím ruské delegace jako tlumočnick, když je Sai Baba pozve. Před rokem přijeli z Petrohradu tři Rusové a Sai Baba je pozval hned první den, což se stává velmi zřídka. Měl s nimi hodinovou besedu a navrhl v ní pokračovatnásledující den, což se zde minimálně po tu dobu co jsem zde já, nestalo ani jednou. Na první setkání jsem se nedostal, protože tři hosty z Petrohradu doprovázel jeden Rus, který je zde netrpělivě čekal téměř tři měsíce. Na prvním setkáním mu Sai Baba vyjádřil svou nespokojenost, což všechny překvapilo, protože Sai Baba je vždy a ke všem velmi zdvořilý, proto na druhé setkání Rusové pozvali mě, a tak jsem byl svědkem jejich besedy se Sai Babou. Tam proběhlo z mého pohledu mnoho neobyčejného a zajímavého, ačkoliv jsem to nepochopil hned, ale teprve poté, co moji krajané odletěli do Bombaje.

V Puttupartu se objevili asi měsíc po zániku atomové ponorky Kursk. Na příčinu té katastrofy a její následky měli svůj názor, a zjevně si ho chtěli prověřit u Sai Baby. Jako ilustraci možných variant vývoje událostí v Rusku a ve světě mi ukázali „pikniky“ z petrohradského časopisu „Doba zvrátů“ a řekli, že ty rébusy máte a že se jimi zabýváte, minimálně od roku 1994. Pobyl jsem s nimi dva dny a dozvěděl se tak mnoho nového, že se doteď nacházím pod dojmy z toho, co jsem slyšel. Oni neřikali, že se tady objevíte, ale mě se zdálo, že se tady objevit musíte. A poté, co letadla-kamikadze zničila Světové obchodní centrum v New Yorku, jsem, příznávám se, váš příjezd očekával. A když jsem v aktuálním seznamu cestujících uviděl vaše jméno, pane Holmesi, jednoduše jsem neodolal a musel jsem k vám zajít. A tak jsem zde.

Ze začátku bylo zjevné, že host byl nervózní, ale brzy začal mluvit uvolněněji a jeho řeč svědčila o dobré škole anglického jazyka a časté praxi.

— Vše co jste řekl, Gríšo, — říkám vaše jméno správně? — začal Holmes.

Host kývnul na znamení souhlasu a Holmes pokračoval.

— je velmi zajímavé. Skutečně znám ruské „pikniky“ a už jsem si myslel, že v Indii na ně řeč nedojde. Ale vy jste odstranil mé pochybnosti. Ale přece, proč jste se rozhodl, že já musím nutně přijet k Sai Babovi?

— Po pravdě vám nemůžu příliš objasnit, pane Holmesi, konkrétně, na čem se zakládaly mé domněnky, ale nějaké své myšlenky na to téma vám říct můžu. Nicméně už je pozdě a vy si potřebujete odpočinout. Předpokládám, že se zítra chystáte projít celý rituál návštěvy chrámu Sai Baby, a pravděpodobně, jako i většina zde přítomných, byste chtěl osobní setkání se Sai Babou?

— Jistě, ale Prakaš říká, že je to málo pravděpodobné, protože Sai Baba si sám vybírá, koho pozve na besedu. Za prvé, zajímá mě, proč se s ním všichni tak snaží soukromě hovořit. A za druhé, chtěl bych se dozvědět, co to bylo za záležitost s Rusy, které pozval hned dvakrát po sobě.

— Pokud mohu soudit podle své zkušenosti, většina lidí sem přijíždí, aby řešila nějaké své osobní problémy: zbavit se nemoci, těžkých neduhů nebo celkově změnit svůj život, který mnohé podle mého jednoduše unavil. Nemůžu mluvit za jiné, ale co se týká mně, já jsem skutečně po setkání se Sai Babou změnil svůj život. Měl jsem mnoho problémů, ale už třetí rok žiju tady v souhlasu sám se sebou, a to není tak málo pro nynější složitou dobu. Co se týká vzájemných vztahů těch třech Rusů a Sai Baby, chtěl bych o tom mluvit zvlášť, lépe zítra, po vašem setkání se Svámím.

— Kdo je to ten Svámí, Gríšo?

— To jméno znamená „učitel“. Tak nazývám Sai Babu, když mám možnost s ním hovořit.

— A vy si myslíte, že nás pozve na besedu?

— To bude záviset na vás, pane Holmesi. Když jsem se zeptal jednoho z Rusů, proč nepochyboval, že setkání se Sai Babou se uskuteční, uslyšel jsem přibližně následující: „Je třeba chápat, jak těžké je být bohem, a umět soucítit se starým člověkem v plnění jeho těžké mise.“ Jinými slovy, pokud skutečně chcete, aby Sai Baba měl přání s vámi pohovořit, nesmíte se poddat všeobecnému šílenství uctívání, které pohlcuje všechny přítomné v chrámu. Musíte se mu dívat do očí jako člověk člověku, a on vás zákonitě uslyší a může

dokonce pozvat na besedu. Nu, popřemýšlejte sám, jaký má zájem mluvit s exaltovaným publikem, jehož všechny myšlenky zná dopředu. Jen si nemyslete, že je lehké odolat davovému chrámovému šílenství. Byl jsem přítomen na ceremonii setkání se Sai Babou více než stokrát, ale překonat ten stav, který pohlcuje všechny přítomné při objevení se Sai Baby, je pro mě těžké i nyní. To je třeba jednou uvidět a pak bude mnohé jasné. Budete vystupovat jako samostatná osoba, nebo už jste vstoupil do nějaké skupiny Angličanů?

— My budeme samostatně, Gríšo, a proto žádné visačky mít nebudeme.

— A přesto, pokud se chcete dostat na setkání ve dvou, lépe uděláte když v místním obchodě koupíte dvě stejné, jinak na setkání půjde jen jeden z vás: savadalové – zvláštní služba chrámu – velmi dbá na dodržení rituálů. Mimochodem, všechny obchody ráno fungují jen pro ženy, a večer – pro muže. Jak už jste se přesvědčili, jídelna je také oddělená pro muže a ženy. Odpočiňte si, Holmesi, zítra budete muset brzy vstávat, dlouho před východem slunce, abyste měl šanci zachytit pohled Svámího.

Chvilí stál a rozmýšlel, zda ještě něco říct nebo ne, a nakonec se rozhodl a zasmušile pronesl:

— Nechápejte mě špatně, pane Holmesi, ale pokud byste si přál, abych byl přítomen při vašem setkání se Sai Babou, kývněte na mě, když vás vybere. Já budu poblíž.

— Děkuji, Gríšo, určitě vaše rady využiji a pokud se vaše plány nezmění, zítra se určitě potkáme.

Prakaš vyprovodil ruského tlumočníka a navrhl před spaním procházku po území ašrámu. Bylo okolo osmi večer, a na nebi opět nezvykle jasně svítily hvězdy. Všude bylo plno poutníků: muži, ženy a dokonce i děti. Holmes s Prakašem došli k chrámu a cestou mu jeho průvodce pověděl o zvláštním pořádku, kterým žilo tohle město nové religie. Ještě v hotelovém pokoji, který představoval jednu místnost s dvěma matracemi, dvěma stoly a malým stolečkem, obrátil Holmes pozornost na absenci rádia a televize. Prakaš vysvětlil, že v ašramu je respektován zvláštní režim a tak neexistuje žádné rádio, žádná televize; dokonce i hlasité hovory nebo vzájemné spory přestávají, když se za vašimi zády ozve "mlčet!" – "dodržujte ticho". Zde je zakázán tabák a alkohol, a v jídelně jsou jen vegetariánská jídla. Holmesi ohromila dokonalá čistota při takovém ohromném množství návštěvníků. Ale není divu, při vstupu do jídelny nebo chrámu se sundává obuv.

Na pokoji nebyla klimatizace. S horkem bezúspěšně bojoval ventilátor, zavěšený pod stropem v centru místnosti. Holmes brzy usnul. Vzbudilo ho klepání na dveře: to budili poutníky k rannímu rituálu. Byly tři hodiny v noci. Chrám se nacházel v nížině a představoval ohromné slabě osvětlené místo. Ze všech stran k němu proudili poutníci v bílém a sedali si ve vyrovnaných řadách na dlážděném náměstíčku. Přibližně za hodinu Holmes napočítal už 30 řad, v každé z nich bylo kolem stovky lidí. To znamená pouze mužů bylo od 2,5 do 3 tisíc, ženy podstupovaly podobnou proceduru odděleně. Začalo losování o tom, která řada půjde do chrámu jako první. Holmes s Prakašem seděli zhruba v polovině šesté řady, ale Holmes najednou získal jistotu, že právě jejich řada bude vybrána. Savadal celý v bílém, s předmětem připomínajícím čepici, se pomalu pohyboval mezi řadami sedících. Člověk na začátku řady vstával, bral své pořadové číslo a opět si sedal. Všichni čekali, či číslo vylosují jako první. Zvedl se vysoký štíhlý černoch, sedící první v jejich řadě, dostal papír, podíval se, a celá řada mlčky začala vstávat.

— Máme šanci, — zašeptal Prakaš Holmesovi.

Vstali, sebrali polštářky na sezení, kterými je včera prozíravě zásobil Prakaš, naházeli na společnou hromadu sandály a téměř během se vydali k chrámu. U vchodu prošli speciální kontrolou, jako na letišti. Žádné fotoaparáty ani kamery, nehledě už na nějaké další předměty, nebyly v chrámu povoleny. Ohromný prostor chrámu byl rozdělen na dvě poloviny – mužskou a ženskou. Podlaha byla vykládaná černým leštěným mramorem, strop byl ozdoben zlatem na zeleném podkladě. Stěny tu v podstatě nebyly; nahradily je mohutné sloupy na vysokých soklech. V přední části chrámu bylo velkolepě ozdobené pódium s výbavou, připomínající oltář křesťanských církví, a nevelká speciální místnost, kde zjevně Sai Baba přijímal hosty.

První poutníci dosáhli cestičky lemované bílým mramorem a začali se usazovat kolem ní na přinesené polštářky. To byl jediný předmět, který bylo dovoleno přinést s sebou do chrámu a jak se brzy Holmes přesvědčil, předmět naprosto nutný. Do příchodu Sai Baby zůstávaly dvě hodiny a sedět tak dlouho na mramorové podlaze v pro Evropana neobvyklé pozici, bylo těžké. Vlny poutníků plynuly do chrámu a tiše zaujímalý svá místa. Za půl hodiny byly obě poloviny chrámu zaplněné.

Nebe na východě světlalo, zaštěbetali ptáci. Okolo chrámu začal nějaký pohyb, něco jako křížový pochod. Bylo slyšet rytmické zpívání

s „Hare Krišna!“, potom pět tisíc hrdel družně několikrát vzdechlo „O-o-u-u-m!“ a někde zazvonily nevitelné zvony. Holmes zaregistroval naprostý řád a pořádek ve všem. Nevelká skupina savadalů ho zabezpečovala na všech etapách přípravy rituálu i během jeho provádění. Nyní přinesli ohromnou roli červeného koberce a začali ho odvíjet, přesně se orientujíc kraji bílých mramorových dlaždic, které ostře kontrastovaly s černým mramorem chrámu. Nastoupily minuty tíživého ticha a všeobecného napětí. Holmes už začal pociťovat, jak to napětí, zrozené očekáváním zázraku mnohatisícovým davem paralyzuje jeho vědomí. Vzpomněl si na Grišovo varování a pokusil se setřást blížící se všeobecný stav euforie. S prvními paprsky slunce na ploše chrámu ostře zasvítily lustry, rázem osvětlujíc veškerou barevnost Indie. Tiše zahrála okouzlující východní hudba a doslova probudíc se z hlubokého snu, hlasitě se rozezpívali ptáci. Chrám neočekávaně jakoby vydal jediný povzdech a všichni sedící se družně otočili doprava, doslova se pokoušejíce povyrůst. A když napětí v chrámu dostihlo vrcholu, tam v dálce, na samém kraji alejové cesty, ubíhající za horizont, se v jasných paprscích vycházejícího slunce objevila malá, téměř průsvitná figurka v oranžovém hávu, nad kterým byla rozpoznatelná „čepice“ černých vlasů. Figurka se pomalu hýbala po červené cestě, děláje levou rukou nějaká gesta směrem k sedícím poutníkům, a dav v bílém, vzdychaje ve vytržení, se natahoval, otáčel za gesty ruky, ze které, jak si potom Holmes všiml, něco létalo na hlavu poutníků.

— To je „vibhuti“, zvláštní hlína ve formě prášku, — zašeptal Prakaš, — má se za to, že disponuje léčivými vlastnostmi.

A ačkoliv Holmes sotva slyšel, co Prakaš říkal, savadal, stojící zády k cestičce a pozorně hledící do napnutých tváří poutníků, to zachytil a nasadil sveřepý výraz. Sai Baba se přibližoval k Holmesovi a ten pochopil, proč bylo tak důležité dostat se do předních řad před červenou cestičku: při vši své božské velikosti mohl Sai Baba vidět oči prvních tří, maximálně pěti řad. Byl to pětasedmdesátiletý člověk s unaveným opáleným obličejem a velkýma smutnýma černýma očima. V rukou držel svazek listů, které mu po cestě vsouvali poutníci. Občas trochu zpomalil krok a zahleděl se do tváře, která ho zaujala, ale potom „slabým mávnutím ruky“ se doslova rozloučil a pomalu se pohyboval dále. Nyní se zastavil před Holmesem a na vteřinu – dvě se jejich oči setkaly.

— Kdo jste a co zde hledáte? — stroze se zeptal pohled, a tvář

stejně jako dosud vyjadřovala uspokojení.

— Člověk, chtěl bych si promluvit, — nespouštěje pohled, bez výzvy, dobromyslně, ale bez zajíkání, také mlčky pohledem odpověděl Holmes.

Pohled Sai Baby neřekl nic a sklouzl někam dopředu a na stranu, načež se on sám tímtež pomalým krokem začal pohybovat dále.

— To znamená neslyšel, nebo nechtěl hovořit, — rozhodl se pro sebe Holmes, nespouštěje pohled ze Sai Baby.

A ten najednou zpomalil krok, potom se zastavil a, pomalu se otáčeje, pohnul se zpět. Zastavil se před Holmesem, podíval se a krátce se zeptal.

— Are you English? (Jste Angličan?)

— Yes (Ano), — kývnul Holmes

— How much³⁸? (Kolik vás je?)

— Two (dva).

— Go (běžte), — máchnul rukou a vydal se dále, pokračujíc ve své cestě.

Holmes s Prakašem vstali, preskočili červenou cestičku (šlapat na ní zakázal energickým gestem savadal) a vydali se k pódiu, kde už seděly dvě ženy v očekávání audience. Holmes, než si sedl, nějakou dobu hledal očima Gríšu, ale ten už se tiše přemísťoval z privilegované skupiny na pódiu.

— I zde je tedy vlastní hierarchie, — poznamenal pro sebe Holmes. Gríša přišel a sedl si vedle.

— Pane Holmesi, vám se vše povedlo, jako minulý rok Rusům. Tehdy je Svámí také nepozval ihned. Uvidíme, co bude dále.

Ceremonie spěla k závěru a Sai Baba pozval čekající za masivní dubové dveře, úslužně před ním otevřené savadaly. Místnost, do které vešli, byla nevelká. V rohu stálo těžké křeslo, potažené červeným sametem, připomínající trůn, zleva od něj byl průchod do druhé místnosti, zakrytý těžkým závěsem. Sai Baba vyndal bílý ubrousek z nevelkého sekretáře, otřel pot z tváře a sedl si do křesla. Ženy se rozmístily zprava, muži zleva od křesla na podlahu. Rozhovor nejprve začal se ženami. Bylo to obyčejná beseda o ženském údělu v životě západního obyvatele, jejích radostech a starostech. Každé přítomné Sai Baba věnoval několik minut, zeptal se na životní starosti a jako otec dal rady ohledně toho, co by se dělat nemělo, aby život probíhal v

³⁸ Správně by bylo říct „How many“.

pokoji a radostně. Při tom je někdy i plísnil, jako pastýř za špatné chování. Vše to připomínalo katolickou zpověď, ale bez vnějších atributů, spojených s „církvním tajemstvím“ toho rituálu. Ke konci besedy se Sai Baba doslova stáhl do sebe. Holmes zapnul veškerou svou vnímavost, cítil, že se v místnosti děje něco neobyčejného. Slovy je to těžké vyjádřit, ale to „neobvyklé“ doslova sedělo vedle, ačkoliv ani uvidět, ani uslyšet „to“ nešlo. Neočekávaně Sai Baba udělal široké gesto pravou rukou a objevil se na ní zlatý řetízek s elegantním přívěskem. Nasadil ho na šíji ženy, která upadla do extáze, sedící vedle. Na tváři sousedky se objevilo to, co obvykle vyjadřují tváře žen, když uvidí nedostupný šperk na šíji své přítelkyně. Sai Baba uměl číst i složitější myšlenky. Zjevně neměl záměr vyvolat pocit závidosti. Proto následovalo druhé gesto pravou rukou a na ní se objevil ještě jeden řetízek s drahocenným přívěskem, a úspěšně se přemístil na šíji ještě nedozrálé závidistice. Z rozhovoru Holmes pochopil, že jedna žena byla z Kanady a druhá z Austrálie, ale rozděleny ohromnou vzdáleností a svými strastmi si byly blízké. Upřímné slzy dojetí a radosti, mnoho poděkování od šťastných majitelů předmětů vnímání byly přijaty, a Sai Baba se nakonec obrátil k mužům.

— Jak ti říkají? — stroze se zeptal Griši.

— Griša, — nedotčeně s úsměvem odpověděl mladík.

— Krišna? — ještě více stroze se zeptal Sai Baba, a jeho oči se při tom smály.

— Ne, jsem Rus a říkají mi Griša, — doslova pokračujíc v nějaké hře, odpověděl tlumočník.

— A proč jsi potom zde, pokud jsou zde Angličané, Krišno? Ty mě chceš tlumočit do ruštiny? Není třeba, Rusové i bez nich vše dobře chápou, — zakončil rozhovor s Grišou podivnou frází a teprve poté obrátil pozornost na Holmese a jeho průvodce.

— Co tě ke mně přivedlo?

— Chtěl bych pochopit „pikniky“, — rozhodl se pro přímou cestu Holmes.

— A-ha, pikniky, to je prosté, — jako o něčem dávno známém mluvil Sai Baba, — ty jsi viděl, jak se to dělá, — kývnul směrem na sedící vlevo ženy a pokračoval, najednou vážně. — Dokonce pokud bych chtěl, stejně ti nebudu schopen objasnit, jak se dělají „pikniky“. Vše je to třeba procítit samému. A čím se zabýváš ty? — a nečekaje na odpověď, objasnil všem přítomným. — On se pokouší pochopit, jak se dělají „pikniky“, ale sám je nikdy nedělal.

Z tváří přítomných bylo možné poznat, že vůbec nechápou, o čem je řeč. Ale rozhovor očima a slovy u Sai Baby probíhal na různých úrovních. Ten starý a moudrý člověk znal mnohem více, než mohl povědět svým návštěvníkům. Holmes chápal, že slovy mu stejně nic neřekne; zbývalo pozorně číst to, co dosud v nějakých smutných obrazech proudilo z očí Sai Baby. A jeho oči, překvapivě mladé a živé, zároveň vyprávěly a zároveň četly návštěvníka. Ale jak je těžké číst neznámé obrazy, jdoucí z hlubin věků; ještě těžší je překládat ty obrazy na jazyk obecně použitelné slovní zásoby. Holmes si vzpomněl, co mu vyprávěl ve Španělsku Verov o pojmech, jako o jediném systému obrazů i slov, ale zde byl i Verov málo.

— A ty, — stroze se obrátil Sai Baba k Prakašovi, — proč jsi tady? Ty nejsi Angličan, ale máš rád vše anglické. Nedobře.

— Já pomáhám panu Holmesovi, — složiv motlitebně ruce, odpověděl Kumar a jeho tvář se z tmavé stala šedou.

— Já vím, komu a čemu ty pomáháš, — znova se usmál Sai Baba, — ale proč málo pomáháš svému bratru?

— On žije v Rusku a dobře si poradí se svými záležitostmi.

— Má také záležitosti, které nepovažuje za své, ale které pro Rusko a Indii mnoho znamenají. A ty mu máš pomáhat, ale pro to ty sám musíš pochopit to, co ještě nepochopil tvůj bratr. Ale tady Krišna v těch věcech už něco chápe. — A spiklenecky mrknul na Grišu. — Pomoz mi, — obrátil se k Prakašovi, což bylo znakem zvláštní náklonnosti.

Ten s modlitebně složenýma rukama na kolenou přilezl ke křeslu. Sai Baba se opřel o jeho ramena a vstal, čímž dával všem najevo, že audience je u konce. Všichni vstali a zamířili k východu. Ohromné prostranství chrámu bylo osvětleno ranním sluncem a... prázdné. Beseda trvala více než hodinu, a pětistícový dav se rozešel, což Holmese silně zmátlo. Poutníci šli na snídani a Holmes se svým doprovodem také zamířil do jídelny. Po snídani Griša navrhl, aby si prohlédli pamětihodnosti ašrámu. Během krátké procházky Holmes uviděl muzeum všech náboženství a svatý strom, na kterém podle legendy Sai Baba ještě jako chlapec tvořil pro vesničany z okolí různé exotické plody. Bylo okolo deseti ráno, ale slunce nemilosrdně pánilo, a Holmes poprosil Grišu zavést ho na zdejší poštu, aby mohl zavolat do Londýna. Slyšitelnost byla výborná a Watson informoval, že je připraven k posouzení „pikniků“. Po telefonním rozhovoru Holmes navrhl vrátit se do hotelu. Prakaš, který se odkázal na to, že musí řešit

otázky spojené s odjezdem do Puttparti, někam zmizel, a Griša odešel pro svou složku s papíry. Holmes čekal na Grišu u hotelového bloku s názvem „NORD“, korpus 4. Jeho pohled utkvěl na velkém stromě u kamenné stěny, ohrazující ašrám ze všech stran. V ten okamžik se objevil Griša.

— Řekněte prosím, Grišo, v jakém bloku bydleli Rusové?

— Zde, — ukázal Griša na blok NORD, korpus 4, — oni měli rádi procházky v této oblasti, kde je velmi bavila společnost opic, žijících na těchto stromech. Chcete se podívat?

Holmes se přiblížil ke stromu, který upoutal jeho pozornost, a skutečně mezi větvemi uviděl chytré kukuče mladých opiček a jejich rodičů.

— Žijí zde dlouho?

— Dlouho, poutníci je krmí a považují za svoje.

Holmes se v doprovodu Griši vrátil do pokoje a poprosil ho podrobněji povyprávět o loňské návštěvě Rusů v ašrám.

— Všechno začalo přesně stejně, jak to bylo dnes s vámi, pane Holmesi. Ale Rusové na prvním setkání zadali mnoho otázek Svámímu a jejich skupina, skládající se z pěti mužů a šesti žen, nepůsobila jako jeden celek. Už jsem říkal, že jsem na prvním setkání nebyl, a vím o ní jen z doslechu. Svámí z nějakého důvodu nezačal odpovídat hned, a přenesl setkání na následující den. Přičemž chtěl mluvit jen s třemi, kteří nově přibyli z Petrohradu. Ostatních osm žilo v očekávání setkání už několik měsíců, ale z nějakého důvodu se s nimi už po prvním setkání nechtěl vidět. Kromě toho upozornil, že rozhovor bude bez žen a v přítomnosti kvalitního tlumočnicka. Takovým způsobem mi byl dán signál, že má přítomnost není žádaná, přestože kromě mě jiní tlumočníci v ašrám nebyli.

— A proč, Grišo, vás Sai Baba nazval Krišnou? — zeptal se Holmes.

— To je u něj taková hra, — s úsměvem odpověděl Griša, — on mě pokaždé v přítomnosti nových hostů tak nazývá.

— A vy, co si myslíte, skutečně Sai Baba tvoří z ničeho ty věci, které jsem viděl vlastníma očima?

— Ano, a říká, že to může dělat každý. Ale mě se zdá, že chápe, že každý nemůže. Tento prsten, — Griša ukázal na pravé ruce zlatý prsten s velkým briliantem, — daroval mně a já věřím, že ho vytvořil, ačkoliv zevně je to neodlišitelné od iluze. Jeden z ruských to vysvětloval z pozic představ o vesmíru, jako o procesu trojjednosti matérie,

informace a míry.

— Řekněte mi o tom podrobněji, Grišo. Mě se zdá, že praxe „tvorby“ Sai Baby má přímý vztah k záhadě „pikníků“.

— Pokusím se, pane Holmesi, o tom říct, co jsem slyšel od ruských, ačkoliv se čestně přiznám, že to není jednoduché předat nejen anglicky, ale i rusky. Rusové považují Sai Babu za egregoriálního vůdce nějakého starodávného indického egregoru, který v průběhu mnohých tisíciletí zabezpečoval stabilitu davově-„elitární“ pyramidy té starodávnej země. Předpokládají, že Svámí vládne starými metodami matričního řízení, jejichž podstata je ve formování nutných obrazů pro řízení procesů a přidání jim uspořádanosti na všech vzájemně vložených úrovních organizace vesmíru: od prvočástic vákua po atomy a molekuly. Pokud existuje obraz (informace) a je mu přidána odpovídající míra (uspořádanost), pak v závislosti na tom, nakolik ta obraznost odpovídá uspořádanosti – objektivní míře – matici Božího předurčení, proces se může realizovat. Oni se přijeli podívat, jak můžou zdegenerovat za mnohá tisíciletí metody matričního řízení, pokud se nerozvíví pojmový aparát, a vše probíhá na úrovni obrazů. Vždyť pojmy, to je systém skládající se z obrazů a jim odpovídající lexiky. Vy pane Holmesi jste obrátil pozornost na chudost vyjadřování Svámího?

— Ale vždyť on mluvil se mnou i s Rusy v angličtině. Pokud by mluvil v rodném jazyku...

— To..., promiňte, že jsem vás přerušil, pane Holmesi, ale nic by se nezměnilo. Jinými slovy, pokud by mohl všechno předávat v jednoznačné lexice, pak by takových Svámí v Indii, nebo minimálně v Puttaparti, bylo mnoho. Ale Sai Baba, jako i všechny jeho předchozí inkarnace, je jeden, a nový Sai Baba se objeví jen poté, co se stávající odebere na onen svět. Svámí o tom sám mluví. Proto vše, co zde Rusové spatřili, je uspokojilo, a řekli mi, že nemá smysl ptát se Sai Baby na metody matričního řízení, protože on o nich může mluvit jen v obrazech.

— A on jim to řekl? A oni pochopili, co říkal?

— Nejméně jeden z nich řekl, že pochopil.

— A vy Grišo byste to byl schopen tlumočit?

— Je to velmi složité, ale pokusím se. Oni mají za to, že žreci dávné Atlantidy předávali informaci jeden druhému bezprostředně v obrazech v přímé výměně pomocí biopolí. Z jedné strany to zrychlovalo výměnu velkých objemů informací, a z druhé strany to

způsobovalo přehlížení rozvoje kultury řeči. Kromě toho, podle mínění ruských, při takovém vztahu k telepatii a řeči byla jejich psychika téměř neustále připojena do těch či oněch egregorů. A to způsobovalo tu okolnost, že byli velmi silně omezeni ve schopnosti modelovat možné varianty rozvoje událostí. Jinými slovy, procesy, které usilovali řídit, se v mnohých případech rozvíjely v tempu rozvoje jejich představ, a což je nejnebezpečnější – bezalternativě, to znamená bez hodnocení důsledků a kvality řízení ve smyslu „dobře“, „špatně“, „neurčeno“.

— Jak to tak mohlo být? — zeptal se Holmes.

— Také jsem si to dlouho nemohl představit, — začal odpovídat Griša, — dokud jsem si nevzpomněl, jak jsem jednou šel po ledu a začal jsem si představovat, že uklouznu a spadnu. A než jsem si to stačil dopředstavit do konce, už jsem letěl, div si nezlomil vaz.

Tak i v případě dávné Atlantidy. Podle názoru Rusů se v takové bezalternativnosti, neoddělitelné v reálném životě od procesu jejich představivosti, projevovala jejich vadná morálka. A proto vše to, dříve nebo později, muselo vést a vedlo ke globální katastrofě, která tu civilizaci zničila.

V naší civilizaci je telepatie a představivost, vládnoucí nad během událostí, majetkem nemnohých, ale pojmový aparát, možnost rozvoje osobní kultury myšlení a řeči, tím disponují všichni. A ačkoliv jako prostředky předávání informace jsou mnohokrát slabší než představivost a telepatie, mají ten klad, že oddělují představivost jednoho člověka od představivosti ostatních a od egregorů. A to pomáhá tomu, aby se lidé učili modelovat mnohovariantní běh událostí vně procesu vlivu algoritmiky egregorů a jejich představivosti na běh událostí v životě; a aby, teprve po vědomé volbě nejlepší varianty z jejich úhlu pohledu, zapojovali svou představivost do řízení běhu událostí, aby je přivedli k životu. Tím se podle názoru ruských odstraňuje bezalternativnost následování běhu života za nesprávnou představivostí, a lidé, kteří přehodnotí svou mravnost, pomáhají nasměrovat civilizaci v matici Božího předurčení blíže k objektivní spravedlivosti.

— Někde už jsem podobné úvahy slyšel, — řekl nahlas Holmes, — Ano jistě, ve Španělsku od pana Verova. Neznáte ho náhodou, Grišo?

— Ne, pane Holmesi, pana Verova neznám. Dnes se v Rusku vydává hodně všelijaké literatury o historii Atlantidy a ta informace existuje v různých zdrojích. Hlavní je v něčem jiném: ačkoliv pojmový

aparát v současné civilizaci rozvinutý je, a na jeho základě probíhá modelování v různých oblastech vědy, nikde nenajdete popis pojmu jako kategorie myšlení. Co je to „pojmem“? — o tom nedává představy žádný článek žádné encyklopedie: je v nich mnoho různých termínů, ale vše to neposkytuje jedině chápání.

A v tom je pro současnou civilizaci ohromné nebezpečí. Pokud by situace byla jiná, pak by biblická civilizace nezrodila ani jaderné, ani vodíkové bomby. Možná, že by ani nebyly jaderné elektrárny, a lidstvo mohlo dosáhnout na alternativní zdroje elektrické energie. V současném Rusku jsou lidé, kteří si ten problém uvědomili jako největší nebezpečí lidstvu a už ho vyřešili. Na vzpomínaných stránkách dotu.ru je řada prací, zasvěcených této problematice, stačí když uvedu jen jednu z nich: „O imitačně-provokační činnosti“. V ní je speciální kapitola, která se nazývá „O pojmech, chápání světa a vzájemném chápání“.

Co se týká besedy ruských se Svámím, mohu říct jen o svém pozorování jejich dialogu. Byl to velmi zajímavý dialog, ale ne slovy, ale očima. To znamená, rozhovor probíhal na dvou úrovních: na první, zjevné, šla řeč o obyčejných věcech. Dvěma z nich Svámí celkem podrobně vyprávěl o jejich životě, různých domácích starostech, práci, problémech a jak se potom přiznali, vše odpovídalo skutečnosti. Ale když o svém životě chtěl hovořit třetí, Svámí odpověděl, že pro něj to není důležité, že on by se měl zabývat těmi věcmi, kterými se zabývá veškerý svůj čas. Dále řekl, že záležitost je to velmi důležitá a prosil ty dva být nápomocní třetímu a slíbil při tom být stále nablízku. Jindy se Svámí na minutu odmlčel a soustředěně hleděl do očí třetímu, který mu odpovídal stejně. Když jsem vyšli z chrámu, zeptal jsem se ho, co mohlo znamenat jejich význačné mlčení? Odpověděl:

„Mluvili jsme spolu ne jazykem, ale očima. Ve vizuálních obrazech je možné předat mnohem více informací než slovy, a i času je na to třeba mnohem méně. Libovolný obraz v muzeu je možné prohlédnout a zapamatovat si během minuty, ale při pokusu předat slovy obsah nestačí ani hodina. Předával jsem mu v obrazech to, co znám sám; on mi také něco předal na úrovni obrazů. Ale to, co řekl on mě, my i tak dávno známe, ale to, co jsme přivezli my jemu – bylo pro něj naprosto nové. Může to změnit mnohé z toho, co dnes probíhá v Indii a ve světě, protože Sai Baba, a přesněji s pomocí Sai Baby zde, v Puttaparti někdo formuje novou celosvětovou religii, která by do sebe zahrнула všechno nejlepší, co je ve věroučeních jiných religii, ale nikdy se nevzdá toho

nejhoršího, co je ve všech religiích – ateismu, který je naprosto nutnou podmínkou stability davově-“elitární“ společnosti. Jsem přesvědčen, Grišo, že Sai Baba je dobrý člověk a že upřímně chce pro lidi dobro. Ale on sám je zajatcem tohoto ašrámu, chrámu, a hlavně zajatcem toho dávného egregoru, s jehož pomocí se zabezpečuje stabilita davově-“elitární“ pyramidy indické společnosti. Souhlasíte, Grišo, že podporovat exaltovaný stav davu každý den během mnohých desetiletí je skutečně velmi namáhavé. „Je těžké být bohem“ - tak zdá se mi nazval ten proces tandem bratří-fantastů Strugackých. Ale já bych k tomu dodal: pokud neznáš, kdo a ve jménu jakých cílů ti určil roli předstírat na zemi boha.“

Griša zakončil svou řeč a na okamžik se odmlčel, přemýšleje, zda to téma prodloužit nebo přejít k problémům, týkajících se bezprostředně jeho života v Indii.

— Tehdy jsem sám byl na vážkách, to jest nemohl jsem se konečně rozhodnout, jestli zůstat tady nebo odjet. Ze začátku mě hosté z Petrohradu zvali k návratu do Ruska, ale poté, co jsem se s nimi podělil o své dojmy o podstatě probíhajícího zdejšího dění, měli za to, že bych měl radši zůstat v ašrámu, protože nehledě na všeobecné uctívání, z jejich úhlu pohledu Svámí vypadá velmi osamělý, a možná bude brzy potřebovat pomoc blízkého člověka. Já skutečně cítím ke Svámímu city vřelejší, než dokonce k vlastním rodičům.

Griša se znova odmlčel a podíval se na Holmesa nevidoucíma očima, jakoby chtěl vyvolat obraz Sai Baby.

— A co za otázky pokládali Rusové, na které Sai Baba nechtěl odpovídat v přítomnosti žen?

— Chtěli se zeptat, kdo je skutečný viník tragédie atomové ponorky Kursk, která otrásla světem 12. srpna 2000, protože jim řekli, že Svámí to může dokonce ukázat, vytvořit něco ve smyslu virtuální televize. Ale během besedy se té myšlenky zřekli. Možná proto, že na jejich otázky o stavbě světa odpověděl velmi neurčitě. Mají na toto téma velmi propracovanou teorii, která byla podle jejich mínění známá žrecům antického Egypta a Indie. Možná se pokoušeli prověřit svou teorii, ale mně objasnili, že dokonce pokud Sai Baba o ní ví, slovy ji nevyloží, navíc v cizím anglickém jazyce, jednoduše toho není schopen. Možná, že ten systém předávání znalostí je takovým způsobem ochráněn před průnikem cizích. Já mohu jen dosvědčit to, že ke konci besedy byl zájem Svámího o ně mnohem vyšší, než jejich zájem o něj. Ano, a na rozloučenou Svámí řekl, že ruští pomohou Indii

probudit se a Indie půjde za Ruskem.

— A co rusové říkali ohledně „pikniků“?

— Objasnili mi, že problém není v tom, co je na nich nakresleno, ale v mravnosti těch, kdo vykládá obrázky-symboly „pikniků“. Postupně mi začalo docházet, že v případě s potopením ponorky Kursk, která byla podle jejich mínění zničena torpédovým útokem z americké ponorky, je zneklidňuje ani ne tak samotný fakt zákeřnosti, jako to, že něčí bezmyšlenkovitá akce nebo automatismus při plnění služebních povinností postavil svět na hranu jaderné války. Podle jejich názoru, v současných podmínkách nemá žádná země na světě, včetně USA, právo rozpoutat jadernou válku, která by znamenala zánik celé civilizace. Proto si byli jistí, že Spojené státy čeká trest přesahující jejich představitivost. A ten trest je nějakým způsobem zakódován v třetím „pikniku“. Přirozeně, když jsem se dozvěděl o událostech „černého úterý“ a o času útoku na první z věží WTC, vrátil jsem se bezděky k obrázkům třetího pikniku. Kromě toho, indiští analytici jako jedni z prvních obrátili pozornost na symboliku čísla 11, spojeného s letadly-kamikadze. A co můžete říct vy, pane Holmesi, ohledně katastrof v New Yorku a Washingtonu?

— Zatím jen to, že „pikniky“ mě podivným způsobem pronásledují po celém světě. Ačkoliv, nechci skrývat, že se jimi skutečně zabývám a sebral jsem mnoho zajímavých materiálů, které dle mého názoru mají k objasnění záhady bezprostřední vztah.

Holmes krátce pověděl o setkáních ve Švýcarsku, Španělsku a Egyptě, načež přešel k Indii.

— Minulý rok počátkem října tisk mnoho psal o návštěvě Indie prezidentem Ruska Putinem. Co myslíte, byl zde u Sai Baby?

— To vám s jistotou říct nemohu, ačkoliv podle mnohých příznaků byl. V Indii umí ošéfovat návštěvu takovým způsobem, že si nikdo ničeho nevšimne. V Bombaji byl, a ruské delegace, kterých bylo v ašrámu vždy mnoho, tehdy jich bylo myslím sedm, netrpělivě čekaly na příjezd svého prezidenta. Během druhé audience Svámí dával ruským své hodnocení prezidentů Clintona a Jelcina jedním slovem – bad (špatní). Když se ho zeptali na Putina, odpověděl – very good (velmi dobrý). Proto pokud měl Putin přání setkat se se Svámím, podle mého se takové setkání mohlo odehrát, ačkoliv žádná oficiální informace na to téma se neobjevila. Ale mně se zdá, že něco proniklo závojem tajemství, protože dva měsíce poté mi z Ruska přivezli videokazetu s „Loutkami“ na téma tajné návštěvy ašrámu Sai Baby

Putinem.

— Co jsou to ty „Loutky“, Grišo?

— To je jeden z populárních televizních pořadů v Rusku, mající každou neděli kolem 100 milionů diváků. V něm se všechny první osoby států a další známí političtí činitelé objevují jako loutky, a zápletky se pokaždé berou z ruské nebo zahraniční klasiky.

Podstatou je to správně: státní činitelé jsou „loutky“, naprogramované oficiálním „Protokolem“ a služebními povinnostmi. Přestávají být loutkami teprve poté, co to pochopí. Tehdy lidské vztahy s prostými lidmi, s jinými politiky, žurnalisty se pro ně stanou důležitější, než služební etiketa a hierarchie. Teprve pak na základě osobních lidských vztahů ve sféře řízení může vláda sloužit všem lidem. Jak říkali ruští, epocha „Protokolu“ skončila a začala epocha společného lidského díla, ve kterém jsou osobní vztahy mocnější, než služební pravomoce. A základem pro to je společná pro různé lidi jednotnost emocionálního a smyslového stroje duše každého.

— Co to znamená, Grišo?

— Rusové mi objasnili, že země anglojazyčného světa nachází společný jazyk také proto, že jejich státní představitelé hovoří jedním jazykem a podporují přenos smyslu řeči obrazy, na základě kterých se buduje veškeré vzájemné chápání. To je právě to, čeho jste se vy sám pane Holmesi stal svědkem během krátké besedy se Sai Babou. A v obrazné formě v přímé výměně přes biopole při setkávání lidí je možné předat mnohem více informací, než v lexice, proto vždy tak těžce probíhají jednání přes tlumočnický. I tlumočnický, i státní představitel, mající v jednáních různý status, jsou svébytné osobnosti, a proto ve vztahu k libovolnému objektivnímu jevu jsou u každého z nich vlastní obrazy, odlišné od obrazů druhého jak svým charakterem, tak i svou uspořádaností. A jakkoliv by se tlumočnický snažil přesně přeložit smysl řečeného, jeho obrazy budou odlišné od obrazů jeho šéfa: v hierarchicky organizované společnosti je to tak, už jen proto, že tlumočnický nemá právo myslet tak, jak myslí šéf, protože takový způsob myšlení je pokus o „uzurpaci“ služebních pravomocí šéfa.

Tím vzniká narušení jednoty emocionálního a smyslového stroje rozhovorů o libovolném problému, protože libovolný tlumočnický s jeho svébytností obrazných představ, neodpovídajících představám jeho šéfa, je třetí, navíc. Právě prezident Ruska Putin odstartoval novou éru ve vzájemných vztazích státních činitelů, protože jeho znalost angličtiny a němčiny mu pomáhá zajistit jednotu emocionálního a

smyslového stroje libovolných, i těch nejsložitějších jednání.

— A co, Grišo, copak dříve to v minulosti nevyužívali? Copak to může být předělem, rozdělujícím epochy?

— Využívali, ale jejich cíle se vždy určovaly jejich mravností. Vzpomeňte si, co řekla Tatcherová v roce 1984 po prvním setkání s Gorbačovem: „Podívala jsem se mu do očí a pochopila, že s ním je možné mít byznys.“ Podle mého je to něco jako fráze-heslo pro celou západní „elitu“, kterou je možné rozšířovat přibližně takto: „Tento člověk je připraven pracovat na nás.“ Souhlasíte, Holmesi, že míra chápání Gorbiho byla mnohem menší, než míra chápání „železné lady“. To se týká i Jelcina. Jeden z poradců Clintona zveřejnil mínění Clintona o něm: „Dávám přednost tomu mít co do činění s opilým Jelcinem, než s kýmkoliv ze sta milionů střízlivých Rusů, z nichž se kdokoliv mohl ocitnout na jeho místě“, – není to doslova, ale celkový smysl sedí. Ale v roce 2000 se situace změnila. Právě to měl na mysli Sai Baba, když dával hodnocení Putinovi – „very good“.

Ačkoliv, i Jelcinovi je možné poděkovat za to, že svými opileckými excesy lámal „Protokol“ a tím čistil cestu v novou epochu. Ok, vrátíme se k „Loutkám“.

Nevím, nakolik přesně, ale v některých kruzích podle toho pořadu stále ještě odhadují směr politického kurzu země.

— A proč vy, Grišo, máte za to, že ten pořad byl právě o návštěvě ašrámu Sai Baby?

— Jednodušší by bylo podívat se na tu videokazetu, ale, za prvé, zde, jak vidíte, je to nemožné, a za druhé, mně ji bohužel nenechali, a proto mohu jen převyprávět krátce obsah, načež vy, pane Holmesi, se sám můžete rozhodnout, nakolik „Loutky“ mají vztah k návštěvě ašrámu prezidentem.

Podle zápletky Putin shromažďuje své nejbližší okolí: premiéra Kasjanova, vedoucího administrativy prezidenta – Vološina, ministra obrany Sergeje Ivanova, který v minulém roce během návštěvy Putina Indie zaujímal post předsedy Rady bezpečnosti, ještě nějakou neznámou loutku a staví úkol: „Musím jít do Šambaly, všichni do tradičních oděvů!“ Všichni přicházejí v takových bílých oděvech, přesně takových, jako máme nyní my dva, jen premiér Kasjanov přichází v ruském národním. Na otázku Putina „V čem je problém“ Kasjanov odpovídá, že nechce chodit v kamaších. A skutečně, bílý přehoz a kalhoty, v čem všichni chodí v ašrámu, velmi připomínají posaunové oblečení ruských mužiků. Takovým způsobem nejdřív z týmu

Putina vylétává Kasjanov, poté vedoucí administrativy Vološin, který přišel opilý. To jsou dva příznaky, podle kterých je možné dopídit se, že řeč je o přípravě na cestu ne do mýtické Šambaly, ale do reálného ašrámu Sai Baby, ve kterém všichni muži chodí v bílém a platí přísný zákaz alkoholu a cigaret.

— Pociťil jsem to na sobě, — poznamenal Holmes, — ale co je podivné, jsme zde druhý den a k cigaretě mě to netáhne, a přemýšlím nad tím, jestli s tím zlozvykem neskončím úplně.

— Je to vše o celkové atmosféře usilování o zdraví, které se zde jeví svého druhu kultem, — objasnil Griša, — a pokud byste zde pobyl měsíc dva, pak byste přestal kouřit bez zvláštního úsilí. Tak, ve skupině kandidátů na návštěvu ašrámu, včetně samotného Putina, zůstali tři lidé. Jinými slovy, objevila se určitá analogie s příjezdem třech Rusů v září, o kterých už jsem říkal. Dále byla scéna, kde se tým Putina setkává s loutkou hlavního ruského klauna a předsedy liberálně-demokratické strany (LDPR) Žirinovského, zobrazeného jako zaklínače hadů (kobry). Kobra se pokouší uštknout Putina, ale svým tělem ho zaštití Sergej Ivanov a umírá. Zde bych chtěl obrátit vaši pozornost, pane Holmesi, na asociace, spojené s už známou Konceptí společné bezpečnosti, jejíž ruská zkratka je KOB a říká se jí také „KOBa“. Ale, jak mi řekli Rusové, co přijeli minulý rok, nějací lidé z LDPR, kteří chtěli ohraničit činnost koncepce na území Ruska, dodali ke zkratce KOB písmeno „R“ a ve výsledku se tak objevila KOBa. Uděláno to bylo speciálně, aby byl negativní image Žirinovského asociován s koncepcí. Podle mého názoru autoři pořadu znají KOBu a takovým způsobem k ní vyjadřují svůj negativní vztah. Ale dále, z lehké humoristické zápletky je také možné poznat, že patroni prezidenta jsou znepokojeni možností přiblížení Putina ke KOBě.

Dále po zápletce se Putin a loutka ho doprovázející setkávají se Solženicynem (myslím, že je vám známo, jaké naděje do něj v minulosti vkládali na Západě), a ti tři se účastní rituálu, který jste dnes pozoroval v chrámu před příchodem Sai Baby – křičí „O-o-u-u-m!“, načež Putin zmizí. Solženicyn zůstává sám a pronáší významnou frázi: „Půl roku sedím, a jemu se to povedlo na poprvé!“, u které u nás vznikl dojem, že někdo z autorů scénáře věděl o návštěvě Putina v chrámu Sai Baby. Jak jste se již přesvědčil, dostat se na besedu se Svámí napoprvé je možné jen za dodržení určitých podmínek, které není tak jednoduché vydržet. Ale vždyť i já jsem se o nich dozvěděl teprve po dvouletém pobytu v ašrámu od představitelů Koncepce společné bezpečnosti.

Mimochodem, těch šest žen a dva muži, které Svámí nechtěl vidět podruhé, zde také žili v čekání na audienci téměř půl roku.

— A vy, Grišo, máte za to, že Putin skutečně ví o koncepci? — zeptal se Holmes.

— Osobně je pro mě těžké o tom soudit, protože jsem dávno nebyl v Rusku, ale ti co zde pobývali mají názor, že veškeré vyšší vedení země je seznámeno s materiály koncepce. Otázka je v něčem jiném – v jejich vztahu k ní. Pobýváje v různých zemích, vy Holmesi jste se mohl přesvědčit, že dokonce už i tam o ní ví; také otázky nastoluje dostatečně seriózní. Četl jsem literaturu doprovázející koncepci, jejíž pouhý seznam čítá 30 položek; dívám se i na stránky dotu.ru – vše je velmi podložené a velmi seriózní, ale... nezapadá do zformovaných stereotypů vnímání okolního světa, zformovaných na základě biblické koncepce. Patroni Putina všechny ty, kdo pochopili novou koncepci a pokouší se ji uvést do života, pro sebe nazývají „mrtváky“ - nelíbí se jim literaturně-epický název Koncepce společné bezpečnosti - „Mrtvá voda“. Nicméně, „voda mrtvá“ a ne „mrtvá“ (v orig.: „вода мёртвая“, a не „мертвая“, pozn. překl.). V ruštině jsou ty dvě slova dobře odlišitelná akusticky, v psané podobě jsou téměř totožná až na dvě tečky nad „E“.

Griša nakreslil dvě písmena „ě“ a „e“, a vidíc, že Holmes ne zcela chápe, o čem je řeč, pokračoval:

— Odstraňte v anglickém rukopisu dvě tečky nad písmeny „i“ a „j“, umístěnými vedle sebe, a budete to číst jako „y“, a zde je také řeč o dvou tečkách. Nakolik je mi známo, dnes běží v Rusku skutečná válka za právo nechat či ubrat z ruské abecedy písmeno „ě“, a já jsem dlouho nechápal příčinu tvrdých postojů obou stran v této „abecední válce“, dokud jsem nemluvil s hosty z Petrohradu. Příliš přímočará logika, která se dle mého projevila v loutce předsedy Rady bezpečnosti „kousnuté“ kobrou, v systému oznámení, stojícímu v konfrontaci s KOBou, označuje jedno: Sergej Ivanov je nevhodný pro další využití v rámci biblické koncepce. Pokud analyzovat materiály ruského tisku a televize, je dobře vidět, jaké peníze jsou utráceny na libovolné hlouposti, jen aby čtenář a divák nepřemýšlel o ničem důležitém. V podstatě masmédiá vytvářejí něco jako kouřovou clonu, „bílý šum“, na jehož pozadí je nemožné oddělit „užitečný signál“, to znamená informaci, nutnou pro přijetí správného řešení. Ale to není od života v bavlnce, ale proto, že dnes v Rusku je velmi těžké nezaznamenat koncepci, alternativní biblické, protože ona není výmysl skupiny lidí,

realizujících společenskou iniciativu, ale je objektivní potřebou nového informačního stavu, ve kterém se celá společnost ocitla po 11. září 2001. A přesto, protivníci KOBy nyní nic jiného dělat nemohou, než se tvářit, že neexistuje. Pravda, dlouho to pokračovat nemůže: čím déle ji budou sdělovací prostředky zamlčovat, tím výše „voda“ bude vzlínat, vykazujíc psychologický tlak na „elitu“. Nu a ti, koho „elita“ považuje za stádo, se budou stále více přesvědčovat o zdegenerovanosti „elity“, neustále ztrácející svou autoritu, což nakonec přinutí prosté lidi myslet samostatně. A to je hlavní podmínka proměny stáda-davu v národ.

— Vy o tom Grišo mluvíte tak přesvědčeně, že u mě mimoděk vzniká otázka, — nejste vy sám náhodou členem té „společenské iniciativy“, která sama sebe nazvala Vnitřní prediktor SSSR?

— Mně samozřejmě lichotí slyšet od vás takové hodnocení, pane Holmesi, ale není to tak. A mluvím o tom přesvědčeně jen proto, že jsem sám prošel všechna stádia: od úvodního odmítnutí kultury, ve které jsem se narodil a vyrostl, skrze přehodnocení osobních stereotypů, zformovaných tou kulturou, do hledání její alternativy. Neřeknu, že to bylo jednoduché, protože i zde jsem se ocitl v důsledku nevědomého hledání alternativy k biblické kultuře. A na nějaký čas jsem v ašrámu získal pokoj v duši, ale potom jsem pochopil, že tento pokoj je pokoj zombie, a že je ještě nebezpečnější, než ten život, před kterým jsem utekl z Ruska.

— A v čem vidíte to nebezpečí?

— Ve fašismu.

— Nechápu, chcete říct, že v Indii je možný fašismus?

— Všechno závisí na tom, co chápete pod fašismem. Dnes se otázka nebezpečí „fašismu“ zpravidla vztahuje k ideím nacionální a rasové výjimečnosti a netolerance, k reálným a domnělým útokům na práva představitelů národních menšin a diaspor, a také na „fašistickou“ symboliku a frazeologii zděděnou po Itálii a Německu. Nicméně, ve vědecké kultuře Indie, která je starší, než kultura starověkého Egypta, jež zrodila biblickou kulturu, existují oba symboly, jejichž stoupenci se obviňují z fašismu v posledních desetiletích: i hvězda Davida (sionistický fašismus), i svastika (nacionál-socialismus Německa a jemu poklonující neonacisté různých zemí).

Kromě toho, fráze „malí lidé“ je charakteristická pro všechny davově-„elitární“ společnosti jako opak jiných frází „lepší lidé“, „urození lidé“ atd. Nakolik jsem se mohl přesvědčit, kastový systém Indie nikam nezmizel, ale, podobně jako otrokářství biblické

civilizace, nabyl „blahorodných“ vnějších forem. Vy jste, pane Holmesi, obrátil pozornost na téměř třístamilionovou část obyvatel Indie, kterou zde nazývají „malí lidé“? Obrátil jste pozornost na to, že oni sami nic nechtějí? V průběhu mnoha pokolení je přesvědčili, že je to tak určeno Shora, že v tomto životě jednoduše neměli štěstí, ale pokud budou poslušní, pak v následující inkarnaci budou mít větší štěstí, a v dalším životě se mohou narodit do jiné kasty. Ale vždyť i ostatní, kdo nepatří do kategorie „malých lidí“, takový stav považují za normální. Je zajímavé, že když sem vaši předkové přišli, nemohli v angličtině najít termín pro pojmenování „nejnižší kasty“ indické společnosti, a začali je nazývat podle svého: „malí lidé“ - „little people“, ačkoliv v samotné indické společnosti je vyšší kasty nazývají jinak: „neexistující lidé“. To je jeden z projevů toho, že kastový systém Indie, existující defakto věky, je svou podstatou jedním z nejstarších druhů fašismu na Zemi.

— Čestně se přiznám, Grišo, závěr je to pro mě poněkud nečekaný. Nakolik je mi známo, slovo „fašismus“ je od latinského slova „fascia“, které označuje jednoduše svazek prutů omotaný kolem topírka sekery, svázaný řemínkem. V starém Římu byly fascie ze začátku znakem královské moci, pak znakem moci vyšších státních úředníků, takzvaných „magistrátů“; po magistrátech nosili fascie „liktorové“ – sloužící, zabezpečující jejich bezprostřední ochranu. V novodobé historii se fašismus stal známým díky rozšíření v Itálii. Tam se skutečně zrodil na základě protestních emocí množství „malých lidí“, kteří se ve společnosti „svobody“ osobní iniciativy ocitli utlačovaní individualismem větších a velmi velkých oligarchů³⁹, zneužívajících různorodou moc podle svých záměrů. Protože protestní hnutí tohoto druhu existovalo v Itálii, ambice jeho tamních ideologů na následnost ve vztahu k bývalé velikosti a moci Římské říše se projevil v tom, že starořímská fascia jimi byla vybrána jako symbol jednoty „malých lidí“ v otázce ochrany jejich životů před utlačováním „velkých lidí“ - oligarchů. Tak fascia dala název „fašismus“ zpočátku protestnímu hnutí proti oligarchům vedenému vůdcem „malých lidí“⁴⁰. Ale v Indii

³⁹ Oligarchie – z překladu ze starověké řečtiny: „vláda nemnohých“; samotná taková skupina, těmi či oněmi prostředky panující nad společností.

Oligarcha – člen oligarchie.

⁴⁰ Z historie je známo, že jeden z neefektivnějších způsobů, jak zachovat svou moc v davově-“elitární“ společnosti je opanovat hnutí politických

nevidím ani oligarchy, ani vůdce, a hlavně – nevidím úsilí o protestní sjednocení „malých lidí“ proti neviditelným nebo „neexistujícím“ oligarchům.

— Přesně stejné námitky jsem, pane Holmesi, měl ze začátku i já, když mi mí známí z Petrohradu ukázali indický fašismus. Skutečně, fašismus se považuje za nenávistnou ideologii, a takovou ideologii zde nenajdete. Navíc, všechny duchovní praktiky, kterých je v Indii nevyčísitelné množství, jsou zevně namířeny na zdokonalování člověka. Ale podívejte se na realitu, jaké možnosti má těch 300 milionů stát se lidmi? Zde cení rostliny a zvířata výše, než člověka; zde zbožňují každý keřík, každý strom; pokud staví cestu a v cestě stojí strom, cesta obchází strom a nikdo nemá právo mu uškodit, ale také si zde nikdo nevšímá „neexistující“ třetiny obyvatel ohromné a pohádkově bohaté země. V Indii prakticky není organizovaný zločin, kterým je napaden jak Východ, tak Západ, i Rusko. Podívejte se na policisty: jsou snad ověšení neprůstřelnými vestami a moderními zbraněmi? Jen obušek v ruce, ale... jaký pořádek! Západ může jen závidět. A proč? — protože společnost je pevně stratifikována a v takovém stavu se vyvíjí už tisíciletí. Co mohou krást ti nešťastní „malí lidé“ sobě navzájem? Kousek polyetylénu nebo vlnitého plechu. A přechod z jedné kasty do druhé je nemožný.

Fašismus skutečně pracuje na sjednocení společnosti a směřuje k zabezpečení své stability při směně pokolení. Ale to sjednocení společnosti do systému, ve kterém mohou být konflikty mezi členy společnosti, která spadla do fašismu, a také konflikty mezi fašismem vcelku a některými lidmi, disponuje svébytností. Principy fašistického sjednocení davově-“elitární“ společnosti do celostního systému jsou namířeny na to, vyloučit formování a možnost činnosti vnitrosystémových faktorů, schopných ohrozit stabilitu fašismu: rozložit ho zevnitř během delší nebo kratší doby, nebo ho okamžitě (z historického pohledu) rozvalit. Jak vidíme, podmínky pro formování a činnost vnitrosystémových faktorů, schopných podkopat stabilitu fašismu, v indické společnosti nejsou, protože máme co do činění s fašismem ve finální podobě a rafinovaným, očištěným od všelijakých

protivníků a změnit jeho směřování pryč od počátečních ohlášených cílů. Proto se historicky reálný fašismus současné epochy nikdy nerodil bez účasti oligarchů, ačkoliv se vždy prezentoval jako hnutí „malých lidí“, bojujících proti útlaku „silných tohoto světa“.

ideologických forem, s fašismem, jako kulturou a systémem, bránícím rozšíření Lidskosti ve společnosti.

Zde je důležité pochopit, že fašismus nevzniká v důsledku převratů, kdy skupina extremistů obsazuje státní moc silou nebo přichází k moci ve výsledku demokratických voleb, načež zavádí „fašistickou diktaturu“; do fašismu upadá tiše a nepozorovaně celá společnost, při určitých, možná záměrně vytvořených podmínkách. Je to bohužel tak, pane Holmesi, protože podstata fašismu není v nějaké ideologii, násilí, způsobech realizace vlády, ale v aktivní podpoře davem „malých lidí“ systému zneužívání moci „elitární“ oligarchií, která představuje nepravost jako údajně skutečnou spravedlivost, a na tom základě, deformujíc vnímání lidí, kultivuje nepravost ve společnosti, překáží lidem realizovat se jako Člověk.

Ale při takovém chápání podstaty fašismu nezávisle na způsobech a formách jeho projevů, ten fašismus, který je známý z historické zkušenosti nacistického Německa a který se stal kultovým obrazem jak pro „neofašisty“, tak i pro „antifašisty“ v různých zemích, vypadá jako karikaturní nedomrlý fašismus, uměle a cílevědomě pěstovaný jako dopředu neživotaschopný za tím účelem, přitáhnout k němu kvůli jeho hrůzám co nejvíc pozornosti a tím zároveň odklonit pozornost a síly společnosti od procesu zavádění poněkud životaschopnějšího globálního fašismu, slibujícímu zavést inferno bezvýchodnosti.

— Zajímavé, — podotkl Holmes, — podruhé na své cestě slyším to slovo. V latině znamená něco jako peklo, ale vy rusové do něj vkládáte nějaký v životě velmi aktuální a vůbec ne mystický smysl.

— Dostatečně kvalitní odpověď na vaši otázku dá román Ivana Jefremova „Hodina býka“. Nevím, jestli existuje překlad toho románu do angličtiny, ale měl byste vědět, že v Rusku se na jeho základě téměř třicet let formuje vnímání světa nejednoho pokolení. Pokud ne většiny mladých lidí, pak minimálně té nejvíce odpovědné a akceschopné části mládeže. V románě je řeč o poémě Danteho, který svou představivostí vytvořil temný obraz mnohostupňového inferna a objasnil do té doby jediné okultisty chápanou strašnou podstatu označení „inferno“ - jeho bezvýchodnost.

Protože pojem inferno lépe než co jiného objasňuje podstatu rafinovaného fašismu, na jehož kořeny jsme obrátili pozornost v našem rozhovoru, pak se pokusím krátce vyložit určité podmínky toho, co velmi přesně zformuloval Ivan Antonovič Jefremov, — geolog, paleontolog, biolog a historik v jedné osobě. Za prvé, měl za to, že

slovutný přirozený výběr v přírodě je jasným projevem infernálnosti, při kterém se evoluce posunuje jen v jednom hlavním směru – největší svobody, nezávislosti od vnějšího prostředí. Přitom probíhá množení nedozrálého, hypertrofie jednotvárnosti, jako písek na poušti, narušení unikálnosti a neopakovatelné drahocennosti neustálým opakováním. Proto, procházejí triliony transformací od neznámých mořských tvarů do myslícího organismu, život zvířat se miliardy let geologické historie nacházel v infernu.

Za druhé, on spravedlivě předpokládal, že člověk, jako myslící bytost, upadl do dvojitého inferna – jak pro tělo, tak pro duši. Zpočátku se mu zdálo, že se zachraňuje od všech životních problémů útekem do přírody. Tak vznikaly zkazky o prvotním ráji – biosférně-harmonickém, neznajícím techniku, civilizaci, o návratu do nejž dnes blouzní naši „zelení“. Inferno pro duši, to jsou prvobytné instinkty, zajetí, ve kterém jedinec drží sám sebe, myslí, že si uchovává individuálnost, a ve skutečnosti se zastavuje ve svém rozvoji buď na živočišné úrovni, nebo na úrovni biorobota nebo démona, uzavíraje si tím cestu k Lidskosti. S rozvojem mocných státních aparátů moci a útlaku, s posílením nacionalismu, s pevně zavřenýma očima, začali vytvářet inferno i ve společnosti. Každý nedokonalý sociální systém usiluje o samoizolaci, ohrazuje se s cílem záštitu své struktury od kontaktu s jinými systémy. Přirozeně, že uchovat nedokonalé mohla jen „elita“ libovolné společnosti a za tím účelem ona především vytvářela segregaci pod libovolnými záminkami – nacionálními, religiozními, aby proměnila život svého národa v uzavřený infernální kruh, oddělila ho od ostatního světa. Proto infernálnost byla vždy dílem rukou „elitárních“ klanů. Ivan Antonovič varoval lidstvo, aby nedopustilo světovou vládu oligarchie – hlavního zdroje fašismu. Pokud se to stane, pak nad naší planetou zaklapne hrobový kryt plně bezvýchodnosti infernální existence pod patou absolutní moci, ozbrojené vší mocí strašných zbraní a neméně zabijácké vědy. A nikdo a nikdy pak nebude moci pomoci, protože bude nemožné opustit ten uzavřený kruh infernálnosti, ve kterém se jen zvířata a jejich druhy – bioroboti a démoni – budou objevovat na svět v slepém instinktu rozmnožování a zachování druhu.

A v tom filosoficko-politickém románu, pane Holmesi, je místo, kde autor byt' neupomíná Indii, ale mluví o kultuře, ve které lidé s jejich silnými city, pamětí a uměním chápat budoucnost si už uvědomili, že, jako všichni pozemští živočichové, jsou ke smrti

odsouzení od narození. A otázka pro ně stojí jen v čase naplnění a množství strádání, které připadne na jejich osud. A čím vyšší, čistší je jedinec, tím větší část strádání mu bude nadělena „štedrou“ přírodou a společenským bytím. A copak mezi 300 miliony „malých lidí“ Indie nejsou ti čistí a blahorodní, které „štedrá příroda“ a „společenské bytí“ už navždy obdarovala plnou mírou strádání, které oni sami, ani okolní společnost dokonce ani nevnímá? A kde je východ z toho reálného, a ne literárního inferna?

— Promiňte, Grišo, ale mě se zdá, že mícháte věci dohromady, když je řeč o „indické fašismu“, že ho přece jen vidíte tam, kde není.

— Není to tak, pane Holmesi. Jako ruský člověk miluji Indii celou duší. A za tři roky pobytu zde jsem nebyl jen v ašrámu Sai Baby. Vy jste žil dva dny v Bombaji. Zapnul jste televizor?

— Ano, Grišo, přepínal jsem programy více než 80 kanálů a všude zpívají, hrají na indické národní instrumenty, tančí národní tance. Co je na tom špatného, pokud se chrání národní kultura. V mnohých zemích Západu je občas těžké poznat, kde se nacházíte – všude je americký standard.

— Já také nejsem v extázi ze západní kultury, ale ona přece jen v nějaké míře odráží reálný život Západu. Ale podle indických filmů je nemožné poznat její skutečný život. Proto západní filmová kritika dokonce vymyslela obrat pro hodnocení indické tvorby: „Jsou dobré filmy, jsou špatné filmy, a pak jsou ještě indické filmy“. Nevýřčena zůstává neschopnost Západu pochopit skutečný účel indického filmu. A vždyť jen samotná bombajská filmová studia točí více než 800 filmů za rok – skutečný Bollywood, jak zde říkají.

— A v čem je podle vás, Grišo, skutečný účel indického filmu?

— Podle mého, filmy jsou zde v Indii základem religie. Když jsme hovořili o absenci kategorie „pojmem“ v dávné Atlantidě, nedotkli jsme se otázek religie a vnímání světa. Je možné říct, že zdroje kultury indického filmu jsou v dávné Atlantidě a současný Hollywood je jen ubohá napodobenina indického filmu. Podívejte se na masové americké filmy – jen řada videoobrazů, jasných, dělajících dojem, ale ani jedna myšlenka, ani jeden pojem, ani jeden dialog, dotýkající se duše člověka. Zeptejte se libovolného diváka, který vyšel z kinosálu po shlédnutí amerického filmu, o čem mluvil hlavní hrdina? Podívá se na vás jako na nenormálního a řekne, že američtí hoši nemluví, ale konají. To samé probíhá v indickém filmu, ale tam jsou přesnější obrazy a více barev, tanců a hudby, to znamená, je to překrásně rozpracovaný jazyk

obrazů. A není divu, že mnozí v Indii se dívají na yankees jako na bohaté opice. Indie v indickém filmu je svébytná reklama – krásná, až se z ní točí hlava, muzikální a přetékající puritánskou láskou. A nejspmutnější je to, že ten „filmový život“ se líbí mnohým, a nejen v Indii. A nyní srovnejte to, co jste viděl v reálném životě a ve filmu s tím, co psal o infernu Jefremov a tehdy pochopíte, proč se mi indický fašismus nezdá.

V ten moment zaklepal na dveře Prakaš a vešel.

— Promiňte, pane Holmesi, že jsem se zdržel. V Puttaparti jsou z Bombaje jen 2 lety týdně – ve středu a v neděli, a vy potřebujete být třináctého října v Londýně. Pokoušel jsem se vyjasnit varianty cesty po železnici, nebo autem, ale v administraci chrámu mi s velkými tajnostmi řekli, že dnes ráno přiletělo z Bombaje letadlo s nějakou delegací, a v 16:00 letí zpět. Ukázal jsem vizitku naší firmy a oni mi slíbili, že nás vezmou na palubu, pokud vedení delegace bude souhlasit. Po získání souhlasu jsem vám hned objednal letenku na trasu Bombaj-Hamburk-Londýn, odlétá ve dvě hodiny v noci 13. října. Doufám, že vše vyjde jak má, pane Holmesi, a v sobotu ráno budete už na letišti Heathrow v Londýně. Máme tedy ještě skoro dvě hodiny do odjezdu na letiště Sai Baby.

— Děkuji, Prakaši, že vše vychází tak dobře. A vy máte skutečně v Rusku bratra?

— Ano, pane Holmesi, skutečně žije v Rusku a zabývá se turistickým byznysem. Můj starší bratr dávno odletěl do Švýcarska a úspěšně pracuje v oblasti medicíny. Otec měl sen, aby i prostřední bratr žil a pracoval ve Švýcarsku, protože má také medicínské vzdělání. Ale naše rodina měla patrona–učitele, který měl velmi rád mého prostředního bratra a důrazně mu doporučoval po ukončení vzdělání žít a pracovat v Rusku.

— To je zajímavé, Prakaši, proč právě v Rusku, když život ve Švýcarsku je mnohem klidnější a bohatší?

— Říkal, že v následujícím století budou mít všechny důležité události kořeny v Rusku a v Indii by měli chápat, co tam reálně probíhá.

— A váš učitel byl někdy sám v Rusku?

— Ne, ale on o té zemi vždy velmi mluvil v dobrém a říkal, že Rusko ukáže Indii pravou cestu.

— A váš bratr žije v Rusku už dlouho?

— Více než deset let, má tam děti, které se učí v ruské škole a když

přijíždí s rodiči na prázdniny, pak nehledě na indický zevnějšek, podle způsobu myšlení, chování a zvyků, jsou ruští.

— A co to podle vás znamená, Prakaši, být ruským?

— Ó, pane Holmesi, o tom jsme s bratrem hodně hovořili. Rusko je mnohonárodnostní země a on sjezdil mnohé její regiony. Pochopil, kdo jsou to gruzíni, tataři, arméni, uzbeki a dokonce židé, ale často si stěžoval učitelé, když ještě byl na tomto světě, že nemůže pochopit, kdo jsou to rusové. Učitel ho uklidňoval a slíbil, že jednou v Rusku potká člověka a ten mu vysvětlí, kdo jsou to rusové. Ale aby pochopil jeho vysvětlení, které bude velmi prosté, bratr musí dobře znát ruský jazyk. Učitel dokonce popsal, jak bude ten člověk vnějškově vypadat, a bratr ho celou dobu hledal. A minulý rok, když přijel na dovolenou, jsme si všichni všimli toho, že se velmi změnil. Je těžké popsat, v čem spočívaly jeho změny, protože se netýkaly zevnějšku. Byly to vnitřní změny. V ten příjezd on poprvé řekl, že pochopil, kdo jsou to rusové. Všichni jsme prosili, aby nám vysvětlil, jak to proběhlo, a zda skutečně potkal toho člověka, o kterém mluvil učitel.

— Jednou, — začal své vyprávění, — jsem jel vlakem Moskva-Petrohrad. Spolu se mnou se v kupé ocitl člověk, zevnějškem podobný na toho, o kterém mě varoval můj učitel. Velmi jsem si s ním chtěl promluvit, abych prověřil, nakolik přesné jsou předpovědi, které jsem dostal, ale dlouho jsem nevěděl, jak navázat rozhovor. On to zjevně vycítil a promluvil první. Za nějakou dobu, když naše beseda vešla do klidného tempa, jsem mu zadal otázku, která mě mučila. On mi řekl že je to velmi jednoduché, protože ačkoliv jsem Ind, rozumím rusky. Poprosil mě bedlivě se zaposlouchat do slovních spojení, které bude pronášet. Soustředil jsem se a on začal jasně vyslovovat spojení: arménský člověk, francouzský člověk, tatarský člověk, americký člověk, čečenský člověk, židovský člověk, a nakonec, po malé pauze, pomalu pronesl – ruský člověk. Poté jsem skutečně najednou pochopil, kdo jsou to rusové, což jsem svému společníkovi i řekl. A co jste pochopil? — zeptal se on. Ruští, — odpověděl jsem, — to je budoucí název celého lidstva. Vidíte, jak je vše jednoduché, — řekl on a dodal, — o tom se více než před sto lety pokoušel říct světu Dostojevský, ale tehdy ho málokdo pochopil, protože nebyl rozvinut pojem vzájemné vloženosti jevů a procesů. Ruský – to je objímající pojem ke všem národnostem a proto vědomí lehce přijme pojmy – ruský američan, ruský němec a dokonce ruský číňan, ale okamžitě se dostane do slepé uličky u nesmyslného spojení – americký ruský, německý ruský,

činský ruský [v ruštině se „Rus“ ve smyslu národnost řekne přídavným jménem - „russkij“, pozn. překl.]. Zde nejde o mohutnost toho či onoho národa, ale o naprosto nový pojem, objímající všechny národy. A ruský „nacionalismus“ je tak nebezpečný ne proto, že reálně existuje, ale proto, že v perspektivě může sjednotit všechny národy na zcela jiných mravních principech, alternativních těm, které dnes panují v biblické kultuře.

— A co ještě říkal váš bratr o Rusku? Co podle vás měl na mysli Sai Baba, když mluvil o nutnosti pomáhat bratrovi v otázkách Ruska a Indie? — zeptal se Holmes.

— Řeč šla o nějaké koncepci, alternativní Bibli. Bratr řekl, že se svým spolucestujícím mluvili téměř do rána. Ten ruský mu nechal knihy a slíbil pomoc v osvojení nové koncepce.

— A bratr vám o té koncepci říkal?

— Ano, pokoušel se, ale tehdy jsem nepochopil vše, protože bratr mluvil rychle. Podle mého tam byla řeč o nějakém novém finančním systému, ve kterém nebude spekulativní trh cenných papírů, nebude zlodějský úrok, s jehož pomocí všechny země třetího světa, včetně Indie, spadly do beznadějně kabaly k Mezinárodnímu měnovému fondu. Nový finanční systém a mravnost, která ho zrodí, zformují i novou ekonomiku, ve které se budou v první řadě uspokojovat demograficky podmíněné potřeby (jídlo, oděv, obydlí, vzdělání), a parazitické (předměty rozkoše, všechny druhy narkotik, včetně alkoholu a tabáku) se budou uspokojovat podle principu co zbude, na jehož základě se v současné civilizaci naopak uspokojují demograficky podmíněné potřeby.

Jinými slovy, proběhne změna priorit, což bude prvním příznakem realizace nové koncepce. Ještě mnoho mluvil o informační válce, kterou Západ vede proti Rusku, a vyjadřoval přesvědčení, že Rusko, které prohrálo jednu důležitou bitvu, neprohrálo válku, a jednoduše jen převedlo konfrontaci na nějaké vyšší priority prostředků řízení. Mluvil o šesti prioritách informačních zbraní, ale to už neumím převyprávět.

— Děkuji, Prakaši. O těch šesti prioritách zobecněných prostředků řízení jsem se dozvěděl z analýzy o knize Zbigniewa Brzezinského „Velká šachová deska“. Ten ruský ve vlaku řekl vašemu bratru, že Rusko prohrálo se Západem jednu bitvu informační války, ale samotnou válku neprohrálo. Nemohl byste upřesnit, co měl na mysli? Pokoušel jsem se v té otázce zorientovat po seznámení se s dvěma analytickými zápisky, přeloženými do angličtiny a uvedenými na

stránkách dotu.ru. Ale bohužel, výsledek pro Rusko z mého pohledu vypadá neutěšeně. Možná že nemám dost informací, ale pro svět v celku, nezávisle na tom, o kterých ze zobecněných prostředků řízení je řeč, je velmi důležité, v jakém jazyce k člověku přichází informace. Například my zde, představitelé tří národů, se navzájem dorozumíváme v anglickém jazyce. Během této cesty jsem hovořil se španěly, egyptany, francouzy, rusy, Němci a všude byla jazykem angličtina. Souhlasím, že biblická koncepce porodila daleko nedokonalé současné technologie, které, nicméně, jsou rozšířeny po celém světě, a všechny země na světě usilují především o to, získat ty technologie, ale veškerý jejich lexikální doprovod je v angličtině. Veškeré softwarové zabezpečení počítačů je v angličtině, a také mezinárodní síť internet. A ruský jazyk, na kterém je vypracována nová koncepce, alternativní biblické – ten ovládá ne více než 300 milionů lidí. Jak se Rusové chystají řešit problém jazyka komunikace?

— Mohl bych Prakašovi v té otázce pomoci, jestli nebude namítat, — zapojil se do rozhovoru Griša.

— Ano, jistě. Nemyslím, že by i můj bratr byl na tu otázku schopen odpovědět, pane Holmesi.

— Vy jste, pane Holmesi, naprosto správně obrátil pozornost na technologie, — začal vysvětlovat Griša. — Ale rozpracování libovolných technologií je úděl vědy, jež je ve vztahu k fundamentální vědě druhotná. A fundamentální vědy jsou zase druhotné ve vztahu k nejfundamentálnější vědě: filosofii. A není divu, že máme současnou technokratickou civilizaci, v jejímž základě leží biblické vnímání světa, obsluhované současnou západní filosofií. Takže veškerý pojmový a terminologický aparát technokratické biblické civilizace je skutečně vyjádřen v anglickém jazyce, což je symbióza latiny a starořečtiny, jíž byly psány první exempláře bible. Ale pokud půjdeme touto cestou, pak prohodíme příčinu a následek. A kde se můžete seznámit s ruským vnímáním světa a ruskou filosofií? Všichni naši Leonťevové, Solovjevové, Berdjaevové, Fedorovové a mnozí další se jen pokoušeli v ruštině kritizovat nebo převyprávět západní filosofy. Vznikala situace, že na jazyce civilizace, jejíž jméno je objímající ve vztahu ke všem národům světa, neexistuje chápání světa, vyjadřující její vnímání světa v konkrétní lexice. Nakolik jsem pochopil, na konci druhého tisíciletí, pokud počítat v křesťanském letopočtu, se nemohlo neobjevit a i se objevilo ruské chápání světa a ruská filosofie, jako fundament gradující nové civilizace. Nevím, kolik bude třeba času, ale

jasné je jedno – ono zákonitě zrodí i novou fundamentální, i novou aplikovanou vědu, protože v nové filosofii se poprvé správně staví hlavní otázka: „Za jakým účelem má existovat věda?“ V západní filosofii, obsluhující biblické vnímání světa, se otázka staví jinak: „Jaká má být věda?“ V takto postavené otázce o roli vědy ve společnosti, otázka o mravnosti těch či oněch technologií jednoduše vůbec nevystane. A jakmile, pane Holmesi, někde v západním tisku se objeví místo otázky „Jak žít?“ otázka „Pro co žít?“ (za jakým účelem), vezte – voda nové koncepce, alternativní k biblické, už dělá i na Západě své dílo. A protože nové vnímání světa a nová filosofie, ho vyjadřující, existují v ruském jazyce, pak některé nové pojmy v angličtině jednoduše nejdou vyjádřit, a proto všichni po celém světě si budou osvojovat jazyk gradující globální civilizace – ruský. Tomu bude také pomáhat i nový informační stav, ve který v polovině 20. století vešla celá společnost.

Vy, pane Holmesi, byste se mnou měl souhlasit, že pokud byste ovládal ruský jazyk, pak byste na mnohé otázky našel odpovědi u sebe doma na monitoru počítače na stránkách dotu.ru, a ne během dlouhého cestování, které je v mnohém unavující, i když zajímavé.

— Vaše verze gradující globální civilizace a role ruského jazyka v ní zasluhuje pozornost, ale chtěl bych pochopit, v čem je smysl nového informačního stavu, o němž slyším poprvé.

— O novém informačním stavu jsme mnoho hovořili minulý rok s rusy. Řeč tehdy šla o procesu změny logiky sociálního chování společnosti jako celku. Nepochopil jsem vše hned, dokud mi neřekli jedno súfijské podobenství, které jsem si tehdy zapsal a přeložil do angličtiny, protože z mého pohledu ono velmi pěkně ilustruje informační stav společnosti na začátku třetího tisíciletí. Ale myslím, že budete schopen najít i originální text, protože vypravěč – Šáh Idris – žil dlouhou dobu v Anglii a psal v angličtině pro západní čtenáře.

Během řeči se Griša přehraboval v složce s papíry, než našel potřebný list.

— Pokud dovolíte, přečtu vám ho.

— Jistě, prosím.

— Podobenství se nazývá „Když se mění vody“ a dle mého má přímý vztah k „mrtvé vodě“ - takový název dali rusové koncepci, alternativní biblické.

„Jednou se Hidr⁴¹, učitel Mojžhe, obrátil k lidstvu s varováním.

— Přijde doba, — řekl, — kdy velkerb voda na světě, kromě tří, které bude speciálně uschována, zmizí. Potom se mnoho lidí objeví jiná voda, ze které budou lidé přicházet o rozum.

Jen jeden člověk pochopil smysl těch slov. Shromáždil velkou zřobu vody a schoval ji na spolehlivém místě. Potom začal čekat, kdy se vody změní.

V předrovený den vyschly všechny řeky, jezera, a ten člověk se odebral ke svému zřobě a začal žít z nich.

Když uviděl ze svého skřepě, že řeky se opět naplnily, spustil se k synům lidským. Objevil, že mluvili a mysleli zcela jinak, než dříve, a nepamatují si nic z toho, co se s nimi stalo, ani to, že byli varováni. Když se s nimi pokoušel promluvit, pochopil, že ho považují za blázná a projeví k němu nepřítelství nebo soucit, ale žít přicházejí pochopení.

Ze začátku se vůbec nepřibližoval k novému vodě a každé den se vracel ke svému zřobě. Avšak nakonec se rozhodl novou vodu pít, protože jeho myšlení a chování, oddělení ho od ostatních, udělalo jeho život nesnesitelně osamělým. Napil se novou vodou a stal se takovým, jako všichni. Tehdy úplně zapomněl na zřobu jinou vodu a ostatní lidé se na něj začali dívat jako na blázná, která se zbračným způsobem uzdravil ze svého onemocnění.“

Griša zakončil čtení. Holmes i Prakaš mlčeli, ponoření do svých myšlenek.

— Pokud nejste proti, — přerušil jejich přemýšlení Griša, — mohl bych dát i odpovídající komentář k tomu podobství.

— Jistě, — řekl Holmes, — to je zajímavé.

— Je to jinotaj, — začal Griša, — ale podle názoru mých ruských přátel se dochoval přes věky ne náhodou. Pravda, ve vymyšlené pohádkové realitě ho někde občas někdo chápe, jako „transmutaci“ přírodní vody, a ne jako nějaké jiné „vody“, vlastní společnosti, která podle některých svých kvalit je v určitém smyslu analogická vodě v životě planety Země. Takovou analogií vody je v životě společnosti kultura – veškerá geneticky předávaná informace, předávaná z pokolení na pokolení. Přičemž materiální kulturní památky a objekty jsou vyjádřením psychické kultury (kultury vnímání světa, myšlení, osmyslení toho, co probíhá), jejíž každá etapa rozvoje předchází každé etapě rozvoje hmotné kultury, vyjadřující psychickou činnost lidí a typ psychiky, převládající ve společnosti.

⁴¹ Hidr („Zelený“) — dokonalý sífí, patron všech sífí.

Súfi dávnověku mohl mít předtuchy ve „vnělexikálních“ subjektivních obrazech o změně kvality kultury, a proto měl nějakou představu v subjektivně-obrazné formě o každé z typů „vod“. Ale jen těžko by ho jeho současníci pochopili, mající subjektivně-obrazné představy jen o tom typu „vody“ (kultury, mravnosti a etiky), v které žili oni sami, a jen těžko by tu předpověď uchovali skrz staletí, pokud by jim řekl vše přímo. Ale pohádka, jako jinotaj o kouzelném neznámém a nepochopitelném, přežila mnohá pokolení.

Je přirozené, že z pohledu člověka žijícího v jednom typu kultury, náhle se ocitnout v jiném – kvalitativně jiném typu kultury, znamená vypadat v ní šíleným a možná vyvolat směrem k sobě „nepřátelství“ nebo soucit. Samotná společnost, žijící jinou kulturou, bude z pohledu toho, kdo se v ní náhle ocitl, také vypadat jako psychiatrická léčebna na svobodě. Jeho vztahy se společností se naladí teprve poté, co se přiblíží k nové kultuře, a nová „voda“ se stane základem jeho „fyziologie“ v přeměněné společnosti.

— Velmi zajímavá analogie, Grišo, — poznamenal Holmes. — Vy jste se, jak vidím, dobře připravil k novému informačnímu stavu, a nová voda se pro vás stala částí nové kultury.

— Ano, pane Holmesi, ale na to jsem potřeboval téměř celý rok. A řeknu více: byl to ten nejtěžší rok v mém životě, protože jsem musel přehodnotit vše, co pro mě bylo obvyklé a pohodlné.

— A začal být potom život lehčí?

— Ne, ne lehčí, možná dokonce těžší, ale mnohem zajímavější, protože cíle získali stabilitu a určitost.

— A proč se nevracíte do Ruska? Tam, nakolik chápu, jsou nyní ti, kdo přemýšlí podobně?

— To je pro mě nyní ta nejtěžší otázka. Ano, chtěl bych se vrátit do Ruska a nikdo by mě tady nemohl udržet. Rodiče se velmi těší. Ale objevil se u mě dříve pro mě netypický pocit povinnosti, ke které mě nic, kromě mého svědomí, nenutí. Pokud by mi tu misi, kterou zde plním, poručil stát, nebyl bych schopen udělat ani desetinu toho, co zde dělám z dobré vůle. V Rusku jsem měl velké peníze a velké možnosti ve smyslu materiálního zabezpečení, ale neměl jsem duševní rovnováhu. Tři roky nazpět jsem sem přijel, abych získal duševní klid a jak se mi zpočátku zdálo, získal jsem ho. Ale potom se se mnou začaly dít věci, které slovy nejdou popsat. Mohu jen provést nějakou analogii. Stalo se vám někdy Holmesi, že spíte, máte nádherný sen, probudíte se a máte jedinou myšlenku – jak se do něj znova vrátit? A

když to nemůžete znovu udělat, v duši se vám objeví neklid, podráždění. Pokud se vám to stalo, tak mě pochopíte. A tento můj stav trval do příjezdu oněch rusů z Petrohradu. Ano, procitl jsem a uviděl veškerou nedokonalost okolního života. Někdy se mi stýská po tom překrásném snu, ve kterém jsem byl téměř dva roky; někdy se ve mně probouzí podráždění, ale usilím vůle ho potlačit a pokračuji ve svém dílu. Získal jsem okruh nových přátel, a mnozí rusové, kteří přijíždějí, se vracejí jiní a jak sami říkají, jakoby se probudili z hlubokého snu. Budu zde do té doby, dokud se neobjeví někdo mě rovný nebo lepší než já, schopný dávat lidem pít novou vodu. A nezáleží na tom, jaké bude národnosti: zde plně souhlasím s bratrem Prakaše.

— Upřímně z vás mám radost, Grišo. A jsem vám vděčný za to, že jste mi objasnili mnohé věci, ale je jedna otázka týkající se Ruska, která mi přesto nedá spát.

— Nejsem přesvědčen, Holmesi, budu-li schopen odpovědět, ale váš upřímný zájem o Rusko u mě nevyvolává pochyby a proto jsem připraven.

— V historii Ruska je pro mě mnohé nepochopitelné: proč v té zemi tak lehce přijímají vše nové, a potom to se stejnou lehkostí odhazují jako nepotřebný omyl? Nemluví to snad o lehkomyšlnosti ruských?

— Je to zvláštní, ale ta otázka dlouhou dobu mučila i mě. Nemohl jsem ji tak přesně zformulovat, jako jste to udělal vy, ale mluvil jsem na to téma s hosty z Petrohradu a pokusím se předat vám jejich mínění o dané věci. Podle jejich názoru, ruská regionální civilizace dlouhou dobu plnila roli systému s pozitivními zpětnými vazbami ve vztahu ke globální civilizaci, *samozřejmě pokud se na procesy v ní dívát z pozice chápání světa regionální civilizace Západu.*

— To je něco z oblasti kybernetiky?

— Ne, pane Holmesi, to je z oblasti Dostatečně všeobecné teorie řízení. Podle ní, pokud do takového systému vstupuje signál (buzení) s určitou frekvencí, amplituda výkyvů systému roste, a může dojít dokonce ke zničení systému, pokud se nezbavit buzení, přivedeného zvenku. Pokud stejný signál jde do systému s negativními zpětnými vazbami, pak amplituda naopak klesá, systém se stabilizuje a nachází nový rovnovážný stav.

— Nechápu, jaká může být podoba takového systému s Ruskem.

— Ruská civilizace je sociální systém, a roli budícího signálu,

postupujícího zvenku, může hrát například příšle z Byzance historicky zformované křesťanství, nebo marxismus, který byl nejen vnucen ruskému národu, ale v nějaké míře, stejně jako křesťanství, byl ze začátku přijat určitou částí obyvatel Ruska. A teď si představte, že jedno i druhé je v nesouladu s tím, co se na Rusi vždy nazývalo Božím záměrem(zámyslem). Vzniká tedy, že Rusko jako systém s pozitivními zpětnými vazbami, takové „buzení“, přicházející zvenku, ze začátku přijme, a potom dovádí do absurdna a pak s cílem sebezáchovy zavrhuje.

— A jak dlouho to může pokračovat?

— Do té doby, dokud Rusko nezačne jako první v globální civilizaci žít v souhlasu s Božím záměrem. Taková je jeho mise.

— A co druhé civilizace, Západ například?

— Pokud pokračovat v té analogii, ještě jednou obracím vaši pozornost na to, že z pozic norem kultury Západu, Západ je systém s negativními zpětnými vazbami, a on se přizpůsobuje i tomu řídicímu signálu - „podráždění“, které je v konfrontaci s Božím záměrem.

— A jaký existuje mechanismus přizpůsobení se k nesprávnému řídicímu signálu?

— Systém rozdělení moci, díky kterému zákonodárná, výkonná a soudní moc jsou izolovány navzájem, a na tom základě se úředníci, ti z nich, kteří mají za cíl konat dobro, pokoušejí zamezit a kompenzovat zneužití ostatních druhů moci. To zčásti umožňuje zmenšit amplitudu podráždění, rozených nespravedlivostí konceptuální moci, a světu to vše připadá jako příklad stabilního systému.

— A co je v tom špatného, proč Rusko nechce využít metody, které už staletí pracují na Západě?

— Pokouší se. V Rusku po roce 1991 také usilovali o rozdělení moci, ale u každé civilizace je svá mise, pokud je řeč o Božím Zámyslu. Všechno je ve spravedlivosti. V ní jsou všechny problémy ruské civilizace. A proto žádné rozdělení moci v Rusku není možné. Navíc, všechny pokusy kopírovat v tomto smyslu Západ budou jen zhoršovat situaci Ruska. Rusové odedávna nazývali svou zemi Svatou Rusí. A tvrzení, nároky, zavazují přesně taktéž, jako pozice⁴². A pokud si někdo myslí, že ani nároky, ani pozice ho nezavazují, pak ho zabíjí. Proto blaho v Rusku je možné jen tehdy, pokud je v něm spravedlivá konceptuální moc, spravedlivá moc ideologická, zákonodárná,

⁴² Ruské rčení: „Pozice[postavení] zavazuje, a pokud nezavazuje, tak zabíjí.“

výkonná, soudní a ... žádné rozdělení moci, ale jejich vzájemné proniknutí a podpora představiteli každé z nich činnosti ostatních.

Griša zatnul pěst a ukázal, že všechny druhy moci musí v Rusku pracovat jako jeden celek, načež zakončil.

— Ale jestli se podíváte na nemožnost realizovat v Rusku rozdělení moci západního typu z pozic svobodnějšího vnímání světa, než to, panující na Západě, pak právě Rusko se jeví zamykatelem⁴³ negativních zpětných vazeb všeho lidstva. Jinak řečeno, to, co se při regionálním pohledu zdá jako destruktivní vzhledem k systému pozitivní zpětné vazby, v alternativně-objímajícím procesu, tj. v životě globální civilizace, plní roli negativních zpětných vazeb, nedovolujících lidstvu jako celku dojít do stabilního nepravého⁴⁴ světového pořádku. Taková je mise Ruska. Nevím, jestli jsem vám odpověděl na vaši otázku, pane Holmesi, ale mě takové vysvětlení uspokojilo.

— Ano, něco na tom je, — zádumčivě pronesl Holmes, a po malé pauze pokračoval.

— Jsem na zvláštní cestě. Jako bych sesbíral mnoho zajímavých faktů, ale je třeba čas, abych je osmyslil a systematizoval. Pochopil jsem, myslím, to hlavní: rusové se skutečně dívají na svět nějak jinak a proto k řešení mnohých problémů přistupují úplně jinak, než na Západě. Zajímavé je i to, že ve všech zemích jsem dostával kopie petrohradského časopisu „Doba zvrátů“, který, jak jsem pochopil, není časopisem celostátní úrovně. Co to znamená, Grišo?

— To, pane Holmesi, vám objasnit nemůžu, ale mohu nabídnout ještě jednu „Hodinu zvrátů“, která vás možná zaujme.

S těmi slovy Griša vyndal ze své složky kopii 4. strany týdeníku „Doba zvrátů“ z 2.6.1999, № 21 (73) s velkým článkem na celou stranu. Holmesi zaujal ne samotný článek, ale fotosnímky či spíše snímky-koláže, ve kterých bylo na panorama Petrohradu naloženo panorama New Yorku, a přesněji té části Manhattanu, nad kterou se ještě tyčily siluety věží-dvojiček.

— Grišo, přeložte prosím název článku, — poprosil Holmes.

— „O škodlivosti a užitku mytologie.“

— A jméno autora?

⁴³ Bodem uzamykání zpětných vazeb, „uzamykatelem“ (zpětných vazeb)

⁴⁴ ...nespravedlivého, defektního, proti Božímu záměru (čeština nemá adekvátní výraz pro pojem неправедный)

— Žukov, Konstantin.

— Nakolik znám historii druhé světové války, maršál Žukov obrátil válku u Stalingradu a dobyl Berlín?

— Ano, pane Holmesi, Georgij Konstantinovič Žukov, ruský maršál, poté, co naši krajané poplivali Stalina, nyní zosobňuje zlom v průběhu války: porážka hitlerovců pod Moskvou, porážka německých fašistů u Stalingradu, a jako výsledek – přijetí bezpodmínečné kapitulace Třetí říše u Berlína v Postdamu a velení přehlídce vítězství. Vše to je pravda, ale zdaleka ne celá pravda. Jsou síly, které v Rusku potřebují posmrtný kult takovým způsobem mytologizované osoby maršála Žukova. Dokud tomu a dalším mýtům mnozí věří, nemohou si uvědomit důležitější pravdu o revoluci v Rusku v epoše první poloviny 20. století, skrývanou za takovými mýty. A to už není mýtus, ale surová realita naší doby.

— Podivné, ale o podstatě mytologie, její „škodlivosti a užitku“, už jsme hovořili s jedním ruským hrabětem v Lichtenštejnsku před dvěma týdny. Tehdy byla řeč o druhé světové válce – informační. Potom jsem pod Madridem besedoval s rusy a španěly o egregoriálně-matričních válkách, jdoucích na Zemi od dob Atlantidy. V Egyptě jsem se dozvěděl o naprosto neobyčejné stránce činnosti ruského básníka Puškina, jehož někteří v Rusku považují za duchovního nástupce faraona Echnatona a jeho následovníka Mojžíše. A teď v Indii se dovídám o tom, „jak se mění vody“. Pokud Grišo nebudete namítat, vzal bych sebou kopii vydání a text podobenství, se kterým jste mě laskavě seznámil.

— Jistě, pane Holmesi, vše jsem to připravil speciálně pro vás. Nyní je v ašrámu právě čas oběda. Pojd'te, půjdeme do jídelny, a vy už máte na čase chystat se.

Vyšli z bloku „WEST“, kde byli ubytováni, a po cestě do jídelny uviděli nevelkou skupinu poutníků, stojících pod stříškou proti slunci.

— Na co tady čekají? — zeptal se Holmes.

— Přivezli čerstvé kokosové ořechy, pokud chcete, před obědem je můžete vyzkoušet – výborně hasí žízeň.

Holmes souhlasil spíše ze zvědavosti. Postavili se do řady a mohl pozorovat, jak opálený a bosý Ind bral ořechy z hromady, jedním přesným úderem velké mačety odsekával vršek a podával ořech poutníku. Ten ho bral dvěma rukama, umisťoval do otvoru plastikovou slámku a pomalu pil obsah. Chuťově to byla kyselá, chladná a trochu trpká tekutina. Po vegetariánském obědě v jídelně ašrámu se Holmes a

Poslední gambit

Prakaš vřele rozloučili s Grišou a místním taxíkem se vydali známou cestou na letiště. V letadle o 155 místech nebylo více než dvě desítky pasažérů. Podle zevnějšku a způsobu mluvy to byli velmi bohatí Američané. Kupodivu se chovali velmi zdrženlivě a působili jako členové nějaké sekty. Holmes se usadil u okýnka a zaujatý svými myšlenkami se díval na vzdalující se přistávací plochu a zeleň kopců, rozdělenou na pravidelné čtverce.

Po návratu do Bombaje Holmes téměř nevycházel z pokoje. Prakaš dvakrát telefonoval, navrhl procházku po Bombaji: na nábřeží, do muzea Gándhího, do místního ašrámu Sai Baby, ale Holmes pokaždé zdvořile odmítl s odkazem na únavu a zaneprázdněnost. A zaneprázdněný skutečně byl – celý den proseděl nad notebookem. Snažil se zapsat čerstvé dojmy a všechny detaily uběhlých dvou dnů, protože dobře věděl: to, co se nyní zdá nevýznamné a obyčejné, se za týden, měsíc, rok, může ukázat mimořádně důležité pro vyšetřování, které prováděl. Hotelová obsluha několikrát přinesla kávu, čaj, salát, obložené chlebičky. Holmes všechno snědl, neobraceje pozornost na chuťové vjemy, které v něm doslova otupěly. Večerní slunce už osvitilo vrcholky palem v kulatém vnitřním dvoře hotelu, když se zastavil a přečetl si pracovní soubor, jehož název určil ještě v Londýně Watson – „Poslední gambit“. Holmes byl velmi překvapený – uplynul už snad více než den? Prověřil si to: ve středu ve 14:00 s Prakašem přiletěli do Puttaparti, a v 16:00 Holmes už seděl v letadle směrem na Bombaj. Požádal obsluhu o budíček ve 23.00 a šel spát.

Prakaš ho přivezl na letiště, když registrace cestujících už končila. Noční Bombaj provázela Holmese mořem světla; dole – Indický oceán, vepředu – Evropa, Frankfurt nad Mohanem, Londýn. Zachumlavší se do teplého vlněného plédu, Holmes se pokusil usnout a skoro se mu to povedlo. Malá přestávka ve Frankfurtu, kde se mu povedlo vypít šálek čaje, a v 8.35 se letadlo přesně podle plánu dotklo přistávací dráhy letiště Heathrow. Holmes se podíval na hodinky, jež nastavil na greenwichský čas už ve Frankfurtu, a pomyslel si, že paní Hudsonová už dokončuje prostírání stolu k snídani. Byla sobota, 13. října 2001. Uběhly přesně tři týdny od okamžiku, kdy z tohoto letiště odletěl do Curychu.

Část 4. Znovu Holmes a Watson

Ráno. Sobota. 13. října. Londýn

Za hodinu a něco byl Holmes v jídelně, kde Watson dokončoval svou snídani, zatímco se paní Hudsonová pokoušela skrýt radost obvyklým mumláním, pobíhaje okolo nájemníka, který přiletěl z dalekých krajů.

— A kdo vás honí po celém světě, pane Holmesi? Nemůžete zůstat doma? Celou noc prosedět v letadle. A kvůli čemu?.. Ne, ne, nic mi potom není. Nemám ráda ty „boingy“, zvláště teď, když stále padají tu na zem, tu do vody...

— To právě chci pochopit, paní Hudsonová, proč padají. A v letadle je také možné spát, tomu nic nebrání. Měl jsem dvě volná sedadla vedle a výborně jsem si odpočinul.

Holmes skutečně vypadal odpočatý a zářivý.

— Nu, drahý Watsone, „pikniky“ skutečně cestují po celém světě.

— Radši povězte, Holmesi, o vašich příhodách. Mám dojem, že jste za tři týdny obletěl půl zeměkoule.

Holmes se podíval do okna, za kterým padal obvyklý londýnský déšť, a na jeho tváři se objevil úsměv spokojenosti.

— Vypadá to, že se vám stýskalo po našich mlhách a deštích? - zeptala se paní Hudsonová.

Najednou jsem si vzpomněl, že když jsem sestupoval z trupu „boingu“ v Heathrow, nevědomky jsem pronesl frázi: „Jaká skvělá velká klimatizace na celou dobrou starou Anglii!“

Holmes rychle posnídal a přesunuli jsme se do jeho pracovny, kam paní Hudsonová přinesla kávu. Holmes si zapálil dýmku, zabafal s nějakou jemu dříve nevlastní vnitřní ostražitostí, a přistoupil k vyprávění.

— První příhoda byla na curyšském letišti. Během procedury vízové kontroly jsem si všiml cestujícího, který přiletěl z Frankfurtu nad Mohanem. Přesněji, ne ani tak samotného cestujícího, jako spíše novin, které držel v ruce.

Holmes vyložil na stůl známé noviny. Byla to „Izvestija“ č. 175 z 22. září.

— Je mi jasné, Holmesi, proč jste na ni obrátil pozornost.—

— Naprosto správně, Watsone, — číslo vydání odpovídá číslu

Poslední Gambit

boeingu 767, který prorazil jižní věž WTC, no a přirozeně, den vydání novin – 22.září. Mějte za to, Watson, že číselné shody jsem si pro sebe poznamenal automaticky, a tím by pravděpodobně i vše skončilo, pokud by neznámý pasažér neprošel pasovou kontrolou pár minut přede mnou. Když jsem si vzal věci, spěchal jsem k východu, kde mě čekal Luis Renier, představitel naší firmy ve Švýcarsku, když můj pohled padl na sedačku v čekárně, na které leželo právě to vydání, na které jsem před několika minutami náhodou obrátil pozornost. Co předpokládáte, Watson, co jsem si pomyslel?

— Pravděpodobně, že jedna a tatáž věc se nemůže jednoduše tak dvakrát ocitnout v centru pozornosti v chaotické vřavě letiště.

— Naprosto správně. A přece jen jsem chvíli stál a přemýšlel, jestli je mám vzít nebo ne. A možná bych nevzal, pokud bych si nevšiml této fotky v pravém horním rohu první strany.

Holmes vzal noviny, z jejichž první strany se na mě dívala usmívající se ruská tenistka Anna Kurnikovová.

— Drahý Watsoně, co vám na fotka připomíná?

— Vůbec nic... Nu, vytvářejí image nové modelce, a skončí-li v pornu nebo ve „vysoké módě“ je nevýznamný detail...

— Přesně takový dotaz jsem zadal Luisi Renierovi, který mě čekal, a ten místo odpovědi jen pokrčil rameny.

— No a já k tomu mohu dodat, že k šachům ta „dívka“ nemá už naprosto žádný vztah.

— Přeložte, prosím, nadpisy pod fotografií, možná vám něco naznačí?

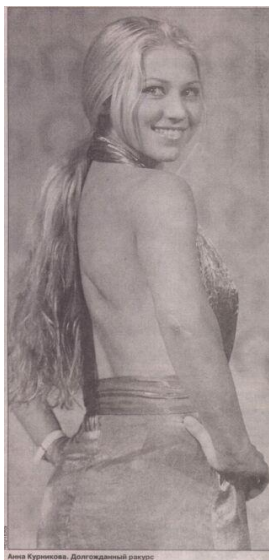
— „Anna Kurnikovová. Dlouho očekávaná perspektiva“ A o něco níže je název článku: „Nic osobního“ s krátkým objasněním tématu - „Americký playboy chce nafotit ruskou krásku.“ Chápu, co máte na mysli, Holmesi, ale moje intuice mi nic neříká o spojení té dívky s „pikniky“

— Nu a titulky první strany? Možná vám něco napoví ony, Watsoně?

— „Soumrak svobody“, „Americká tragédie může pohřbit demokracii“, — pomalu, jako školák, jsem překládal titulky první strany, dál hleděl na fotografii sympatické tenistky a v mysli si opakoval nadpisy pod fotografií.

Ne, Holmes měl pravdu, ta dívka mi někoho přece jen připomínala, ale... mezi ženami, které jsem znal, nebyly modelky pro „playboye“. A mezi neznámými... To nemůže být pravda! Znovu se mě zmocnil podivný pocit, který jsem zažil v hotelu Waldorf po rozhovoru s Galbou.

— Podle mého, Holmesi, jsem ji poznal, je to Afrodita Kallipiga.

Анна Курникова. Долгожданный рисунок

— Jak jste to řekl, Watsone? — zeptal se Holmes. — S pěkným zadkem? Ale vždyť ta dívka má obnažená záda, ne zadek.

— Ano, jistě, — už s větší jistotou, jako na zkoušce, jsem pokračoval, — to je Afrodita Kallipiga, což v překladu z řečtiny znamená „s pěkným zadkem“. Její socha stojí v Národním muzeu Neapole, a kdysi byla obzvláště uctívána v Syrakusách. Snímek té sochy, jako i snímek Kurnikovové v „Izvestiji“, je v pravém horním rohu „Post historického pikniku“. Tam je Afrodita Kallipiga s plakátem „Svobodnému Rusku – Svobodnou lásku“, a zde - „Soumrak demokracie“. Jak to chápat, Holmesi?

— Vidím Watsone, že jste slušně pohnul s obrázky ruského rébusu. Ale vše po pořádku, a k těm novinám se ještě vrátíme, pokud najdeme odpověď na otázku „Jak to chápat?“

S těmi slovy Holmes otevřel svůj notebook, vzal disketu a překopíroval na ni nějaké soubory, načež se natáhl s disketou ke mně.

— Na té disketě je soubor, který, jak jsme se domluvili před třemi týdny, jsem nazval „Poslední gambit“. Všechna moje setkání a rozhovory s množstvím různých lidí ve Švýcarsku, Lichtenštejnsku, Španělsku, Egyptě, Indii, jsem v míře svých možností zapsal do toho souboru. Mimochodem, velmi mi to pomáhalo osmyslet nové

informace, které se ke mně dostávaly často naprosto neočekávaně. Doufám, Watsoně, že máte také podobné zápisky, a jsem připraven se s nimi seznámit. Pojdme se domluvit, že dnes bude odpočinek, výměna obecných dojmů a čtení souboru „Poslední gambit“, a zítra od rána přistoupíme k práci nad „pikniky“. Zde mám také kopie novin a rozličných prací, které mi laskavě zanechali lidé, se kterými jsem hovořil. Ale předtím než začnete číst moje zápisky, Watsoně, poprosil bych vás, abyste se seznámil s touto prací, kterou mi dal v Káhíře jeden velmi zajímavý člověk. Zápis rozhovoru s ním je na té disketě. Mě se zdá, že ten zápis zasluhuje zvláštní pozornost ve světle té činnosti, kterou se oba zabýváme.

Přinesl jsem svoje poznámky Holmesovi a nechal ho odpočívat po cestě, a sám jsem se vrátil k sobě a ponořil se do čtení textu z Egypta. Byl natolik neobyčejný a skutečně významný pro naši dlouhou společnou činnost, že jsem se rozhodl ho zde uvést v plném znění, se všemi poznámkami a vsuvkami neznámých autorů z Ruska.

O principech tandemní činnosti

Vyšší žrečestvo dávného Egypta používalo v organizaci své činnosti principy sudosti i lichosti. V dobách, předcházejících exodu židů z Egypta se skládalo z desítky vyšších zasvěcených Severu a desítky vyšších zasvěcených Jihu⁴⁵, a každá desítka měla v čele jedenáctého žrece, jejího prvohierarchu a vedoucího.

To znamená, každý vedoucí desítky, v případě hlasování v ní⁴⁶, podle svého uvážení, jsa nejvýše zasvěceným, tj. mající v jedenáctce největší znalosti, podporoval jeden z dvou názorů, mezi které se mohly rovným dílem rozdělit hlasy podřízené desítky žrečů, znajících méně než on díky podmínkám vystavění hierarchie. To zabezpečovalo

45

Egypt doby Faraonů se skládal ze dvou zemí: Severu a Jihu, sjednocených pod jednou korunou Faraona. Obě desítky a vedoucí každé ze skupin vyššího žrečestva reálně stáli v mocenském systému Egypta výše než faraoni, ačkoliv ve společnosti podporovali kult osobnosti faraona, a ne žrečestva, a faraon obvykle disponoval dostatečně vysokým stupněm zasvěcení.

46 Pokud to prvohierarcha připustil a nepřijímal rozhodnutí sám.

garantované přijetí konkrétního rozhodnutí ohledně každé otázky v každé z týmů v celku, na Severu i na Jihu, nezávisle na tom, jak se názorově rozdělila desítka, podřízena svému představenému (prvohierarchovi).

Ale pokud oba týmy pracovali spolu, pak situace „hlasování“, ve které se názory rozdělily způsobem „11 pro a 11 proti“ nejenže nebyla vyloučena, ale byla i statisticky předurčena samotnými principy systému, protože vedoucí (prvohierarchové) každé desítky si byli rovni v právech, a jejich názory byly ve stejné míře autoritativní pro všechny ostatní.

Pokud se hlasy dokonce ne obou týmů jako celků, ale jen jejich představených dělili rovným dílem mezi dvěma vzájemně se vylučujícími názory ve vztahu ke konkrétní otázce, pak rovnoprávní vedoucí týmů byli zavázáni vypracovat spolu ve dvojici nový názor, společný pro oba.

Takovým způsobem se vyšší mocenská struktura dávného Egypta matematicky popisovala svéráznou formulí „ $2 \times (1 + 10)$ “.

Jistě, je lehké si představit, že dva nejvyšší zřecové se mohli domluvit losovat a přijmout jedno ze dvou řešení, určené náhodně. Takový přístup k řešení problémů odstranění neurčitosti v přijímání rozhodnutí (v případě rozdělení hlasů rovným dílem mezi dvěma vzájemně se vylučujícími variantami) je pochopitelný a přijatelný pro drtivou většinu milovníků „hlasovacích systémů“.

A vybudování mnohých z nich na základě lichého počtu účastníků hraje roli právě „házení korunou“ takového druhu, protože málokdo může dopředu předpovědět, jak se hlasy rozdělí při synchronním hlasování skupiny, a na čí straně se ocitne jediný rozhodující hlas.

Nicméně, ačkoliv podle vyřčeného předpokladu se mohli vedoucí desítek domluvit losovat, bylo by to z jejich strany porušením systémotvorných principů jejich pracovní struktury „ $2 \times (1 + 10)$ “, kterou oni sami cíleně sestrojili a udržovali při směně pokolení takovou, aby statisticky předurčeně dopouštěla možnost rozdělení hlasů na dvě stejné poloviny mezi dva vzájemně se vylučující názory na jednu a tutéž otázku.

Jinými slovy, ačkoliv prvohierarchové, kteří vedli desítky vyššího žřecstva, zjevně nebyli hloupější než současní demokratizátoři a mohli se dovítit, že podobná nemožnost přijetí určitého rozhodnutí při stejném počtu hlasů „za“ i „proti“ se dá lehce odstranit losem, ale kromě toho chápali i něco dalšího: lepší je to nedělat. A právě toto, že rozhodnutí otázky je skutečně lepší nenechávat na nepředvídatelné

náhodě, a v řadě případů je lepší ho ani nesvěřovat většině hlasů⁴⁷, nechápou naivní stoupenci hlasovacích systémů; a také stoupenci monarchie, starající se o automaticky nevyhnutelné přijetí rozhodnutí v libovolné otázce převahou minimálně jednoho hlasu při lichém počtu členů hlasující „komise“.

Tato zvláštnost pracovní zřečeské struktury „2 x (1 + 10)“ předpokládá, že při nesouhlasných názorech dvou rovnoprávných prvohierarchů v jedné a téže otázce, oni oba měli povinnost stát se účastníky nějakého dalšího procesu vypracování a přijetí řešení, vědomě vylučujícího nepostižitelnou náhodu losování, a stejně tak převahu jednoho hlasu. To je jediné rozumné vysvětlení pro takovou systémově vyjádřenou nepřijatelnost pro vyšší žrečestvo Egypta přijímání rozhodnutí na základě nepředvídatelné náhody, a stejně tak na základě nepředvídatelného jednoho rozhodujícího hlasu.

A pokud pracovní struktura „2 x (1 + 10)“ existovala v průběhu staletí bez bojů mezi prvohierarchy jejích větví a nebyla nahrazena strukturou, vyjadřující princip rozhodujícího hlasu, pak to znamená, že prvohierarchové skutečně uměli zabezpečit akceschopnost systému na základě principu „jeden rozum – dobře, dva - lépe“⁴⁸ a podložené cílevědomě vybrat z dvou vzájemně se vylučujících variant tu lepší, nebo vypracovat třetí variantu, lepší než obě předchozí.

Jinými slovy, umně uskutečňovali tandemní princip ve své intelektuální a v celkové psychické činnosti, který od nich⁴⁹ zdědili i rabíni Velké synagogy dávnověku, čímž vyvolali údiv a nepochopení A. Revillea svou náklonností k párnosti bez jakýchkoliv zjevně vyjádřených homosexuálních příčin, čímž by možná vše vysvětlili freudisté.

Nicméně ve společnosti *téměř všeobecné gramotnosti, lenosti a neschopnosti přemýšlet*, ve které žijeme i my, i čtenáři tohoto textu, je jedním z nejlehčích činů – napsat, a stejně tak i přečíst slova „intelektuální činnost na základě tandemního principu“. Praktické chápání, a tím spíše uskutečnění ve svém vlastním životě toho, na co ony ukazují, je mnohem těžší, než napsání nebo přečtení slov.

⁴⁷ Ve převaze hlasů se můžou projevat ve společnosti panující omyly, které mohou způsobit krize v dalším vývoji.

⁴⁸ Ve vztahu k hlasovacímu systému to znamená, že rozum každého účastníka je „dobře“, a dva rozumy jeho vedoucích jsou lepší než libovolný ho tvořící individuální rozum.

⁴⁹ Skrze periferii egyptského žrečestva doprovázející Mojžíše, která se infiltrovala do kolena Levitů.

První, co může přijít na mysl čtenáři, je vzpomínka na dvojkolo, na kterém pedály šlapou dva cyklisté zároveň a synchronizovaně. Ti, kdo nejen viděli dvojkolo, ale i na něm jezdili ve dvojici, si pravděpodobně zapamatovali lehkost jízdy ve srovnání s kolem pro jednoho, vznikající proto, že odpor prostředí vůči tandemu je jen málo vyšší, než u kola pro jednoho, a energovybavenost je přibližně dvojnásobná. Ale pravděpodobně také to, že pokud váš partner v tandemu mydlí nohama, jen aby nebrzdil tempo, s jakým vy šlapete ze všech sil, bude vám to poměrně méně příjemné, než vézt pasažéra na kole pro jednoho.

Přibližně takto, jako v cyklistice, stojí záležitosti s tandemním principem v sféře intelektuální činnosti: pokud dva v tandemu našli cestu, jak zabezpečit *sečítání* svých osobních možností, pak efektivnost tandemu převyšuje možnosti každého z jeho účastníků, a výhody tandemního principu „jeden um – dobře, dva – lépe“ jsou pro ty, kdo ho byl schopen realizovat, nevyvratitelné; pokud dva jedinci při pokusu vytvořit tandem nesčítají své možnosti, pak ten, čí osobnostní duchovní kultura je rozvinutější, bude muset svým úsilím vléct přes „dráhu životních překážek“ i svého partnera, i všechny tandemní výsledky, což se v některých případech může ukázat nad jeho síly i v případě, že individuální možnosti by mu dovolily se přes „dráhu překážek“ dostat samotnému poměrně lehce.

Avšak tandemní princip intelektuální činnosti disponuje jednou zvláštností: na rozdíl od cyklistiky, kde tandem, na který je možné nasednout a projet se, předjížděje cyklisty-jednotlivce, je jasné viditelný a hmatatelný, pak v intelektuální činnosti všechny pozitivní efekty vznikají a projevují se jen v případě sečítání schopností účastníků. Sečítání může fungovat od začátku, v tom případě se tandem formuje „samo sebou“ bez jakýchkoliv záměrných úsilí z jejich strany, ale z této příčiny také může zůstat neviditelný pro vědomí, zaujaté jinými problémy, může zůstat v oblasti nevědomé psychické činnosti. Pokud sečítání od začátku nenastane, a lidé se nedovtípí o možnosti dosažení tandemního efektu ve své činnosti, pak ani nepodniknou cílevědomé kroky k tomu, aby, změnou svého vztahu k sobě a ostatním, zabezpečili sečítání schopností v tandemu.

To jsou dvě příčiny, kvůli kterým tandemový princip „jeden um – dobře, dva – lépe“ zůstal vně zkoumání psychologických škol různého druhu: pokud byl realizován, pak *není o čem* mluvit, protože není cílem, ale prostředkem k dosažení nějakých cílů; pokud nebyl realizován, pak *není o čem mluvit jednoduše z důvodu absence předmětu rozhovoru*. My mu udělíme velkou pozornost proto, že je částečným cílem, který se po dosažení stává prostředkem k

uskutečnění jiných, důležitějších cílů.

Ačkoliv už žrečestvo starověkého Egypta se opíralo ve své činnosti na tandemní princip, metody pěstování intelektuální činnosti na jeho základě byly v systému zasvěcení starověkého Egypta buď nezjevné (to je podle našeho chápání zákonů šíření a zachování informace ve společnosti pravděpodobnější⁵⁰); nebo zjevné metody byly vlastnictvím jen nejvýše zasvěcených.

V prospěch řečeného v předcházejícím odstavci hovoří i ty historické okolnosti, za kterých Egypt přestal být Egyptem a „sám o sobě“ zmizel z historické arény. Proběhlo to v důsledku toho, že konceptuální moc – struktura vyššího žrečestva Egypta „2 x (1 + 10)“, stojící staletí nad faraonem a státností, opustila Egypt v době Mojžíše spolu se kněžími a služebníky Amona, kteří se v období egyptského zajetí židů zamaskovali mezi starověkými židy. Jak si poté vedl Egypt faraonů je obecně dobře známo, ačkoliv ten proces uvádání historikové nespojují s odchodem a zmizením žrečeské pracovní struktury „2 x (1 + 10)“⁵¹.

V doslovu I.Kacnelsona k románu B.Pruse „Faraon“⁵² se podotýká,

⁵⁰ Je poměrně těžké mluvit o tom, pro co nejsou v kultuře „slova“.

⁵¹ Jedna, byť možná ne hloupá, ale svévolně využívající sexuální pudy mužů Kleopatru, jejíž vláda skončila její sebevraždou a připojením Egypta k Římu jako provincie, tu strukturu zaměnit nemohla. Ale Kleopatra je poslední z řady egyptských vládců, vládnoucích bez podpory žrečeské struktury, která opustila Egypt dříve. Na dobu její vlády jen připadla poslední etapa procesu začatého mnohem dříve, a kterému se ona bránit nemohla, protože to byl dlouhý proces, nedostupný vnímání a chápání povrchnímu umu rozmarné královny a jejího okolí.

⁵² Ten román, vydaný roku 1895 a mnohokrát znovuvydaný v Rusku po roce 1895, je jedním z mála děl, kde jsou procesy společenského samořízení ve státě popsány v uměleckých obrazech v jejich spojení s procesem samořízení globální civilizace. Zvláštní role románu spočívá v tom, že autor věrně uviděl a popsal v tom procesu samořízení davově-“elitární“ společnosti funkční roli různých společenských skupin, stabilních v následnosti generací. Pokud v románu izolovat zápletku řízení, pak stojí za to obrátit pozornost na následující systém vztahů:

- rolníci a řemeslníci, tj. národní masy, zapojené v produktivní práci, jsou vně sféry jejich profesionalizmu ve společenském sjednocení práce, plně závislí na činnosti hodnostářského korpusu, představujícího státní aparát na místech (scéna „živých obrazů“ v chrámu);

- veškerá periferie hodnostářského (úřednického) korpusu na místech a v odvětvích (v armádě), početně převyšující centrální aparát – dvůr faraona – přesto, neschopná samostatně se postavit politice centra se také ocitá v plné závislosti na něm;
- klíčová scéna románu – epizoda národního hněvu, zsynchronizované znacharstvem se slunečním zatměním. Ona ukazuje, že i centrální aparát, v čele se svou nominální hlavou faraonem, je ohraničen v činnosti činností egyptského znacharstva (obvykle nazývaného „žrečestvem“), protože administrativní „elita“ není schopna na základě svého vnímání světa odlišit manažersky významnou informaci, od šumu: pro to jsou třeba konzultace se znachary, což znacharům dovoluje manipulovat různými vrstvami společnosti za pomoci dávkování konzultací;
- ale ukazuje se, že i hierarchie znacharů Egypta nebyla svobodná ve svých činech, a přiznávala patronát Babylonské hierarchie znacharů, a byla nucena souhlasit s jejím vyslancem a kardinálně změnit politiku Egypta. To je přijímáno faraonem jako záškodnictví a zrada, protože on nepatří do skupiny zasvěcených, kteří jsou věrní disciplíně hierarchie, nemají právo vysvětlovat mu veškerý objem příčinně-důsledkových vazeb v jejich konzultativní, ve vztahu ke státnímu aparátu, činnosti.

To znamená systém vztahů „natstátní znacharstvo – klany znacharstva ve státě – elitární aparát státního řízení – národní masy, zapojené v produktivní činnosti“ je ukázán ve své podstatě správně ohledně jejich možností a podstaty jejich činnosti v davově-“elitární“ společnosti.

Pokud provést paralelu se současností, pak se změnilo jen jedno: znacharstvo vnitrostátní a znacharstvo globální nekoná ve společnosti tak otevřeně, jako tomu bylo v Egyptě, a jak je ukázáno B.Prusem v románu. Znacharstvo se zamaskovalo v jiné sociální skupiny, přičemž v biblické civilizaci vládnoucí znacharstvo a její místní periferie se ztotožňuje s „elitou“ (odsud plyne i ztotožnění hodnostáře církve K.Pobedonoscova, zdrceného mravně a světonázorově Biblií, s vrchním žrečem, které se odehrálo mezi inteligencí Ruska při vydání románu v začátku vládnutí Nikolaje II; jde o to, že žrečestvo se kultem oddělovalo od davu, ale samo nebylo rozdrčenou autoritou kultu); a vnitrostátní znacharstvo, které se neprodalo nadstátnímu globálnímu a nebylo jím rozdrčeno světonázorově, bylo ze sféry řízení života společnosti a konzultací státního aparátu vytěsněno do sféry „chiropraxe“ a prstonárodní praktické magie, ačkoliv čas od času se aktivizovalo i v politice skrz „řádové“ struktury prstonárodu. Vedle toho, je třeba poznamenat, že i B.Prus byl produktem

Část 4. Znovu Holmes a Watson

že v egyptském dávnověku byl historicky reálný vrchní žrec Amona v Thébách Cherichor, který obsadil egyptský trůn odstraněním Ramsese XII, historicky reálného posledního faraona XX. dynastie (což posloužilo B.Prusovi jako reálný základ pro zápletku jeho románu). V té době se Egypt rozpadl na dvě části a následně se stal kořistí cizozemců, po míře toho, jak svévole a nevědomost „elity“ a žrečestva, degradujícího na úroveň žaludečně-prospěchářského znacharstva, přivedla k progresivnímu pádu kvality řízení, které skončilo o několik století později za Kleopatry finálním krachem.

biblické civilizace a také z nějakých jemu vlastních příčin vnesl vklad v ochranu její stability. To se projevilo v odrazení v románu židovskolichvářského tématu.

- Lichvářství, podle zápletky románu dusící Egypt, je „pověšeno“ na Feničany, kteří zmizeli z historické arény a dnes nejsou přítomni jako živá národní kultura.
- Milenka mladého faraona, který vstoupil v konflikt s vyšším žrečestvem, Sára a její syn žid-následník egyptského trůnu, jsou nevinné oběti despotizmu hierarchií znacharstva. Něco podobného mělo místo i v mládí Nikolaje II: existovala i židovská milenka, ale třetí oddělení zasáhlo a do svatby a následníka-žida to nedošlo.

Zloumyslnému a despotickému znacharstvu Egypta je v románu mimochodem postaven Mojžíš, který je charakterizován postavou žrece jako nějaký „žrec-odpadlík“, který narušil klanovou disciplínu hierarchie, v následku čehož Sára na řece otevřeně zpívá chvalozpěv, v kterém se oslavuje Jediný Nejvyšší Bůh. To vědění bylo v Egyptě údělem vyšších zasvěcených, skrytých v chrámech, a nepodléhalo propagandě mezi lidmi, protože by vedlo k zničení pozemské hierarchie znacharstva kvůli její neadekvátnosti té kultuře, ke které vyzýval Mojžíš.

Ale, poukázav na tu pravdu, B.Prus neprocitoval vnitrosociální doktrínu Bible, podle které je lichvářská vláda na státy a národy nikoliv údělem Feničanů, ale údělem historicky reálného i současného židovstva, jehož předkové odmítli misi vzdělávání všech národů skutečnou religii, předloženou jim skrze Mojžíše, skrz což měli možnost ochránit se před despotizmem egyptského znacharstva, které vybralo židovstvo jako nástroj realizace světové nadvlády.

Tím samým, bez ohledu na záměry B.Pruse, se ta doktrína lichvářského parazitizmu mlčky ztotožňovala s učením Mojžíše, proroka Nejvyššího Boha, pro což nejsou žádné historické ani religiózní příčiny. A soucitný vztah čtenáře k nevinné Sáře a jejímu synu, se také má mlčky rozšířit na celou židovskou diasporu, které tu doktrínu lichvářské tyranie během historie realizuje.

I. Kacnelson, jako i mnozí další, neobrací vnímání na to, že ty reálné události krachu XX. dynastie a panování vrchovního znacharstva v roli faraonů nastaly až PO exodu židů z Egypta, známého z Bible. To znamená poté, co Egypt už porodil globální doktrínu zotročení na základě lichvářské doktríny židovských klanů, podřízených nástupcům hierarchie egyptského Amona (biblického obecně, i církevně-“pravoslavného“ Amina, Amena, konkrétně).

Po startu té agrese metodou „kulturní spolupráce“, globálnímu znacharstvu, které zdeformovalo Zjevení (předané skrz Mojžíše) příkazy k lichvě a rasizmu, začala kultura Egypta jako státního útvaru překážet. S cílem zabezpečení principu „konce do vody“⁵³ („*důkazy pod koberec*“, *zbavit se důkazů, pozn. překl.*), byl představiteli hierarchie v osobách jejich představených narušen princip vypracovávání řešení dvěma paralelními a rovnoprávními větvemi „2 x (1 + 10)“. Tím samým byla historicky reálnému Cherichorovi vytvořena možnost stát se jediným akceschopným prvohierarchou té úrovně znacharstva, kterou obešli stranou při zasvěcování do globálních plánů, aby ona, zůstávajíc v Egyptě, se nemotala pod nohy uchazečům o světovládu.

Možná, že nechápeje podstatu a efektivnost *tandemového principu vypracovávání řešení a jediného velení při jeho realizace v životě* (to leželo na faraonovi a hierarchii státní správy), jsa nezasvěceným do smysluplnosti architektury *systému řízení Egyptem při směně pokolení*, pod jehož mocí žil Egypt v průběhu několika tisíciletí, reálný Cherichor – individualista svými mravními ideály a světonázorem – sám usiloval o převzetí kompletní vyšší státní moci a zaujal pozici faraona. To mu bylo dovoleno *neformálním* systémem „2 x (1 + 10)“ žrečů, kteří začali usilovat o globální absolutní vnitrosociální moc, proto, že již více nepotřebovali, aby mocenské struktury Egypta svými možnostmi převyšovaly mocenské struktury jiných států. Z pohledu *neformální* struktury „2 x (1 + 10)“, která se stala nadstátní a mezinárodní, všechny státy jí měly ustupovat v efektivnosti mocenských struktur, a jejich kultury (států) měly být unifikovány i v tomto smyslu. Přejít k monarchii v Egyptě, ve které monarcha stojí nad kněžími, ze setrvačnosti nazývaných „žrečestvem“, řešil právě tento problém. Znamenalo to ztrátu udržitelnosti (stability) systému společenského samořízení staroegyptského regionálního davo-“elitarizmu“, který do té doby podporoval život egyptské regionální

⁵³ A stejně tak začátky historie současné biblické civilizace – do vody Lety (řeky zapomnění v řecké mytologii).

civilizace během tisíciletí, a dokonce ji dokázal provést skrz vojenské a sociální katastrofy (krachy řízení) bez ztrát svébytnosti její kultury.

Tak staroegyptský žrečeský systém „2 x (1 + 10)“ - díky tandemovému principu dokonalejší a bezchybnější ve vypracovávání řešení než „liché“ systémy – přestal dohlížet na výkonné struktury (faraona a státní aparát) a nějakou dobu existovala v skryté formě v prostředí starověkých židů.

Později se projevil otevřeně svou vrchní částí v osobách dvou vyšších rabinů, stojících v čele Velké Synagogy starověku přibližně od roku 230 př.n.l. během celého období, dokud starověká Judea, nebyla popořadě přinucena z jejich strany opět sehrát po prvních příchodu Krista egyptskou „hru“ „Konce a začátky do vody Lety“⁵⁴.

To je obecně vše, co je možné z obecně známé historie zjistit o roli tandemového principu v minulosti. Předtím, než přejít k analýze jeho možností v současnosti a perspektivách, je třeba poznamenat, že psychika představitelů dávného žrečestva, pracujícího na základě tandemového principu, se viditelně odlišovala od psychiky druhé části žrečestva, lidí podobných Cherichorovi, dávajících přednost tomu, realizovat řízení na základě individuálních možností; a kromě toho, i psychika ostatního obyvatelstva, nepatřícího k žrečeským strukturám, se z velké části odlišovala od psychiky vyšších hierarchů⁵⁵.

Právě kvůli osobitostem v algoritmice psychiky a samodisciplíně vlastní vyššímu žrečestvu, které osvojilo tandemový princip intelektuální činnosti, jsou ve vztahu k němu nepoužitelné obecně známé (obyvatelstvu-davu minulosti) postupy korumpování a silového nebo jiného vydírání protivníka při nesouhlasu s jeho názory. A ti, kdo si myslí, že mezi akceschopným vyšším žrečestvem bylo koupení nebo vydírání jednoho hierarchy jiným možné, si musí odpovědět na otázky: čím se mohli koupit navzájem lidé, jejichž slovo bylo reálně mocnější, než slovo faraona, vychováni z dětství tak, aby nebyli nevolníky instinktů a vášní? Jaké mezi nimi mohly vzniknout osobní spory, pokud jejich *ohraničené* fyziologické a kulturně podmíněné (díky

⁵⁴ Leta je v mytologii antických Řeků řečou zapomnění, oddělující království mrtvých od světa živých. Při jejím překročení zemřelí ztrácejí paměť o pozemském životě.

⁵⁵ Vědění, kterým disponovali představitelé různých skupin společnosti, vyjádřené v té či oné terminologii či symbolice, je jen „přídavkem“ (nadstavbou) nad typem psychiky. Proto možnost nebo nemožnost realizovat tandemový princip v intelektuální činnosti nezávisí na úrovni vzdělání jednotlivých sociálních skupin.

výchově) potřeby mohly být garantovaně uspokojeny vši souhrnnou silou egyptského státu⁵⁶, nemalou dokonce podle dnešních měřítek, tím spíše, že spory by zničili akceschopnost struktury „2 x (1 + 10)“, která jim zabezpečovala v životě vše, dělajíc je téměř plně nezávislé na společnosti a jejím „mínění“, které oni sami z velké části formovali?

Ale to znamená, že jsa osnovou pro likvidaci a rozřešení „nedorozumění“ různého druhu, tandemový princip pro svou realizaci sám vyžaduje jasné chápání určitých věcí, a dobrovolný souhlas chování každého z účastníků tandemu s chápáním takového druhu.

Především je nutné pochopit a smířit se s tím, že koncepcce „autorského práva“, „práva na intelektuální vlastnictví“, která je na Západě vnímána jako jeden ze základů jejich civilizace, překází realizaci svobodné intelektuální činnosti a zkodokonalování duchovní kultury ve společnosti jak celkově, tak i na základě tandemového principu činnosti konkrétně.

Tandemová intelektuální činnost je založena ve všech případech bez výjimky na přiznání objektivnosti faktu samostatného bytí všech tandemových výsledků a podřízení svého chování každým z účastníků tandemu tomuto faktu. To, co se rodí ve výsledku intelektuální činnosti na základě tandemového principu, není produktem intelektuální činnosti kohokoliv z účastníků tandemu. A v produktu tandemové činnosti je reálně nemožné vymezit „autorské práva“ každého z účastníků na odděleně vzaté uměle vybrané komponenty *celostného produktu* tandemové činnosti.

To poslední je podmíněno tím, že tandemový princip je ve své realizaci ve mnohém podobný hře „domino“ v tom smyslu, že vklad jednoho účastníka do tvořeného produktu tandemní činnosti je podmíněn předcházejícím vkladem druhého z účastníků, a navíc formuje podmínky k následujícím vkladům jich obou. Právě díky tomuto všechny tandemové produkty disponují samostatností *bytí, při kterém jsou přítomni účastníci tandemu*. V tandemu ani jeden z účastníků neobsluhuje intelektuální činnosti druhého⁵⁷.

⁵⁶ Od časů starého království, tj. od samého začátku nyní známé historie civilizace Egypta, existoval „Dům života“ - žrečeská struktura, která, symbolicky řečeno, v sobě sjednocovala informační možnosti nynějších Akademií věd a mocenské možnosti nynějších speciálních služeb. Na první požadavek Domu života byl státní aparát Egypta zavázán zabezpečit ho vším objednaným v potřebném množství bez jakýchkoliv prodlev.

⁵⁷ Ve vyšším žrečestvu Egypta celá desítka obsluhovala činnost svého představeného (prvohierarchy), ale ani jeden z prvohierarchy nesloužil

Výše řečené je klíčem k realizaci tandemového principu v životě, nikoliv pravidla, vymyšlené pro nějakou intelektuální „hru“, které je možné svévolně měnit, v důsledku čehož se získají pravidla jiné „hry“, načež je možné vybrat tu „hru“, která se více zamlouvá.

Každý člověk, jsa částí objektivního světa, disponuje osobními osobitostmi vlastními jen jemu, což získalo pojmenování „subjektivismus“. Ve společenském životě lidí je právě subjektivismus výzkumníků, vědců, inženýrů, zdrojem objevení se v kultuře nových znalostí a návyků. Ale je i základním zdrojem chyb, pramenících z různého druhu ohraničenosti a nedostatečnosti subjektu. Pokud někdo vyslovuje názor, nezapadající do obecně přijatého, panujícího, pak dostatečně často je mu to vytýkáno slovy „A-a-a... to je *tvůj* názor...“. Avšak v drtivé většině případů „vytýkači“ druhým *jejich* názorů dávají přednost nezamýšlet se nad obsahem těch názorů a nad tím, nakolik adekvátně je v nich vyjádřen objektivní běh událostí života, a v čem konkrétně je subjektivní mínění chybné a jaké osobitosti psychické činnosti člověka, který daný názor vyjádřil, našly své vyjádření v těch chybách.

Pokud se zaměřit právě na tyto otázky, pak všeničící skepticizmus a nihilismus typu „A-a-a... to je *tvůj* názor...“ se promění v jednu z dvou komponent tandemového principu. Pokud odpovědi na otázky takového druhu nebudou odmítnuty nositelem mínění „*Ale táhni, ... Kdo jsi, abys mě poučoval?!*“ pak on tím samým začne svou část tandemní činnosti, ve výsledku čehož se jeho počáteční názor může změnit, ale kromě toho bude nový názor doprovázet i nějaký názor na partnera jako člověka a jako na nositele určitých znalostí a návyků.

Pokud partner neodmítne to mínění o otázce a doprovázející ho mínění o sobě, a nepřeruší dialog, pak může završit první cyklus tandemové činnosti zrozením třetího názoru, jež se bude v nějakých aspektech odlišovat od výchozích názorů každého z nich na danou otázku. To třetí mínění ohledně zkoumané otázky bude nevyhnutelně doprovázeno nutností změnit své sebehodnocení pro každého z účastníků tandemu ohledně těch či oněch svých osobních kvalit, znalostí a návyků. Pokud se to bude týkat dostatečně seriózních otázek, pak je možný jak krach osobnosti, zatvrzelé ve své přívrženosti názorům, neadekvátním objektivní realitě, tak i její přeměna.

Tandemové efekty v intelektuální činnosti jsou důsledkem toho, že z pohledu zdravého smyslu každého z účastníků tandemu je subjektivismus jeho partnera svého druhu „dláto“, odřezávající z

produktu tandemové činnosti chyby, vzniklé v důsledku subjektivismu každého z nich; ve vztahu k osobnosti člověka se subjektivismus jeho partnera jeví kovářským kladivem, a tandemový produkt – kovadlinou. V důsledku takového druhu vzájemného „kovářského“ opracování se od osobnosti odstraňuje poměrně mnoho všelijaké „náplavy“ chybného subjektivismu, který našel vyjádření v jeho osobním vkladu do produktu tandemové činnosti. Ten proces je tím více psychologicky bolestivý a nepříjemný, čím více osobnost nárokuje „intelektuální vlastnictví“ ve vztahu k výsledku tandemové činnosti a jeho komponent a čím více se považuje (ve vnímání sebe samého) za „lepší než ostatní“⁵⁸. Když začíná opracování osobnosti v kovárně tandemových vztahů, pak od některých odlétá tak mnoho plev, že z nich zůstane máloco a někdy se velká osobnost jednoduše v těch slupkách-plevách ztrácí. A právě strach ztratit tvář v opracování takového druhu, který je vlastní egoistickému individualismu, je jednou z hlavních překážek, které je nutné překonat, aby bylo možné se v praxi přesvědčit, že „jeden rozum – dobře, dva – lépe“.

Z toho je možné pochopit, že tandemový efekt se projevuje tím ostřeji, čím odlišnější je ta životní zkušenost, která je uložena v duších účastníků tandemu, a čím svobodněji (volněji) a vlídněji se každý z nich staví k druhému. A podobně tandemový efekt mizí v situacích, podobných básni I.A.Krylova „Kukačka a kohout“, kdy „kukačka“ chválí „kohouta“ za to, že ten chválí „kukačku“. V prostředí individualisticky myslící inteligence je mnohem častější setkávat se s „tandemy“, podobnými ptačímu, popsány Krylovem a obětavě zaujatými vzájemným chválením; přičemž jeden a tentýž „intelektuál“ může postupně být účastníkem několika tandemů vzájemného chválení. Ale pokud alespoň jeden z účastníků vzájemného chválení přejde k uskutečnění principů tandemní činnosti, pak riskuje ztratit svého partnera a chválitele, kterému „kovářské opracování“ jeho domýšlivosti je nepříjemné a urážlivé.

Intelektuální činnost v tandemu probíhá jako přímá komunikace lidí, ve které probíhá výměna subjektivní informace mezi nimi. Tato

⁵⁸ Analýza textů Uljanova a Bronšteina ukazuje, že pokud by byli schopni překonat vůdcovské ambice a vzájemnou nevráživost, kterou k sobě cítili více než deset let, pak na základě toho, co napsal každý z nich samostatně, by se v tandemové činnosti mohli osvobodit od chyb, zrozených jejich subjektivismem, a spolu vyvést komunistické hnutí v Rusku a ve světě mimo koryto biblického projektu dosažení světové nadvlády metodou kulturní spolupráce.

výměna je tím více efektivní, čím více je soustředěno vnímání účastníka na jeho partnerovi. Informační výměna takového druhu může probíhat bez přerušení poměrně dlouho; může se obnovovat po vícenásobných přestávkách, které mohou i na několik let přerušovat posuzování nějaké konkrétní problematiky. Delší doba taktu (cyklu) tandemové činnosti a charakter informační výměny mezi lidmi dává odpověď na otázku, proč „třetí je navíc“ a proč jsou ještě víc „navíc“ a zbytečnější čtvrtý a další rozumy.

V nejzřetelnější podobě probíhá informační výměna mezi lidmi jako beseda. Člověk může hovořit, obracet se k jedinému spoluúčastníku besedy, a k množství posluchačů. Ale drtivá většina lidí je schopná sledovat a analyzovat chod myšlenek v projevech jen jednoho spolubesedníka. Třetí, pokoušející se stát účastníkem besedy, na sebe přitahuje pozornost posluchače, čímž narušuje tandemový proces. To neznamená, že ve všech případech bez výjimky třetí musí být „odejit“ za hranice sféry besedy. Pokud chápe tandemový princip, pak jsa přítomen při tandemové činnosti druhých, je zavázán stát se pro ně průzračným nebo splynout s pozadím okolní situace. Ale to je jen jedno z ohraničení pro třetího účastníka, vkládané na něj tandemovým principem.

Druhá okolnost se projevuje trochu jiným způsobem. Jistě, triumvirát, stejně jako početnější „komise“, včetně až do parlamentu nebo sjezdu, může pracovat v polytandemním režimu, kdy jeho účastníci střídavě formují tandemy v různých sestavách. Ale v drtivé většině případů to vede jen k zpomalení práce „komise“ bez podstatnější výhry v kvalitě vypracovaného řešení. Příčina je v tom, že drtivá většina tandemů věnujících se nějaké otázce, formovaných účastníky „komisí“, se ukáže přibližně stejně efektivními. Ale postupem doby se ve vztahu ke každému problému objeví několik v té oblasti vedoucích tandemů, z nichž jeden je schopen nahradit veškerý součet ostatních⁵⁹. Kromě toho, v mnohočlenné „komisi“ není zdaleka při všech variantách účastníků možné rychlé formování práceschopných tandemů, což vede k bojům frakcí, známých z každého parlamentu, dalším ztrátám času a snížení kvality řešení, vypracovaného „komisí“.

Polytandemní princip je efektivní při zpracování spektra problémů,

⁵⁹ Je rozumné předpokládat, že prvohierarcha každé z staroegyptských desítek s ní pracoval v polytandemním režimu a že každý z jejích členů se specializoval na nějakou oblast. Hlasováním, pokud někdy hlasovali, se řešili jen obecné otázky, které tak či onak chápali všichni.

jejichž celkový rozsah a nutná hloubka chápání překračují hranice možností jednoho člověka. To vede ještě k jedné osobitosti tandemového principu, která disponuje rozhodujícím významem právě v polytandemové variantě při zpracování spektra problémů: účastník tandemového procesu nemá právo lhát, protože zdaleka ne vše jím řečené mohou prověřit druzí účastníci polytandemního procesu, ale jím vyřčený vědomě lživý názor, jsa přijat druhými účastníky polytandemního procesu jako pravdivý, může posloužit jako základ pro vypracování hluboce mylného řešení, které může mít velmi vážné následky.

Pokud zkoumat nějaké tematicky určené spektrum množství problémů, pak v polytandemním principu je realizovaný jeden ze způsobů vzájemného působení individuální psychiky (a intelektu) s kolektivní psychikou (a kolektivním intelektem), jehož součástí je jedinec-účastník tandemu. Z toho důvodu, těm, komu egoistický individualismus nedovoluje pracovat na základě tandemového principu, je lépe mlčet o soubornosti a kolektivismu. Dokud se jedinec nenaučí činnosti na základě tandemového principu v jeho vztazích s jinými lidmi, místo soubornosti obecně a soubornosti v Duchu Svatém konkrétně, bude vytvářet více či méně zjevně vyjádřenou kolektivní schizofrenii; šíření vědomé lži představuje ve vztahu ke kolektivní psychice jeden ze způsobů jejího schizofrenního rozdrobování⁶⁰. Osvojení tandemového principu činnosti, vyjádřené v praxi výsledky tandemové činnosti, je první překonanou překážkou odkrývající cestu k soubornému životu jedinců.

* *
*

Dvakrát jsem přečetl text a byl jsem ohromen koncentrovaností informací v něm obsažených. Kromě problémů vzájemných vztahů s Holmesem, o kterých jsme spolu nikdy nemluvili, materiál práce vrhal světlo na ty otázky řízení v dávném Egyptě, kterých jsem se začal

⁶⁰ Právě z toho důvodu je každá lež pracovníka státu nebo soukromého podnikatele nebo jiného administrátora – zločin s dopředu nepředvídatelnými následky, který je hoden pokud ne trestu smrti, pak nemilosrdného odstranění daného pracovníka ze sféry řízení do jiné sféry, kde na jeho lži bude záviset minimální množství lidí.

dotýkat, zabývá se „pikniky“. Ale práce se dotýkala i mnohých jiných problémů západní civilizace: co jsou to současné demokratické volby a proč demokracie, v té formě, ve které je představena ve společnosti, není efektivní; osobitý pohled na podstatu autorského práva atd. Pomyslel jsem si, že pokud se stane majetkem širokého okruhu čtenářů, pak v procesu jejího posuzování může sama o sobě zrodit novou kulturu vzájemných vztahů mezi lidmi, a také kulturu vztahů člověka a společnosti. Také jsem pochopil, že samotný text představuje část nějaké objemnější práce a že by nebylo špatné pohovořit o tom s Holmesem. Všechn čas, který zbýval do večere, jsem posvětil čtení souboru „Poslední gambit“, srovnávaje přečtené s novými obrázky z různých čísel týdeníku „Doba zvratů“, novin „Práce“ a „Argumenty a fakta“. Překvapivé bylo dokonce ne to, že ruské „pikniky“ jsou ve světě tak široce známé, ale ten neobvyklý výklad událostí s nimi spojených, různými lidmi v různých částech světa. Z poznámek Holmese svět vyvstával ohromný a různorodý, ale o to více jediný a celostný, než jsem si představoval dříve. Ohromovala mě také určitá synchronnost našich vyšetřování a pocit něčeho neviditelného, ale objektivně existujícího, předurčujícího tu činnost, co v lexice už získala název „matrice“. Vyvstával i obraz nového Ruska, nejen prostě záhadné a nepředvídatelné země, k čemuž jsme my na Západě s určitým neklidem už přivykli, ale osobité civilizace, odlišné od Západu i Východu, ve které už se rýsují kořeny nové kultury třetího tisíciletí.

Zapnul jsem zprávy v 17.00, a uslyšel zprávy o teroristickém činu, spáchaném v noci z 12. na 13. října v centru Madridu. Soudě podle zápisek Holmese, už 3. října Paolo Riego a Andrej Verov, analyzující podivnou mapu hlavního města Španělska s klíčem, ležícím nyní přede mnou, posuzovali v El-Eskorialu možnost takového teroristického činu. Zajímavé, ví už o tom Holmes? Zaklepal jsem na dveře jeho pracovny.

— Vejděte, Watsone, nespím, studuji vaše poznámky. Zvláštní zájem u mě vyvolala vaše beseda s Galbou v baru hotelu Waldorf. Bezpochyby jste se setkal se skutečným, reálným trockistou.

— Holmesi, slyšel jste poslední zprávy?

— Copak, ještě jedno letadlo spadlo na New York?

— Ne, soudě podle obrázku s persónou, která krmí „ptáčky“ na břehu černého moře, to nás ještě čeká. Právě ale informovali o nočním výbuchu na centrálním náměstí Madridu. Zrovna jsem se díval na kopii

té podivné mapy s klíčem ve formě ruky a četl váš komentář k ní. Co je to? Náhoda? Ne, tak to nebývá...

— Jak vidíte, drahý Watsoně, – naopak bývá. To je matrice a matrice je všude! Nedělejte si starosti, pocit, který nyní zažíváte, jsem prožil čtvrtého října, den poté, co jsme v El-Eskorialu v Andrejem Verovem a Paolem posuzovali kalendáře za rok 1994. Jak už jste pochopil z mých poznámek, majitel bytu, který viděl kalendáře stejně jako já poprvé, přesněji než všichni ostatní, předpověděl den katastrofy ruského letadla. A ohledně jízlivých slov o dalších letadlech, padajících na New York, je třeba být opatrnější, milý Watsoně, pokud nechcete, aby skutečně padala: slova mívají moc nad maticemi, pokud se ukazují být vloženými ve vztahu k těm, kdo pracuje na objímajících (nadřazených) maticích. Zítra pohovoříme o maticích podrobněji, v procesu luštění ruských „rébusů“. Zdá se mi, že se nám shromáždil materiál, který plně stačí na to, aby bylo možné vyslovit konkrétní dohady ohledně všech třech „pikniků“. A co vy, milý příteli, a text „O tandemním principu činnosti“?

— To nejpodivnější na tom je, Holmesi, že poprvé jsem se zamyslel nad principy naší společné činnosti v den vašeho odjezdu do Švýcarska. Nikdy dříve jsme ty otázky neposuzovali, ale po seznámení s obsahem práce jsem se cítil v roli cyklisty, který naprázdno šlape pedály.

— Není třeba zabývat se podceňováním, drahý Watsoně. Každý z nás dělá tu část celkové práce, ke které má nejlepší předpoklady. Váš přístup k analýze „pikniků“ je po mém unikátní. A co se týká výsledků tandemní činnosti, ty nepatří nikomu z účastníků osobně, a to je pro mě závěr nejen přípustný, ale i vyžadující nové osmyslení, vycházející za rámec obvyklých stereotypů kultury, ve které žijeme. Pokud mluvit otevřeně, nemám v podstatě proti koncepci autorských práv, uvedené v dané práci, co namítnout. Zatím je jasné jedno: takové závěry by nikdy nemohly být zformulovány v prostředí západního establishmentu a následovně, máme co do činění s právním vědomím nové vznikající kultury. Ale promiňte, Watsoně, chtěl bych dočíst do konce vaši analýzu, a zítra probereme podrobně obě varianty a, jak se mi zdá, dostaneme se k novému výsledku naší tandemové činnosti.

Druhý den po snídani jsme se sešli v pracovně Holmese. Na jeho pracovním stole ležely v chronologickém pořadí tři obrázky „pikniků“ a také kalendáře z „Hodiny zvrátů“ a kopie dalších materiálů, majících vztah k „piknikům“. A já jsem přinesl sborník pověstí A.S.Puškina.

— Co to máte, Watsoně?

— Než začneme posuzování ruských „pikníků“, chtěl bych vám, drahý Holmesi, přečíst jednu frázi z Puškina: „Dvě pevné (nehybné) ideje nemohou zároveň existovat v mravní podstatě, stejně jako nemohou dvě tělesa ve fyzickém světě zaujímat jedno a totéž místo.“⁶¹

— „Piková dáma“?

— Naprosto správně Holmesi, — začátek šesté kapitoly. Během studia analytické poznámky o filmu „Matrix“ a také po přečtení vašich poznámek se u mě zformovala představa o globální konfrontaci dvou koncepcí řízení: biblické a jí alternativní Koncepci společné bezpečnosti. A mě se zdá, že Puškin jednou větou už v první polovině 19. století přesně vyjádřil konfrontaci dvou navzájem neslučitelných koncepcí řízení. A pokud v tom výroku Puškin obrátil pozornost na informační a materiální komponentu koncepcí, pak veškerá pověst je ve své podstatě posvěcena jejich komponentě míry. Proto pokud hovořit o matricic-scénářích „pikníků“, pak všude je možné najít stopy číselné míry „Pikové dámy“. Mimochodem, číselná míra samotné „pikové dámy“ je podle karet „Tarot“ 51. Stačí se podívat na kalendář ve vydání „Hodiny zvratů“ № 51 (200) z 29.12.1993 a № 1 (201) z 5.01.1994 a hned je možné v nich objevit číselnou míru „pikové dámy“.

— Souhlasím, Watsoně, ačkoliv v novinách za rok 1993 je ta míra vyjádřena v samotném jejich čísle, a v těch za rok 1994 – v datu jejich vydání, pokud vypustit nulu mezi dnem a měsícem. Ve své době jsem se také zajímal o číselnou míru, doprovázející „pikniky“ a její shodu s číselnou mírou „Pikové dámy“. A když se mi v roce 1995 dostala do rukou kniha profesora Illinoiské univerzity v Chicago Lorraina Laytona „Ezoterická tradice v ruské romantické literatuře“, ve které byla více než polovina obsahu věnována numerologii té udivující pověsti Puškina, rozhodl jsem se, že mi pomůže rozluštit tajemství ruských „pikníků“. Nic podobného, kromě obvyklých úvah o spojení literatury s tajnými doktrínami a kabalistikou jsem tam nenašel. Kromě toho, nabyl jsem dojmu, že Puškin se v „Pikové dámě“ jednoduše pobavil nad tím, jak se jeho současníci-zednáři oddávali mystice Kaliostro, Saint-Germaina a Svedenborga. Neminul tuto oblast ani

⁶¹ V orig. „Две неподвижные идеи не могут вместе существовать в нравственной природе, так же как два тела не могут в физическом мире занимать одно и то же место.“

znamenitý životopisec mého praděda Arthut Conan-Doyle, který jak vy víte, Watsone, se ke konci života zabýval spiritismem. Proto, abychom se nevraceli během analýzy „pikniků“ k „Pikové dámě“, pojďte, Watsone, vyznačíme číselnou míru dvou koncepcí, která se skutečně projevila v šesté kapitole pověsti.

Holmes vzal list papíru a narýsoval na něm následující tabulku:

Hra v „faraony“	Hermann — symbol biblické koncepce	Čekalinský — symbol KOB
První etapa „hry“ – „Historický piknik“:	nalevo – 3	napravo – 9
Druhá etapa „hry“ – „Obranný piknik“:	nalevo – 7	napravo – junák (2)
Třetí etapa „hry“ – „Post-historický piknik“:	nalevo – eso (11), ale místo esa Hermann ⁶² dostal „pikovou dámu“, to znamená – 3	napravo – dáma (3)
celkem:	13	14

— Tedy, Watsone, prozkoumáme hru „faraon“ tak, jak je popsána v pověsti. Existuje řada okolností, podle kterých je možné určit, že matrice, formovaná Puškinem skrz symboliku „Pikové dámy“, je objemnější (nadřazená) ve vztahu k matricím-scénářům „pikniků“. V první den hry Hermann z nějakého důvodu sází šek na sumu 47 000. Čekalinský na to poznamenal, že „nikdo zde ještě nesázel více než 275“. Jinými slovy, Čekalinský předvídá číselnou míru výhry $2 + 7 + 5 = 14$, a Herman se orientuje na $4 + 7 = 11$.

— A jaká je zde Holmesi spojitost s „Historickým piknikem“?

— Pojďme se podívat na první „piknik“. Přečetl jsem si zápis vaší besedy s Galbou, kde vás trápí otázka: „Ví o „piknicích“ nebo neví?“ Ne, Galba o „piknicích“ nic nevěděl, a vykládal vám o srpnovém puči, který probíhal v řečišti matrice „Historického pikniku“. Sama matrice dozrála, to znamená naplnila se informací a energií mnohem dříve, a

⁶² Jedna z dnešních významných figur-finančníků v Rusku se jmenuje German Gref (ředitel Sberbanky) – náhoda?

umělec, který zformoval z obrázků ten rébus, plnil roli tiskárny u počítače, v jehož informační bázi matrice prvního „pikniku“ už existovala. Proč se tisk matrice „Historického pikniku“ na počest Artemidy objevil v „Hodině zvratů“ № 25 (70) 24.06.1991? Měla hlavní redaktorka publikace Natálie Čaplinová o té matici nějaké představy? Zednáři celého světa dobře vědí, že 24. června roku 1717 bylo legalizováno modré – Janovo zednářství a možná že to Čaplinová udělala, podřizujíc se zednářské disciplíně, aby informovala zednáře o existujícím plánu-scénáři rozpadu Sovětského svazu. Zatím se mi podařilo jen vyjasnit, že měsíc po srpnovém puči 17. září 1991 na sjezdu redaktorů centrálních novin bývalého SSSR, který byl vyslán na prvním kanále Centrální televize, Gorbačov – poslední prezident Sovětského svazu, seděl napravo od redaktorky těch provinciálních, já bych dokonce řekl bulvárních novin. A navíc, bylo jí dáno právo položit poslednímu prezidentu SSSR a poslednímu generálnímu tajemníku ústředního výboru KSSS první otázku.

— Věděla ona sama cokoli o tom scénáři?

— O tom mám silné pochybnosti, stejně jako mám pochybnosti o schopnosti členů redakce zformovat materiály novin takovým způsobem, aby se na jejich zadní straně ocitl repertoár z šesti filmů, kterých jste si vy, Watsone, všiml ve svém výzkumu.

— A jak se tam potom ty filmy ocitly a navíc daly tak přesné určení každému z pěti dní puče?

— Vše jsou to, Watsone, projevy matrice, v rámci které tehdy konali v té či oné míře všichni, kteří se účastnili puče. V tom smyslu jsou kroky Čapli-nové také výsledkem matričních projevů matrice „Pikové dámy“, nadřazené matici „pikníků“, protože v první kapitole povídky je vzpomínka na postavu jménem Čapli-cký, nad kterým se smílovala hraběnka a sdělila mu tajemství třech karet. Ten, nakolik si pamatuji, vsadil ne 47, ale 50 tisíc a vyhrál „třikrát po sobě“, čímž vyhrál celkem čtyři sta tisíc; splatil dluh tři sta tisíc a ještě zůstal v plusu.

— Takovým způsobem skrz číselnou míru Puškin ukázal, co chybělo koncepci, na jejímž základě pracovala matrice „hry“ Hermanna?

— Správně, Watsone! $50 - 47 = 3$. To ukazuje právě na to, co v koncepci, alternativní biblické, získalo pojmenování „trojjednost matérie, informace a míry“. A proto nemám co dodat ke Galbovu vyprávění, který umístil v chronologické posloupnosti „kameny“

prvního „pikniku“ tak, aby „zákeřný nikdo“ vyzdvihl sochu Dia-Jelcina na vrchol pyramidu moci. Avšak i ta loutka-socha se nemohla dostat v rámci své činnosti za rámec puškinské matrice, vyjádřené v konkrétní symbolice „Pikové dámy“.

Holmes vzal ze stolu knihu pověstí Puškina, otevřel ji na potřebném místě a četl:

„Byl to člověk let šedesáti, náruživý; hlava byla pokryta stříbrnými šedinami; plná a svěží tvář zobrazovala dobrodušnost; oči blýskaly, oživené stálým úsměvem“

— Souhlasíte, Watsoně, že ten portrét Čekalinského, daný Puškinem na začátku šesté kapitoly, silně připomíná Jelcina, jaký byl představován Západu v první roky po převratu? A nyní toto místo na konci šesté kapitoly: „Čekalinský začal rozdávat, ruce se mu třásl. Napravo letěla dáma, nalevo – eso“. Koho vám v ten okamžik Čekalinský připomíná?

— Hlavu GKČP, viceprezidenta SSSR Janajeva během jeho vystoupení v rámci GKČP v televizi.

— Naprosto správně. To znamená, že puškinská matrice je nadřazená i ve vztahu ke konání Jelcina, a jakoby proti němu konajícimu GKČP. Není v tom nic podivného: všichni jsou z jedné řídící „elity“, mající zkratku ÚV KSSS, která se, o čemž mi řekli ve Španělsku, dešifruje jako Ústřední Výbor Kapitulantské Strany Samolikvidace Socialismu. A ve vaší besedě měl Galba pravdu: pokud ne oni sami, pak jejich „loutkáři“ se jednoduše dohodli, kdo bude v nových podmínkách vládnout, a kdo po krátkém posezení ve vězení půjde na zasloužený odpočinek, předem si zajistí aureolu „vězňů za národní štěstí“, a „loutkářům“ - možnost legitimního návratu ke scénáři politiky „socialismu“ v budoucnosti. Určitě budete souhlasit, že pokud po vítězství Jelcina právníci pevně podložili nezákonnost GKČP, pak v případě potřeby by jiný tým právníků neméně pevně podložil fakt vlastizrady Gorbačova a jeho stoupců a pravomocnost a zákonnost GKČP, jehož vina bude při tom spočívat jen v tom, že nedosáhl úspěchu. Vždyť s tím, co my oba víme o konceptuální moci, musíme vycházet z toho, že jakékoliv zákonodárství je linií obrany, na které se jedna koncepce chrání před realizací v téže společnosti jiné, s ní principiálně neslučitelné koncepce. V konceptuálně nejednoznačné (nerozhodné) společnosti, jakou byl SSSR v poslední fázi své existence, se v jednom zákonodárství projevovaly dvě navzájem neslučitelné koncepce. Právě proto lze na jeho osnově, po

konceptuálním rozhodnutí (odstranění konceptuální neurčitosti), právně bezchybně vystavět rozsudek i proti Gorbačovovi, i proti GKČP, i proti Jelcinovi a týmu reformátorů epochy „Gajdara–Černomyrdina“. Pravda, i my bychom měli být skromnější, pamatující na to, že o tom mluvíme jen pod tlakem toho faktu, že Rusko začalo řešit konceptuální neurčitost. A to je událost globálního významu.

— A shoda číselných měř „Historického pikniku“ a „Pikové dámy“?

— Ou! Zde je toho tolik, kolik ráčíte najít, Watsone. Stačí pohledět na číslo objednávky daného vydání – № 9113. A navíc, pět obrázků „Historického pikniku“ obsahuje 9 palem.

— Ale já stále nemohu pochopit, Holmesi, proč byly ty obrázky publikovány? Vždyť dokonce dnes, po uplynutí deseti let, je jejich obsah zcela nejasný, a tehdy, dva měsíce před pučem, je nemohl chápat nikdo.

— Drahý Watsone, už jsem říkal, že obrázky „pikníků“ jsou materiálním projevem matrice, která se k tomu okamžiku zformovala a v jejímž řečišti následně protékaly události v Rusku. A naopak, pokud se taková událost odehrála v realitě, pak to znamená, že se fakticky odehrála o něco dříve v měrné (tj. matriční) komponentě Života tehdy, když ve výsledku psychické činnosti samotných lidí se zformovala odpovídající matrice-scénář egregoriální algoritmiky, která následně vedla k té události.

Pokud není příchod nějaké události předurčen Bohem jako jednoznačně nevyhnutelný, pak je možné mu předejít, tak či onak rozbít matici na fragmenty, nepasující k sobě, energeticky ji vyprázdnit, nebo přeměnit matici-scénář egregoriální algoritmiky, vedoucí k němu tak, aby výsledky realizace matrice-scénáře byly alespoň přijatelné, a ještě lépe – žádoucí. Od okamžiku, kdy se matrice-scénář zformovala, do toho okamžiku, než podle ní probíhají nějaké události, uběhne určitá doba, během které se matrice-scénář plní energií, jsou do ní zatahováni účastníci, synchronizuje se s nadřazenými už existujícími maticemi-scénáři atd. Během té doby je možné matici-scénář a procesy realizace jí vlastních událostí ovlivňovat, podřizovat je (matici i události) mravně podmíněné smysluplnosti.

— Promiňte, Holmesi, ale tohle ve vašich poznámkách není.

— V mých poznámkách je Watsone jen to, co jsem pochopil k okamžiku jejich sepsání. Ale po besedách v různých zemích probíhalo

mnoho dalších událostí, a měl jsem čas se zamyslet a porovnávat s mými dosavadními představami. Přitom něco získávalo potvrzení samotným životem, a něco vyžadovalo kritický přístup a nové osmyslení. Co se týká obrázků „pikniků“, pak, jak se mi zdá, hrály roli synchronizátorů nevědomých úrovní psychiky kolektivní činnosti mnohých účastníků událostí. Hustota informace předávané v obrazech a symbolech mnohokrát převyšuje hustotu informace předávané v lexice; tiráž vydání byla několik set tisíc; čtenáři strojově přečetli vydání a obrázky „pikniku“ se otiskly do jejich podvědomí. Všechny obrazy, když se „vynořují“ z nevědomých úrovní psychiky na úroveň vědomí, vyžadují, *jako třeba vy Watsone nyní ode mě*, adekvátní lexiku, aby, spojí se se slovem, získaly smyslový náklad, to znamená proměnily se v pojmy. Lidé se procházejí, jezdí po městě a před jejich zraky se míhají upoutávky na filmy, jejichž některé názvy se hodí, např. k obrázkům „Historického pikniku“. Probíhá něco ve smyslu uzamykání informační (obrazné) komponenty trojjednotnosti na její měrnou (lexikální) komponentu a ve výsledku lidé dělají to, co psychologové nazývají „nemotivované jednání“, ačkoli ve skutečnosti jsou motivováni maticí pravděpodobných událostí, kterou možná i sami energeticky spoluvytvářeli. Takto přibližně vidím události srpna 1991. Přitom, obraťte pozornost, Watsone, že pokud v prvním „pikniku“ mají hlavní roli obrázky, míchající symboliku dávného Egypta se symbolikou epochy Sovětského svazu, a lexiky je minimum, pak v „Obranném pikniku“ je vše naopak: hlavní místo zaujímá lexika a obrázků-symbolů je minimum, a všechny patří k epoše SSSR. Množství filmů odpovídá počtu dnů říjnového puče roku 1993. I zde váš spolubesedník Galba v základě rozkryl matici-scénář druhého „pikniku“. On jen neokomentoval obrázek v levém rohu „pikniku“ s dělem, na které stojí nápis zleva od hlavně „za bugrem“, a ještě víc vlevo je nakreslen výbuch. Celý rébus lze číst jako „Za bugrem bude výbuch“. V lexice sovětského člověka „za bugrem“ znamená „v zahraničí“. Jinými slovy, ve druhém „pikniku“ je na matriční úrovni založen algoritmus „černého úterka“ v New Yorku, jako hlavního „západního“ symbolu. Je dobře, že se kresba nerealizovala v plné míře: je na ní zobrazen jaderný hřib, a jedno z letadel, jak známo, nedoletělo do atomové elektrárny v Pensylvánii. A ještě: Galba řekl, že druhý puč proběhl špatně, a ve spojení s tím citoval „Neznámého“ z „Maškarády“ Lermontova.

Holmes se pohrabal ve svých papírech na stole, našel co hledal a

pokračoval.

— Proč Galba uvedl zrovna tento citát, pokud v dramatu jsou slova, lépe vystihující situaci, která vznikla v Rusku v září-říjnu 1993?

Holmes vzal nalezený papír a přečetl: „Byl jsem včera u vás se zprávou, že náš piknik je v háji“. To říká kníže v druhém dějství, a ve finále ve své podstatě objasňuje, že i ve vztahu k „Obrannému pikniku“ je matrice „Pikové dámy“ nadřazená: „Mlčí, neslyší, přišel snad o rozum.“ A ačkoliv se ta slova vztahují k Arbeninovi, se stejným úspěchem je lze vztáhnout k Hermannovi z „Pikové dámy“.

Holmes vzal ze stolu list se seznamem 13 filmů ze zadní strany novinové stránky s „Obranným piknikem“, podal ho Watsonovi a zeptal se:

— Jak se nazývá poslední 13. film na tom seznamu, Watsone?

— „Podnikavá dívka“ (Деловая женщина – [Working girl](#))

— Tak tedy, Watsone, když jsem se zabýval zkoumáním tajemství „pikníků“, byl jsem nucen ve své době nastudovat symboliku „Karet Taro“. Podle té symboliky je „piková dáma“ – rozhodná žena, podnikavá, vdova nebo žena konající samostatně. Jinými slovy, matrice „Pikové dámy“ je nadřazená i ve vztahu k matici-scénáři druhého „pikniku“. Navíc k tomu všemu v „Obranném pikniku“ se upomíná řeč Petra I. před poltavskou bitvou. Co si Watsone myslíte o obsahu té řeči?

— Nic, Holmesi, protože jsem nečetl poému „Poltava“.

— Také jsem ji nečetl, ale byl jsem nucen se seznámit s jejím překladem a zjistil jsem, že řeč před bitvou se Švédů byla velmi krátká: „Za dílo, s Bohem!“ - jen dvě slova, ale pro chápání řízení na základě matic jsou ta dvě slova mimořádně důležitá. Všiml jsem si, Watsone, že jste při přečtení analytické poznámky o filmu „Matrix“ v pojmu vzájemné vloženosti matic zdůraznil mezní matici Božího předurčení. Jak jste se už přesvědčil, v „piknicích“ je poukázáno na vzájemnou vloženost mnohých matic, z nichž jedna se završila katastrofou v New Yorku a Washingtonu. Těm maticím byly v různé doby přidávány různé lexikální výrazy. To znamená, že každý kdo se s nimi setkával, v míře svého chápání celkového chodu věcí a podle své objektivní mravnosti je nazýval podle svého: Galba, a vy jste tomu byl svědkem – tak; Lermontov a Puškin – jinak, ale pro ně všechny včetně nás s vámi je matrice Božího předurčení, nebo, jak se říká v Rusku, matrice Božího záměru, objímající. Ačkoliv, co vám vykládám o vzájemné vloženosti matic, když jste to vy sám pocítil skrz text „písne

o maršálech“, ve které se všechna upomínaná města – Santiago, Syrakusy⁶³, Pisa, Tolouse – tak či onak informačně kříží v maticích-scénářích všech třech „pikníků“. Všimněte si, Watsone, že „Obranný piknik“ se objevil v novinách dva týdny před srpnovým pučem roku 1991 a dva roky před říjnovým pučem roku 1993. Co myslíte, co se mohlo stát za ty dva týdny na matriční úrovni, že se poměr obrazné a lexikální komponenty posunul ve prospěch té poslední?

— Už jsem nad tím Holmesi přemýšlel a došel k závěru, že matrice katastrof, kterou, jak se mi zdá, velmi dobře popsal hrabě ve vile „Askania Nova“, se začala intenzivně měnit, a ti, kdo to pocítili a komu taková přeměna nebyla po srsti, zareagovali na změnu matrice lexikou, to znamená pokoušeli se jí, hrubě řečeno, znásilnit. Ale už nad ní neměli moc.

— Vše, co jste Watsone řekl, je správně, ale přece jen: proč se matrice katastrof začala měnit právě v tu dobu?

— To nevím, Holmesi. Mohu se jen dohadovat, že právě v té době proběhlo v informačním stavu Ruska něco důležitého.

— Naprosto správně, Watsone. A v dalším výzkumu budeme nyní pokračovat na druhé, chronologické prioritě. Právě v té době, někde kolem května-června 1991 byl v bývalém SSSR završen rukopis koncepce, alternativní biblické koncepci řízení. Nakolik se mi podařilo vyjasnit u lidí, s kterými jsem se setkal v Egyptě a Španělsku, Koncepce společné bezpečnosti ještě neměla současný název - „Mrtvá voda“, a na místě názvu stálo něco jako doporučení „Jak vám reorganizovat Bnai'Brith“, určené jejich oponentům, vládnoucím světu pomocí biblické koncepce. Autorský kolektiv se zjevně, dáváje takový název, spoléhal na vyřešení konceptuální krize bez katastrof a pokoušel se domluvit s kurátory biblické koncepce v jejich terminologii. Počáteční název byl dán jako analogie k práci Lenina „Jak vám reorganizovat Rabkrin“, nicméně, jejich oponenti byli toho názoru, že ti, co rozpracovali novou koncepci, byli přece jen stále pod konceptuální mocí marxismu-trockismu. Odsud plyne i směřování „Obranného pikniku“ - trockistické, a lexiky je v něm mnoho proto, že kurátoři „Obranného pikniku“ si nebyli jistí, že jejich symbolika bude fungovat správně na nevědomých úrovních psychiky, a dali k ní

⁶³ Syrakusy jsou také poměrně velké město ve státě New York. Navíc je také dlužno dodat, že při práci v MS Word ve fontu „Wingdings“ při zapnutém caps-lock se písmena NY napíší následující symbolikou: ☠★

objasnění v konkrétní lexice v souladu s jejich chápáním cílů rozvoje země.

— Ale přece jen Holmesi nechápu, na čem se zakládají vaše představy o jejich nejistotě?

— Nu, nejsou to vůbec hlupáci, chápali, že v Koncepci společné bezpečnosti je jen název trockisticko-leninský, a obsah je antitrockistický. Jinými slovy, představitelé biblického znacharstva se rozhodli „projet se“ na nové koncepci, což se ve výsledku přelilo do jejich osobní konceptuální neurčitosti, ale ve vzájemné vloženosti matic je Shora vždy podporována ta matrice, která více odpovídá matici Božího předurčení. Teprve poté jsem pochopil, proč se „Post-historický piknik“ objevil 17. srpna 1992 v novinách „Doba zvrátů“ № 33 (130).

— Zajímavé, Holmesi, proč se skutečně třetí „piknik“ objevil po roce?

— Ve Španělsku jsem se od Andreje Verova také dozvěděl, že přibližně v tu dobu se připravovalo první vydání Koncepce společné bezpečnosti a po dlouhých debatách přijal autorský kolektiv rozhodnutí dát jí ruský epický název „Mrtvá voda“, podle jedné z frází doslovu k téměř bezejmenné práci. Možná to byla jejich nevědomá reakce na varovnou lexiku „Obranného pikniku“, jehož třetí část tvoří pohádka „Tři synové“, přetištěná z knihovny časopisu „Ogonjok“ z vydání z roku 1940. Myslím, že pro autory KOBu nebylo jednoduché dát koncepci takový pro mnohé na první pohled odpudivý název – „Mrtvá voda“. Jednodušší by bylo jí nazvat „Živá voda“, ale právě o to se snažili představitelé biblického znacharstva v „Obranném pikniku“. Doufám Watsone že jste se seznámil s mým zápisem besedy ve Španělsku na to téma?

— Ano, Holmesi, přečetl jsem to místo několikrát se zvláštním zájmem a víceméně jsem pochopil smysl názvu koncepce. Skutečně, v pohádce „Tři synové“ není zmínka o „mrtvé vodě“, ale zato se mluví o menším bratru, že byl „pořezaný / rozřezaný“. To znamená že nevyřčeno zůstalo, že bratři oživilí monstrem, a pokud mluvit o situaci v SSSR po srpnovém puči, pak se Rusko po prosinci 1991 proměnilo v „rozřezaného menšího bratra“.

— Tak chtěl vidět Rusko Západ po roce 1993. Ale autorský kolektiv měl při výběru názvu mocnou podporu na matriční úrovni samotného Puškina, který prodloužil v 19. století ruskou celonárodní tradici životarečení.

Holmes znovu vzal ze stolu list se zápisky a přečetl Watsonovi následující:

„Dostanete můj „Sovremennik“; přeji si, aby získal vaši podporu. Buďte mým spolupracovníkem (...) Vaše verše jsou voda živá, naše – voda mrtvá; my jsme jí polili „Sovremennik“; ošplíchejte ho vašimi kapkicemi kapkami.“

— Co myslíte, Watsone, kdo oslovuje a koho?

— Soudě podle názvu časopisu, Puškin se obrací k někomu ze svých současníků – básníků.

— Správně, je to z dopisu Puškina z roku 1834 ruskému básníku Nikolaji Michailoviči Jazykovovi s prosbou přijmout účast v práci časopisu „Současník“ (Sovremennik – Современник). Pro nás je zde důležité hodnocení, které dává Puškin svým veršům a tvorbě celkově – „voda mrtvá“. Proč? Protože Puškin shromažďoval v „Současníku“

tvůrčí potenciál Ruska. A všimněte si pořadí: nejprve proběhne vliv mrtvé vody a teprve potom se navrhuje aplikovat živou vodu. A jak jsem zjistil, ve všech ruských pohádkách je to vždy stejně: samotnou živou vodu nikdo nepoužívá, vždy napřed mrtvou. A mrtvou vodu občas používají i samotnou – proti všelijaké havěti, a ta od ní slábne a umírá.

Je pravděpodobné, že Koncepce společné bezpečnosti také shromažďuje tvůrčí potenciál národů pro vyvedení z krize nejen Ruska, ale i globální civilizace celkově. Proto epický název KOBu – „Mrtvá voda“ byl předurčen dlouho před jeho napsáním samotným Puškinem a následovně, hra „faraon“, kterou znachari biblické koncepce začali na matriční úrovni s Vnitřním prediktorem SSSR v „Historickém pikniku“, byla prohrána ještě dříve, než ji začali hrát. Nepomohlo dokonce ani že se opřeli o autoritu „alma mater“ – antický Egypt, který probleskuje v symbolice „Historického pikniku“. Pokoušeli se tou autoritou rozbořit matici alternativní koncepce i v „Post-historickém pikniku“.

— Vy máte Holmesi na mysli figuru UgOMONA nad Pisskou věží v třetím „pikniku“?

— Ano, Watsone, ta figura sedícího faraona symbolizuje matriční spojení prvního a třetího „pikniku“, ale vpravo a nahoře od UgOMONa, nad všemi obrázky, se nachází buď Eros nebo Kupidon, v

každém případě, symbol boha Lásky. Ale skutečný Bůh je skutečně Láska, a proto, chtěli-li nebo ne, představitelé biblického znacharstva na úrovni symboliky třetího „pikniku“ přiznali, že ve vzájemné vloženosti všech matric je nejobjemnější matrice Božího předurčení a že vše dříve nebo později proběhne v souladu s ní. A přesto, pokud se pokusit přeložit apel Globálního prediktora k Vnitřnímu prediktora SSSR z jazyka symbolů na jazyk konkrétní lexiky, vyjde přibližně následující: „Kam se cpete? Copak nechápete, že se pokoušíte postavit autoritě koncepce, na jejímž základě se uskutečňuje stabilní řízení globální civilizace více než čtyři tisíce let? My máme sufismus, judaismus, křesťanství, buddhismus, islám, zednářství a obrovské množství různých otevřených i tajných řádů – a vše v jednom balení. Co tomu můžete protipostavit vy? Dostatečně všeobecnou teorii řízení?“

— Promiňte, Holmesi, že váš přerušuji, ale od Galby v baru hotelu „Waldorf“ jsem už slyšel o Dostatečně všeobecné teorii řízení. Mluvil o ní z nějakého důvodu podrážděným tónem a já jsem se ho na podrobnosti vyptávat nezačal. Zdá se mi, že z besed s panem Verovem, které se nedostaly do vašich poznámek, jste o té teorii pochopil něco velmi důležitého, když jste ji uvedl v roli hlavního argumentu na symbolickou výzvu, vrženou Globálním prediktorem.

— Nečetl jsem, Watsoně, „Dostatečně všeobecnou teorii řízení“, ale skutečně se mi podařilo něco se o ní dozvědět z rozhovoru s Verovem. Rusové ji nazývají zkratkou DOTU a tu zkratku umístili do názvu stránek www.dotu.ru.

Podle jejich názoru se objevila jako odpověď na nový informační stav, ve kterém se po změně logiky sociálního chování ocitla celá společnost. Rozkol ve společnosti má dnes globální charakter. Chybí pochopení nejen mezi představiteli vědy a náboženství, ale i mezi představiteli různých vědních oborů, jak fundamentálních, tak i aplikovaných. Rusové si položili otázku, jak se to mohlo stát. A přišli k velmi prostému závěru, který zdá se leží na povrchu: není terminologický a pojmový aparát, který by zobecnil konkrétní odvětví vědění do jediného celku. Pokud by takový pojmový aparát existoval, pak specialisté v jedné oblasti vědění by lehce chápali specialisty v jiné oblasti, jednoduše by srovnali své základní pojmy a termíny s obecnými. A oni se pokusili pochopit to společné, co je vlastní lidem, když se setkávají ve své praktické činnosti s libovolnými procesy, týkajícími se jejich činnosti. To společné je možnost popsat jakýkoliv

proces jako proces řízení a usilování lidí o řízení procesů, významných pro život každého z nich a život lidstva.

Proto mají za to, že pojmový a terminologický aparát Dostatečně všeobecné teorie řízení je nejlépe přijatelný pro řešení libovolných problémů, vystávajících před lidstvem: religiozních, sociálních, technicko-technologických, biologických, vojenských, ekonomických, psychologických a dalších. Tak například z jejich úhlu pohledu je veškerá západní elita ekonomické vědy – sbírka idiotů a aféristů jednoduše proto, že nevědí, v čem se konkrétně metrologicky konzistentně projevují chyby řízení makroekonomickými systémy a co musí být součástí spisku garantovaně dosažitelných metrologicky konzistentních cílů řízení makroekonomiky. Budete myslím souhlasit, že veškerá objektivní věda začíná z měření, se kterými se porovnávají její pojmy a termíny. Pokud toto chybí, pak to není věda, ale šarlatánství nebo prvobytně pospolné „zaklínání živlů“. Nu a v naší době – z větší části aférismus, přikrývaný diplomy a školami ekonomických směrů.

— Ale promiňte, Holmesi, to není nic nového a četl jsem na to téma mnoho článků v různých specializovaných časopisech.

— Pravda, Watsone, ale jádro pudla není v teoriích řízení, kterých je skutečně napsáno bezčíslné množství v jednotlivých oblastech činnosti člověka a společnosti, včetně ekonomiky. Jde o samotnou Dostatečně všeobecnou teorii řízení, a především o její výklad takovým způsobem, aby ji nikdo za žádných okolností nemohl proměnit v mrtvé dogma. Budete asi souhlasit, Watsone, že takový úkol není zdaleka jednoduchý, jak se může zdát na první pohled. Jinými slovy, bylo nutné v mezích té teorie vytvořit takový pojmový a terminologický aparát, s jehož pomocí by mohl specialista lehce vcházet do libovolného odvětví fundamentální a aplikované vědy, a který by sjednotil vědu a religii, aby sloužily blahu lidstva jak je předurčeno.

— A to se jim podle vás Holmesi povedlo?

— Předpokládám Watsone že povedlo, pokud se dokonce my dva dnes zabýváme v podstatě tou teorií. A je v ní jedna důležitá okolnost, spojená se obrátitelností vektoru cílů a vektoru chyb a *přehodnocením* v souladu s vybraným vektorem cílů negativních zpětných vazeb v pozitivní a pozitivních v negativní. Ze světónázorových pozic DVTR je možné pochopit, že libovolné protiřečení a konflikty ve společnosti, neřešitelné v hranicích určité historicky zformované koncepce

samořízení společnosti, se v mezích širší a plnohodnotnější-objemnější koncepce řízení vnímají jinak a mohou v ní být *bezkonfliktně* vyřešeny. Některé možnosti překonání a vyřešení konfliktů takového druhu jsou spojeny s vlastností zaměnitelnosti v páru vektoru cílů a vektoru chyby řízení: to, co je v jedné koncepci řízení vektorem cílů, se může v jiné koncepci řízení ukázat vektorem chyby, při společném (oběma koncepcím) vektoru aktuálního stavu; a naopak. A teď se vrátíme k třetímu „pikniku“.

— Ano, Holmesi, otázkami Dostatečně obecné teorie řízení se bude zjevně nutné v budoucnu vážně zabývat, ale nyní mám několik otázek týkajících se třetího „pikniku“.

— Prosím.

— Za prvé, není mi jasný účel této „kachničky s kytarou“ napravo od „Pisské věže“

— Jak se mi to jeví, Watsone, takovým symbolem představitelů biblického znacharstva označili období idealistického ateismu, který následoval za obdobím materialistického ateismu...

— A který se završil operací likvidace Trockého, který byl stoupencem materialistického ateismu? — přerušil jsem Holmesa.

— Naprosto správně, Watsone. Operace měla kódový název „Kachna“, o čemž jsem myslím měl poznámku ve svých zápiscích.

— Promiňte, Holmesi, nejspíš jsem jí nepřikládal význam, jinak bych jí mohl i sám spojit se symbolikou třetího „pikniku“. Také není do konce jasný smysl přerušované čáry, jdoucí od „Bílého domu“ a vracející se k němu, ačkoliv po čtení vašich poznámek jsem přišel k závěru, že takovým způsobem byl označen obrat matrice-scénáře, to mi už 4. 10. naznačil Galba.

— Podle všeho to tak je, Watsone. Přičemž váš výzkum „Slovníku antiky“ ve vztahu k dvěma kompozicím - „Theseus s Minotaurem“ a „Tyranovrazi“ - doplnil některé chybějící fragmenty algoritmu obratu matrice katastrof zpět k jejím objednatelům.

První kompozici figur na pozadí mašle, která ani nemohla být v slovníku antičnosti, je možné nazvat „Ruský boj“. Byla velmi populární počátkem 20. století a bojovníci zpravidla bojovali v cirkuse. Kompozice „ruský boj“ a „Theseus s minotaurem“ jsou symboly dvou

pučů v Rusku – srpnový 1991 a říjnový 1993, načež skutečně v postsovětské společnosti nastala „výměna názorů“, a „velmi revoluční síly“ - „tyranovrazi“ (teroristi-kamikadze) připadli Americe.

— A co může znamenat smyčka ukázaná na mapě trasy v místě umístění „ruského boje“?

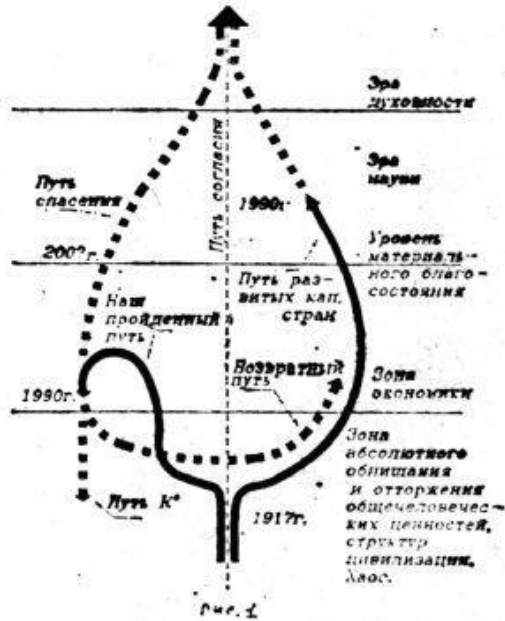
— Vy, Watsone, máte daleko k námořnictví, a proto u vás ta smyčka nevyvolává žádné asociace. Mě od dětství zajímá jachting, jachty a vše spojené s estetikou a romantikou plachetnic. Tu smyčku mohu okomentovat následujícím způsobem. Při manévrování plachetnice se občas vyskytne situace, že obrat po větru (obrat *fordewind*, z holandského „*voor de wind*“) může být nebezpečný, protože je riziko téměř okamžitého přelétnutí plachet a ráhen na opačnou stranu lodi, což může poškodit loď a zranit posádku. V takovém případě se pro obrat na potřebný kurz namísto manévru „obrat *fordewind*“ používá obrat „*overstag*“ (proti větru), kdy v jedné z fází obrátky míří loď přímo proti větru. Při takovém obratu se plachty přemísťují z boku na bok plavně, bez prudkého skoku, což vylučuje riziko zranění nebo usmrcení někoho z posádky, poškození plachet, ráhen, stěžňů atd. Takový obrat proti větru, uskutečňovaný místo obrat po větru, získal v námořním slengu název „*kraví overstag*“ - kvůli jeho vnější neohrabanosti a kvůli nespolehlivosti posádky, jejíž kvalifikace nedovoluje provést obrat „*fordewind*“.

Například, pokud jachta potřebuje zatočit doprava o 90 stupňů, to místo prudké otáčky skrz „*fordewind*“ dělá „*kraví overstag*“ a otáčí se doleva, ale o 270 stupňů. Při pozorování závodů plachetnic z výšky uvidíte, že loď, provádějící „*kraví overstag*“, se pohybuje po trajektorii podobné smyčce. Ale pokud neznáte detaily řízení plachetnic v těžkých podmínkách nebo s nespolehlivou posádkou, pak pro vás ten manévr bude záhadou. Pravděpodobně Rusko „*kraví overstag*“ takového druhu i provádí: začali obrat, zdálo by se „vlevo“ - perestrojka, demokratizace, a po míře toho, jak se obrat protahuje, stoupenci „levého směru“ v politice se stále více podivují na téma: „Rusko, kam směřuješ? - nic nechápeme“.

A ruské noviny "Komsomolská pravda" z 18. října 1990, téměř rok před pučem, publikovaly něco velmi podobného právě v tomto duchu, politickém:

Говорят, что уже зарегистрировано едва ли не полторы сотни рецептов спасения нашей экономики. Поэтому, когда в редакции появились народные депутаты СССР Л. СУХОВ и Н. ТЕРНЮК, мы поняли — они принесли еще один. Графически это выглядит так...

МЫ И ОНИ

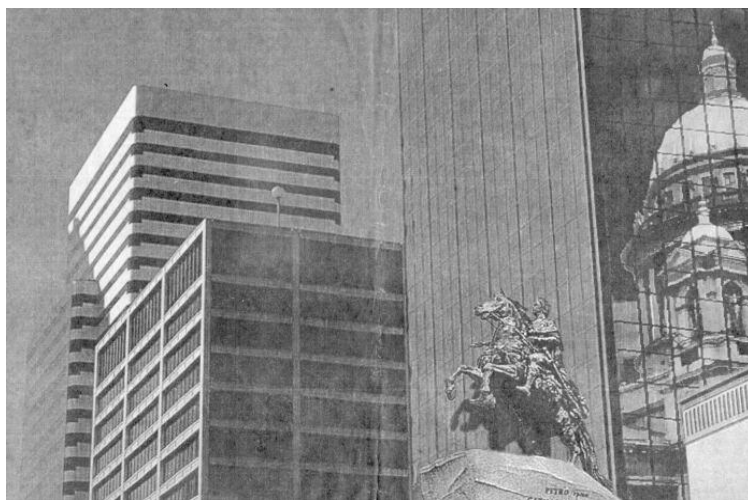
Эта схема дает представление о дорогах, которыми шли после 1917 года мы и страны, традиционно называемые капиталистическими. Мы уходим круто влево и при помощи самых деспотических методов достигаем определенного уровня развития, после чего начинается спад. Если ничего не предпринимать и следовать путем «К» (путем консерваторов, или, как шутят некоторые, путем Кузьмичей), то мы неизбежно рухнем в пропасть хаоса. Если обойтись заимствованием наработок западной цивилизации, то падение экономики и уровня жизни так же неизбежно, но лишь на каком-то этапе, который надо еще прожить. «Путь спасения», предлагаемый нашими авторами, способен, по их мнению, вывести нас на уровень развитых государств, следуя в том же направлении, но другой дорогой. Как говорится, дай-то бы Бог...

Комментарий к предложенной Президентом программе перехода к рынку читайте на 2-й странице.

Poslední Gambit

V podstatě, Watsone, manévr „kraví overštag“ je ukázán vedle „Ruského boje“, a je spojen s efektem „opičí pracky“, jejíž symbol vidíme mezi obrázky „post-historického pikniku“, o kterém vám pověděl Galba v baru hotelu Waldorf.

— A vydání „Doba zvrátů“ z 2. června 1999, č. 21(73) s fotografií-koláží pod článkem „O užitku a škodlivosti mytologie“, které jste Holmesi přivezl z Indie, ukázalo, jak probíhal proces transformace matrice katastrof, spuštěný ve vztahu k Rusku, směrem k USA. Památník zakladateli Petrohradu Petru I. - „měděný jezdec“ - na pozadí mrakodrapů New Yorku; Isakijevský chrám, odrážející se ve sklech jednoho z nich, to jsou projevy právě té předadresace algoritmu toku matričních procesů směrem na USA.

Zajímavé je spojení ilustrací-koláží k článku „O škodlivosti a užitku mytologie“ s „pikniky“. Podívejte se, pod článkem je umístěno panorama Petrohradu a v místě, kde je obvykle vidět kupole Isakijevského chrámu, se tyčí věže newyorského Světového obchodního centra:

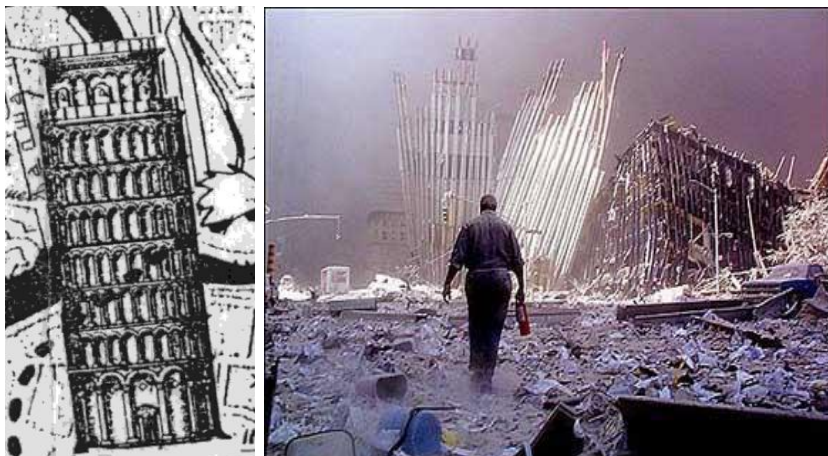
Na plánu Petrohradu v „Post historickém pikniku“ je na tom místě umístěno zobrazení „indického bojového slona“, doprovázené nápisem: „Místo seriózních srážek“. Jinými slovy, následníci Direktivy RNB 20/1 z 18.8.1948 – se dosráželi: nekojej jinému jámu, sám do ní spadneš...

— Naprosto správně, Watsone, tím spíše, že číslo vydání – 21 – je „oko“, které několikrát a v různých modifikacích figuruje v obrázcích kalendáře za rok 1994 s tou postavou, která krmí „ptáčky“ na nábřeží. A celkové pořadové číslo (73) mluví o tom, že dvě etapy algoritmu matrice už jsou završeny a běží závěrečná, třetí. German v Pikové dámě chtěl získat číslo 21, ale získal 13. Nu a nakonec, pokud se podíváme na mapu Petrohradu zrcadlově, uvidíme schematický plán New Yorku, jen místo řeky Hudson máme Finský záliv, z nějakého důvodu

nazvaný Labutím jezerem, a Něvu, z nějakého důvodu nazvanou „řekou Moskvou“, pravděpodobně v souvislosti s klišé „ruka Moskvy“. Kromě toho, stojí za připomenutí, že zpočátku byl New York pojmenován Holanďany, jeho zakladateli, Novým Amsterodamem, a car Petr I. stavěl Petrohrad napodobujíc architekturu holandských přímořských měst, a Petrohrad byl v epoše Petra I. nazýván také „Novým Amsterodamem“.

A proto se vše odehrálo v souladu s matricí katastrof, kterou biblické znacharstvo bezmyšlenkovitě pumpovalo energií, ale už ne ve vztahu k Rusku, ale ve vztahu k těm, kdo rozpracovávali lidojedskou direktivu RNB USA № 20/1 z 18. srpna 1948. Všimněte si, Watsone, čísla direktivy, které hovoří o tom, že na úrovni číselové míry byli její autoři od samého začátku ohrazení puškinskou matricí „Pikové dámy“. Ano, letadla vyletěla v čas, přesně ukázaný na třetím „pikniku“, ale srazila ne symboly duchovní a světské moci Ruska, ale dvě věže Světového obchodního centra – symbolu biblické civilizace. A dále vše jako v hollywoodských filmech: záchranáři v helmách a respirátorech, prach a zbytky zničených věží, připomínajících svým vzhledem věž v Pise. To vše, Watsone, vidíte na obrázcích „Post historického pikniku“.

— A co může znamenat, Holmesi, slovo „stopa“, napsané rukou pod sloganem „Velmi revoluční síly“?

— Na tu záhady jste myslím sám odpověděl ve svých zápiscích hodnocením událostí, které proběhly čtyři dny před katastrofou v New Yorku, — 7. září. Tehdy jste Watsone skutečně nahmatal „iránskou stopu“, která možná měla předcházet událostem „černého úterý“. Vždyť dnes se útoky v New Yorku a Washingtonu přijímají šokovanou světovou veřejností jako ideální ve smyslu úrovně organizace a vykonání. Přitom se apriori tvrdí, že vše, co bylo naplánováno, bylo úspěšně realizováno. Rozumí se, že tomu tak není, a svědkem toho je čtvrté letadlo, které spadlo na kukuřičné pole.

Bez jakýchkoli pochybností, existuje nějaký nám neznámý rozdíl mezi složitým a sofistikovaným plánem teroristické operace, z jedné strany, a tím, jak byl realizován, z druhé strany. Je plně na místě předpokládat, že (na což ukazuje „hřib“ v „obránném pikniku“) havarované nebo sestřelené letadlo mířilo k jadernému objektu. O tom mluví i dopředu připravené prohlášení, udělané jakoby jménem „Japonské rudé armády“, které by v případě úspěšně provedené operace přímo spojovalo ten nerealizovaný teroristický útok s mstou za americké bombardování Hirošimy a Nagasaki v roce 1945. A dnes by USA a možná ještě půlka zeměkoule bojovala s důsledky radioaktivního zamoření...

Existují pravděpodobně i další nerealizované body dávno

naplánovaného a podle hodnocení specialistů, několik let připravovaného teroristického činu. V případě realizace těchto bodů by se světová historie mohla ubírat jinou cestou. Pro pochopení podstaty proběhlého by bylo užitečné dozvědět se, co neproběhlo. A zde Watsoně máme o čem přemýšlet.

Ve svých zápiscích jste především obrátil pozornost na shodu číselné míry dne, kdy na Londýn nespadlo íránské letadlo, - 7, s počtem pasažerů na palubě – 430, a také jste předpokládal, že ten případ je nerealizovaný únos letadla, který mohl být namířený na Londýn. Islámští teroristé nebo ti, kdo stál za nimi, skutečně mohli rozpracovat takovou variantu. Například je dobře známé, že alžírští teroristé už v roce 1994 chtěli vrhnout letadlo na Paříž, a tehdy jen aktivita francouzských tajných služeb pomohla tomu útoku zabránit. Také je známo, že před 6 lety, po zatčení nějakého Abdul Murada v Madridu, který byl účastníkem známého teroristického útoku r. 1993 v New Yorku ve WTC, byl na jeho počítači objeven projekt unesení několika amerických civilních letadel pro následný útok na ředitelství CIA a další americké budovy, cíle strategického významu.

A nyní si Watsoně zkusíme představit co by se stalo, kdyby ten teroristický útok vyšel. Tedy, 7. září padá íránské letadlo, řekněme na Westminsterské opatství, a zároveň by byl zničen symbol staré dobré Anglie, Big Ben⁶⁴. Dokonce pokud by nenásledovala žádná prohlášení o odpovědnosti, vykonavatelé útoku by ihned byli určeni jako Íránci (letadlo patřilo společnosti „Iran air“). Zároveň, jak se nyní ukazuje, nějaký Íránec, sedící ve vězení v Německu, udělal skandál s administrativou, požadující, aby ho spojili s Bílým domem. Chtěl varovat před teroristickými úroky v New Yorku a Washingtonu. Řekněme, že měl jasný úkol – v konkrétní den začít dělat kravál ohledně jemu údajně známých plánů spiknutí proti USA, a dokonce, pokud by nic neřikal o „íránské stopě“, pak jsa Íránцем, už je sám o sobě součástí „íránské stopy“.

Zatímco naši krajané prohrabují sutiny a počítají mrtvé ze 7. září, 11. září probíhá dávno naplánovaný útok v New Yorku, Washingtonu, a možná i na dalších místech USA.

Předpoklad o tom, že by Američané po 7. září uzavřeli svůj vzdušný prostor a zakázali lety vnitřních linek, považují ze neopodstatněný: reálné události 11. září ukázaly, že USA se považovaly za nezranitelné

⁶⁴ Podle jména sira Benjaminu Halla, řídícího výrobu zvonů.

a čekaly nebezpečí ze zcela jiných stran, než nakonec přišlo. A to, co probíhá už dlouhé roky v Evropě, včetně ničivých teroristických útoků a vojenských akcí, se jich nejen netýká, ale i oni sami se k tomu staví, jako by to k nim nemělo naprosto žádný vztah. Dokonce v Direktivě Rady národní bezpečnosti USA 20/1 z 18. srpna 1948, o které jsem mluvil, a v které se popisuje komplex opatření v politice USA, namířený na zničení SSSR zevnitř, prohlásili, že na sebe neberou žádnou morální zodpovědnost za problémy Ruska v případě jejich vzniku.

Upoutává i fakt, že v jednom z letadel si teroristé zavázali hlavy ne zelenými, ale červenými stužkami (o tom informoval jeden z pasažérů mobilním telefonem). Červená barva je barva Šiitů (a i Íránci, i členové jimi kontrolovaných teroristických organizací jsou Šiité); symbolizuje krev mučedníků Hasana a Huseina (druhého a třetího šiítského imáma). Pravda, stejná barva je důležitá i pro všechny trockisty, včetně levých a pravých v arabských zemích.

Nyní si představme reakci Spojených států v podmínkách, kdy je jasně vidět domělá „íránská stopa“.

— Tady není nad čím přemýšlet, — zareagoval jsem, — USA by okamžitě předvedly Íránu zdrcující úder jakožto „státu-lumpovi“. Pamatuji si, že okamžitě po 11.9. byl Írán uveden mezi kandidáty na odplatu. Pravda, po nějaké době tak Američané začali nazývat i jiné země.

— Je to tak, Watsone, ale jak chápete, v případě zdrcujícího a rychlého útoku na Írán by svět byl svědkem zcela jiné historie lidstva, která se už díky bohu neodehraje. A v té neodehrané historii lze také objevit roli Afghánistánu, ale odlišnou od té, kterou máme dnes. Protože ve vytvoření Talibanu měli velký podíl Spojené státy, Pákistán a Saudská arábie, nelze vyloučit, že by se hned přidali k USA při ničení základů mezinárodního terorismu, jehož zdrojem by byl vyhlášen jejich nepřítel – Írán.

Příčina takového vztahu k Íránu, po tom všem, co jste vy i já zjistil o trockistech všech barev, může být nazvána jen jedna. Islámská revoluce v Íráně vstoupila do té fáze, kdy otázka jejího dalšího rozvoje může být zformulována takto: vyšumí do prázdna, ve výsledku čehož se Írán začne podobat buržoazně-demokratickému Turecku? Zvítězí v ní křídlo trockistů, které se přikrývá islámskou věroukou? Nebo íránská společnost v sobě vzkřísí ty ideály, kterým učil Mohamed, a začne je realizovat v životě? Proto jak trockisté, tak buržoazní

demokraté se neštítí použít v Íránu sílu k tomu, aby tu neurčitost směřování vyřešili silou ve svůj prospěch, a zneužívají toho, že v samotném Íránu ty problémy málokdo chápe. S tím jsou spojeny mnohočíselné protesty USA a zemí Západu ohledně otázek spolupráce Íránu a Ruska.

Pokud by se Írán stal obětí akce odplaty, zároveň by dostala úder i Severní aliance v Afghánistánu, podporovaná Íránem a Ruskem. Také je dobré vzpomenout, že dva dny před „teroristickým útokem století“ byl smrtelně raněn autoritativní lídr Severní aliance – Achmad Šach Masud, načež by bylo možné prohlásit hnutí Taliban jedinou reálnou silou, schopnou zajistit stabilitu v Afghánistánu a celém regionu od „iránských teroristů“.

Takže, mnohé je zakryté mlčením ohledně toho, že na začátku září se nepovedlo vše tak, jak se zamýšlelo. A možná, že vše tak proběhlo proto, že specifikum uskutečnění té složité operace je v rozrůzněnosti kroků jejích účastníků, kteří nevěděli o úkolech nebo dokonce existenci ostatních větví scénáře a jejích vykonavatelích. Každý znal a vykonával jen svou část práce, ale při takovém přístupu k formování scénáře bylo už nemožné zastavit teroristy poté, co něco neklaplo (řekněme, nestal se “iránský” útok v Londýně), aniž by došlo k rozkrytí scénáře nebo jeho fragmentů. Někdo měl za úkol zabít Masuda, někdo – dovolat se do Bílého domu, někdo – zaútočit na Světové obchodní centrum a tak dále. Avšak neúspěšná realizace falešné “iránské stopy” vytvořila Íránu svého druhu alibi.

USA udělaly pauzu. Kvůli tomu, že není možné použít několik vzájemně se vylučujících falešných stop, do rukou FBI se dostaly reálné informace, svědčící o tom, že organizace útoku se účastnili nějací jiní, ne íránští a ani afghánští teroristé. Ty stopy by se ukázaly nevyužité, pokud by USA a Velká Británie (a velmi pravděpodobně, všichni ostatní členové NATO) zasypali „tomahawky“ území Íránu namísto Afghánistánu. Ale to by byla třetí světová válka, která nezačala jen proto, že neznámý íránský důstojník bezpečnostní služby projevil bdělost a nepustil pasažéry do pilotní kabiny. Ano, Watsone, možná mu jednou svět postaví pomník.

Nastala malá pauza, během níž Holmes navrhl vrátit se znovu k novinám „Izvestia“, které vzal na letišti v Curychu.

— Podívejte se, Watsone, na číslo vydání „Hodiny zvrátů“, ve kterém je opublikován „Post historický piknik“.

— Číslo 33 roku 1992.

— A pořadové číslo od začátku vydávání publikace?

— 130! Zdá se, že jsem pochopil, Holmesi. Představitelé biblického znacharstva se pokusili apelovat k vyšší úrovni zednářských zasvěcení – 33 a hned vpadli do objemnější (hierarchicky nadřazené) matrice „Pikové dámy“, a navíc do varianty Germanna, u něhož dala číselná suma karet po třech dnech hry číslo 13.

— Ano, Watsone, na matriční úrovni byli jednoduše odsouzeni k absolutní prohře, nehledě na veškerou kabalistiku třetího „pikniku“. Podívejte se na den vydání toho čísla – 17. srpna a ještě jednou si vzpomeňte na „Závěr“ v „Pikové dámě“.

Holmes znovu vzal list, na kterém měl udělány výpisky a přečetl: „Germann se zbláznil. Sedí v Obuchovské nemocnici v pokoji č. 17, neodpovídá na žádné otázky a neobvykle rychle si drmolí: Trojka, sedmička, eso!, Trojka, sedmička, dáma!..“

— Ale přece jen mi není moc jasné, Holmesi, kdo mohl vybrat takovou kabalistiku čísel, kdy při setkání s ní u normálního člověka vzniká takový pocit, že to je...

— ... buď projev nevyzpytatelného Božího záměru, nebo otisk něčeho ďábelsky (za myslitelné hranice) sofistického rozumu, — dořekl frází Holmes.

— Ano, Holmesi, skutečně jsem taková slova pronesl v první den našeho zkoumání „pikníků“, ačkoliv tehdy se týkala číselné mystiky, spojené s letadly-kamikaze. Teď jsem se s ní jednoduše setkal během studování „pikníků“ a nemůžu říct, že se pro mě stala jasnější.

— Ale kromě toho, Watsone, jsme mluvili také o číselné míře, která čeká na naše pochopení. V mystice čísel, se kterou jsme se setkali při zkoumání událostí v New Yorku a Washingtonu 11. září 2001 a také v mystice čísel „pikníků“ je něco společného, co je spojuje a co je možné nazvat číselnou mírou matric. Podobně jako je v historii číselnou mírou chronologie, tak i matrice mají svou číselnou míru, která je ve své informativnosti mnohem širší, než chronologická číselná míra. Právě číselná míra matric je vnímána kabalisty a mystiky jako kabalistika a mystika čísel. Ale pro toho, kdo chápe povahu jevu, v tom žádná mystika není. A kdo vnímá matrice jako objektivní jevy, ten nejen chápe roli číselné míry v povaze matric, ale také se učí využívat číselnou míru v praktických cílech.

— Byl bych vám velmi vděčný, Holmesi, pokud byste se mnou provedl něco jako praktické cvičení na téma „matrice a jejich číselná míra“.

Část 4. Znovu Holmes a Watson

— Milý Holmesi, to, jak jste nazval praktické cvičení jsme s vámi začali od prvních minut mého návratu z Indie. Navíc, přesvědčil jsem se, že jste se k němu kvalitně připravil.

— Co máte na mysli, Holmesi?

— Vaši reakci, příteli Watsone, na ruské noviny „Izvestija“.

S těmi slovy Holmes vzal se stolu „Izvestija“ № 175 (26013) z 22 září.

— Kromě fotografie Anny Kurnikovové, která je úhlem snímku skutečně podobná Afrodítě Kallipize z třetího „pikniku“, jsem zkoumal i další fotografie z toho 12-ti stránkového vydání a došel jsem k závěru, že téměř všechny jsou spojeny se symbolikou všech „pikníků“. Předpokládám, že v textech článků a titulků může být odkryto mnohé z toho, co nám pomůže vyřešit ruský rébus. Nu, a co se týká číselné míry, sám jste ji, Watsone, popsal, když jste obrátil pozornost na shodu čísla vydání s číslem letu, který narazil do severní věže WTC. Ale všimněte si, Watsone, celkového pořadového čísla toho vydání; co vás na něm uhodí do očí?

— Číslo 13.

— Správně, Watsone. A pokud k tomu přidat, že součet čísel 175 je roven 13, pak docházíme k závěru, že kolektiv redakce, připravující vydání 22. září, to znamená 11 dní po katastrofě, nevědomě předával nějakou reakci biblického egregarů na transformaci matrice „pikníků“, na kterou jste obrátil pozornost. Ale zároveň se kolektiv redakce nacházel pod vlivem matrice „Pikové dámy“ v té její části, ve které je odražena činnost Germanna. Nezapomínejte, že 22 je číslo hierofantů. Ale pojďte se nejdříve podívat na titulky článků a obrázky k nim. Třeba tady ta fotografie rybáře se spinningem na třetí straně. Přeložte prosím záhlaví toho textu.

— „V šampionátu lovu na spinning ryba silně zmoudřela.“ Moc nechápu, Holmesi, proč vás ten článek zaujal?

— Podívejte se na třetí piknik, Watsone, zde je v „Labutím jezeře“ mrtvá ryba, symbol konce biblické koncepce. Předpokládám, že ten text je matriční reakce na ten symbol. Překládejte prosím dále.

— Nejprve malý předslav:

„Včera vyjelo 60 z velkých čestí vousatých mužů na jezero „Orlovskó voložka“ v Saratovské oblasti. Měli jeden cíl: nalovit co možná nejvíce, brejlovců, okounů — všechno, co se přihodí. Tak začal šampionát Ruska v rybolovu na spinning. Spinningisté se považují za skutečné estety — rybařé s obyčejnou udicí nazývají „primitivy s klacky.“

Dále jméno autora: Anton Jelin. Pokračovat?

— Ano, prosím.

— „Чытгн spinningistŭ okupovali oddychovə dŭm „Čajka“ - tehdy ресерчнн jeltĕ ubytovbvala lidi s ohromněmi ruksaky a kotouči vlasců. Нунн jsou jejich pokoje zavaleny třpytkami, woblery, neuvěřitelně rozmanitěmi džerkbejty a mutanty typu kalmar a vibrochvost. Sebrav pbnady dohromady, prožijn v ločkbch dva dny po sedmi hodinbch. Znbmэ spinningista Gennadij Filin se vəbornĕ vyznb ve vibrochvostech a woblerech, ale na ѡampionbt se nedostal: neprozvali ho. — Јб nejsem рђhznivcem masovŭho hysterickŭho lovu, — řekl „Izvestiji“, — tak mizn velkerŭ uspokojenn z procesu. A vždŭť spinning, to je nejestetičtĕřьn rybolov. Jeho ѡarm je v tom, že dobfedu mбte za chl velkə ѡlovek. Je рђntomen hazard, kterə se pravda vytrбch, pokud zabnrб potĕř.

Podle mnĕnn Filina, нунн se ryby staly moudřejьn. Doby, kdy bylo možnŭ natahat deshtky kilo „chvostŭ“ na primitivnn „klacek“ s „něvskэм“ bramborem a vlascem, jsou minulostn. Рыба нунн bere jen na takovŭ zvrбcenosti, jako džerkbejty — pbnada ve formĕ životem potђerannŭ ѡtiku. A mnozn profesionбlovŭ trбvn zimu s nožem v ruce, rokouљejnse se pbnadami vlastnn vəroby oklamat chytrou rybu. Svŭho prvnnho Ježdьnka Filin chytil, když mu byly tђi roky. Od tђ doby, řnkб, se „zahбčkoval“. Mnstopђedseda vedenн asociace „rosochotrybolovsojuz“ (ruskb asociace rybolovu) Alexandr Klušin naproti tomu нунн lovit rybu nemŭže — ale za to vymyslel ѡampionbt. Podle jeho slov čekajn ve „Voložce“ ѡtiku, brejlovce, okouny a dokonce candbty. Po dvou dnech, strбvenəch spinningisty v ločkbch, velkerŭ ѡlovky vuvĕsn a na рбльт vntĕze рђirnou medaili ѡampiona Ruska. Jsou slymet zvĕsti, že lořskə ѡampiyn Vjačeslav Golubev, kterə se ѡčastnn, nenn ve formĕ a tento rok postourн titul nĕkomu jinŭmu.“

— Co řeknete Watsone na téma toho textu?

— Nějaký podivný článek, Holmesi, jakoby s dvojítm smyslem. Překvaruje v něm to, že všechny příjmení rybářŭ a místa provedení závodŭ mají ve svém základu ptačí jména: Filin, Klušin Golubev, Orlovská, Čajka. Nejasná je konfrontace „spinningistŭ“ s „primitivy s klacky“ a zvláštĕ návnada ve formĕ „životem znetvořenĕ štiky“.

— Co se týká „ptačích jmen“, tak mrtvá ryba v třetím „pikniku“ je také v jezeře s ptačím názvem - „Labutí“.

— Nyní Watsone prosím přeložte titulек článku zleva. Pod ním je fotografie na západĕ známĕho ruskĕho režiséra Končalovskĕho s nějakým podivným človĕkem.

— „Končalovskŭ točí v blázinci“. A o něco níže: „Včera režisér Andrej Končalovskŭ uspořádal tiskovou konferenci na objektu

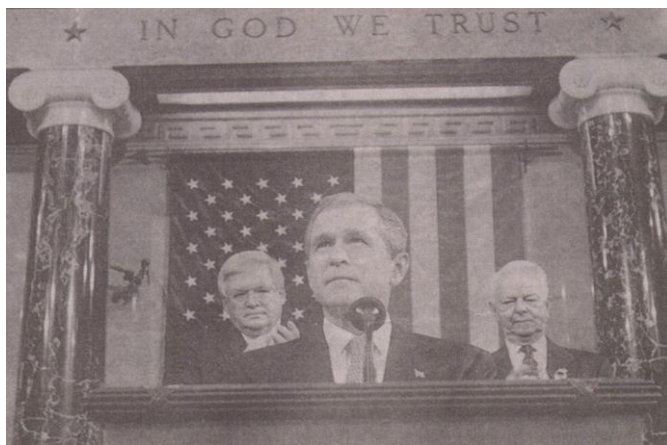
Část 4. Znovu Holmes a Watson

natáčení snímku „Dům bláznů“. Natáčení probíhá v jedné z moskevských psychiatrických klinik.“

— A nadpis pod fotografií?

— „Andrej Končalovský vede reportáž z blázince.“

— Nyní je Watsone tady vše jasné. Rusové nazývají blázince „žlutými“. V třetím „pikniku“ je také „Žlutý dům“, o kterém mi řekli ve Španělsku, a i Galba, zdá se, vám o tom něco objasnil. Nyní Watsone, ohledně šesté stránky: tato fotografie s Bushem v kongresu, kde u něj nad hlavou visí nápis „IN GOD WE TRUST“. Prosim, přeložte nadpis článku a to, co je pod ním.

— „Neohraničená spravedlnost“ a níže „Kdo není s námi, je proti nám“ - oznámil prezident Bush“. Pod tím je krátká anotace:

„Prezident USA George Bush vystoupil před zaplněným kongresem s projevem, který je možný přidat do kategorie každoročních poselství „O situaci v zemi“. Nicméně tentokrát se takal situace i v Americe, i v celém světě. Bush řekl, že ostatní státy mají na výběr jen dvě varianty: „Buď bť s Amerikou, nebo s teroristy“ Третя cesta неня.“

Zprava je malá poznámka k článku:

„Prvotní název budoucí operace „Neohraničená spravedlnost“ může být změněn. Během tiskové konference ministra obrany USA Donalda Rumsfelda jeden z akreditovaných novinářů řekl: některé americké vědci muslimovně proti tomu názvu protestují. Oponenti trvají na tom, že neodpovídá zcela realitě, protože spravedlnost podobného druhu může uskutečňovat jen Alláh. „Chópu, chópu“ , - odpověděl Rumsfeld. To už je za posledních týdnů druhý lingvistický konflikt, který vypukl ve Washingtonu.“

Dřívě mnozí muslimoví kategoricky vystoupili proti použití Bushem slovního spojení „křňžovb vэprava proti terorizmu“, a jeho asistenti rychle odstranili tu frbzi z prezidentského slovníku.“

Nápis pod fotografií říká následující: „Podle názoru kongresmanů, George Bush pronesl svou nejlepší řeč za dobu prezidentství.“

— A co zajímavého Watsone autor podotýká o té řeči?

— Nic zvláštního, kromě dvou dvou míst, na které podle mě stojí obrátit pozornost. První: „Při hovoru o režimu Talibanců Bush použil výrazy, které žádný americký vůdce nepoužil od doby války s fašismem.“ A druhé:

„Během své řeči prezident oznámil o důležitým kódrovým rozhodnutím. Zavedl v zemi novou pozici, „Ministr narodní bezpečnosti a obrany“. Novému Členu kabinetu bude poručeno řídit všechny otázky, týkající se překonání nebezpečí Americe zvenčí. Stal se jím guvernér státu Pensylvánie, energický a velmi populární Tom Ridge. Bude koordinovat činnost 40 federálních agentur, a také odvodňující řízení států. Zvláštnost této pozice je v tom, že pro její zavedení není třeba ani schválení senátu, ani přijetí zvláštního zákona.“

Holmes mě pozorně vyslechl a poprosil přeložit záhlaví článku a nápis u fotografie vespuď stránky.

— „Generálové nabídli Americe tři základny“ a podtitulek: „Marxisté a muslimové nechťjí pomáhat „imperialistům“. Nápis pod snímkem: „Indičtí vojáci si na válku nezvyknou“

— A v textu článku něco zajímavého je?

— Celkem nic zvláštního: vláda Indie nabízí USA své základy pro boj s teroristy, a lídři indických muslimů protestují proti tomu rozhodnutí vlády. Jen jsem nikde nenašel ani slova o indických marxistech, pokud nepovažovat za marxisty „indický národní kongres“, který je stejně jako indičtí muslimové také proti. Mimochodem, „indický národní kongres“ je nespokojen s vzdělávacími programy v indických školách: údajně, hinduizmus se v nich neprezentuje atraktivně. A ve své podstatě kastový systém Indie je nejen jeden z projevů hinduizmu, ale jak jste i sám řekl, jeden z projevů fašizmu. Tedy, útok „indického bojového slona“ - velmi starého „bojového slona“ - z matrice „Post historického pikniku“ Rusko také odrazilo a nyní s ním budou mít co do činění USA.

— Ano, Watsone, velmi pravděpodobně. A zjevně váš Galba měl pravdu, když hovořil o visícím nad Státy internacionál-socializmu a o formování amerického gestapa, které podle svých možností zastíní

stalinské NKVD i hitlerovské gestapo dohromady. Soudě podle názvu pozice „Ministr národní bezpečnosti a obrany“, pravomoc nového amerického ministra převažují pravomoc Heinricha Himmlera, který zároveň s šefováním SS byl hlavou policie reichu. Nu a slogan „Kdo není s námi, ten je proti nám!“ je známý od dob revoluce v Rusku v roce 1917 – je to slogan trockistů a ne bolševiků. Zdá se tedy, že permanentní revoluce pokračuje, ale už v nových podmínkách, a podtitulek článku o reakci různých kruhů Indie na trockisticko-fašistické vystoupení Bushe v kongresu - „Marxisté a muslimové nechtějí pomáhat „imperialistům“ nese na matriční úrovni dvojaký smysl: z jedné strany, jako potvrzení toho, že trockismus už využívá islám ve svých zájmech, a z druhé, jako záštita od možných obvinění o aktivizaci trockizmu a fašizmu v Americe.

— Proč jste tak usoudil, Holmesi?

— Proto, že slovo „imperialisté“ v podtitulku, jak sám Watson vidíte, je v uvozovkách, což dovoluje při přechodu k ideologické smyslové rovině, které odpovídají „muslimové“ i „marxisté“, podrozumívat pod nimi buržoazní demokraty, nacházející se u moci v USA. Nu a celkově vzniká, že naše obavy ohledně trockizmu, vyčtené v den publikace toho vydání, už měly určitou osnovu, a šestá stránka je svou podstatou posvěcena „Obrannému pikniku“, pokud se držet jeho výkladu trockistou Galbou. Ale pak by na té stránce měl být znak, ukazující na její spojení s druhým „piknikem“. Protože mé možnosti ohledně segmentu „obrázků“ jsou vyčerpány, pak na vás, Watsone, zbývá hledat ten znak v dalších člancích té stránky.

Začal jsem číst texty ostatních třech článků šesté stránky. Holmes zadýmil svou fajfkou a už pokolikáte se pohroužil do textu a obrázků „Obranného pikniku“.

— Asi jsem to našel. Tento článek Georgije Stěpanova - „Exploze, ale ne teroristický útok“. Přečtu Holmesi krátkou anotaci k ní a bude vám jasno:

„Včera v poledne ve městě Tolouse na jihu Francie zahřměl strašně vzbuch. Do vzduchu vyletěl petroche mickə zvod AZF, rozklbajich se v průmyslovň zyně 900-tishcovň metropole. Podle poslednich řdajů ze mřelo 15 lidh a kolem 200 bylo zraněno. Padesót raněnach se nachbzh v těžkím stavu.“

A možná ještě v nějaké míře článek „Starý známý“ Georgie Il'ina, ve kterém se hovoří o tom, že bývalý člen ÚV estonské komunistické strany, 72 letý Arnold Rüütel, se stal druhým prezidentem Estonska v

postsovětské epoše.

— To Watsone úplně stačí na provedení závěru o spojení na matriční úrovni šesté stránky s „Obranným piknikem“, kde se Pisa s Tolouse upomínají v „Písni o maršálech“. A marxisté-troctisté jsou v současné historii skutečně „staří známí“. Tak tedy, dále je sedmá stránka – co tam máme?

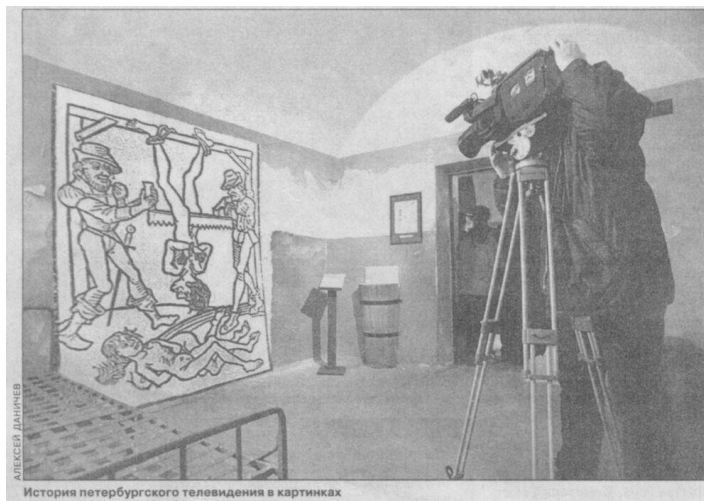
— „Moderní historie“.

— Co to znamená, Watsone?

— To je název sedmé stránky, která je zasvěcena historii soudního vyšetřování taranování ze strany nákladní lodi „Pjotr Vasjov“ v Černém moři 31. srpna 1986 turistického parníku „Admirál Nachimov“. „Admirál Nachimov“ šel tehdy ke dnu za 8 minut. Z 1243 lidí nacházejících se na palubě 423 zemřelo.

— Co je Watsone na osmé stránce?

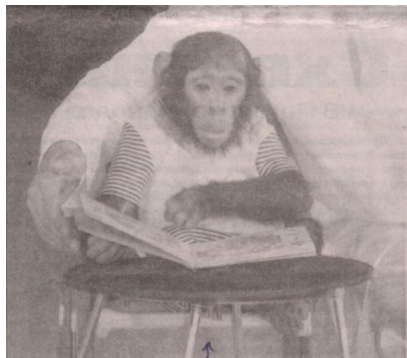
— Soudě podle titulků, Holmesi, nic. Ale na deváté je něco zajímavého, mám na mysli tento obrázek, kde dvě osoby řezou na poloviny člověka, pověšeného vzhůru nohama za nohy. To mi něco

připomíná ve vašich poznámkách. Holmesi?

— Ano, Watsone, ve vile „Ascania Nova“ šla řeč o proroku Izajáši, který byl rozřezán dřevěnou pilou na příkaz judejského krále Manasia. Hrabě tehdy připomněl ten příběh ve spojení s dnem „useknutí hlavy Jana Křtitele“, který vychází na 11. září. Vzniká, že na sedmé stránce

se na matriční úrovni dává varování o katastrofě projevené v „Post historickém pikniku“, a na deváté – o dni samotné katastrofy. Vše sedí, Watsone. Nakolik si pamatují, na desáté stránce nás čeká potvrzení, že máme co do činění s maticí-scenářem třetího „pikniku“.

S těmi slovy Holmes otočil na desátou stránku a já jsem skutečně uviděl fotografii opice z třetího „pikniku“.

— O čem Watsone hovoří titulky článků, spojených s fotografií opice?

— „Šimpanzi umějí číst“, a níže podtitulek „A zasloužilý kouzelník nezná tajemství svých kouzel (či „iluzionista nezná tajemství svých iluzí“, pozn. překl.)“. Pod fotografií je nápis „Dej přečíst!“ a pod ní je v rubrice „Nemimochodem“ podivné sdělení „Terorista neměl rád cirkus“. Přeložit text?

— Ano Watsone, prosím..

— „Праcowннcи policeйннch оргбнў Petrohradu задржели 63-летйго дўчодце, подезжнванйго з вёдомё лжнвйго ознбменн о bombё, настражёнй в cркyсу На фонтбце. Прйпомене мe, же телефонбт о bombё police обдржела 9. збжн. Policистй provedли контролу будовы а евакуацй днвкў а выстурйннch. Днку проhledбнн была зпльтёна картуповб крабце с нбpисе м bombа, ктерб была рбззdnб. Ohledнё анопумннho ознбменн о bombё было заведено тpeстнн ознбменн на незнбмйго рачателе podle параграфу о вёдомё лжнвйм ознбменн о терросткйкм чнну, ктерё прёdpokлбдб однённ свободы до тжн лет.“

Nu a co to všechno podle vás znamená, Holmesi?

— Nepamatujete si, Watsone, kdy se Íránec z německé věznice

pokoušel varovat Washington o možném teroristickém činu?

— Zdá se, že dělal vedení věznice scény právě 9. září.

— A kdo je u nás dnes „hlavní iluzionista“, podléhající efektu „opičí pracky“, v důsledku čehož i on sám přestal chápat tajemství svých triků?

— Pokud správně chápu význam „cirkusu Šapito“, pak hlavní iluzionista – Globální Prediktor – je biblické znacharstvo.

— Ale nejzajímavější je Watsone tato fotografie na 11. stránce, která objasňuje, proč „hlavní kouzelník“ nezná a nechápe své triky. Přeložte prosím text pod tou fotografií.

— „O míč se fotbalisté rvali hlava nehlava: v bílém torpédovci, v tmavém Britové.“

— Ano Watsone, zdá se, že i světlí „atonovci“ i temní „amonovci“ si naběhli a přecenili síly. Z práce „O tandemovém principu činnosti“ Watsone znáte, že 22 hierofantů, kteří se skryli v koleně Levitů, nemohli zmizet z matric bytí, z čehož důvodu byli dlužní se nějak symbolicky projevit. Co myslíte, Watsone, co může asociativně spojovat hru fotbal a činnost hierofantů?

— Jedni i druzí jsou rozděleni na dvě skupiny po 11, a předmětem jejich zájmu je „kulatý předmět“. Rozdíl je jen v tom, že hierofanté, dokud se řízení Egypta realizovalo na tandemovém principu, navzájem nebojovali za neomezené panování nad ním, a každý tým fotbalistů o něj bojuje, aby ho poslal do cíle – mimo cizího brankáře do brány⁶⁵. To znamená, samotná fotbalová hra symbolizuje rozkol egyptské větve

⁶⁵ Na kanálu RenTV byl v noci z 13. na 14. prosince 2001 ukázán záznam vystoupení Usámy bin Ládina. V ní řekl, že očekával, že po rozlité leteckého paliva spadnou patra, nacházející se v oblasti zásahu. Ale to, že spadnou celé budovy, bylo podle jeho slov překvapením pro něho samého. Když on a jeho stoupenci uviděli první záběry živé reportáže z New Yorku o požáru první z věží WTC, řekl, aby nespěchali, a za 20 minut druhé letadlo vrazilo do druhé věže.

Ale mnohem zajímavější v těch alegorických přiznáních v organizaci teroristického útoku bylo něco jiného. Bin Ládin mluvil o snu, o kterém mu přibližně před rokem řekl jeden z jeho stoupenců. Stoupenci bin Ládina se zdálo, že on jako člen týmu hraje fotbal proti USA, a když běhá po hřišti, v hlavě mu krouží podivné myšlenky: „Kdo jsme: fotbalisté nebo letci?“ Tehdy bin Ládin nezačal objasňovat význam toho snu, týkající se přípravy útoků 11. září 2001. Ale zůstává otevřenou otázkou: „A chápe on sám skrytý smysl toho snu, spojeného s fotbalem?“

— Správně, Watsone, a nyní se podívejte na fotbalový míč nad hlavou „slepých“ fotbalistů. Na jeho povrchu je v hrubé stylizované podobě vyznačena východní a západní polokoule a rozdělující je Atlantický oceán. A třeba se smějte, ale fotbalistů je na snímku, který se dostal do vydání, které nás zajímá, přesně 4: podle počtu mezně všeobecných kategorií v amonovské množině: prostor, čas, hmota a duch. A co píší titulky vlevo a pod fotografií?

— Zleva - „Hra na větru“ a pod - „Sláva Kutuzova“. O čem podle vás Holmesi hovoří ta slova?

Holmes znovu otevřel „Obranný piknik“ a ukázal na obrázek s vojákem v přílbě s nápisem „Kam vane vítr?“, a poté na slova z textu „Písň o maršálech“ - „Potomci Kutuzova Puzo a Jago“.

— To je poukázání na asociativní spojení třetího „pikniku“ s druhým, a s dny GKČP: Pugo je příjmení ministra vnitra SSSR té doby, Jazov je příjmení ministra obrany SSSR v době GKČP. Pojdme Watsone prohlédnout poslední, 12. stranu toho vydání.

— Nejspíše nás Holmesi vrací k prvnímu, „Historickému pikniku“ a zároveň přivádí svérázný závěr všem třem rébusům. Mám na mysli text Jurije Bogomolova v pravém sloupci pod názvem „Pocit' te rozdíl“. Přečtu anotaci:

„Krajinka se po newyorské katastrofě stala téměř emblematickým obrazem: pahl skeletonu budovy na pozadí nebeské modři, to je pohled z nejnižšího bodu. Horny hel: bezbarvý zbvaly betonu, železa a skla, který

Čistě lidí v jasné oranžových kombináčích a pobleskujících červených přílbách. V určitý okamžik se popelště stalo tribunou. Když na něj vystoupil prezident Bush a promluvil megafonem k lidem. Oni (prezident a lidé) byli v tu historickou minutu sjednoceni. Jako my kdysi. Když Jelcin stál na pydru. Na této straně osobu je lidem vše zřejmé. Je zločin, za kterým je dlužen následovat nezvratně trest. Na druhé straně, v paln zemi, se rozhořely diskuse.“

— A o čem jsou Watsone, diskuse na té straně?

— Hlavním způsobem Holmesi diskutují otázku „Proč se něco takového s Amerikou stalo?“

— A k jakým závěrům přicházejí, Watsone?

— Rozsah verzí je stejný jako u nás, Holmesi: od „Amerika si žila na příliš vysoké noze“ do „Ve světě je příliš demokracie“. Ale v tom posuzování, které autor článku z nějakého důvodu nazval „brainstorm“ (mozková bouře), je zajímavější, jak se mi zdálo, hodnocení pohledů ruských liberálů. Pokud nebudete namítat, přeložím ten odstavec kompletně.

— Samozřejmě, Watsone. Noviny to jsou liberální, prozápadní, a samohodnocení jsou vždy zajímavá.

— „Nejrozumnější odporovní: přehlíží mnoho hladověch a otroků. Sociální nerovnost na Zemi křičí a třídění přestup triumfuje. A nejen v hlavách levých. V hlavách věčených liberálů takí zaujmě důstojní místo. Zdá se, že člověk je umně, dokonce liberál, navně prozradně, a při bližším pohledu před všmi stojí obyčejně marxista. Na otázku o Čechě odporovní, že tam národ bojuje za svou národně nezavislost. Na otázku o terorizmu řekne, že je to důsledek sociální nerovnosti ve světě.“

— Ano Watsone, skutečně zajímavý vývod o podstatě současného liberalismu v Rusku, který se shoduje se závěry Vnitřního prediktoru SSSR: i liberálové, stojící dnes u moci, i jim opoziční marxisté jsou ve své podstatě skrytí nebo potenciální trockisté, ačkoliv autor toho textu nezachtěl nazvat věci pravými jmény. Zajímavé, proč to nepochopil váš Galba?

— Myslím, Holmesi, že Galba patří ke zjevným trockistům, ačkoliv nakolik jsem pochopil z materiálů koncepce, skryté a zjevné trockisty sjednocuje psychický trockizmus.

— A co on znamená, Watsone?

— Ten termín byl zaveden do oběhu autory KOBu ve vztahu k jedincům, kteří popírají zamlčeními svá vlastní ohlášení. V křesťanské a islámské lexice mu odpovídá pojem „posedlost“ a zdá se Holmesi, že

Bogomolov to téma rozvíjí dále v části „Číslo nad síly „matky“ Gorkého“. On komentuje reakci palestinských matek na sebevraždu mladých Arabů. Přeložím ten odstavec také celý.

— Jistě, Watsone. Tím spíše, že jak si pamatují, něco o románu Gorkého „Matka“ vám říkal i Galba?

— Naprosto správně, Holmesi. Tedy:

„Na obrazovce s dětmi tančila a zřehvala stará žena. Možná i jejich matka. Vzpomněl jsem si na ni, když pouštěli část o obchidech. Neohromili mě ani tak atentáčníci z jejich řad, ale matka jednoho z nich. Její syn se dobrovolně odřbil a vzal sebou několik dalších životů. Ona ničeho nelitovala. Bylo to v pořádku. U nás je literární postava – matka Nilovna. Ona takřka ničeho nelitovala. Ona blahoslovila jediného syna na revoluci, riskující život, na boj za lepší svět lidstva. Ale představit si, že by se zaradovala, kdyby se dozvěděla o smrti syna Pavla, je obtížné.

Palestinská matka pookřela, zaradovala se a mluvila o tom, že se s ní stane. Lásťastná je i nevěsta. Je obě zdravá lidí a přeje mnoho úspěchů v tomto životě. Je to z našeho pohledu nějaký iracionální chování. Nazvat ho nelidským bude jen stěží odpovídat. Možná nadlidským? Nebo: superlidským?“

— Ano Watsone, to je ta „podoba“. Ucítili. Ve své podstatě tou otázkou Bogomolov (vypovídající příjmení samo o sobě) nevědomky sjednotil trockismus a fašismus „nadlidí“. A už nemluvím o tom, že odkryl záhadu prvního obrázku „Historického pikniku“.

S těmi slovy Holmes rozložil první „piknik“ a ukázal na přítok „Nilovna“ a na „Zeuse na obrněnci“.

— Vypadá to Watsone, že teroristé-kamikadze arabského původu – trockisté v islámu, byli vyznačeni v matici-scénáři „Historického pikniku“ už v roce 1991. Ano, zde je možné přímo citovat Galbu: „Za co bojovali, na to i doplatili“⁶⁶.“ A zároveň jsem absolutně přesvědčen, že ani autor článku, ani redaktorský kolektiv, ani váš „otevřený“ trockista Galba neměli žádnou představu o „piknicích“, ačkoliv téměř celé vydání Izvestija z 22. září je posvěceno tomu ruskému „rébusu“, a Galba skutečně ozvučil všechny tři „pikniky“.

— Počkejte, Holmesi, — přerušil úvahy svého přítele Watson, — zde je zdá se vazba i s rubovou stranou „Historického pikniku“.

— V jakém smyslu, Watsone?

— Pamatujete si Holmesi na šest filmů, přiložených k prvnímu

⁶⁶ Doslova: „Za co bojovali, na to se i napíchlí.“

„pikniku“? Tak zde, — a ukázal jsem Holmesovi na levý sloupec dvacáté strany, — v oddílu „Televizní filmy o vikendu“ je titulěk „Zvůle obnažených bohů“, který otevírá řadu šesti filmů: „Závist bohů“, „Obnažená Maja“, „Kapky deště na rozpálených skalách“, „Útěk z New Yorku“, „Traffic“, „Pobouření“ a u každého je krátký obsah. Přeložit?

— Ne, Watsoně, nestojí to za to. I tak je vše jasné. A já pořád dumal, proč u prvního a druhého „pikniku“ je řada filmů, a u třetího nejsou. Ukazuje se že jsou, ale objevily se teprve po završení matrice-scénáře. Ano... zpozdili se, chlupci, ztratili kvalitu „predikce“ - schopnost předpovědi na základě předvídání, není liž pravda? Ve své podstatě je na asociativní úrovni tím seznamem popsán algoritmus „Post historického pikniku“, ale... poté, co se matrice obrátila směrem proti jejím pánům – biblickému znacharstvu. Odtud i „Závist bohů“ - biblické znacharstvo je ve své podstatě polyteisté a uctívači idolů, usilující vzejít ke svým bohům Olympu. Proto je na „vrcholu“ třetího „pikniku“ starořecký bůh lásky Eros. Ale ve skutečnosti je jejich „bůh“, „bůh“ biblické civilizace, kterou porodili, peníze. A proto se mezi dvěma budovami WTC, nakolik je mi známo, nacházela ohromná litá a blýskající se, jako z čistého zlata, socha „telete“. Jen těžko shořela nebo se proměnila v prach v důsledku požárů, nejspíš byla zasypána úlomky a možná rozdrčena. „Obnažená Maja“ se asociuje s „Afrodité“; „Kapky deště...“ komentovat nebudu, protože to je vše, co oni mohou nabídnout vůči nové ruské koncepci, mající epický název „Mrtvá voda“; „Útěk z New Yorku“ sledoval celý svět 11. září, a „Traffic“, to je určitý symbol západní civilizace, zabezpečující jí stabilitu davo-,elitarizmu“ a vedoucí k „bezmíře“ (teroru, bezpráví), to jest k zániku.

— Ale přece jen, Holmesi, bin Ládin měl podle vás něco společného se zničení dvou věží WTC?

— Vidíte, Watsoně, on jistě má něco společného, ale ne více, než Gorbačov se zničením Sovětského svazu. Možná. Dá se říct, že jeho reálná vina je dokonce menší, než byla Gorbačova. Ale tam i tam, za zády těch lidí stojí velmi mocné síly. Při volbě kandidatury na obraz nepřítel, ty síly oceňují její ambicióznost. Jednoduše bin Ládin při všech svých miliardách se na tu roli ukázal vhodnějším než ostatní díky své ambicióznosti a démonickému typu struktury psychiky. Gorbačov na obvinění ve zničení SSSR, které dodnes padají na jeho adresu, odpovídá: „Bylo třeba odvahy na to, začít reformy... mohl jsem

do dnes sedět v křesle generálního tajemníka.“⁶⁷ To znamená chápejte: „Tak se zformovaly objektivní okolnosti, a vším svou totalitární minulostí, proti které Gorbačov jakoby čestně bojoval, byl Sovětský svaz odsouzen k nevyhnutelnému rozčlenění.“

Ve skutečnosti by odvahou z jeho strany bylo, když spatřil polovinu své vlastní hlavy, ležící na stole před jedním z členů prezidia, nezradit mnohonárodnostní národ SSSR; nepoddát set destruktivní egregoriálně-matriční algoritmicke rozpadu SSSR v souladu s Direktivou RNB USA 20/1 z 18. srpna 1948, ale najít a realizovat konstruktivní alternativu.

To by mohlo zachránit i USA od útoků 11. září: Afghánistán se stal oporným bodem wahábištů a útočištěm teroristů a drogového byznysu v posledním desetiletí 20. století v důsledku toho, že M.S.Gorbačov zradil i SSSR, i prosovětsky orientovaný režim Nadžibuly.

A bez jakékoliv imaginární odvahy, kterou si Gorbačov vysnil, jeho skutečná politická role v sobě spojila i roli Jidáše, i roli Piláta pontského při ukřižování Krista, když poslední místo toho, aby přijal jediné správné rozhodnutí a vši jemu svěřenou mocí ho realizoval, si jednoduše umyl ruce a zanechal ve své osobě budoucímu bezduchému davu obraz nepřítelů lidského rodu.

V případě se Sovětským svazem byl na roli nepřítelů určen GKČP s třesoucíma se rukama. Ale vy si pamatujete, Watsone, co vám řekl Galba pro agitační bod a reklamní kampaň: pokud je jeden agitační

⁶⁷ Ta slova Gorbačova stále dokola hrají na rádiu „Svoboda“ v reklamě programu „Lídr odpovídá žurnalistům“.

bod zničen, socialistický, pak musí být nutně zničen i kapitalistický, protože se rozhodli „vybudujeme náš nový světový pořádek“. Ale v záležitosti „agitačních bodů“ předchozího světa, díky nimž bylo možné udržovat rovnováhu, jsou šablony nepoužitelné, jinak bude vše jasné dokonce pro bezduchý dav, zírající na televizní obrazovky. Pro zničení agitačního bodu kapitalizmu je nutná jiná metoda, a aby nebyly žádné asociativní vazby s mýty starověkého Řecka, protože biblické znacharstvo chápalo, že číslo v globálním cirkuse Šapiro - „tak se složily objektivní okolnosti“ - tentokrát neprojde. Ale „přítel“ Bílého domu byl přece jen třeba. Vy víte, Watsone, že velká rodina Ládinů byla „přítelem“ Bílého domu, a cirkusové číslo – sám Usáma bin Ládin, „zbloudilý syn“⁶⁸ bohaté rodiny – to je také z oddílu mytologie. A zde se znovu setkáváme s Rembrandtem a jeho ohromujícím plátnem „Návrat zbloudilého syna“. Kromě toho, co o tom přečetl hrabě ve vile „Askania Nova“ z novin „Doba zvratů“ č.151 z 14. října 1997, jsem v těch novinách objevil jednu podivnou větu, které přivedla mou pozornost k podobným závěrům.

Holmes vzal se stolu noviny s fotografií plátna zničené „Danae“ a ukázav prstem na konkrétní odstavec, poprosil ho přeložit.

Začal jsem překládat:

— „Současné svět je plné tvrdosti a násilí. Na konci 20. století se oběti maniaků stálo častěji stbvajm kulturní památky. Rembrandt je лампийн ohledně počtu podobných zločinů. Prvově jeho obrazy přitahujm maniaky se зvlблтн silou.“

Slyše mě, Holmes si na něco vzpomínal (jak potom řekl, vzpomínal na besedu s hrabětem ve vile).

Zakončil jsem čtení a vším svým vzhledem dával najevo, že jsem připraven poslouchat další vysvětlení Holmese.

— Nebyla Watsone v televizi nebo v novinách zmínka o napadení maniaka na obraz Rembrandta „Návrat zbloudilého syna“? , - zeptal se Holmes. A nečekaje na odpověď, pokračoval:

— Ne, Watsone, nehledejte, takové věci se neopakují, protože ve všem, co se týká metod realizace matric, jsou šablony vyloučeny. Algoritmus mýtu „ztraceného syna“ není zablokován a vše v Americe jde podle plánu. Možná tam

⁶⁸ „bin Laden“ v překladu do češtiny znamená „syn Ladena“.

také, jako v SSSR před srpnovým pučem, byla nějaká dohoda-spiknutí. Podívejte se jak úporně světové TV kanály od 11. září každý den zvykají veřejnost na obraz nepřítele – demonstrují vousy a nerozhodný a vše promíjející vzhled Usámy bin Ládina. Vždyť v tom pohledu není nenávisť, ani narcismus, který jsme mohli pozorovat u Hitlera nebo Mussolini. Vám ten vzhled nic nepřipomíná?

— A skutečně, — najednou jsem si uvědomil, — ten vzhled nebo úhel, pod kterým je zobrazen v masmédiích terorista č.1 je mi z nějakých důvodů známý. Vzhled nebo úhel? „Dlouho očekávaný úhel“, — vzpomněl jsem si na nápis pod fotografií Anny Kurnikové.

Zatímco jsem vzpomínal na „dlouho očekávaný úhel“, Holmes vytáhl z knihovny velké album vydání s obrazy Rembrandta a otevřel ho na straně „Návrat zbloudilého syna“. Zahledl jsem se do tváře slepého staříka, který položil ruce na ramena „zbloudilého syna“, a oněmněl: pokud by slepý stařík mohl otevřít oči, pak by jako z oka vypadl Usámovi bin Ládin⁶⁹. Proběhlo mi mravenčení po těle.

⁶⁹ Zde se Rembrandt a většina uměleckých badatelů-vykladačů jeho tvorby odklání od kánonu Nového zákona: v podobenství o ztraceném synovi je u Lukáše (15:11-32) stařík neslepý.

Poznámka: vedle fragmentu obrazu Rembrandta jsou umístěny fotografie bin Ládina. Horní fotografie je zrcadlová, dostatečně věrně opakuje úhel pohledu staříka z obrazu Rembrandta; spodní je originální fotografie.

— Pokud existuje mýtus a jeho materiální zhmotnění, pak je dlužno mít místo i aktivizace jeho algoritmu a energetické napumpování matrice, — pomalu vyslovoval Holmes.

— Co, opět útok na veleřídlo Rembrandta?

— Ne, Watsone, útok šilence na obraz „Danae“ to je blokování algoritmu mýtu, já mluvím o energetické podpoře matrice. To může být nějaký masový spektakl, něco jako uspořádávali vůdci ÚV KSSS v dny celonárodních svátků, nebo... spektakl. Počkejte, Watsone, někde jsem četl, že během Velké hospodářské krize v 30. letech Djagilev uvedl balet „Zbloudilý syn“ na hudbu Prokofjeva. Tam se mluvilo o tom, že „zbloudilý syn“ se nachází v repertoáru všech znamenitých tanečníků 20. století, protože je to one-man-show, to jest, každý tanečník mohl v takovém baletu naplno ohlásit svou individuálnost. Takže Watsone, jestli někde uslyšíte o uvedení „Zbloudilého syna“, vězte, — probíhá energetické pumpování emocemi davu novozákonního mýtu „návrat ztraceného syna“, jehož vývěskou slouží bin Ládin.

— Co to, Holmesi, ... dělá? — spíše pro sebe jsem zamumlal.

— Magie, Watsone, sociálně magie se dělá takto a podobnými způsoby. A vše probíhá tak jak potřebují kurátoři kultu. Je zcela možné, že videokazetu s bin Ládinem ještě několikrát ukáží davu, kde bude pronášet slova o své účasti na teroristických útocích, a potom, když se vášně nakopí do meze, pak ukáží nahrávku s jeho dobrovolným odchodem na onen svět. Dále je vše prosté: ubrat vousy, odevzdaný výraz, udělat plastickou operace tváře, jejíž možnosti jsou dnes velmi široké, a náš bin Ládin, který ke svým 44 letům završil hlavní dílo svého života, se rozplyne v „novém světovém pořádku“, možná dokonce dopuštěný k jeho řízení.

Ano, Watsone, všechny ty obrazy, filmy, představení, jsou dítětem biblické kultury a vyjádření jejího mravního krachu, který se udál za zvuku vznešených řečí o roli „deseti přikázání“, „lásky k bližnímu“ a podobně. A výklad Galby v baru hotelu „Walldorf“ a fotografie s texty v novinách Izvestija jsou nádherná ilustrace toho, že „matrice je všude“. Lidé, sami to nechápajíc, sloužili jako retranslátoři matrice-

scénáře třech „pikníků“ v nějakém živém jazyce symbolů, čímž ilustrovali, že matrice jsou stejná objektivní realita, jako náš dům, jídlo, všední předměty. A je třeba učit se používat matrice k blahým cílům, a ne ke škodě člověka. Ale pro pochopení, co je to matrice, je nutné se nejprve stát člověkem, to znamená pozvednout se nad zvíře, biorobota-zombie a démonický typ struktury psychiky, a to, jak ukazuje historie lidstva, není tak jednoduché.

— A přece jen, Holmesi, ať už „pikniky“ vytvořil kdokoliv, jejich psychické zdraví se dle mého zjevně nacházelo ve vážném ohrožení. Všechno je to prostě neuvěřitelné! Jaký mají důvod ... oni sami ... psát o tom s takovou otevřeností?

— Naprosto spravedlivá poznámka, Watsone, — odpověděl mi Holmes, — i já jsem zpočátku přemýšlel stejně. Ale najednou jsem pochopil — a proč by ne? Zvláště pokud vzít v úvahu, že oni často píší to, co dokonce sami nechápou, protože podle typu struktury psychiky se ve své většině řadí k zombie nebo zatvrzelým, samopřesvědčujícím se démonům. Jaké procento našich krajanů je schopno tak detailní, stroze logické analýzy politických událostí v průběhu desetiletí? A mají lidé, obtěžkáni každodenními problémy, žijící na dluh a splácející úroky, ohlušení stále agresivnějším proudem informací, čas nutný pro to, zastavit se a zamyslet se nad tím, co se děje okolo? To je skutečně hra bez pravidel, ale i téměř bez rizika, Watsone, z pohledu jejich organizátorů, kteří zapomněli o mezích Božího dopuštění.

— Ale vždyť vždy se může najít někdo, schopný odhalit ty hry, napsat o nich, označit skutečné zločince! Proč mu dávat dodatečné trumfy?

— Marné dílo, můj příteli. Takového „spisovatele“ jednoduše označí za paranoika nebo šílence, a ničeho nedosáhne, kromě problémů na svou hlavu. Máte představu, jaké množství darmojedů a parazitů na naší planetě získává svůj chléb vezdejší tím, že všude: v televizi a rádiu, v tisku a na stránkách internetu, na konferencích a kulatých stolech, mezinárodních fórech a sympóziích, z tribuny nebo přímo na ulici, — nazývají bílé černým, pravdu lží, dobré zlým, zločince obětí a naopak? Veďte Watsone, dělají to oni přesvědčivě, přesvědčeně a dokonce umělecky, ve všemožných kombinacích a tonálnostech, začleňujíc se do libovolných ideologických proudů, kde jen existuje nebezpečí něčeho svěžího, čistého, ještě nezašlapaného do bahna. A to vše z té prosté příčiny, že jsou dědičně mistři-iluzionisté, imitátoři a mystifikátoři, a tím si vydělávají na živobytí, a neumí si

představit jiný způsob existence, nechtějí a nemohou žít jinak, než parazitující na práci druhých lidí. To je kolosální kulturní, psychologický, religiozní a nakonec světonázorový problém, a někteří dokonce mají za to, že biologický. Ale vy zdá se chcete položit ještě nějakou otázku?

— Po vašich slovech, můj drahý příteli, už ani nevím, jestli má smysl ptát se na takové maličkosti.

— Samozřejmě, vždyť vy sám jste nedávno říkal, Watsone, že jen vědění dává svobodu. Budu vám upřímně rád nápomocen.

— V takovém případě vás prosím objasnit mi, Holmesi, význam slov *box cutters*, vždyť bylo hloupé myslet si, že předpokládání teroristé mohli být ve skutečnosti ozbrojení podobnými neobvyklými předměty.

— Bravo, můj příteli, vám neunikne žádný detail! S takovými velkolepými analytickými schopnostmi byste mohl být vynikajícím detektivem!...

V ten okamžik zavrzaly dveře a na prahu se objevila naše paní domácí. Sotva vešla, obrátila se ke mně s výčitkou:

— Že se nestydíte, pane Watsone, vy jste docela umučili našeho drahého Holmes! Už je skoro čas na oběd a vy celou dobu sedíte v tom hrozném dusnu a mluvíte, mluvíte bez konce.

— Přiznávám se že jsem vinen, paní Hudsonová, ale téma bylo natolik úchvatné, že jsem úplně přestal vnímat čas. Posuzovali jsme s Holmesem napadení teroristů na New York 11. září 2001.

— Co je to za nesmysl? Kdy to bylo? Víte vy, kolikátého dnes je? Když se zamyslíte, jedni spekulanti zbožili nějaké mrakodrapy a přinesli v oběť jiné spekulanty, aby na tom udělali nějaký kšeft: má smysl kvůli tomu ztěžovat si život a vynechat ranní procházku?

S údivem jsme se s Holmesem podívali na sebe navzájem a rozesmáli se... pokud nechat stranou detaily, pak stará žena měla z velké části pravdu.

— Mimochodem, Watsone, a skutečně, kolikátého je dnes?

— 14. října, pokud se nepletu Holmesi. Začali jsme zkoumat „pikniky“ 22. září a dnes je 22. den našeho nového díla...

— A 33. den po 11. září, — navázal Holmes, — ale soudě podle dne měsíce, konáme v rytmicke blahé puškinské matrice „Pikové dámy“, — načež se ozval jeho hlasitý smích. Hotovo, Watsone, spojte ty dva soubory do jednoho společného, doplňte co budete považovat za nutné a pošlete disketu do Ruska Pčelovodovi na zde uvedenou adresu.

Část 4. Znovu Holmes a Watson

Možná i my budeme něčím nápomocní v realizaci nové koncepce ve světě.

A nyní pojďte, projdeme se. Život je překrásný a udivujícím způsobem jde dál!...

Posledni Gambit

